

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCORNED LOVE

SF SCORNED
FATE
series

VICTORIA PAIGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SCORNED LOVE

VICTORIA PAIGE

Contents

[Telif Hakkı](#)
[Yazarın Notu](#)
[Hakkında İthaf](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Sonsöz](#)
[Sonsöz](#)

[Yazarla Bağlantı Kurun](#)
[Ayrıca yazan: Victoria](#)
[Paige](#)

Çeviri Kitaplar

Telegram

Copyright © 2024 Victoria Paige
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka eğitiminde kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, yerler, olaylar, organizasyon ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş herhangi bir kişi, işyeri, olay, yer veya bölge ile olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, bu eserle ilgili olarak üçüncü taraflara ait olmayan herhangi bir web sitesinde yer alan görüşlerden sorumlu değildir. yayıncı veya yazar ile bağlantılı değildir.

Editör: Erica Russikoff, Erica Edits

İçerik Editörü: Salma'nın

Kütüphanesi

Düzeltilen: Judy Zweifel, Judy's Proofreading

Kapak Tasarımcısı: Dengesiz Doktor Tasarım

About

Sıg. Çekici değil.

Nico De Lucci'nin onun hakkında söyledikleri Ivy'nin beynine kazınmıştır.
Umursaması gerektiğinden değil.
Nico'ya kendine olan güvenini azaltma gücünü asla vermeyecek.
Elde etmek için çok mücadele ettiği özgüven.

İğrenç. Bay Şeytan.

Ivy Wu'nun özellikle onun için ayırdığı kelimeler.
Kız kardeşini Ivy'nin etkisinden korumak için her şeyi yapacak ve her şeyi söyleyecektir.
Onu kötü adam olarak resmetse bile.

Ivy, Nico'nun eski rakibine bulaştığında,
onu korumak için devreye girer çünkü o arkadaşının küçük kız kardeşidir. Aralarında yanıcı bir sıcaklık alevlenir.
Nefret dolu kavurucu bir geceye teslim olurlar.
Ama bir gece yeterli değildir.
Özellikle de bir De Lucci takıntılı hale geldiğinde.

Author's Note

Hor Görülen Aşk'ın zaman çizelgesi Hor Görülen Yeminler ile paralel ilerliyor. New York Beş Ailesi ve Chicago Outfit'in isimlerini değiştirerek kendi dünyamı ve kurallarımı yarattım. Bu karanlık bir romantizm değil ama ahlaki açıdan gri. Küfür, açık sahneler ve hassas içerikler barındırmaktadır. Daha eksiksiz bir liste için aşağıda tarama yapın.

Dedication

Cesaret seksidir, ahlaken gri bir adam tarafından yozlaştırılmak da öyle.

BÖLÜM

Bir

IVY

"İyi görünüyor."

Kuzenim Xander telefonumu almıştı ve RightSpark arkadaşlık sitesindeki adaylar arasında geziniyordu.

SoHo'da bir bardaydık, toplantılar ve mankenlerin gelmediği sinir bozucu bir günün yorgunluğunu atıyorduk. İçki konusunda hafif olduğum için, Xander bir yabancıyla daha seks yapmam konusunda ısrar etti. Son erkek arkadaşımın ayrıldığımdan beri bir yıl süren bir suskunluk dönemi geçirdiğimi öğrenince dehşete kapıldı.

Profilimi yıllar önce meraktan oluşturdum. Sosyal medyadaki tüm yaratıcılar gibi ben de denemeler yaptım. Bir keresinde siber uzayda aşkı bulmakla ilgili bir dizi fikri için kullanmıştım. O dizi hızlı bir ölümle karşılaştı çünkü kendimi sahtekar gibi hissettim.

Eğildim ve ekrana baktım. "Bir şeyler bulmuşsun." Ya da birini.

Profil, bir kamyonetin motorunu kurcalayan ve fotoğrafçı için tam zamanında başını kaldırmış gibi görünen bir adamı gösteriyordu. Üzerinde ne olduğunu anlayamadığım bir üniversite logosu bulunan yıpranmış bir tişört giymişti ve başında da ters bir şapka vardı. Mürekkepli kaslı pazuları, tam esneme halindeki bir ön kola doğru uzanıyordu. Sahte poz mu veriyordu? Ya da... seksi halini doğal göstermek için anahtarı çevirmeyi akıl etmişti.

"Otuz yaşındayım. Altı üç," diye mırıldandım.

"NYU'ya iş için gitti. Ailesi New York eyaleti genelinde bir garajlar zincirine sahip." Xander bana sinsi bir sırıtış attı. "Senin tipin gibi görünüyor."

"Soluk kotlar ve elleriyle çalışıyor? Nefis." Onları takım elbise giyen ve rakamlarla çalışan Wall Street tiplerine tercih ederdim. Her zaman böyle olmamıştı, ama bu gömülü kalmasını ve asla çıkarılmamasını tercih ettiğim uzun bir hikayeydi.

Profilindeki bir sonraki satır beni duraksattı. "Beş yaşında sevimli bir çocuğun bekar babası."

"Hmm...anlaşma bozucu mu?"

Dikkatli bir şekilde martinimi yudumladım çünkü şimdiden yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Pek sayılmaz. Sağa dokun. Bakalım bu adamda başka neler varmış."

Özenle seçilmiş fotoğraflar arasında gezindik ama kızını kucağına aldığı belli olan fotoğraf kesilmişti.

Bu sefer mırıldanan bendim. "Hmm..." "Kırmızı bayrak mı?"

"Belki de kızının fotoğrafının orada çıkmasını istemedi. Bunu söylemek zor." Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardım. "Şimdi bu uygulamayı kullanmaktan neden nefret ettiğimi anlıyorsunuz." Telefonumu geri aldım.

Xander beklenmedik bir şekilde, "Aman, şimdi hangi yöne savrulduğumdan emin değilim," dedi.

Kuzenimin dikkatini çeken yönü takip ettiğimde başım omuzlarımın arasına düştü ve tüm zeminin beni yutmasını istedim. Masamıza yaklaşan Bianca De Lucci'ydi ama Xander'ın aval aval bakmasına neden olan onun yanındaki çiftti.

Bianca'nın kardeşi Nico ısmarlama bir smokin içinde heybetliydi. Erkek ve kadın gözlerin büyük bir kısmının ilgisini çeken ve bana ünlü biri *olduğu* izlenimini veren bir duruşla kasıla kasıla yürüyen muhteşem bir kadına eşlik ediyordu. Yüzünün zarif kemik yapısı dikkatimi çekmişti ama en çok da cömert göğüslerini bir şekilde dışarı düşmekten koruyan elbisesinin mühendisliğine hayran kalmıştım.

"Açıkçası Bianca ve Nico'yu tanıyorum." Sesimi etkilenmemiş halde tutmaya çalıştım. De Luccis'ler ağabeyimle iş yapıyordu ama iş ortaklığından öte, en iyi arkadaşım Sera aileye gelin gelmişti. "Ama yanlarında kim var? Belli belirsiz tanıdık geliyor. Bir aktris mi?"

"Senin benim kadar kültürlü olmadığını unutup duruyorum," diye takıldı Xander. "Bu ünlü Rus soprano Olga Fedorova. Son performansı

tüm opera camiası Tosca'yı konuşuyor. Bu hafta Metropolitan Opera Binası'nda sezon dışı özel performansları var."

"Yukarı Batı Yakası'ndan çok uzaktalar." İçkimin kalanını geri atmak gibi bir hata yaptım. Bunun bedelini on dakika içinde ödeyecektim. "Ivy!"

Bianca, ağabeyi ve sevgilisinin önünde yürüyordu. Kıvrımlı kadının onun sevgilisi olduğunu düşünmüştüm. Bildiğim kadarıyla tam onun tiptiydi. Ve Nico De Lucci hakkında bunu nasıl bildiğimi her düşündüğümde, tüylerim diken diken oluyordu.

"Burada olmana çok sevindim," diye bağırdı.

"Yine sosyal medya hesaplarımı mı takip ediyorsun?" Alay ettim ve selamlamak için ayağa kalktım.

Onu.

Bana göz kırptı. "Biliyorsun ben bir hayranım. Bu arada..." O döndü Nico'nun randevusuna. "Olga giydiğim kıyafetin tasarımcısıyla tanışmak istedi. Bu akşam Fedora operasında sopranoydu."

"Xander beni bilgilendirdi," diye cevap verdim. Kaşları, sanki onu gören birinin tanımayacağına inanamıyormuş gibi kalktı. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Sizinle tanışmak bir zevk... Olga..." Şarkıcının soyadı çoktan aklımdan çıkmıştı.

Nico beni kısaca onaylamadan önce "Fedorova," diye ekledi. "Ivy."

"Kuzenim Xander Wu," diye tanıttım Xander'ı. "Üç gün önce geldi. moda haftası koleksiyonumuza öncülük etmek için. Kendisi Donateka'daki baş tasarımcımız ve meşhur büstiyerimiz de onun bebeği."

"Biliyorum!" Bianca etrafına bakındı ve kısa süre önce boşaltılmış olan bir iki üstlük buldu ve hemen kaptı. Oh, kahretsin. İstedğim son şey, bu kendini beğenmiş primadonna ve Nico'yla konuşarak vakit geçirmektir. Bianca'nın butiğimiz için duyduğu heyecanı seviyordum ama bana her zaman özellikle iğrenç görünen kardeşinin yanında değil.

"Nico, neden bara gidip bize içki getirmiyorsun?" Bianca ona söyledi.

"Ah, ama birazdan gitmemiz gerekebilir," diye zayıfça itiraz ettim, ama Bianca yalvaran köpek yavrusu gözlerinde ustalaşmıştı. Bu şekilde paçayı kurtarıyordu.

Ağabeylerinden ve ebeveynlerinden birçok şey.

"Lütfen, sana söylemek istediğim bir şey var," dedi.

"Sorun nedir, Zehirli Sarmaşık?" Nico, ekranı hâlâ RightSpark'ta olan telefonumu eline aldı. "Bağlantın mı var?"

Telefonu elinden kaptım. "Peki ya yaparsam? Herkes benim seksapelim olmadığını düşünmüyor."

Nico sırtı. "Bu hala acıtıyor, değil mi?"

Bianca kardeşine, "Sana tek kelime etmemeni söylemiştim," diye çıkıştı. Gözlerinde, cevabındaki tüm sahte masumiyeti yalanlayan bir parıltı belirdi. "Konuyu Ivy açtı."

"Ooh, buradaki hikaye nedir?" Xander sanki Altıncı Sayfa'da çıkacak bir haberin eşiğindeymiş gibi sordu.

"Neden bize içkilerimizi getirmiyorsun?" Bianca'nın isteğini Nico'ya tekrarladım. "O zaman onlara benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü söyleyebilirim."

"Eğer ayakkabı uyarsa." Sesindeki alaycı ifade daha da yoğunlaştı. "Ama sanırım bu gecelik işin bitti." Boş bardağıma başıyla işaret etti.

"Neden, Bay De Lucci, umursadığınızı sanmıyordum," dedim tatlı bir sesle.

"Önemsemek mi? Hayır... Daha çok, daha sonra bağırsaklarını kusmak zorunda kalacaksan iyi alkolü boşa harcamamak gibi."

"Bu hâlâ umursamaktır," dedim, rahatsız olmadan.

Nico karşılık vermeme duymazdan geldi ve Olga'ya dönerek ağzını onun alınına bastırdı. "Her zamanki gibi mi?"

"Evet." Çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Nico ona hafif bir öpücükle karşılık verdi.

İçkilerimizi almak için yanımızdan ayrıldığında, Olga kadınlar tuvaletine gitmek için izin istedi. Bu arada Xander, Bianca'nın masalarımızı birleştirmesine yardım etti. Sanırım beş kişilik bir parti olacaktık.

"Hep böyle midirler?" Xander Bianca'ya sordu.

Bianca başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Nico ve Ivy arasında geçen konuşmada, Nico'nun Olga'ya verdiği öpücükten daha fazla cinsel gerilim vardı."

Bianca ve ben öğürme sesleri çıkardık ama ilk cevap veren Nico'nun kız kardeşi oldu. "'Cinsel gerilim' ve kardeşimin adını aynı cümle içinde kullanmamayı tercih ederim." Bir koltuğa çöktü.

"Ama şu seks-çekiciliği yok lafı nedir?" Xander bastırdı.

Bianca yine cevap verdi: "Bu benim hatamdı. Moda haftasında yer almak istedim ve Nico, Ivy gibi bir çit direğinin seksapeline sahip olmak istiyorsan devam et, dedi."

Xander'ın çenesi sıkıştı ve ağzı belirgin bir çatışma içinde seğirdi. Benim adıma gücenmeli miydi yoksa kahkahalar mı atmalıydı emin değildi. "Peki bunu söylediğini nasıl öğrendin?"

Yanaklarım yanıyordu ama bu alkolden kaynaklanıyordu. "Çünkü bunu benim önümde söyledi."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye feryat etti Bianca. "Sıradan insanları podyumda görmek istediğinizi söyledikten sonra moda haftasında sizin için modellik yapmak istediğimi söylediğimde kardeşlerimin nasıl tepki vereceğini tahmin etmeliydim."

Xander korumacı bir tavır takındı. Barda sırtı bize dönük duran söz konusu adama bakıyordu. "Onu yumruklamalı mıyım?"

"Nico bu zahmete değmez. Onu ben hallettim, değil mi?" Ve beni sadece sinirlendirdi ama bunu itiraf etmedim çünkü Xander bunun yine cinsel gerilim olduğunu düşünecekti ama değildi. Nico De Lucci ve onun tasarımcı takımları vajinamı Sahra kadar kuru bırakmıştı. "Neden böyle söyledi ki?"

Bianca gözlerini devirdi. "Çünkü kadınların sadece Monica Bellucci'nin vücuduna sahip olduklarında seksi olduklarını düşünüyor."

Xander, "Ellili yılların ekran-siren titreşimlerini veriyor," diye onayladı. "Ama sende de seksapel var." Kuzenim beni eleştirel bir gözle incelediğinde kaskatı kesildim çünkü yaklaşımakta olan bir makyajı hissedebiliyordum. Onlardan hoşlanıyordum ama moda haftası öncelikliydi ve onun dikkatinin dağılmasını istemiyordum.

"Bana öyle bakma," diye emrettim. "Ben senin projen değilim." "Oh, ama seni projem yapmalıyım."

"Moda haftası," dedim. "Moda haftasını düşünmeliyiz."

"Temamız modada çeşitlilik," dedi Xander. "Ayrıca..." Nico'nun bir tepsi içki taşıyıp masamıza döndüğü yere başıyla işaret etti. "Strateji konuşmasını yarına saklayıp sadece üzüntülerimizde boğulma konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Ne oldu?" Bianca sordu.

Olga tuvaletten dönüyordu ama hayranları ona yol verdi. Nico ona doğru bir bakış attı, ifadesi okunamıyordu.

"Büyük bir takipçi kitlesi olan birkaç modele ulaştık ama onlar zaten başka moda evleriyle anlaşmışlardı," dedim.

Xander, "Bizim için modellik yapmayı çoktan kabul etmiş olmalarına rağmen böyle oldu," diye yakındı.

"Bu DM aracılığıyla oldu," dedim. "Bir sözleşme imzalamadıkları sürece bunu tamamlanmış bir anlaşma olarak görmüyorum."

"*Glamourique*'in editörü de defilemize yanıt vermedi," diye yakındı kuzenim. "Yani şimdi Ivy ve ben alkolün içinde debelenip duruyoruz ama Ivy hafif sıklet, yani diğer seçenek de biriyle yatması gerektiği."

Xander'ı masanın altından tekmeledim çünkü bu son cümleyi Nico tam yanındayken söylemişti.

"Olga'yı kurtarman gerekmiyor mu?" O bana meyveli bir martini uzatırken ben de sordum.

Şarkıcıya tekrar baktı, sonra omuz silkti. "O iyi. İlgiden hoşlanıyor. Yolunda sürünen kimse yok."

Martininin tadına baktım ve kaşlarımı çattım. "Bunda alkol yok. Bu meyve suyu.

Ne oluyor, Nico?"

"İşin bitti," dedi ve sanki işimin ne kadar bittiğini vurgulamak istercesine masadaki tek su bardağını bana doğru itti. "İç şunu."

Ne kadar susadığımın farkında değildim... yine de onun buyurganlığı ve son sözü söylemesi hoşuma gitmiyordu. "Bu bir bardak suyu gerçekten ihtiyacım olduğu için içtiğimi belirtmek isterim."

Nico kendini önümdeki sandalyeye attı. "Ve bir teşekkür bile alamadım."

Yıllardır boğazıma bir balık kılçığı takılmamıştı ama bu kelimeyi söylemek kesinlikle öyle hissettirdi. "Teşekkürler."

"Boğulmana gerek yok." Olga nihayet masamıza geri döndüğünde kısa bir süre yan tarafına baktı.

"Teşekkür ederim, sevgilim." Şarkıcı, kendisini Nico ve Xander'ın arasına yerleştiren koltuğa zarifçe oturdu. Highball bardağındaki kehribar rengi sıvıyı yudumlamayı bile zarif bir hale getirmişti. "Evet, Bay Wu." Bianca'nın üstündeki kumaşı işaret ederken Xander'a döndü. "Bunun için kullanabileceğiniz başka kumaşlar ve renkler var mı?"

"Standart renklerde geliyor," dedim. "Ve sadece belirli malzemelerle çalışıyor."

"Ama moda haftası yaklaşıyor, mutlaka özel baskılarınız vardır?" diye sordu, hâlâ Xander'a bakarak. Kuzenim sadece profilden ona bakıyordu, bu yüzden ne düşündüğünü söylemek zordu. Xander'ın en nefret ettiği şey, tasarımlarına ne yapacağının söylenmesiydi ve buna kumaş seçimi de dahildi.

"Biz bir hazır giyim markasıyız," diye tekrar araya girdim. "Mağazamızı ziyaret etmelisiniz. Bu-"

"Ama benim gibi birinin yeni tasarımlarınıza modellik yapmasını istemez misiniz?"

"Bayan Fedorova." Xander onun elini tuttu ve arkasından öptü. "Yeni koleksiyonumuzu giymenizden onur duyarız, ancak Eylül ayındaki tanıtımına kadar değil. Hatta basın tanıtımımızın bir parçası olmanız bizi son derece gururlandırır. Size ve bir misafirimize ön sırada yer ayırabiliriz." Bana baktı. "Belki bir işbirliği düşünürsünüz?"

Omuz silktim. Yakın arkadaşımız ya da moda influencer'ı olmayan hiç A listemiz yoktu, bu yüzden seçici davranamazdık. Ve işbirliği için bir bütçemiz olduğundan emindim.

Öfkelendi. "Bilmiyorum."

"Size koyu mor ipekten bir tane alacağımızı söyleyebilirim." Sopranonun gözleri parladı.

"Bu renk kremi teninize ve koyu renk saçlarınızla oluşturduğu kontrasta çok yakışıyor. Operanın en büyük yeteneklerinden birine yakışan romantizm ve asalet."

Oh, Xander, sen iyisin. Belki de sosyal medyamızla o ilgilenmeli.

Bir ayakkabı benimkinin ucuna çarptı.

Nico'ydu. Çenesini suyuma doğru eğdi. Haklı olduğu zamanlarda beni çok sinirlendirirdi. Kavrulmuştum ve o martininin bedelini ödüyordum. Bardağı elime aldım ve sağlıklı bir yudum almadan önce önemli ölçüde durakladım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Derimi fırçalama isteğime karşı koydum.

Nico'nun gözleri beni inceledi. "Patlıyorsun."

"Ne? Sanki tenim zehirli sarmaşığa değmiş gibi mi?" Hırladım.

Omuz silkti ve bakışlarını telefonuna çevirip kaydırmaya başladı, yine tartışmanın ortasında beni başından savdı. Grr...

Olga onun boştaki elini tuttu ve avucunun içini okşamaya başladı, Xander'la konuşmasını hiç kaçırmıyordu.

"Bende Benadryl var," diye araya girdi Bianca.

"Ertesi gün beni nasıl hissettirdiğini sevmiyorum." Xander ve ben bara gelmeden önce yemek yemeliydik. Alkole verdiğim tepki tahmin edilemezdi. Bazen içkinin kalitesine bağlıydı. Diğer zamanlarda ise midemin içeriğine bağlıydı. Şu anda her yerim kaşınıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Liseye, şarap soğutucularını ilk kez denediğim ve şimdiye kadarki en kötü kurdeşen ve kalp çarpıntısını yaşadığım zamana geri döndüm. Arkadaşımın oturma odasındaki halının üzerinde öleceğimi sanmıştım. Bu yüzden bu çirkin duyguların geçeceğini biliyordum. Ama uzanmam gerektiğini biliyordum. Yüzüm yere yapışmadan önce buradan gitmem gerektiğini biliyordum.

"Gerçekten kızarmışsın." Bianca'nın sesi endişeli geliyordu. Xander bana sempatiyle baktı. "Gitmek ister misin?"

"Evet, lütfen." Özür dileyerek Olga'ya baktım. "Gerçekten çok özür dilerim. Umarım butiğimize uğrarsınız ve ben de ofisimize size gösterimiz için yer ayırttırırım."

Suratını astı. "Söz vermiyorum..."

"Bunu bir düşün." Zihnim bulanıktı ve geyik yapacak havada değildim. "Sadece son tarihten önce RSVP yap."

Xander bana yan gözle baktı. Bunu daha sonra duyacaktım. Belki de çok stresliydim ve alkol beni gevşetmek için hiçbir şey yapmadı çünkü beni yargılamasını istemediğim insanların, özellikle de Nico'nun önünde daha fazla utanmama neden oldu.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım, yana doğru kaydım ve bir adım atmadan önce masadan uzaklaştığıma emin oldum. Xander masaya birkaç banknot attı ve kendi vedalarını mırıldandı.

Mekan tıklım tıklımdı ve klima da buna ayak uyduramıyordu. Terliyordum ve umarım popüler bir barın ortasında kusmamışımdır.

"İyi misin?" Xander benim korkunç alkol metabolizmama alışkındı.

"İçime biraz daha su girdiği sürece öyle olacağım." Nico'nun bana getirdiği bir bardak suyu bitirmiş olmayı diledim ama bir Cuma gecesi ve Manhattan'da partilerin en yoğun olduğu zaman olduğu için taksi ya da Uber bulabileceğimizden şüpheliydim. Yeni çatı katım Lafayette'deydi, buradan sadece birkaç blok ötedeydi. Yine de kuzenimle kısa bir yürüyüşe çıkmadan önce kadınlar tuvaletine uğradım.

SoHo'daki bardan çıktığımızda taksi kuyruğu bloğun etrafını sarmıştı. Atmosfer canlı ve gürültülüydü ve ben bir köşeye çekilip gözlerimi kapatmak istedim.

"Ivy!"

Bianca'nın bardan çıktığını görmek için döndüm. Arkasında Olga vardı, sinirli görünüyordu.

"Seni bırakırız."

"Biz iyiyiz. Sadece birkaç blok ötede."

"Nico arabayı almaya gitti bile." "Bakın, hepiniz beni kötü hissettiriyorsunuz-"

"Bak, işte orada."

Omzumun üzerinden baktığımda gece mavisi bir Maserati Levante gördüm. Sportif SUV şık bir lüksü haykırıyordu ve gözden kaçması zordu. Nereye park ettiğini bilmiyordum ama trafiğin bu kadar yoğun olduğu bir zamanda bizi çıkarken yakalamayı başarması beni etkilemişti.

Araç kaldırılma yanaştığında birkaç kişi aval aval baktı. Olga önümüze geçti ve Nico'nun yanına bindi. Erkeğine sahip çıkma konusunda hiç de ince davranmıyordu. Neden bu kadar açık olmak zorunda olduğunu bilmiyordum.

Bu konuda. Nico'da hayranlık duyduğum tek şeyin, yaka hizasında tuttuğu gür saçları olduğunu bilse rahatlardı.

Bianca önce girdi, biz de arkasından girdik.

"Bizi gerçekten götürmek zorunda değildin," diye başladım.

"Ama gerçekten minnettarız." Xander kalçamı çimdikledi. "Ow." Sinirle çıkardığım çığlığı gizleme zahmetine girmedim.

"Sorun değil," dedi Nico. "Olga'nın yarınki gösteri için dinlenmeye ihtiyacı var." Soprano, "Menajerim çıldırdı ve telefonumu patlatıyor," dedi ve ayrılma fikrinin kendisine ait olduğunu bildiğimizden emin oldu. "Ben çok

Tekrar özür dilerim, Nicolas. Sessiz bir akşam senin için sorun olmaz, değil mi?"

Arka koltuğun ortasında oturuyordum, bu yüzden Nico'nun gözlerinin dikiz aynasına kaydığını gördüm ve Olga'ya cevap vermek yerine, "Yeni çatı katını nasıl buldun?" diye sordu.

Hmm...bu ilginçti. Belki de geceyi Olga'yla geçirmek gibi bir planı yoktu. Sorusunu görmezden gelmek istiyordum ama bu küçüklük olurdu.

"Geliyor. Henüz eşyalarımı yerleştirecek zamanım olmadı." "Daniel'in taşınmana izin vermesine şaşırdım," dedi Bianca. "Daniel erkek arkadaşın mı?" Olga sordu.

"Kardeşim," diye cevap verdim. "Nico ondan hiç bahsetmedi mi? Onlar iş ortağı."

"Nico ve ben birlikteyken pek konuşmayız." Parmaklarını Nico'nun kolunda gezdirdi. "Kesinlikle sıkıcı işler hakkında değil."

"Ama..." Xander beni uyarmak için kalçamı sıktı. Oh, evet, haklıydı, potansiyel bedava pazarlama.

"Dönebilirsin-" diye başladım.

"Nerede yaşadığını biliyorum," diye araya girdi Nico.

Sesi sinirli geliyordu ama bakışlarını tekrar bana çevirdi ve sonra önündeki trafiğe döndü. Araçların ve yayaların arasından ustalıkla sıyrıldı ve sonunda benim binama vardık.

"Burada mı yaşıyorsun?" Olga sordu.

"En üst kat," diye cevapladı Bianca benim yerime. "Yeni eve taşınma partisini ne zaman vereceksin? Terastan manzaranın harika olduğunu duydum." Nico'nun Bianca üzerindeki etkimle ilgili endişelerini anlamaya başlamıştım. Benim yaşam tarzımı kıskanıyor gibiydi ve Harvard'dan mezun olduktan sonra Manhattan'da kendine ait bir ev almakla ilgili ipuçları verdiğini biliyordum. Üç aşırı korumacı erkek kardeşle bu bir sorun

olabilirdi.

"Muhtemelen moda haftasından sonra. Neredeyse hiç mobilya yok ve Xander şişme bir yatakta uyuyor."

Kuzenim, "Eğer yatak konusunda karar veremezseniz, sanırım önümüzdeki hafta SoHo Grand'a taşınacağım," diye espri yaptı.

"Bu işler aceleye gelmez," diye mırıldandım. "Tekrar teşekkürler, Nico."

Bianca ve Olga'ya veda ettim ve Olga'dan uzaklaşmak için acele ederken neredeyse Xander'ın SUV'den düşmesine neden oluyordum. Onunla moda haftasına kadar yetecek kadar vakit geçirmişt看.

Xander beni kendine doğru çekerken kolunu omzuma doladı, muhtemelen binaya girebilmemiz için şifreyi girerken devrilmemden endişe ediyordu.

"Bu kadın çok bölgeci."

Giriş holüne girdik ve bina kapıcısına el salladık. "Bunu sadece hayal etmiyordum, değil mi?"

Çatı katına çıkan asansör köşedeydi ve ben ayaklarımı oraya doğru sürüklerken Xander, "Hayır. Sen ve Nico birbirinize böyle saldırırken olmaz."

"Böyle hissetmesi için bir neden yok. Nico tamamen onun. Bana Bianca gibi davranıyor. Yani kız kardeşine değer veriyor ama tam bir baş belası olabiliyor." Neden su içmemi istediğine dair gerekçem buydu. Bunun garip bir şekilde tatlı olduğunu isteksizce kabul ettim çünkü Nico'yla olan etkileşimlerimi tanımlayacak son şey tatlıydı.

"Ben o açıdan bakmadım."

"Daniel ile arkadaş. Eminim Daniel ondan Hong Kong'dayken bana göz kulak olmasını istemiştir." Aşırı korumacı ağabeyimi özlemiştim. Stanford'dan mezun olduğumdan beri daha az patronluk taslıyordu ama bunun nedeni onunla hayatımı benim yönetmeme izin vermesi için içten bir konuşma yapmış olmamdı. Kendi hatalarımı yapmama ve işleri kendi başıma çözmeme izin verdi.

"Haklısın."

Asansöre bindik. Hızla en üst kata çıktı. Binada eskiden hafif imalat işleri yapılıyordu. SoHo'da yüzyıl başı mimarisine sahip dönüştürülmüş bir mülkte yaşamak hayalimdi. Kapılar açıldığında, çatı katı bıraktığımdan daha boş görünüyordu. Daniel'in çatı katından getirdiğim tek mobilya antredeki konsol masası ve mutfaktaki bar tabureleriydi. Ağırılığımca ya da içebildiğim kadar su içmek için oraya yöneldim.

"Dinle, belki mobilya kiralayabilirim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz tüm vücudum ürperdi.

Beni mutfağa kadar takip eden Xander, "Hayır, bilmiyorsun," dedi. Ellerini omuzlarıma koydu, böylece ona bakmaktan başka gidecek yerim kalmadı.

"Yarın sabah biraz kişisel bakım yapacaksın. İnternette mobilyalara bak. Ve buradan manzarayı sevmeme rağmen." Göz kırptı. "Başka bir manzaraya ihtiyacım var."

Xander erkek arkadaşından yeni ayrılmıştı ve boştaydı.

Gözlerimi ona diktim. "Sadece dikkatli ol."

Alnımdan öptü. "Her zaman."

BÖLÜM

İki

NICO

Trafiğe çıkmadan önce Ivy ve Xander'ın Lafayette binasında kaybolmasını bekledim. Maserati'yi Crosby'ye yönlendirdim ve Midtown'a geri döndüm. Ivy Wu beni çok sinirlendirmişti. Bara girdiğimizde onu ve Xander'ı hemen fark ettim. Martini'sini o kadar hızlı içti ki, içten içe irkildim. Ivy ve alkol arkadaş değildi.

Ve haklıydım. Alkol onu etkilemeye başladığında çok acınası görünüyordu. Onu boğazlamamak için tüm çabamı harcadım. Kendilerini olmadıkları biri gibi davranmaya zorlayan insanlardan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu. Ve muhtemelen bu yüzden içimdeki pisliği ortaya çıkarmıştı çünkü Bianca suyun üzerinde yürüdüğünü sanıyordu.

Kız kardeşimin sesi düşüncelerimi böldü. "Bu gece Grindhouse'da kalacağım. Beni bırakmayı unutma."

Grindhouse, Hell's Kitchen'da De Lucci'ye ait bir mülktü. Boks salonunun adıydı ve aynı zamanda binanın da adıydı.

"Ben de orada kalacağım. Önce Olga'yı oteline bırakacağız." Asıl ikametgâhım Yukarı Doğu Yakası'nda bir apartman dairesiydi ama son zamanlarda günlerime boks salonunda başlamak istiyordum.

"Sevgilim, geceyi burada geçireceğini sanıyordum?" Olga'nın huysuz sesi yanımda duyuldu. Az önceki ılık karşılamamı fark etmişti ve hâlâ bir çiftmişiz gibi bana kendini sevdirmek için çok uğraşıyordu. Biz

değildi. İki yıl önce ayrıldık ve o zamandan beri geçici kız arkadaşlarım olsa da Olga arkadaşım olarak kaldı. Ve Bianca'yı takip etmeseydim o lanet operaya gitmezdim.

Alessandro "Sandro" Rossi'yi görmek için Harlem'e gitmesini istemiyordum. Kız kardeşim bana Rossi suç ailesi infazcısını unuttuğunu söylemişti ama aralarındaki ilişki kafamı karıştırmıştı. Sandro bana sadece arkadaş olduklarını söyledi. Öyle olsalar iyi olur. İçinde kız kardeşimi sefalet çukuruna çekecek çok fazla karanlık vardı. Parmaklarımı direksiyonun etrafında sıktım. Bunun olmasına izin vereceğime lanetlenirdim.

Olga'nın eli ön koluma dokundu. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum ve ona kısa bir süre gülümsedim. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Ben de rahatlamama yardım edeceğini umuyordum. Beni kemiksiz bırakmana bayılıyorum."

Hükmediyordum ve sert sikişiyordum ama bu kız kardeşimin önünde ima etmek istediğim bir şey değildi.

Sanki bir işaretmiş gibi Bianca arkamdan öğürür gibi bir ses çıkardı. İç çekme isteğimi bastırdım ve bunun yerine kolumu hareket ettirdim, böylece Olga'nın eli uzaklaştı. Sonunda ipucunu aldı, pencereye yaslandı ve dışarıya baktı.

Otelinin garaj yolunu görmek içimi rahatlattı. Arabayı kenara çektim ve flaşörlere bastım. "Sana eşlik edeyim."

Olga gelip onu almamı beklemedi. Çok kızgındı ve benim umurumda bile değildi. Elbisesinin dalan yakası göğüs dekoltesinin bolluğunu gösteriyordu ve beni sertleştirmeyi başaramamıştı. Ve şimdi ona arkadan yaklaştığımda, kışının elbisesini nasıl gerdiği bile aletimde bir artışa neden olmadı. Endişelenmeli miydim? Yirmi yedi yaşındaydım, seks füğüne girmek için çok gençtim. Kuşkusuz aklımda çok şey vardı.

Elimi sırtının küçük kısmına koydum. Otele girerken paparazziler etrafımızı sardı. Olga genelde ilgiden hoşlanırdı ama ben onu kızdırmış olmalıyım ki onları görmezden geldi.

"Tekrar bir araya mı geldiniz?" diye sordu içlerinden biri. Olga bana bir bakış fırlattı. "Ona sor."

Bir kolumu ona doladım, diğer kolumu da daha saldırgan fotoğrafçıları uzaklaştırmak için uzattım. Otel güvenliği onları kontrol altına aldı ve bizi otele kadar takip etmelerini engelledi. Asansörlere ulaştığımızda Olga bana döndü, çenemden tuttu ve başımı aşağı çekti.

Beni hararetle öptü. Ben de onu öpmek için kendime izin verdim ama içimde hiç ateş yoktu. Onunla işim bitmişti. Eksikliğimi hissetmiş olmalı

ve dramatik bir şekilde geri adım atarak beni itti. "Yarınki gösterime geliyor musun?"

"Muhtemelen yapmamalıyım." Onu daha fazla yönlendirmek istemedim. Belli ki gittikçe ciddileşiyordu.

"Otuz dört yaşındayım diye evlilik istediğimi sanıyorsunuz. İstemiyorum. Hiçbir zaman evlenmek isteyeceğimi sanmıyorum, ama atlıkarıncadan bıktım. Her şeyden çok düzenli bir arkadaşlık istiyorum."

"Sadece hayatlarımızın farklı noktalarındayız." Yaşından bahsetmesi ilginçti. Benden yedi yaş büyüktü. Partnerlerim söz konusu olduğunda bir başka tercihimdi bu. Başlangıçta bu annemi rahatsız etmişti, özellikle de yirmi üç yaşına bastığım yaz benden on yaş büyük biriyle çıktığımda.

"Wall Street devi olmakla meşgulsün." Ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

"Yarın için iyi şanslar." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Herkesi şaşırtacaksın."

Asansörü geldi ve o kendine özgü boğucu sırtışıyla son vuruşu yaptı. "Komik, sakso çekmek istediğim tek kişi sensin."

Asansör kapılarının üzerime kapanmasına izin verdim. Nefes verdim ve başımı salladım.

Maserati'ye döndüğümde Bianca, Olga'dan boşalan koltuğa geçmişti.

"Kalabilirdin. Metroya ya da Uber'e binebilirdim."

"Bu elbiseyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. Büstiyerini ayak bileklerine kadar uzanan fırfırlı bir etekle eşleştirmişti.

Cipi çalıştırdım ve kaldırımından uzaklaştım. Grindhouse'a sadece hızlı bir atlayıştı.

"İsteddiği her erkeğe sahip olabilirdi ama o seni seçti."

"Ah, Şirine, sanki Olga kadar güzel birine eşlik edecek niteliklere sahip değilmişim gibi konuşuyorsun."

"O gerçekten çok güzel. Çıktığın kadınlar arasında Monica Bellucci'ye en yakın olan o."

"Belki de o evreyi atlatmışımdır."

"Ciddi misin?" diye bağırdı. "Hallelujah!"

"Ukala. Bir tipim olabilir ama esnek olabilirim." Dokuzuncu Cadde'ye döndüm. "Ve Olga için endişelenmemelisin. Onun ilk tercihi olabilirim ama sonuncusu olmayacağım." Muhtemelen hızlı aramada başka bir sevgilisi vardı.

"Sadece primadonna'larla çıkıyor gibisin. Bunun sığ olmaktan ne farkı var?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir keresinde bana Ivy'nin sığ olduğunu söylemiştin."

"Oh... Bunu onun önünde mi söyledim?" Dostum, zavallı kadın. Ondan uzak durmalıydım. Beni sinir etme yeteneği dışında hiçbir özelliği yoktu.

"Bunu onun önünde ima ettin. Yalnız kaldığımızda bana açık açık söyledin."

Maserati kırmızı ışıktaki durduğunda kaşlarımın arasını çimdikledim. "Sığ olmak bencil olmaktan farklıdır. Olga bencil ama bencil olmaya da hakkı var. O muazzam yetenekli bir sanatçı. İnsanlar onu görmek için büyük paralar ödüyor. Bencil olmak onun cazibesinin bir parçası."

Bianca, "Ivy şirketlerinin sosyal medyadaki yüzü; milyonlarca dolarlık bir iş olduğunu da eklemeliyim," dedi. "Ve hayranları onun yaşadığı sıkıntı ve zorluklarla ilgileniyor-"

"Ağzında gümüş kaşıkla büyümüş bir insanın. Lütfen, o keto kahve sahteydi." Bu konuda yaptığı diziye hatırladım. "Sonuçları hakkında dürüst değildi."

"Eee? Sonunda keto'da kalmanın ne kadar zor olduğunu itiraf etti çünkü en iyi arkadaşı şehirdeki en iyi fırın-kafelerden birine sahip olan bir aileyle evlendi. Renz'in işini desteklemek için bu nasıl? Haberi duyurmalarına yardımcı oldu."

Ben bir şey demedim. Bunu unutmuştum. Sosyal medyaya ve etkilerine dikkat etmedim, uğraştığım işle ilgili değil.

"Bak, başarılı olmak için onun gibi olman gerektiğini düşünmeni istemiyorum. Onun girdiği her işte kahramana tapman endişe verici." Bu benim düşmanlığımı körükledi ve Ivy'yi bir rol model olarak olabildiğince itici hale getirme arzumu besledi.

"O çok ilişkilendirilebilir biri. Bir an her şeyi yoluna koymuş gibi görünüyor ama sonra her şey darmadağın oluyor. Onca paraya rağmen hayatının mükemmel olmadığını gösteriyor."

"Bilmiyorum. Bu bana küçümseyici geliyor. Sanki vay halime. Bir de bana bakın. Hepinizin bu hayatta asla sahip olamayacağı pahalı bir çatı katında yaşıyorum ama sıradan insanlarla aynı sorunlara sahibim."

Bianca'nın gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Neden bu ünlülerin sosyal medyada büyük takipçileri olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "İnsanlar

onların dramlarıyla ilgileniyor. Başarılarına rağmen, sıradan insanlarla aynı sorunları yaşıyorlar. Hatta bazen daha da kötü. Kaç tane çocuk yıldızın patladığını gördük?"

"Bak. Bunu seninle daha fazla tartışmayacağım. Ben sadece farklı bir bakış açısıyla yaklaşıyorum, tamam mı? Sadece kendin ol," dedim ona. Ona kısa bir bakış attım. "Tecrübelerime dayanarak konuştuğumu biliyorsun."

"Biliyorum, *deartháir*," dedi Bianca ve Galce'de *kardeş* anlamına gelen bu kelimeyi o sevecen ses tonuyla kullandığında, genellikle ne demek istediğimi anladığı anlamına gelirdi. Ivy'yi idolleştirmesi beni sadece aşırı korumacı bir ağabey olduğum için rahatsız etmiyordu, aynı zamanda kendini bir kalıba uymaya zorlamanın zararlarını da görmüştüm. Ölümcül olabilecek bir hasar.

Maserati, Grindhouse'a dönüş yaptı ve park etti. Cipten indiğimizde binanın boyuna baktım ve tüm ışıkların kapalı olduğunu fark ettim. Manhattan'daki bir gecedен sonra eve dönmek için çok erkendi ama kardeşimiz Renz ve karısı Liz'i rahatsız etmek için de çok geç bir saatti. Kafe-pastaneleri Jabbin' Java, haftanın hangi günü olursa olsun her zaman meşguldü. İşlerin yürütülmesiyle yakından ilgileniyorlardı. Benim içinse toplantılar ve iş anlaşmalarıyla geçen uzun bir hafta olmuştu. Öğlene kadar uyumak, boks yaparak uyanmak ve kafede takılıp kardeşimi ziyaret etmek yarın yapmayı planladığım tek şeydi.

"Renz ve Liz'i rahatsız etmeyin," dedim kız kardeşime. "Sadece benimle dairede kal."

Bianca, "Başından beri planım buydu," diye cevap verdi. "Yukarıda acil durum zulum var."

Daire üçüncü kattaydı. Renz ve Liz ile bir araya gelmek istediğimizde ailemizin sıklıkla kullandığı bir yerdi. Bazen de güvenli bir sığınak olarak kullanılırdı. Benim çekirdek ailem De Luccis'in meşru tarafını temsil ediyordu. Bu yeraltı işlerine karışmadığımız anlamına gelmiyordu ve ortak operasyonlarımızı yürütmek için binanın bodrum katını kullanıyorduk.

"Yarın ne yapıyorsun?" Bianca düşüncelerimi yarıda kesti.

"Uyuyacağım."

Binaya girdik ve merdivenlerden yukarı çıktık.

"Brooklyn'e gidiyorum."

"Hangi kısmı?"

"Hangi kısmı biliyor musun... Ivy'nin-"

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "O bölgeyi biz kontrol etmiyoruz ve orada bir De Lucci'nin görülmesi sadece sürtüşmeye neden olur." Kız kardeşimin moda haftasına karışmasını istemememin nedenlerinden biri de buydu. "Provaları ve medya hazırlıklarını kendi butiklerine taşıyorlar mı?"

"Şey, henüz bilmiyorum. Ivy'ye sormalı mıyım?"

"Geç oldu. Ona yarın sor. Muhtemelen şimdiye kadar kendi yatağında uyumuştur." Bizi daireye götürdüm ve ışıkları açtım. Birim çatı katı tipi açık bir alan değildi. Üç yatak odası, bir çalışma odası ve mutfaka açılan bir oturma odasına bölünmüştü.

"Teslim oluyorum, çok yorgunum."

Buzdolabından bir şişe su aldıktan sonra kız kardeşimi mutfakta bıraktım. Ondan yayılan enerjiyi hissedebiliyordum ve bir an önce uzaklaşıp bu maymun kıyafetinden kurtulmam gerekiyordu. Bara gitmeden önce papyonu çoktan çıkarmıştım ama smokin normalden daha dar görünüyordu. Belki de şu üst vücut egzersizlerini bırakmalıydım. Bir spor salonu faresiydim ama spor salonunu istediğimden daha fazla kaçırmıştım. Matteo ve Sera balayındayken, onun iş yükünü taşımak zorundaydım, ağabeylik görevlerinden bahsetmiyorum bile. İkinci oğul olmak ve Matteo'nun otoriter ağabey olmasına izin vermek daha eğlenceliydi. Ama artık tamamen Sera'yla ilgileniyordu ve Bianca da bunu fark etmişti. Yaz için seyahat etmiyordu ve yazı Manhattan'da geçirmeye kararlı görünüyordu. Kız kardeşim sinsiydi ve Harvard'a dönene kadar gözüm onun üzerindeydi.

Soyunmayı bitirdim, hızlı bir duş aldım ve yatağa girdim.

BÖLÜM

Üç

IVY

Xander, Donateka'nın Brooklyn'deki deposuna gitmek üzere erkenden ayrıldı. Onu bara sürüklediğim için kendimi biraz suçlu hissettim, gerçi düşününce onun mu yoksa benim mi fikrim olduğundan emin değildim.

Bu arada, çok ihmal ettiğim tai chi pratiğimle güneşi karşıladım. Dün gece yatmaya hazırlandığımı zar zor hatırladım ve Sahra'daki her kum tanesini yutmuş gibi uyandım. Hatta sanki onunla gargara yapmışım ve kendime geri tükürmüşüm gibi hissettim.

Bunlar bir tai chi savaşçısının meditatif düşünceleri değildi. Kafamı boşalttım, kollarımı ve ayağımı yana salladım, chi akışının üzerime gelmesini diledim. Ben suyum. Akışa bırakıyorum kendimi. Nico De Lucci'nin onaylamayan gözleri dalgalarımı böldü. Kollarımı indirdim ve duruşumu düzelttim, omuzlarım sarktı.

"Argh." Akşamdan sonra kendime gelmeme yardımcı olması için elektrolit karıştırdığım şişelenmiş suyu aldım. Acınacak haldeydim, çok acınacak haldeydim. Sosyal medyamı güncellemek bile istemedim. Normalde pek de iyi geçmeyen sabahlarımı takipçilerimle paylaşırdım ama Sera yanımda değilken bunu giderek daha az yapıyordum. En iyi arkadaşımı özlemiştim. Yine de onun adına mutluydum. Matteo'yla ilk evlendiğinde daha iyisini hak ettiğini düşünmüştüm ama Matteo'nun onu hak etmek için ne kadar çok çalıştığını görmüştüm. Sonsuza dek mutlu yaşamasına sevinmiştim.

Daniel'ı da özlemiştim. Kıçımı bir bar taburesinin üzerine koyup suyumu yudumladım ve numarasını tuşladım.

Telefonun çalacağını düşünmüştüm ama kalbim hayal kırıklığına uğramadan hemen önce kardeşimin yüzü ekranı doldurdu. Beklediğim gibi, hâlâ ofisteydi. Manhattan ve Hong Kong arasında on iki saatlik bir zaman farkı vardı, bu da orada Cumartesi gecesi olduğu anlamına geliyordu.

"Merhaba, *Mei*." *Mei-mei'nin* kısaltmasıydı. Küçük kız kardeş, gerçi artık küçük değildim. Ara sıra ona ağabey anlamında "*go go*" derdim.

"Antrenman partnerimi özledim. Neden hâlâ ofistesin?" Daniel, altı yıl önce Wing Chun'a başlamadan önce de dövüş sanatlarıyla ilgileniyordu; hayatımın en dip noktasıydı.

Daniel kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açtı, saçları her zamanki gibi arkaya taranmış görüntüsünden uzaktı. "Meşgulüm." Dikkati dağılmış ve yorgun sesi her şeyi anlatıyordu. Kardeşim her zamanki gibi işkolikti ve ben de ona yardım etmek istiyordum ama o beni Hong Kong'dan ve Wu ailesinin geri kalanından uzakta istiyordu. Beni kendi zevklerine göre fazla Batılı buluyorlardı ama iyi reklam yaptığım için bana tahammül ediyorlardı.

"Hiç yavaşlamayacak mısın?" diye sordum. "Manhattan'a geri dönebileceğini biliyorsun."

"Benim yerim burası. Bunu biliyorsun." Biliyordum. Ve bundan nefret ettim.

Ben on sekiz yaşındayken Triad babamı öldürdü. Haberlerde ve Daniel'in bana söylediği buydu. Ticari gayrimenkul, ulaşım ve büyük mağaza zincirlerinden oluşan bir holding olan Wheeler Corp'u yönetme sorumluluğu genç yaşta ağabeyime düştü. Donateka, Hong Kong'da üst düzey bir mağaza olarak başlamıştı ama Asya ve Avrupa'ya dağılmış lüks butiklere dönüşmüştü ve şimdi de Amerikan pazarına giriyordu. Yönetim kurulunun yüzde elli beşini kontrol ediyorduk ve kardeşim bu kontrolü elinde tutmak için her türlü çabayı gösterdi. İşkolikliği bu şekilde şekillenmişti. Eğer yavaşlarsa Jimmy Amca'nın (Alexander'ın babası) devreye girip diğer yönetim kurulu üyelerini kendi tarafına çekeceğinden ve Daniel'i CEO'luktan alaşağı edeceğinden korkuyordu.

"Tüm bunlar gerçekten önemli mi?" Çatı katına el salladım. İşte bu noktada çelişkili duygularım devreye girdi. Kardeşimin kanı ve alın teriyle geçiniyordum ve bu duygu beni rahatsız ediyordu. Sosyal medya hesaplarım, Stanford'daki diplomam, hepsi gösteriş içindi.

"Öyle." Daniel'ın yüzü yorgunluğunu kaybetti ve gözleri keskinleşti. "Plana sadık kalacağız. Sen ve Xander Donateka'yı küresel bir marka haline getireceksiniz. Asya'daki büyük mağazalarımızın kârı geçen yıla göre yüzde on beş arttı. Diğer yerlerdeki butiklerimiz de yükselişe geçti. Bunu yapabilirsin, Ivy. Bu işte başarılı olmanı istiyorum. Sen sayılarla uğraşan biri değilsin, vizyon sahibisin."

"Sadece seni özledim," diye fısıldadım. "Sahip olduğumuz tek şey biziz, Daniel."

Kardeşim benden altı yaş büyüktü. Kendimi bildim bileli o ve ben dünyaya karşıydık. Ben beş yaşındayken bizi terk eden annemizi zar zor hatırlıyordum. Babamla evlenmek için her şeyden vazgeçen popüler bir Hong Kong oyuncusuydu. İşler onun için pek iyi gitmemiş ve içmeye başlamıştı. Babam onu boşadı, bizim tam velayetimizi aldı ve bizimle tekrar iletişime geçmesini yasakladı. Son duyduğumda İsviçre'de yeni bir aileyle birlikteydi.

"İşte tam da bu yüzden bunu yapıyorum. Benim de sahip olduğum tek şey sensin, kardeşim."

Bu son birkaç telefon konuşması hep hüzünlü bir şekilde sona eriyordu ve Daniel çoğu zaman beni bu hüzünden kurtaran kişi oluyordu. "Peki, bugünkü planın nedir?"

"Brooklyn," dedim ona. "Xander koleksiyonun ruh halini belirliyor ama deponun gürültüsü ve sürekli kesintiler yaratıcılığını sekteye uğrattıyor."

"Başka bir yer kirala."

"Para biriktirmeye çalışıyorum," diye mırıldandım.

"De Lucci oraya gittiğinizi öğrenince o bölgeyle ilgili endişeleri olduğunu söyledi."

"Hangi De Lucci?"

Sanki sorum gereksizmiş gibi kaşlarının arasında oluklar belirdi. "Matteo. Sera'dan öğrendi."

Rahatladım. "Her şey yoluna girecek. İşine dönmene izin versem iyi olacak." "Bugün kış tekmele, *Mei*."

"Sen de."

Brooklyn'e vardığımda kendimi canlanmış hissediyordum. Ayrıca, su içmiş ve yemek yemiştım, bu yüzden Pixygram'da gönderi paylaşma havasına geri dönmüştüm. Takipçilerime podyum maketine bir göz atma şansı verebilirim. Teçhizatların gelecek haftaya kadar teslim edilmesi gerekiyordu. Teknik olarak Donateka hazır giyimdi, ancak Xander'a butikte sattıklarımızın bir varyasyonu olan birkaç haute couture parça yapması için izin veriyordum.

Mazda Miata'mı deponun önüne park ettim. İş operasyonlarına dahil değildim. Benim işim daha çok pazarlamaydı. Wheeler'ın merkezi bir tanıtım departmanı vardı ve başka pazarlama firmalarını da işe almıştık. Çoğunlukla ben jokerdim ve içgüdülerimle ipucu arıyordum. Donateka'nın Pixygram hesabını devraldığım da sadece 10 bin takipçisi vardı; şimdi ise 200 bine ulaştı. Kişisel yaşam tarzı hesabım Ivy in the City'nin takipçi sayısı ise neredeyse bir milyondur. Bu hesabı altı yıl önce açmıştım ve çok fazla büyüme sancısı çekmişti.

İrkildim. Bir yaşam çizgisine dönüşmüştü.

Depoya girdiğimde Katie Quinn ile karşılaştım. Donateka'nın işletme müdürü olarak zamanını Meatpacking District'teki butiğimiz ile Brooklyn'deki depo arasında bölüştürüyordu. Katie çoğunlukla siyah, gri ve beyaz kıyafetler giyiyordu. Bazen altın ya da gümüş takılar takardı. Gümüş rengi sarı saçlarını zarif bir bob şeklinde şekillendirirdi. Klas ve para saçıyor. Katie'nin Donateka'yı temsil etmesi için aradığımız kişi olduğunu hemen anladık. Bugün, her ikisi de yaz koleksiyonumuzdan olan dökümlü kolsuz bir üst ve bol bir pantolon giyiyordu.

Arkasında Avrupalı tekstil ortaklarımızdan gelen kumaş topları duruyordu. Bunların çoğu hâlâ koruyucu ambalajlar içindeydi. Birkaç numune civatası, bir metre ve makasla birlikte katlanabilir masaların üzerinde duruyordu.

Xander onları çoktan incelemişti.

"Günaydın," diye selamladım Katie'yi. "Aç olanlar için pastırmalı yumurtalı çörek getirdim." Her işe koşan ustamız Carlos onun arkasında belirdi.

"Brioche mu duydum?" Carlos, ABD'deki çalışma odamız için işe aldığımız ilk çalışanlardan biriydi. Porto Rikoluydu ve yemek yemeyi severdi. Karısı Dominik Cumhuriyeti'ndendi ve bir banka müdürüydü. Bu arada o da fabrikatörlerimizi, şirket araçlarını ve depoyu formda tutuyordu. Ayrıca yeni doğmuş bir bebeğin babasıydı.

"İki numaralı fabrikatörü tamir ettin mi?" Katie sordu. Fabrikatörler endüstriyel düz dikiş makineleriydi ve çalışma odamızın beygiriydi.

"Evet, hanımefendi. Sadece biraz Carlos sevgisine ihtiyacım vardı." Aynı zamanda utanmaz bir flörtçüydü.

Ben gülerken Katie gözlerini devirdi. Ona anahtarları uzattım. "Yemekleri ve kahveyi getir. Önümüzdeki hafta karbonhidrat kısıtlamasına gidiyoruz."

"Modeller geliyor mu?" İfadesinde bir sızlanma sezdim.

"Evet, bunu daha temiz yemek olarak düşün." Göz kırptım. Carlos yüzünü buruşturdu ve çıkışa yöneldi.

Her bedenden kadının yer alacağı bir defileye öncülük edeceğim için heyecanlıydım. Moda endüstrisi podyumda kapsayıcılık konusunda bir başlayıp bir duran bir tutum sergiliyor gibiydi. Bir sezon çeşitliliğe vurgu yapıyorlar, ancak bir sonraki sezon çekirdek tüketicilerinde heves eksikliği gördüklerinde geri adım atıyorlardı. Müşterilerinin değişimi hemen benimsemesini beklediler. Değişim bir evrimdi, ani bir tepki değil.

Çalışma odasının önünden geçtim ve hafta sonu çalışanlarına el salladım. Cumartesi günü etrafta sadece birkaç kişi vardı. Çoğunlukla Xander ile birlikte prototipleme için çalışan dikişçiler ve kalıpcılar. Donateka ABD'de açılmadan önce çalışma odalarımız İtalya'daydı çünkü ilk butiklerimizi Paris ve Milano'da açmıştık. Bir şehrin modasına uyum sağlama konusunda kendimizle gurur duyuyorduk. Brooklyn'deki çalışma odamız henüz bir yıllıktı ve şimdiden yirmi beş kişilik bir personel istihdam ediyorduk.

Ama asıl moda beyni Singapur'daydı ve Xander'ın ana üssü de orasıydı. Şimdi çizim tahtasının üzerinde hararetle çalışırken onu izliyordum. Xander, Malezyalı annesi sayesinde benden daha koyu tenliydi. Güçlü bir çene çizgisine sahip kare şeklinde bir yüzün üzerinde derin anlamlı gözleri vardı. Benim beş-altı boyumdan bir baş daha uzundu. Kalın dalgalı saçlarını kıskanırdım ve her zaman bir erkekte ziyan olduğunu düşünürdüm.

Duvardaki bahar koleksiyonu panosuna doğru yürüdüm. "Nasıl gidiyor?"

Dalgın bir şekilde başını kaldırdı. "Geliyor."

"Sorun nedir?"

"Katalog için iki modele daha ihtiyacımız olması dışında hiçbir sorun yok," dedi. "Bu koleksiyonun sırasını belirlemem gerekiyor. Mor renkli bir kalem aldı ve kâğıdın üzerinde gezdirdi.

"Bu Olga için mi?"

"Bana ilham veriyor," dedi Xander.

Xander ve ben, Jimmy Amca'ya biseksüel olduğunu açıkladıktan sonra yakınlaştık. Babasının daha önce de şüpheleri vardı, hatta Xander'ın hayatının aşkı ve ona göre ruh eşi olan Irina adında kızıl saçlı bir Rus kız arkadaşı varken bile. Irina büstiyerimiz için ilham kaynağı olmuştu. Dört yıl önce Donateka mağazadan butiğe geçtiğinde ve kendisi de baş tasarımcı olduğunda hayranlarının en sevdiği parçayı icat etmişti.

Onun vizyonunu başarıya ulaştırmak için hiçbir kuruştan kaçınmadık. Muhtemelen kumaşın ağırlığını inceledikten sonra birkaç silueti gözden geçiriyordu.

"Sen ve Nico notlarınızı karşılaştırmalısınız."

Kuzenim bana sinsice baktı. "Bilmiyorum kuzen. Dün anladığımı kadarıyla ona karşı soğuk davranıyor."

"De Lucci kardeşlerin adının Broody Kardeşler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Xander çizim yapmayı bıraktı ve kalemi yere bırakıp elini ağzına götürdü. Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı.

"Bu doğru." Ağzımın kenarlarında bir sırıtış belirdi.

Bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Bunu bilmiyordum."

"Matteo bugünlerde Sera sayesinde o kadar düşünceli değil." "Onlar nasıl?"

"Avrupa'da üç haftalık balayındalar ama zeytinyağı çiftliklerini ziyaret etmek için Türkiye'ye de uğrayacaklar." Daniel ve Matteo tarafından kurulan paravan bir şirket olan Bowman A.Ş., Sera'nın vaftiz babasına ait olan zeytinyağı işletmesinin hisselerini satın almış ve daha sonra kalan hisselerini Sera'ya miras bırakmıştır. Matteo ve Sera, şirketin kontrol hisselerine sahip oldular. Bu yol hiç de kolay olmadı.

"Hisse senedi draması Matteo ve Sera'nın boşanmasına neden olmadı mı?"

Dudaklarım kıvrıldı. Ve şimdiye kadarki en iyi yalvarışlarımdan biriydi. Xander'a cevap veremeden resepsiyondan gelen bir kargaşa ve Katie'nin sesinin yükseldiğini duydum. Müdürün sesi genelde eşit tondaydı ve onun sesini bu tonda duymak sarsıcıydı.

"Oh, Carlos şimdi yapmış olmalı." Xander renkli kalemi aldı ve çizimi pürüklü hale getirmeye devam etti.

Ama altıncı hissim Xander'ı bırakıp deponun önüne doğru ilerlememi sağladı. Midem önce bulandı, sonra da altüst oldu. Carlos'un yanında tanımadığım iki adam vardı ve çalışanımın surat ifadesinden anladığım kadarıyla bunlar onun arkadaşları değildi.

İlk adam siyah giysiler içindeydi. Uzun boylu ve zayıftı, siyahın ucuz saç boyasını andıran bir tonunda kalın kabarık saçları vardı. Arkadaşı bir baş daha kısaydı ve bel çevresi daha kalındı. Solmuş bir kot pantolon ve birkaç düğmesi açık renkli bir polo giymişti. Aynı kalın saçlar, ama bu

çoğunlukla griydi. Ayrıca boynundaki altın zincirlerle daha da kötü bir hale gelen kötü bir bronzluğu vardı.

İkisi de çalışanlarım için getirdiğim börekleri yiyordu.

"Randevuları var mı?" Öfkem alevlenerek sordum.

Katie bana baktı, yüzü panik içindeydi. Onunla çalıştığım aylardan beri, eğer telaşlı görünüyorsa, paniklemek için her türlü neden vardı.

"Ivy, içeri gir." Benim için endişeleniyordu.

"Kim varmış burada?" Adamın Brooklyn aksanı kalındı. İtalyan gangster filmlerinde duyduğum bir aksan.

Carlos başıyla onayladı. "Devam et, *anne*. Katie ve ben hallederiz."

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır. Burada ne haltlar dönüyor? Ve onları sana getirmedim."

Siyahlı adam çörekten daha büyük bir ısıklık aldı ve çiğnedi. Nasıl oldu bilmiyorum ama bana gülen bir emojiyi hatırlattı. Yutkundu. "Kahve alabilir miyim?" Çenesini Carlos'a doğru eğdi.

Carlos önce Katie'ye sonra da bana baktı.

"Hayır. İkiniz de gideceksiniz," dedim. "Burası girilebilir bir depo değil." "Ya karım için özel bir şey almak istersem?" dedi siyah giyimli

Adam konuşmaya ve çiğnemeye devam etti. Ortağı konuşmayı onun yapmasına izin vermekten memnun görünüyordu ama gözleri çevreyi inceliyordu. Kalp atışlarım hızlandı.

"Onüçüncü Cadde'deki mağazamız size yardımcı olabilir." "Ona yeni koleksiyonu almak istiyorum."

Katie, "Moda haftası bitene kadar müsait olmayacak," diye cevap verdi. "Beyler, biz polisi aramadan önce gerçekten gitmeniz gerekiyor."

Siyah giyimli adam çöreğini bitirirken, "Bunu sen yap Katie," dedi. "Sana Katie diyebilirim, değil mi?" Öne doğru eğildi. "Polisler bize ait." Çenesini ortağına doğru eğdi. Her şey çok hızlı oldu. Gri Saç dirseğini kaldırdı ve Carlos'un kürek kemikleri arasına indirerek çalışanımı yere düşürdü.

"Carlos!" Katie ve ben çığlık attık.

Ayaklar arkadan itişip kakışmaya başladı ve konuşmalar patlak verdi. Xander'ın sesi "Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı.

Black silahını çekti ve arkamızdaki kalabalığa doğrulttu.

Düşünecek zamanım yoktu. Buradaki her bir kişiden ben sorumluydum. Silahın önüne geçtim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Ne istiyorsun?"

"Daha fazla para istiyorlar," diye fısıldadı Katie, sesi histeri belirtileriyle yanıyordu. "Bizi rahat bırakmaları için belli bir miktar ödüyoruz."

Adamın silahı hiç tereddüt etmedi. "Çetelerin sizi rahatsız etmemesini sağlıyoruz."

Bu yüzden mafyadan nefret ederdim. "Koruma parası mı? Siz buna hâlâ böyle mi diyorsunuz?" Gözlerim Carlos'a takıldı. "İyi misin, Carlos?"

Başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Gri Saç büyük pençesini omzuna koydu ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Yerde kal."

"Burada para tutmuyoruz," diye homurdandı Katie.

Black yeni teslim edilen kumaşlara kısa bir süre baktı. "Bu cıvataları alacağız. İpek, değil mi?"

Sırtım ona dönükken bile Xander'ın öfkelendiğini hissedebiliyordum çünkü bu adamlar onları alırsa şovumuz mahvolurdu. Zaten çok kısıtlı bir zamanımız vardı. Ama birinin zarar görmesine değer miydi? Hayır. Yine de kendimi riske atmaktan çekinmiyordum.

"Git al o zaman." Kollarımı kavuşturdum. Vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti. Uyanık kalmak için kendimi burnumdan nefes almaya zorladım.

Siyahlı adam silahını indirdi, güldü... kıkırdadı. Kıkırdadı! Rahatsız etti. Başıma kan hücum etti, yanaklarımı ısıttı ama sakın kalmak için yıllarca su gibi akma pratiğimi kullandım.

Aptal gibi iki adım attı ve çelimsiz vücudu onu daha da aptal yaptı. Ortağıyla yüzleşti. "Bu hatundaki taşaklara inanabiliyor musun?" Silahını sakladı.

Carlos bana kafasını sallıyordu.

Siyah tekrar bana döndü ve şiddete tam olarak geçişini gördüm. Kolu bir kavis çizdi. Yan çizdim. Eli, beni birkaç santimetre ile ıskaladığı yerde havayı değiştirdi. Ona daha dar bir hedef vermek için vücuduma açı verdim ve bana daha fazla denge sağlamak için ayaklarımın arasındaki genişliği genişlettim.

Depoya çöken toplu histeriyi görmezden geldim, tüm dikkatim saldırganlarımıza odaklandı.

Durumumuz vahim olmasaydı, yüzlerindeki ifadeyi komik bulurdum.

Önce siyahlı adam toparlandı. "Sen bir çeşit ninja piliç misin?" Sanki bundan zevk alıyormuş gibi burnunu oynattı. "Bakalım başka nelerin varmış."

Beni korkutmak istercesine tehditkâr bir adımla ilerledi.

Sadece ona baktım ama çevresel görüşüm Gri Saç'ın nereye doğru hareket ettiğinin farkındaydı. Carlos'u yerden sürüklemişti ama hâlâ silahını

çekmemişti. Kollarım yanlarımda kalmıştı.

Siyah yumruk attı. Ben kaçtım. Saldırıdaki bir boksör gibi bir dizi yumruğu tekrarladı, beni geriye doğru itti, kumaşların cıvatalarına doğru itti, beni tam olarak gitmek istediğim yere doğru itti.

Masaya yeterince yaklaştığımızda bir sağ kroşe savurdu. O eli solumla yakaladım ve bileğini büktüm.

Miyavladı. Sağ avucumu ileri doğru uzattım ve göğsüne çaktım.

Siyah sendeledi.

"Ne oluyor lan?" Gri Saç kendi silahını çekti ve Carlos'u seyreden gruba doğru itti.

Xander'ın gözlerini yakaladım ve başımı hızlıca salladım. Kuzenim nasıl dövüşüleceğini biliyordu ve mürettebatımızı koruması için ona güveniyordum.

Geri uzandım ve almaya geldiğim şeyi buldum. Ölçüm çubuğu. Onu çıkardım ve izinsiz girenlere doğru tuttum.

Gri Saç güldü. Onu korkuttuğumu ve avantajını korumak için mücadele ettiğini anlamamı sağlayan bir kahkaha. "Silahlı çatışmaya sopa mı getiriyorsun?"

Siyah hâlâ göğsünü tutuyordu. "O sinsi biri. Onu hafife alma."

Doğru söyledin.

Sopayı önümde tutarak sağ ayağımı sol ayağımın üzerinden çapraz kaydurdum ve adamları asamdan uzaklaştırdım. Ayrıca çok geç olana kadar farkına varmadan Gri Saç'a yaklaşıyordum.

Sopam havayı yararak silah tutan eline bir dizi darbe indirdi.

Thwack. Thwack. Thwack.

Küfretti ve silahı düşürdü. Xander'a doğru tekmeledim.

İki adamın da toparlanmasını beklemeden ve hâlâ sopayı kullanarak Gri Saç'ın yüzünün iki yanına tokat attım, sonra da göğsüne bir tekme attım. Kuvvet onu savurdu ve kış üstü yere düştü.

Black öfkeyle kükredi ve silahını çıkardı ama bana doğrultmamıştı. Nereye nişan alacağını bilmiyordu, bu da bana kimseyi vurmaya niyeti olmadığını, silahı gözdağı vermek için kullandığını söylüyordu.

"Bırak onu!" Xander bağırdı. Silahı havaya kaldırdı ve nasıl kullanılacağını da biliyordu.

Ama siyahlı adam inatçıydı. "Beni vuracak mısın? Yaratılmış bir adamı mı vuracaksın?"

Bu sorunun temelinde de bu yatıyordu. Kendilerini yenilmez sanıyorlardı. Moda haftası yüzünden zaten çok sinirliydim, onlarla uğraşmak umurumda değildi.

Bir adım öne çıktım. Silahını bana doğrultmadan, kıstasın ucu koltuk altına saplandı. Eli gevşedi ve diğer eliyle hızla tutmasaydı neredeyse silahı düşürecekti.

"Ah...ah." Gözleri büyüdü, içinden korku geçti. "Ne yaptın sen?"

"Sorun nedir, Al?" Gri Saç ortağına sordu.

"Başın mı dönüyor?" Daha yakına eğildim ve basıncı biraz artırdım. "Kalbinin daha hızlı attığını duyuyor musun?"

"Kolumu hareket ettiremiyorum."

"Basıncı noktası. Kalbinle bağlantılı."

"Kesin şunu," diye homurdandı Gri Saç, birkaç adım öne çıktı ama ben parmağımı kaldırarak uyardım.

"Gideceğiz," diye yalvardı. O da siyahlı adamlarla ilgilendi.

Çimdik noktasını serbest bıraktım ve çubuğu indirdim.

Siyah solgundu; Gri Saç bronz teninin altında griydi.

Geri çekildiler.

"Bruce Lee'nin üç gün önce aldığı bir ölüm dokunuşuyla öldüğüne dair bir söylenti var," dedim sopayı çevirerek.

Siyah kasmaya hazır görünüyordu. "Sen... sen..."

"Hayır, bu farklı," dedim.

Yüzünden kısa bir rahatlama ifadesi geçince, "Sanırım" diye ekledim.

"Hadi gidelim buradan." Gri Saç Al'ı sürükleyerek götürdü. İki adam çıkışa doğru koşuşturdu.

Kapı arkalarından çarpınca döndüm. Herkes bana doğru koşuyordu.

Carlos önce bana ulaştı ve beni bir ayı gibi kucakladı. "Sen delisin, mami. Kung fu bildiğini bilmiyordum."

"Ben birçok yeteneği olan bir kadını," diye kestirip attım, damarlarımda dolaşan adrenaline rağmen durumu hafifletmeye çalışıyordum. Daniel ve ben birçok uydurma senaryo üzerinde çalıştık. Yeraltı dünyasını izleyen gizli bir örgüte dahil olduğunu öğrenene kadar ağabeyimin antrenman konusundaki yoğunluğunu hiç anlamamıştım.

Sırada Katie vardı. "Az önce olanlara inanamıyorum. Ama... geri dönerlerse ne yaparız?"

"Bugün dükkânı kapatıyoruz. Biz güvenliği çöze ne kadar herkes evine gidecek." Daniel bu ekstra masrafı çok *sevecekti*.

Xander Katie'nin önüne kaydı ve yüzümü sıktı. "Ne cüretle bütün eğlenceyi sen yaşarsın?"

"Arkamı kolladın." Gülümsedim. "Hâlâ antrenman yapıyor musun diye hiç sormadım?" "Dövüşmeliyiz."

"Yapalım."

Silahı iki parmağıyla kabzasından tutup kaldırdı. "Bununla ne yapacağız?"

Heyecan azalıyordu ve adrenalin yoksunluğunun ilk sarsıntıları beni vurdu. Zorla gülümsedim ama Xander'ın gözleri kısıldı. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Sevinçten havalara uçan çalışanların arasından sıyrılarak kadınlar tuvaletine doğru koştum. Çok kötü titriyordum. Tuvalete girdim ve kahve ile asit kustum. Ciğerlerim sıkışmış bir halde kilitlendi ve görüşüm bulanıklaştı.

Nefes al, Ivy.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Şimdi ne yapacağım?

Birkaç hızlı kalp atışından sonra oksijenle birlikte berraklık da geri geldi. Ayağa kalktım ve sendeleyerek lavaboya gittim.

Aman Tanrım, bu çok aceleciydi.

Kapıya belli belirsiz bir vuruş geldi.

"Kuzen. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye seslendim ve musluğu açtım, ipucunu anlamasını ve beni rahat bırakmasını umuyordum. Cildime soğuk su sıçrattım ve boynuma koymak için bir kağıt havluyu ıslattım. Sonra lavaboya yaslandım, olan bitenin büyüklüğü kafama dank etti.

Çalışanlarımı savunduğum için hiç pişmanlık duymadım. Zorbalardan nefret ederdim ama bundan sonra ne yapacağımı bilemiyordum. Bunu kolluk kuvvetlerine bildirmek zordu çünkü yeraltı dünyasını denetleyen bir örgütün sınırlarında yaşıyordum. Black'in ya da artık bildiğimiz adıyla Al'ın ceplerindeki polisler konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Sera ve Daniel'ı özlemiştim. Onlar ne yapacaklarını bilirlerdi.

Sera'yı aradım.

BÖLÜM

Dört

NICO

Kapıya vurulması beni uyandırdı.

Dom yatağımın yanında belirdiğinde gözlerimi tam olarak açmamıştım. "Ne oluyor, Dom?"

Yastığı aldım, diğer tarafa döndüm ve yüzümü onunla kapattım, keşke kapıyı kilitlemiş olsaydım.

"Ayağa kalk."

"Git kendini becer."

"Öğlen oldu."

"Defol. Dışarı."

"Aile ve Archer işleri. Ve patronla bu şekilde konuşamazsın."

Dom, isteklerine boyun eğmediğimizde Matteo ve benimle uğraşmayı severdi. Yapabileceği bir şey yoktu çünkü De Lucci suç ailesinin patronu olarak onun kontrolü altında değildik. Biz mafyaya bağlıydık ve ayrı bir emir komuta zincirimiz vardı.

"Kuzenimle konuşuyorum." Ama Archer meselesi beni duraksattı. Yatakta doğruldum ve Dom'a baktım. Kollarını kavuşturmuştu. Yüz ifadesi beni huzursuz etmişti. Birlikte büyüdük, bu yüzden anlattıklarına aşinaydım. Ve şu anki ifadesi ciddi bir soruna işaret ediyordu, ama bu benim sorunumdu ve başa çıkmamı izlemekten zevk alacağı bir şeydi. "Archer'ın işi ne?"

"Görürseniz daha iyi olur. Yeraltında mı? On dakika içinde mi?"
"Şunu on beş yapalım," diye iç geçirdim. Bunun için kahveye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Grindhouse'un bodrum katı Archer Syndicate'in merkeziydi. Babamın yeraltı dünyasındaki güç dengesini kontrol etmek için kurduğu bir örgüttü. Organize suç haşere kontrolörü kullanmaktan hoşlandığımız bir terimdi. Matteo iki yıl önce Archer Prime olarak görevi devraldı ve ben de onun ikinci adamıydım. Okçular farklı bölgelerin başındaydı ve mafya gibi paramiliter desteğe ihtiyaç duyduğumuzda Ok adı verilen askerlerimiz vardı.

Jabbin' Java'dan kahve ve simit sandviç alıp bodrum katına atıfta bulunmak için kullanmayı sevdiğimiz bir terim olan The Underground'a doğru yola çıktım. Dom çoktan oradaydı; Ok ve istihbarat şefimiz Trevor Hayes de oradaydı. Özel Kuvvetler günlerinden aşına olduğu bir rol.

"Sadece üçümüz mü?" Sunucu odasına girip Trevor'ın arkasındaki masaya kıcıımı dayayarak sordum. Önündeki birkaç ekran üzerinde çalışıyordu.

"Ben buradayım." Matteo hoparlördeydi.

"Ben buradayım." Daniel'dı. O neden bu işe karışmıştı ki? Daniel Güney Doğu Asya'nın Archer'ıydı ama organize suç işleri Asya'dan Kuzey Amerika'ya uzandığında birlikte çalışırdık. Aslında bu sık sık olan bir şeydi.

"Daniel, bizim için bir ipucun var mı?" Kahvemden bir yudum aldım.

"Hayır." Sesi bastırılmıştı ve sonra içeri çekti. "Bence Trevor sana videoyu gösterse daha iyi olur."

Ekranda bir şeyler oynamaya başladı. Bir gözetleme kaseti.

Trevor, "Bu sabahtan, Brooklyn'deki Donateka deposundan," dedi.

Ivy'nin ekranda sarışın bir kadına katıldığını fark ettiğimde dik oturdum. Onlarla birlikte, bakım görevlileri Carlos'un yanında Scavo kardeşler Alfonso ve Arnold olarak tanıdığım iki kişi vardı. Al ve Arnie. Rossi'nin askerleriydiler ve adam olmuşlardı.

"Para için depoyu sıkıştırıyorlar mı?" "Evet," dedi Dom. "Sadece izle."

Arnie, Carlos'u yere düşürdü.

"Orospu çocuğu," diye homurdandım. Vücudum en kötüsüne hazırlanırken damarlarımda hızlı bir öfke köpürdü. "Iv-kadınlarına dokundular mı?"

"Sadece. İzle," diye tekrarladı Dom.

Bir sonraki sahnede "Siktir!" diye bağırdım. Silahın önüne çıkan deli mi?"

Bu sırada ekranda olup bitenlerle tamamen meşguldüm. Binada üç alarm birden çalması dışında hiçbir şey dikkatimi ekrandan ayıramazdı. Ivy, Scavo kardeşlerle biraz daha konuştu.

Görüntülerde ses olmadığı için Trevor, "Kumaşları almalarına izin veriyordu ama bu bir hileydi," diye açıkladı. Al silahını indirdiğinde rahat bir nefes aldım ama bu anlık bir rahatlamaydı. Ivy'ye ters vurmak için kolunu salladı ama Ivy darbeyi ustaca savuşturdu.

"O buna hazırды." Sesime huşu karıştı. Kung fu bildiğini söylemişti ama ben sadece tai chi bildiğini sanıyordum.

"Ve dövüş pozisyonuna geçti," diye ekledi Trevor.

Al bir dizi yumrukla saldırdı ama Ivy'nin ayak hareketleri kusursuzdu ve adamı kumaş parçalarına doğru yönlendirdi. Köşeye sıkıştığını tekrar dile getirmek istedim ama ben daha bir şey söyleyemeden Al'ın saldıran sağ elini sol eliyle yakaladı, bir bükülme verdi -puşt herifin acı içinde çığlık attığını hayal edebiliyordum- ve avucunu Al'ın göğsüne çarparak onu etkisiz hale getirdiğinde şok oldum.

Daha çok şok oldum çünkü ereksiyon oldum.

Hay sikeyim. Ve muhtemelen bir tek ben değildim.

Arnie silahını kaldırdığı için tepkimi sorgulayacak zamanım olmadı. Ivy ölçme çubuğunu kaptı ve bu sefer hareketlerini sorgulamadım çünkü amacını çözmek için dahi olmak gerekmiyordu.

Arnie ile bir tür dans ediyorlardı ve Arnie önde gidiyordu. Görüntülerin grenliliğine rağmen, Arnie'nin silahı tutuşundaki temkinlilik açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu. Uzun süre elinde tutamayacağı bir silah.

Arnie bir hareket bulanıklığı içinde kış üstü yere yığıldı ve silahı bir şekilde Xander'a ulaştı.

İhtimaller büyük ölçüde değişmişti. "Evet!" Yumruk attım.

Dom kulaktan kulağa sırtarak başını sallıyordu. "İlk seferinde söylediğimiz şey."

Al kavgaya yeniden katıldı ama bu kısa sürdü. Ivy bir şekilde sopayı kolunun altına sokmuştu. Konuşmaları duymak için duvarda bir sinek olmayı diledim, özellikle de Scavo kardeşler altlarına sıçmış gibi depodan kaçtıklarında. Muhtemelen yapmışlardır.

Trevor klibi durdurduğunda birkaç saniye sessizlik hüküm sürdü.

Sonunda, "Bu da neydi böyle?" dedim.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Dom.

"Bizden saklıyor musun, Daniel?" Ben sordum.

"Ivy'nin yetenekleri hakkında mı? Pek sayılmaz," diye alay etti.

"Sera bize söyledi," dedi Matteo. "Kahvaltılarını böldüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Bize Ivy'nin kung fu bildiğini ve bizi hizada tutabileceğini söylemişti. Hatta bu konuda tartışmıştınız."

Yaptık. Küçümseyen bir pisliktim, bunun beden eğitimi derslerinde öğretilenlere benzer temel bir kendini savunma olduğunu düşünüyordum. O zamanki alaycı ifadesi, sanki ayakkabısının altındaki bir böcekmişim gibi, daha fazla açıklama yapmak için ihtiyaç duyduğu oksijene layık değilmişim gibi, şimdi anlamlıydı. "Bu hiç sosyal medyada yer aldı mı?" diye sordum.

"Hayır. Bu sanatın gerçek uygulayıcıları yetenekleriyle övünmezler. Gerektiğinde onu kullanırlar." Daniel iç çekti. "Bak, çok yorgunum. Burada uzun bir gün geçirdim ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Her şey," dedim tereddüt etmeden ve bunda ciddiydim.

"Ne yapacağını sormak için benim yerime Sera'yı aradığında kız kardeşimi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Archer'ların bulaştığı pislik yüzünden onu Manhattan'da bırakmamalıydım, kör uçuş yapmamalıydım. Şimdi Rossi suç ailesi de işin içine girince, onun güvenliği konusunda endişeleniyorum."

"Okçular kendilerini korur," dedim. "Elbette onun güvende olduğundan emin olacağız."

"Özel güvenliği düşündü ve benim için sorun değil ama önce size danışayım dedim."

"Gördün mü," dedi Dom. "Şimdiden öğrenmeye başladı. İyi ki polise gitmemiş."

Daniel yorgun bir ifadeyle kıkırdadı. "Belki de Amerika'ya geri dönmeliyim."

"Yapma bunu," diye araya girdi Matteo. "Nico ve Dom bir şeyler bulabilirler."

Bir tur daha sessizlik oldu. Daniel kız kardeşinin üzerine titrerdi. Anlayabiliyordum. Bianca tehlikedeyse, onun güvenliğini Daniel'a emanet etmek zor olurdu.

Başka biri. "Tamam." Ses tonundaki isteksizlik bu tek kelimedeki kendini belli ediyordu. "Ona haber veririm. Teşekkürler çocuklar."

Daniel hattan çıktığında, Matteo "Bunu aldın mı?" diye sordu.

"Evet, merak etme," dedim ona. "Dom ve ben Ivy ve Rossi kampını halledeceğiz."

"Sera şu anda Ivy ile konuşuyor. Sizinkiler onunla mı, Dom?" Matteo sordu.

"Evet, depoyu izliyorlar ve ona SoHo'ya kadar eşlik edecekler." "Onu De Lucci bölgesine götürmek en iyisi," dedim.

"Bütün çalışma odası mı?" Dom alay etti. "Bu Archer güvenliğinin yetki alanına girmeyebilir. Bizim öncelikli endişemiz bir üyenin yakını. İş kapsamıyor."

Matteo, "Tüzüğe bakmadım," dedi. "Ama sanırım haklısın."

"Özel güvenlik ve Arrows'un bir karışımı olabilir," dedim. "Bu daha önce de yapıldı. Ivy bizim koruma müdürümüzdür."

"Sera, Ivy'den tepki alıyor. Çalışma odasını taşımaya pek hevesli değil."

Matteo'ya, "Bak, bunu Dom ve Trevor'la konuşmama izin ver," dedim. Rossi'ler ve moda haftası derken, ortada pek çok hareketli parça vardı.

"Kulağa hoş geliyor. Beni haberdar et." Matteo telefonu kapattı.

Odadaki üçümüz birbirimize baktık.

"Bunu Daniel'ın önünde söylemeyecektim." Dom sırtışını gizlemeye çalışarak parmağını ağzına götürdü. "Ama Ivy Wu'yu kış tekmelerken görmenin bu kadar ateşli olacağını hiç düşünmemiştim."

Kuzenime ters ters baktım.

Trevor uyarımı dikkate almadı ve "Evet, beni zorladı, dostum" dedi.

Kafasına bir şaplak attım. "Bu Daniel'ın küçük kız kardeşi."

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı Trevor. "Seni rahatsız ediyor olması, diğer erkeklerin onu çekici bulmadığı anlamına gelmez."

"Seni kızdırıyor mu?" Dom'un kaşları birbirine yaklaştı. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Bazen Şirine'ye kızdığım gibi. Bu da bana Bianca'nın moda haftası hayvanat bahçesine katılacağını duyurduğunu hatırlattı."

"Kahretsin." Dom sıkışmış arasında onun kaşlar. "Bu o almak daha karmaşık. Bakalım Rossilerin bir yanıtı olacak mı?"

"Sence bir kız tarafından kışlarına tekmeyi yediklerini kabul ederler mi?"

"H a k l ı s ı n ı z . Ancak benim endişem, Rossiler bir sorun haline gelirse, buna objektif bir şekilde bakabilir misiniz?"

Patron vekiliyle olan geçmişimden bahsediyordu.

Yüzümü nötr tuttum. "Tabii ki."

BÖLÜM

Beş

IVY

Bianca'ya kapıyı açtım. Yanında Trevor Hayes vardı - Okların liderlerinden biri ve eski bir asker.

"Hey-" Kenara çekildim. Bianca çatı katına girdiğinde burnuma lezzetli bir koku geldi.

"Yiyecek getiriyoruz," diye duyurdu. Trevor, Eamonn's marka logosuyla damgalanmış paket servis poşetlerini taşıyordu. Eamonn's, Bianca'nın ailesinin McGrath tarafı tarafından açılmış bir İrlanda barı ve restoranıydı. Anneleri Ava De Lucci, sorunlu restoran-barlarının başarılı bir franchise'a dönüşmesinde etkili olmuştu.

"Lütfen bana İrlanda cheesecake'iniz olduğunu söyleyin," dedim.

Bianca mutfığa gitti ve elindeki çantayı geçici mutfak masamın üzerine koydu. "Tabii ki." Sonra etrafına bakındı. "Mobilyaları ne zaman alacaksın?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor?" Gerçek tabakları getirdim. En azından kağıt tabak kullanmak zorunda kalmamıştık.

"Tüm bu harika alana sahip olduğun için mi?"

"Hâlâ tarzımı bulmaya çalışıyorum," diye takıldım.

"Benden kurtulmaya çalışıyor." Xander mutfığa girdi. "Burada güzel kokular var."

Bianca üstteki iki strafor kabı kaldırdı. "Bugün Cuma değil ama aşçıyı bize balık ve patates kızartması yapması için ikna ettim."

"Aman Tanrım, bunlara bayılıyorum." Midem homurdandı. Sabahtan beri katı hiçbir şey yememiştim ve gevrek bir patates dilimi alıp barlarının ev yapımı tartar sosuna batırdım. "Bunu denemelisin Xander." Sera beni bununla tanıştırdı. İkimiz de sokak yemeklerini seviyorduk ve bu da kesinlikle sokak yemeği olarak nitelendirilebilirdi.

Bianca utangaç bir ifadeyle, "Bira da getirdim," dedi. "Burada olmadığınızı biliyorum-"

Umursamaz bir el salladım. "Benim için endişelenme-"

"Ve bunu takdir ediyorum," diye tersledi Xander. "Ivy'nin gerçekten de etkileyici bir şarap seçkisi var."

"Benim sloganım, sadece bir bardak içebileceğime göre, buna değse iyi olur.

"Sana bir şey ikram edebilir miyim, Trevor?" Ok sessizce gözlemliyordu. Sadece nazik davrandığından ya da herkesin söz hakkı almasını beklediğinden şüpheliydim. Bilgileri işliyordu. Çatı katındaki güvenlik. Kim daha büyük bir güvenlik riski oluşturunuyordu, ben mi yoksa Xander mı? En azından ona alarm sistemimin şifresinin 1111 ya da doğum günüm olmadığını söyleyebilirdim. Sosyal medyadaki anlamsız paylaşımlarıma rağmen, bu konularda dikkatliydim.

"Sakıncası yoksa etrafa bakacağım." Bana kibarca gülümsedi. Çok fazla etkileşimimiz olmamıştı ama koyu kahverengi, neredeyse siyah olan kısa ve kırpılmış saçlarıyla çekici bir adam olduğunu fark etmiştim. Sert yüzlü, temiz kesimli. Pazuları tişörtünün kollarından taşıyordu. Askerlere özgü kargo pantolonlardan giyyordu.

Trevor mutfaktan çıktığında Xander bana doğru eğildi. "Peki ya o?"

Kuzenime ters ters baktım. "Tuhaflaştırma."

Ama Bianca durumu daha da garipleştirmek istercesine, "Çocuklar senin dövüş kasetini izliyor," dedi.

Nico bunu görürdü. Daniel bana Matteo balayındayken Archer Prime'ı oynadığını söyledi. Ondan hiç haber almadım. Mesaj bile atmadı. Trevor benim bağlantımdı ve New York Beş Ailesi'nden biri işin içinde olduğu için Dom'dan da haber almıştım. Daniel'e göre, De Luccis ve Rossis arasındaki ilişkiler, De Luccis'in Sera'nın kaçırılması olayına karışması nedeniyle daha da kötüleşmişti.

Xander, "Bunu bir seks kaseti gibi anlatıyorsun," diye alay etti.

Bianca'nın yanakları kızardı. "Şey..."

"Şimdi dürüst ol," diye bastırdı Xander. Trevor'ın yatak odamda kaybolduğu yere doğru baktı. "Ne düşündü?"

Kuzenimi dürttüm. "Kes şunu. Duymak istemiyorum."

Yalan. Bir yanım bilmek isterken, bir yanım da istemiyordu.

Ama Bianca'nın dudaklarını büküşüne bakılırsa, sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi, Xander'ın hedeften çok uzakta olmadığı anlaşılıyordu. Erkekler. Çok tahmin edilebilir, ama merakım Nico'ya doğru yöneldi. Hâlâ seksapelim olmadığını mı düşünüyordu?

Gah! O adam bir beyin hücresinin bile düşünmesini hak etmiyordu.

"Soğumadan önce bunu yemeliyiz. Ben Trevor'ı alayım." Xander arkamdan seslendi, "Sayılsın."

Ok önce benim yatak odamı kontrol etti ve ben onu balkonda buldum. Korkulukta ona katıldım. Bana baktı ve sıırttı. "Burada güzel bir manzaran var."

"En iyisi," diye kabul ettim. "Şimdi neden geçici olarak bile olsa Hell's Kitchen'a taşınmak istemediğimi anlıyorsunuz. Ve..." Sokaklara doğru baktım. "Sence Scavo kardeşler buraya kadar tırmanırlar mı?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, bir şey deneyeceklerini sanmıyorum." "Bana eski tip gangsterleri hatırlatıyorlar.

dükkan sahiplerinin gözünü korkutuyor" dedim.

Trevor korkuluklara yaslandı ve bana dikkatle baktı. "Durumu böyle mi değerlendiriyorsun?"

"Onları alt edebileceğimi mi?"

"Evet. Bir silahın önüne bastın."

"Çalışanlarıma doğrulttular." "Neden önüne geçtin?"

"Öldürmek için fazla yüksek profilliyim."

"Seni korurken ilk kural: Kendini bir silahla benim arama koyma."

Öfkeyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Gerçekten bir korumaya ihtiyacım yok."

"O aptallar seni hafife aldılar. Bunu bir daha yapamayacaklar."

"Biliyorum. Demek istediğim... bu çatı katında birinci sınıf güvenlik var, böylece evine, karının yanına gidebilirsin." Ne oluyor be? Balık mı tutuyordum? "Xander'la bir yere gitmemiz gerektiğinde sana mesaj atarım."

"Benim bir karım yok."

"Kız arkadaşın?"

"Hayır. Erkek arkadaşım da yok. Burada yaşamak umurumda değil." "Hiç mobilya yok."

Bir kahkaha attı. "Fark ettim ama daha kötü yerlerde de uyudum."

"Peki, programınızı balık, patates kızartması ve bira eşliğinde tartışmaya ne dersiniz?"

Sırıttı. Bunun onu ne kadar çekici yaptığını görmezden gelmeye çalıştım. Korumaya aşık olmak yok, Wu.

"Bana uyar."

Dördümüz geniş ekran televizyonun önünde piknik yaptık. Her yere yastıklar yerleştirmiştik ve oldukça rahattı. Saat de geç oluyordu ve Bianca'nın burada kalacağından şüpheliydim. Eve yalnız gideceğinden de şüpheliydim. Biriyle mesajlaşıyordu ve sinirli yorumlarından anladığım kadarıyla bu kişi Nico'ydu.

"Ah, sorduğu soruların sayısına bakılırsa bize burada katılmalıydı," diye mırıldandı.

Soru sayısı. İlginç. Benim hakkımda mıydı? Bu düşünce aklıma gelir gelmez onu yakıp kül ettim.

"Bu Nico mu?" Trevor eğlenen bir ses tonuyla sordu.

"Evet. Rossi askerlerini kızdıran ben değilim ki." Bana göz kırptı.

"Etrafımda olmaman gerektiğini mi söylüyor?"

"Oh, hiç de değil," dedi Bianca. "Sadece beni ne zaman alabileceğini soruyordu. Hell's Kitchen'a kadar Uber'le gidebilirim. O kadar da uzak değil."

"Muhtemelen buranın izlendiğinden endişeleniyordur."

Bianca, "Rossiler sonuçlarına katlanmaya razı olmadıkça harekete geçmeyecektir," dedi. "Tarafsız bir zemindeyiz."

Trevor bana SoHo'nun De Luccis ve Rossi'ler arasında tarafsız kalan başka bir suç ailesi tarafından kontrol edildiğini açıklamıştı.

Trevor, "Rossiler isterlerse kuralların etrafından dolaşabilirler," dedi.

"Şu anki kural...siktir..." Xander ayağa kalkmaya çalıştı ve kramp girdi. Belki de bu hafta sonu mobilya almayı düşünmeliyim. Sanki rahatsızlığı benim suçummuş gibi bana kaşlarını çatı.

"Biliyorum. Biliyorum. Belki yarın çekyatlı bir koltuk takımı alabilirim."

Xander, "Bay Hayes'i bir çekmeceye tıkacaksın," diye karşılık verdi. "Her neyse, kural şu... Bianca ve ben temizlik yapıyoruz. Neden Trevor'a çatı katını gezdirmiyorsunuz, böylece ihtiyaçlarınızı değerlendirebilir..."

Kuzenime mahcup bir bakış attım.

"Güvenlik ihtiyaçları." Xander hâlâ imalarla dolu bir kahkaha attı.

Trevor'ın kulaklarının ucu kızardı. Geri kalanı tank gibi olmasaydı buna sevimli diyebilirdim. O ve Nico yedi gün yirmi dört saat protein karışımı içiyor olmalı. Matteo ve Nico aynı boyda görünüyorlardı ama Nico daha iriydi. Sera onun ikisi arasında spor salonu faresi olduğunu ve Matteo'yu yorucu antrenmanlara sürüklüyor.

Trevor sorunsuz bir şekilde yerden kalktı ve bana elini uzattı. "Neden bana çatı katının geri kalanını ve eşyalarımı nereye park edeceğimi göstermiyorsun?"

"Eşyaların nerede?" Benimkinin karşı tarafındaki iki misafir odasına doğru yürümeye başladık. Toplam dört yatak odası vardı. Xander muhtemelen bana mahremiyet sağlamak için benimkinden en uzak olanı aldı.

"Arabadalar," dedi. "Çok fazla varsayımda bulunmak istemedim. Tek bildiğim, beni kapı dışarı edeceğin."

Kısa bir kahkaha attım. Trevor'dan hoşlanmıştım. Rahat ve kendini küçümseyen biriymi ve tanıdığım biri kadar kibirli değildi.

Boş odaya girdiğimizde koridordan ve Manhattan gece hayatından gelen ışık okları etrafı aydınlatıyordu. En azından odayı tamamen karanlıkta tutmak için panjurları vardı.

Açılmamış bir kutu köşede duruyordu. İçinde ne olduğundan bile emin değildim. Kutusunu açmadığım eşyalarımın geri kalanı bana en yakın yatak odasıındaydı.

"Oh, bekle. Dolapta bir havalı yatak daha var ama o sadece tam boy. Xander kraliçe boy olanı aldı, ona sorabilirim-"

"Ben iyiyim. Menzildeyken siperlerde uyudum." Durakladı. "Görevdeyken."

"Sendika için çalışmaya karar vermene ne sebep oldu?" Dolabı açtım ve gözümü kısarak en üst rafa baktım ve şişme yatağın dış hatlarını gördüm. Trevor'ı arkamda hissedebiliyordum ve kalp atışlarım hızlandı.

Çok sıcak biriymi.

Ya da belki de kendimi çok sıcak hissediyordum. Bu Xander'ın kafama soktuğu fikirlerin suçuydu.

"Bir Rus-"

"Sanırım şu." Yukarı uzanmaya çalıştım ve zıpladım.

Aşağı inerken sırtım Trevor'a çarptı ve onun ayaklarının üzerine düştüm. Çırpınmaya başladım ve o da belimi yakaladı.

Serbest düşüşteydik.

Ağırlığının yükünü çekerken homurdandı.

Vücudunun üzerinde döndüm ve kollarımı yukarı kaldırdım ama kahkahalarım ve çarpan kalbim arasında nefesimi tutmakta zorlandım. "Sen iyi misin?"

"Lanet olsun, Bayan Wu, beni de mi indirmeyi planlıyorsunuz?" "Sen-"

"Rahatsız mı ediyorum?" Yeni gelen kişi arkadan aydınlatılmıştı. Ama sesi ve kapının pervazına yaslanmış silueti çok netti.

Nico.

"Siktir," diye mırıldandı Trevor. Altımdaki adam kayıtsız kaldı ama yerdeki pozisyonumuza bakılırsa bu söylenecek yanlış bir şeydi. Tehlikeli bir durumda yakalanmaktan duyduğum ilk utanç dağıldı ve yerine kendini beğenmişlik yerleşti.

Yüzünü göremesem bile Nico'nun yargılayıcı ifadesi gölgelerin arasından sıyrılıyordu, bu yüzden sorusunu duymazdan geldim. Ne yaptığımı anlayan Trevor'a gülümsedim ve yavaşça ve kışkırtıcı bir şekilde onun üzerinden kayarak ayağa kalktım.

"Umarım seni incitmemişimdir," dedim.

Trevor tembelce ayağa kalktı ve bana doğru sıırttı. "Hiç de değil. Ama sen ölümcülsün, Ivy Wu."

"Trevor," diye araya girdi Nico, görmezden gelinmekten sıkılmış gibiydi. "Bir kelime." Arkasını döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Tanrım, nesi var bunun? Sana saldırdığımı mı düşündü?"

Soruma cevap vermek yerine, "Seninle tartışmak benim için sorun değil. O Rossi askerlerine yaptığın şey çok kötüydü."

"Hayes!"

"Tanrım." Trevor kolunu kaldırdı ve devam etmemi işaret etti.

Nico mutfakta değildi. Çatı katının uzak ucunda volta atıyor, Trevor'ın ona yaklaşmasını bekliyordu. Nico'yu takım elbiseler, gündelik iş kıyafetleri ve spor kıyafetleri içinde görmüştüm. Onu hiç Trevor gibi giyinmiş görmemiştim. Omuzunda içinde silah olmayan bir kılıf vardı. Archer Sendikası'nı öğreneli sekiz aydan fazla olmuştu. Muhtemelen bu gece Archer'la işi vardı. Nico finans ve paramiliter güçler arasında gidip geliyordu.

organizasyonun kolu. Hıyarın teki olmasa çok seksi olduğunu düşünürdüm.

Mutfakta Bianca ve Xander'a katıldım. İkisi de iki adama bakıyordu.

"Nico'ya ne yaptın?" Xander alaycı bir tavırla sordu. "Onu size gönderdiğimizde gayet iyiydi."

"Beni Trevor'ın üstünde buldu. Yerde."

"Ne?" Bianca'nın gözleri yuvarlaklaştı ve ağzı açık kaldı.

Xander'ın kendisi de inanamıyordu.

"Ne? Bana devam etmemi söylemiştin."

Kollarını kavuşturdular. Hâlâ bakıyorlardı.

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Göğsüm kahkahalarla sarsıldı.

"Tehlikeli bir pozisyonda yakalandık ama Nico her şeyi yanlış anladı."

Onlara biraz daha işkence etmeye karar verdim ve kalan bir cipsi aldım, sosa batırdım ve yavaşça çiğneyerek ağzıma attım.

"Açıklayacak mısın?" Xander alaycı bir sabırla sordu.

"Üst raftaki şişme yatağa uzanıyordum. Trevor arkamdaydı ve centilmence davranıp yatağı alacaktı. Atladım ve ayağının üzerine düştüm. İkimiz de dengemizi kaybettik."

Xander omzumu okşadı. "Seninle gurur duyuyorum, çekirge."

"Kasıtlı değildi," diye itiraz ettim ve kendimi daha fazla savunacaktım ama çocuklar konuşmalarını bitirmişti.

Mutfaka girdiklerinde Trevor'ın yüzü mahcup, Nico'nunki ise okunamayan bir maskeye dönüşmüştü, ancak vücut dilinin geri kalanı hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu.

Nico, "Yarın size De Lucci Transnational'ın üçüncü katını göstereceğim, böylece operasyonlarınızın bir kısmını oraya nasıl taşıyacağınıza dair lojistiği çözebiliriz," dedi.

"Moda haftası etkinliklerinin taşınması konusunda hâlâ ikna olmadım," dedim. "Yarın konuşuruz." Bianca'ya bir bakış attı.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Sanırım." Kız kardeşi gitmeye isteksiz görünüyordu ve Xander'la bana sarılmak için yanımıza geldi. "Yakında yatıya kalmak istiyorum."

Nico'yla akraba olamayacak kadar tatlıydı. "O mobilyayı alacağım." "Yarın görüşürüz, Xander."

"Sanırım sen de saha incelemesine katılacaksın." Sarılmaya karşılık verdi ve bana baktı. "Onu moda asistanı olarak işe almalıyız."

Nico, kız kardeşinin etrafımızda dolanmasından bıkmış gibi görünüyordu. "On Geç kalmayın." Aşınmış bir botun üzerinde dönerek çıkışa doğru yürüdü ve Bianca'ya onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

Onlar gittikten sonra Trevor'a döndüm. "Başını belaya mı soktum?"

Parmağını kirli sakalında gezdirdi. "Hayır. Sorun sen değilsin. Başka bir iş onu sinirlendirdi." Bana gülümsedi. "Ama seni oraya zamanında götürmemiz en iyisi olacak."

Ertesi sabah planlar değişti. Trevor beni sabah 10'dan önce De Lucci Transnational ofislerine götüreceksen, Nico bir saat erken evime geldi. Göt herif kahve bile getirmemişti.

"Bianca nerede?" Yeni duş almıştım ve bornozumu giymiştim. Bir toka ıslak saçlarımı bir arada ve yüzümden uzak tutuyordu. Nico köşede kahve makinesiyle uğraşıyordu.

"Kahveniz olmadığımı bilseydim, Jabbin' Java'ya uğrayıp bize kahve alırdım."

"Neden yapmadın?"

"Çok uzak." Kahveyi hazırladı ve benimle yüzleşti. Dağınık görüntüsü beni şaşırtmıştı. Saçları ıslaktı ve alnının üzerine kabaca düşüyordu. Tıraş olmamıştı ve kırmızı çerçeveli gözlerinin altında torbalar vardı. Sanki uykusunu zar zor almış ve hızlı bir duşla kendine gelmiş gibiydi.

"Zor bir gece miydi?" Huysuz gibi görünmek istememiştim ama sinirli bir sabahın tonunu belirleyen oydu.

Nico hemen cevap vermedi. Gözlerinin beni tepeden tırnağa yemesi ve sonra tekrar geri dönmesi dışında bir heykel gibi donmuş görünüyordu. Gecikmiş bir öz-bilinçle bornozumun uçlarını çekiştirdim. Bu onu trans halinden çıkardı ve alaycı bir gülümseme ağzını kavislendirdi.

"Bunu söyleyebilirsin."

"Benim yüzümden kız arkadaşını terk etmek zorunda değildin." Seks hayatını tartışmak istemediğimden ve umursamadığımı bildiğinden emin olmak istediğimden, az önceki sorumu tekrarlardım: "Bianca nerede?"

"Annemle Brooklyn bit pazarına gitmeye söz verdiğini unutmuş. Xander'a mesaj atmış ve çalışma odasında buluşacaklarmış."

"Peki sen neden buradasın?"

"Trevor Xander'la gidiyor. Seni ben götürüyorum."

Ve sanki yeni planlardan haberi olmayan tek kişi benmişim gibi, Trevor içeri girdi. "Kahve içebilirim." Arrow'un gözleri benim cılız kıyafetime kaydı ama ben bunun kasıtlı mı olduğunu yoksa sadece günaydın mı demek istediğini anlayamadan Nico onun görüşünü engelledi ve bana "Üzerine bir şeyler giy" dedi.

Öfke başıma öyle hızlı üşüştü ki, öne doğru eğilip onu ittim. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Omuzlarımı kavradı. "Sakin ol, katil."

Beni döndürdü ve mutfaktan dışarı itti. Tutuşundan kurtuldum ve birkaç adım önünde yürüdüm. Koridora ulaştığımızda, ellerim kenetlenmiş bir şekilde döndüm. "Beni sınıyorsun. Kıçını tekmelememi mi istiyorsun?"

"Sen bilirsin." Gözleri yüzümde kaldı ama aramızdaki mesafeyi kapattığında başını eğdi ve "Kuşağın çözülmüş. Altının çıplak olduğunu hayal etmemeye çalışıyorum."

Nefesim kesildi ve gözlerim önüme kaydı. Bornozumun önü açıldı ama bu, dekolteli bir elbise giyseydim göstereceğimden daha fazla bir ten değildi. Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Ben seksapeli olmayan bir çit direği gibiyim, hatırladın mı? Fikrin değişti mi?"

"Ben olsam bu teoriyi test etmezdim prenses."

Prenses mi? Ve bu bir tehdit miydi?

Gözlerini yüzümden ayırmadan benden uzaklaştı ve arkasını dönüp mutfığa geri döndü.

Birkaç dakika sonra Xander kapımı çaldı. "Al." Bana bir fincan kahve uzattı. "Nico ruh halini düzeltmen gerektiğini söyledi."

"Ben mi? Sanki Cennet Bahçesi'nde talihsiz Adem'i baştan çıkarmak üzere olan Havva'ymışım gibi beni mutfaktan gönderen oydu."

Kuzenim başını eğdi. "Adam kim? Trevor mı, Nico mu?"

"Nico sayılmaz bile," diye mırıldandım. "Çık dışarı."

Kapıyı Xander'ın suratına kapattım ama sırtışını görmeden önce değil. Kızgınlık sinirlerime işledi. Rastgele daireler çiziyordum, bu sabah yaptığım tüm merkezleme egzersizleri varlığımın baş belası Nico De Lucci tarafından paramparça edilmişti. Ayrıca meme uçlarımın onun bakışları altında hassaslaştığını görmezden gelmeye çalışıyordum ve o koridorda neler olabileceğini düşündüm. Ya beni duvara doğru itip, elini açıklıktan içeri sokup

ve bir göğsümü avuçlasaydı? Ya o el daha aşağıya inmiş olsaydı? Bacaklarımın arasında beklenmedik bir ıslaklık oluştu.

Hayatta olmaz. *Nico beni tahrik etmiyor!*

Kahvemi yudumladım, fincanı makyaj masasının üzerine koydum ve aynanın önünde durdum. Bornozu dikkatlice çıkardım ve ayaklarımın etrafına dolanmasına izin verdim. Çıplaklığım ortadayken, kıvrak formumu takdir ettim. Göğüslerimin etrafında kıvrımlar yoktu ve küçük bir popom vardı ama gövdem uzundu ve kaslı kalçalarımın şekillendirdiği kalçalarımın kıvrımını tamamlıyordu. Bacaklarım sıkışmış baldırlara ve ince ayak bileklerine doğru sivriliyordu.

Eski sevgilim bacaklarıma tapardı. Onları işaretledi. Bu korkunç anıyı hatırlayınca ürperdim. Parmaklarım, son altı yılımı neden dövüş sanatları çalışarak geçirdiğimi hatırlatan, uyluğumun iç kısmına kazınmış üç dairesel yara izini geçici olarak takip etti.

Ama yaralar hikayenin sadece bir parçasıydı. Özsaygımı yok etti. Kimliğimi yok etti ve beni olmadığım biri haline getirdi. Sonrasında beni bocalamaya, boğulmaya, dönmeye terk etti. Ayaklarımın yere basması, dünyanın dönmelerini durdurmam ve kendimi neredeyse bir milyon takipçisi olan bir influencer olarak inşa etmem yıllarımı aldı.

Nico'nun itirazımla ilgili sert yorumlarının kız kardeşi için duyduğu endişeden kaynaklandığını anlıyordum. Ama bu ona, buldozer gibi ezip geçen, aşırı korumacı ağabeylik görevlerinde beni yol kurbanı ya da ikincil hasar olarak kullanma hakkını vermiyordu.

Nico De Lucci'ye bir ders vermenin zamanı gelmişti.

Korku beni ele geçirdi. Nico sıradan bir adam değildi. Seks hayatı hakkında söylentiler vardı. Geçen gece Olga'yla birlikte olduğunu kim unutabilirdi ki, Bianca bana uzun zaman önce ayrıldıklarını ve bildiği kadarıyla şu anda bir kız arkadaşı olmadığını söylemişti. Belki de tek gecelik bir ilişkisi vardı. Onu yakınımda istiyor muydum ki?

Bu onu çıldırtamayacağım anlamına gelmiyordu. İntikam çok kötü bir şeydi.

BÖLÜM Altı

IVY

Bunu iyice düşünmemiştim. Koridordaki karşılaşmamızdan sonra kıyafet seçimimde çok yüzsüzdüm ama meydan okuma içimde öfkeli bir alev gibi parlıyordu. Düğmeli ince çizgili bir gömlek giymiştim ve üstteki üç düğmeyi bilerek açık bırakmışım. Gömleğimi safran rengi, kalçamın ortasına kadar inen A kesim bir eteğin içine sokmuştum. Bir sürü ten açıktaydı. Bir sürü bacak. Ve bir sürü şımarıklık. Okul otobüsü sarısı platformlar giyerek kasıla kasıla mutfığa girdim. Üç adam da beni bekliyordu. Ayakkabılarım geldiğimi duyurduğu anda üç adam da bana doğru döndü. Ve üç adam da beni farklı tepkilerle ödüllendirdi.

Nico'nun gözleri karardı ve ağzı inceldi. Xander neşeli görünmemeye çalışıyordu. Trevor ise gözlerini kaçırdı. Hiç şüphesiz eğlencesini gizlemek için, çünkü bakışlarını kaçırmadan hemen önce dişlerinin parladığını hayal bile edemezdin. Gözlerim Nico'ya döndü ve sessizliğin kalp atışları, gözlerimdeki meydan okumayla birlikte ağırlaştı, kıyafetlerim hakkında bir yorum yapmasına cesaret etti.

O yapmadı.

Yanımdan geçip gitmeden önce homurdanarak cevap verdi. "Hadi gidelim."

Hep birlikte asansöre binerek lobiye, oradan da yeraltı otoparkına gittik. Bana sadece iki park yeri tahsis edilmişken Nico'nun park etmeyi nasıl başardığını bilmiyordum.

Kilitleri Dodge Charger'a çevirdi. Maserati SUV bekliyordum ama belli ki bu onun eğlenceli hafta sonu arabasıydı.

"Oraya park edemezsiniz." Başka bir sakine ait bir yeri işaret ettim. Nico'nun cevabı elini sırtımın alt kısmına koymak ve beni yolcu tarafına yönlendirmek oldu. Kapıyı açtı ve ben araca binmek için çabalarken sabırla bekledi. Ben kıcımlı koltuğa iyice yerleştirene kadar hiçbir yere gitmiyordu. Kısa eteğim kalçalarımın kadar inmişti. İntikam planımın hiçbir yerinde Nico'ya beyaz külotumu göstermeyi düşünmemiştim.

Kapımı kapattıktan sonra arabanın etrafında döndü. Eteğimi çekiştirmeme ve saygınlığımı geri kazanmama izin veren birkaç saniye için minnettardım. Diğer çocuklara onlarla daha sonra buluşacağımızı söyledi.

Sürücü koltuğuna oturduğunda, "Neden bunu daha sonra Xander ve Bianca müsait olduğunda yapmıyoruz?" diye sordum.

"Zamandan tasarruf etmeyi severim." Motoru devirdi. Güçlendirilmiş bir araba olduğuna şüphe yoktu. Acaba yarışıyor muydu? Matteo'nun Sera'yı kurtarmak için Jaguar'ını nasıl hurdaya çevirdiğini düşündüm.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Ama bu hafta sonu başka bir yerde olsaydın gerçekten kendini rahatsız etmene gerek yoktu. Ve kesinlikle uykudan mahrum kalmanı istemedim."

"Kapa çeneni," diye mırıldanarak güçlü arabasını yasadışı park yerinden çıkardı.

"Affedersiniz?"

"Hiçbir fikrin yok..." dedi ölçülü bir tonda. "Geceleri beni uykudan mahrum bırakan şey."

Bunu bir an için düşündüm. "Doğru. Sadece Trevor'ın neden benimle gelemediğini anlamıyorum."

"Üçüncü kata erişimi yok." "Oh."

"Hafta sonu ve içeri girmek için güvenlik kartına ihtiyacınız olacak. Pazartesi günü herkese giriş izni vereceğiz. Şimdilik, üçüncü kata giriş biletiniz benim."

"Yardımanız için gerçekten minnettarım."

Sinirli bir şekilde derin bir nefes verdi. "Sen Daniel'in kız kardeşisin."

Nico bana bunun onun görevi olduğunu söylüyordu. Yeterince makul. Onların kardeşlik kodlarının arasına giremezdim. Bianca'nın başı dertteyse Daniel'in yardıma koşacağını biliyordum.

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde tamamladık ama aramızda bir şeylerin değiştiğini hissetmekten kendimi alamadım. Belki de daha önce hiç sadece ikimizin olduğu kapalı bir alanda bulunmadığımız içindir.

Geçtiğimiz Mart ayında Nico, sözde De Lucci Transnational işleri için Avrupa'ya gitmişti. Haziran ayında Matteo ve Sera'nın düğünü için geri döndüğünde, etrafına bir kasvet bulutu çökmüştü ve daha soğuk, daha mesafeli bir hal almıştı. Bu süre zarfında bir şey olup olmadığını merak ettim.

Sera'ya bunu hiç sormadım, özellikle de düğünden hemen önce çit direği yorumunu yaptığında bir pislik olduğu için. Birbirimize hep laf atardık ama hiç bu kadar kişisel olmamıştı. Her ne kadar bunu Nico'nun Bianca'yı koruması olarak göstermeye çalışsam da, bu kesinlikle ona karşı duvarlarımı yükseltti.

Sera aramızda geçen bir olayı biliyordu ama ne Bianca -ki o yorumu yaptığında oradaydı- ne de ben Nico'nun ne söylediğini açıkladık. Düğüne bu kadar yakın bir zamanda sürtüşme istemedim. Zaten Nico'nun hakkımda ne düşündüğü de umurumda değildi.

Kimi kandırıyordum ki?

Bazen rahatsız ederdi. Rahatsız ediyordu çünkü üstesinden gelmem gereken bir güvensizlikti. Bacağımın iç tarafındaki yaralar kaşınıyordu.

Kendimi bir daha asla böyle bir duruma sokmam.

De Lucci Transnational ofislerine vardığımızda Nico aracı binanın arka tarafına sürdü ve cüzdanını harici bir okuyucuya dokundurdu. Kapılar açıldı. İçeri girdi. Manhattan'da park yeri bulmak çok zordu. Yeni binalarda bir park yeri için üç yüz bine varan ücretler ödenen robotik otoparklar bile vardı. Tabii ki onun park yeri asansörlere yakındı.

Motoru durdurmasını beklemeden kapıyı açtım, dışarı çıktım ve eteğimdeki hayali tüyleri süpürdüm. Nico'nun yanında hiç bu kadar garip olmamıştım. Sanki diğer insanların yokluğunda o bir yabancıya dönüşmüştü.

Asansöre bindiğimizde, "Senin bu haline katlanamıyorum" dedim.

Vücudu dondu. "Bu versiyon mu?"

"Bu." Elimi uzattım ve aşağı yukarı hareket ettirdim. "Bugün bana bir kez bile Zehirli Sarmaşık demedin." Bana prenses dedi. "Ve bebek bakıcılığı görevine içerleyip içerlemediğinden emin değilim-"

İçinde mizahtan eser olmayan, sadece alaycı bir kahkaha attı, bu da beni sinirlendirdi ama tepki veremedim üçüncü katı geçtiğimizi fark ettim.

"Sanırım yanlış katı seçtiniz."

"Bölgenin anahtarlarını almam gerekiyor." Asansör yirmi ikinci kata ulaşmadan önce durdurma düğmesine bastı.

Asansör sarsıldı ve ben de asansör raylarına tutunarak onlara yaslandım. "Ne oluyor, Nico?!"

Önümdeydi. Tamamen sıcak ve temiz sabun, tamamen erkek ve yıpranmış deri. Bir parça sigara, öğürme tarzında değil, ama asi - nedensiz bir karizma.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım. Kalbim boğazımı tıkadığı ve ciğerlerim sıkıştığı için kelimeler dudaklarımdan zorlukla döküldü.

Nico'nun yüzü milimetrelerce ötemdeydi. Aynı oksijeni paylaştığımız bile söylenebilirdi ama nefes alıp almadığımdan emin değildim. Bakışlar kilitlendi, dudaklar havada asılı kaldı ve geri dönüşü olmayan bir eşikte olduğumuzu fark ettim.

"Biliyorsam ne olayım." Kıçımı avuçladı. Sertçe nefes aldım ve kalçalarımı öne çıkardığında nefes vermeyi unuttum. Sertleşmişti. Aletinin çıkıntısı amımı kaplayan katmanlara tek bir darbe indirdi. Bu vuruş bir dağlama demiri gibi hissettirdi. Islak ısı bacaklarımda patladı. Bütün sabah tetikleyici olmuştum ve Nico tam olarak ne yapacağını biliyordu. İçim serbest kalmak için zonkluyordu. Sikini çıkarması, eteğimi yukarı itmesi, külotumu kenara itmesi ve içime girmesi çok kolay olacaktı.

Oh, Tanrım, beni sırlıslık bulmadan önce lanetleneceğim. Bu kendi kendini koruyan düşünce bana "Bu benim biraz seksi olduğumu düşündüğün anlamına mı geliyor?" dedirtti. Az önceki alaycılığına karşılık verdim. Aramızda her ne oluyorsa çok hızlı ve çok tuhaftı. Eşit derecede tahrik olmuş ve temkinliydim.

Bakışları işkenceye dönüştü. Doğrudan içime işledi. Acı dolu bir kıkırdama göğsünde gümbürdedi. "Kısa eteğin ve pembe alt dudağın beni deli ediyor." Başparmağı alt dudağıma dokundu ve ağzı yaklaştı.

Şimdi birbirimize karşı nefes nefese kalmıştık.

"Bu çılgınlık," diye ağzımdan kaçırdım ağzı benimkine değmeden önce. Sanırım çoktan dokunmuştu ama sözlerim onu içinde bulunduğu trans halinden çıkardı.

Isısını kaybettim ve asansörün karşı tarafındaydı, küfrediyor, bir özür mırıldanıyordu. Asansörün yükselmeye devam edebilmesi için kırmızı düğmeye bastı.

Parmaklarım parmaklıkları ölümüne kavramış halde hâlâ duvara yapışmış durumdaydım. Nefesim düzensiz ve kısa aralıklarla geliyordu.

"Gerçekten üzgünüm, Ivy." Bana "Zehir" olmadan isimle hitap ettiği nadir bir durumdu ama neden bir şey kaybetmişiz gibi hissediyordum? "Bu olmamalıydı." Gözlerini ayakkabımın yanındaki bir noktaya dikmiş, çenesini sıkıp sıkıp açıyordu.

"Katılıyorum," dedim. "Ama bu artık birbirimizi sinir bozucu bulmayacağımız anlamına mı geliyor?"

Gözleri benimkilere kaydı, kısıldı. "Tam tersine." "Ne?"

Asansör kapılarının kayarak açılması onu cevap vermekten kurtardı ve beni bile beklemeden çıktı. Evet, pislik geri dönmüştü. Centilmen jestler beklediğimden değil. Ben onun kız arkadaşı değildim. Teknik olarak o benim korumamdı ve şu an itibariyle ev sahibimdi.

Nico'nun uzun adımları ofisine kadar olan mesafeyi tüketti. Beş-altı boyum ve uzun bacaklarımla bile, muhtemelen platformlarım yüzünden ona yetişmekte zorlandım. Bu katta daha önce de bulunmuştum ve buranın nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Ofisinin resepsiyon bölümüne ulaştığımda o dönüş yolundaydı.

Elinde anahtarlarla yanımdan geçip gitti. "Beni asansörlerin orada beklemeliydin."

"Biliyorum," dedim ona, her ne kadar geç fark etmiş olsam da. Nico bana o tanıdık kibirli sırıtışını gösterdi ve bu beni biraz rahatlattı. Aramızdaki ilişkinin garipleşmesini istemiyordum, özellikle de kısa bir süre sonra aynı binada çalışacağımız ve onunla kaç kez karşılaşacağımı Tanrı bilirken.

Bizim normalimiz birbirimize karşı düşmanca davranmaktı, asansörde olanlar değil.

Asansör kabini geldiğinde ikimiz de içeri girmekte tereddüt ettik. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ilk ben adım attım.

Nico daha yavaş takip etti. Birbirimize hitap etmeden yan yana durduk. Şaşırtıcı karşılaşmamızdan kalan bir gerginlik miydi emin değildim ama bastıramadan dudaklarımdan bir kahkaha fırladı.

"Olanları eğlenceli mi buluyorsun?" diye sordu. Sesi derin ve boğuktu, sanki bir süredir ses tellerini kullanmamış gibiydi.

"Hayır. Sadece filmlerde ya da televizyonda en uygunsuz karşılaşmaların asansörde gerçekleştiğini düşünüyordum."

"Ya da en tüyler ürpertici olanları," diye karşı çıktı.

Dövüş formumuza geri dönmüştük. Yine de kendimi bu raundun galibi olarak görüyordum. En azından olanları inkar etmiyordum.

Damarlarımda bir tatmin dalgası dolaştı. Kısa eteğim ve benim onunla işimiz bitmemişti.

Nico

Günahın bir adı olsaydı, bu Ivy Wu olurdu.

Bir pencere açtı ve dışarı baktı. Eteği kışının hemen altına kadar yükselmiş, o uzun bacakları ortaya çıkmıştı ki, muhtemelen üzerlerinde bir çeyreklik zıplatabilirdim.

İçimden inledim.

Onu tanıdığımdan beri o bacaklarını butiklerinin imzası olan uzun eteklerin içine gizlemişti. Mini etek giymek için o kadar gün arasından bugünü seçti.

Sol taşağım üzerine bahse girerim ki bir noktayı kanıtlamak içindi, onun seksapelinin olmadığına dair sözlerimi boğazıma tıkamak içindi.

Kahveyi dudaklarıma götürdüm ve muhtemelen dilimi yutmuştum ki, dönüp bana bakır beyaz külotunu gösterdi.

Bana bilmiş bir gülümseme fırlattı.

Sürtük.

Sonra telefonunu kaldırdı ve boştaki eliyle parmağını çarpıttı. "Hayır," diye homurdandım.

"Hadi ama Nico, kameramanım ol." "Hayatta olmaz."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Bu gülümsemeye güvenmedim.

Kamerayı bana doğrulttu ve konuşmaya başladı. Hay sikeyim. Beni videoya çekiyordu.

Ona doğru yaklaştım ve cihazı elinden almaya çalıştım.

İçinden bir kahkaha patladı ve koşarak uzaklaştı. "Ivy."

Sesime tüm ciddiyetimi kattım.

"Hadi, Nico. Lütfen. Bana borçlusun." Tatlı sesinin videonun yararına olduğuna dair hiçbir yanılsamam yoktu çünkü gözleri başka bir şey parlıyordu. Fesatlık. İntikam. Eğer amacı beni aklımdan çıkarmaksa, bunu başarıyordu.

"Sana ne için borçluyum? Ve bunu yayınlamasan iyi edersin."

Ben hamle yaptım ve o yine benden kaçmaya çalıştı. Onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim. Kıçını kasıklarımına doğru oynattı. Tabii ki sertleştirdim. Düünden beri Ivy Wu'yu her düşündüğümde sertleşiyordum. Bu yüzden dün gece uyuyamadım ve bu beni çok kızdırdı.

Sanki onun kış tekmelediği videoyu görmek tetikleyici olmuştu. Onun söz konusu olduğu yerde sikim Pavlov'un köpeği gibiydi, bu kadına hükmetmek için beynim yıkanmıştı.

Ama yanılttı. Çok yanılttı. O

Daniel'in küçük kardeşiydi.

Hâlâ Matteo'nun Sera'ya aşık olmasının sonuçlarını onarıyorduk. Bu konuda kardeşimin tarafındaydım. Daniel, Sera'yı ikinci plana attığı için korkağın tekiydi.

Ivy'yi domaltdım. Onu bu şekilde becerebilirdim. Eteğini yukarı fırlatır, külotunu aşağı indirir ve içine sokardım. Telefona uzandım. Hâlâ gülüyordu, telefonu uzak tutuyordu. Telefon yere düştü. Onu bıraktım ve o da telefona atladı.

Güneye doğru akan kana karşı savaşıyor ve onu yere kadar takip edip onunla pis bir seks yapmanın ne kadar kolay olacağını düşünmemeye çalışıyordum.

Sustum ve inledim.

Ivy Wu kesinlikle intikamını alıyordu.

Dizlerinin üzerine çökmüş, topuklarının üzerine oturmuş, dudakları neşeyle her yöne bükülmüştü ve benim aklımın tamamen farklı bir yöne gittiğinden habersizdi. "Bu videonun tamamını yayınlamalıyım. Ivy in the City'de ilk çıkışını yap."

Sahip olduğu kişisel alanı işgal ettim. *Sikimi çıkar ve o arsız dudaklarını etrafına sar.* "Eğer bunu yayınlarsan, dava açarım."

Gözlerini devirdi. "Hayır, yapmayacaksın." Başını kaldırdı ve sonunda aynı dalga boyundaydık. Ağzı komik bir şekilde açıldı ama tek düşünebildiğim *daha geniş aç ve beni boğazına kadar al oldu.*

Ereksiyonumla olan savaşı kaybettim, yarı ereksiyon halindeydim. Koyu renk askeri kargolar giydiğim için minnettardım, yoksa acı verici olurdu.

"Bu yüzü bedavaya kullanmayacaksın," dedim ona.

Önünde duran sikimin net hatlarına bakmamaya çalıştı. "Bir çeşit ödemedi mi bahsediyoruz?"

Gözlerim parladı. "Önerilere açığım." Bana baktı ve sinsice sırıttı.

"Ne haltlar dönüyor?" Bianca.

Sikeyim.

En azından benim sırtım kapıya dönüktü ve kız kardeşim kesinlikle bir ereksiyon katiliydi.

Ivy ayağa kalkarak, "Kardeşin videomuzu yayınlayabilmek için sakso istiyor," dedi.

Arkamda kahkahalar duydum. Xander ve Trevor'a benziyordu. Harika.

Hâlâ kapıya bakmadan, "Kendini hep riskli durumların içinde buluyorsun," dedim.

Bana sırtıttı. "Bu benim süper gücüm gibi görünüyor."

"Belli ki." Arkasına döndüm ve bir kolumu göğsüne doladım. Kısmen ereksiyonuma daha fazla zaman kazandırmak için, ama çoğunlukla videoyu silmesini sağlamak için onu kendime doğru sürükledim. "Yap şunu prenses. Videoyu sil."

Abartılı bir iç çekiş yaptı. "İşte." "Onu geri silmesen iyi olur."

"Tanrı aşkına." Serbest kaldı ve beni itti. "Tam bir oyunbozansın."

Kasıla kasıla Xander'a doğru ilerledi.

Tüm bunlar olurken odadaki insanları görmezden geldim. Kanım temasın kesilmesiyle kükrerken bile sıkılmış nötr bir ifadeyi korudum. Bu son derece rahatsız ediciydi.

Kız kardeşim doğruca bana yönelirken Bianca'nın başının üzerinden Trevor'a başımı salladım. "İkinizin arasında bir şey mi var?"

"Hayır."

"Çünkü şimdi onunla uğraşmanın sırası değil."

"Kıçıma tekmeyi yiyeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Şimdi sen söyleyince. Bu benim aklıma bile gelmedi."

"O zaman şovda yer alma şansını mahvedeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Bianca, "O kadar bencil değilim ama bu konuyla ilgili," dedi. "Herkes onun moda haftasına çok bağlı olduğunu görebilir. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yok."

"Endişelenmene gerek yok." Başımı kaldırıp Ivy'nin Xander'a etrafı işaret e t t i ğ i yere baktım. "Düşmanca davranışlarımıza geri döndük.

kendimizi." Saatimi kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Aslında İngiltere ile bir t e l e f o n görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Yine ülkeyi terk etmiyorsun, değil mi? Daha yeni döndün." Bianca gövdeyi kucakladı. Kollarım ona dolandı.

"Hayır, en azından bu yıl olmaz." Başının tepesini öptüm. "Gitmem gerek."

Trevor'ın girişte durduğu yerde durdum. "Yüzündeki o sırıtışı sil. Düşündüğün gibi değil."

Ağzının üzerinde bir fermuar hareketi yaptı. "Ben bir şey söylemedim."

"Lanet yüzünün her yerinde var. Hepsi senin. Bianca'yı Yapabilirsen Hell's Kitchen'a git." Ivy'yi kontrol ettim. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi, dikkatini Xander'a vermeden önce kısa bir süre bana baktı. "Bir ya da iki saat ofisimde olacağım."

Dakikalar sonra dizüstü bilgisayarımın başındaydım. Scavo kardeşlerle ilgili dosyaları açtım ama hedefim patron vekiliydi.

On üç yılı aşkın bir süre önce, on dört yaşındayken cılız bir çocuktum. Şişmanlamam üç yılımı aldı. Bu yılların ikisinde bir zorbam vardı ve adı Joseph "Joe Lolipop" Rossi'ydi.

Son on yıldır ulaşamayacağım bir yerdeydi. İntikam almak istediğim suçtan daha az ciddi bir suçtan dolayı hapisteydi.

Onun yüzünden bir arkadaşım öldü.

O ölüm için başka biri gitti ama ben Joe'yu sorumlu tuttum.

Geçtiğimiz Mart ayında hapisten çıktı ve Rossi suç ailesinin patron vekili olarak görevlendirildi. Hapse girmesine rağmen Joe'nun her zaman çok etkili olduğuna inanmışımdır.

De Luccis'in onun peşinden gitmesi için bastırmıştım ama Dom beni susturdu. Ben mafya değildim. Bir adamı öldürmeyi öneriyordum ve herkes bir savaş başlatacağımdan endişeliydi.

Aile bir müdahale düzenledi. Dom, babam, Paulie Amca ve Matteo ülkeyi terk etmemi istediler, böylece Joe ağırlığını ortaya koyarken ben de zor durumda kalmayacaktım. Sakinleşmem için beni üç aylığına Avrupa'ya gönderdiler.

Matteo ve Sera'nın düğünü için döndüm. Kaldım çünkü nihayet aile Joe'yu her zaman gördüğüm gibi görüyordu. Joe Lolipop'un yöntemi hâlâ zorbalıktı ama artık bunu daha büyük ölçekte yapıyordu ve diğer suç aileleri de bunu fark ediyordu.

Dom bana bilgi toplamam için izin verdi. Mafya yoluna değil, Archer'lara gidiyorduk. Joe'nun kişisel mali durumu hakkında bilgim vardı ama daha derine inmem gerekiyordu. Dün gece Brooklyn'deki kalelerindeydim, muhbirlerimle bağlantı kuruyordum ama ona yaklaşmanın bir yolunu bulmuş olabilirim.

Ivy'yi yem olarak kullanmak cazip geldi.

Ama ona verdiğim tepkiyle, tehlikeydim ve işleri berbat edebilirdim.

Herkes için.

BÖLÜM

Yedi

IVY

Pazartesi günüydü, De Lucci Transnational binasına taşınmamızdan bir hafta sonraydı. Çatı katında biraz dinlenmeyi ve belki de sabahı mobilyalara göz atarak geçirmeyi planlıyordum. Pazar gününün çoğunu web sayfamız ve Donateka'nın sosyal medyası için bu hafta planlayabileceğim sahne arkası fotoğrafları ve görüntüleri çekerek geçirmiştım.

Kırk beş dakika sonra beni bıraktığında Trevor'a "Krizin ne olduğuna bakacağım," dedim. "Belki de bana uzun süre ihtiyaçları yoktur."

Bir model yine vazgeçmediyse ne olduğunu gerçekten hayal edemiyordum. Umarım olmaz. Sözleşmeleri imzaladıklarında hepsi heyecanlı görünüyordu. Stüdyoya girdiğimde tek gördüğüm modeller, Xander ve fotoğrafçıydı.

"Kriz nedir?" Etrafıma bakındım. Bianca kenarda durmuş, kızgın görünüyordu. Modellerin geri kalanı sıkılmış görünüyordu.

Xander bana, "Tracy gecikti," diye haber verdi.

"Ne?" En çok imza atan modelimizin kayıp olduğunu fark ettim. Kısa süre önce Milano defilesinde göz kamaştıran kıvrımlı bir modeldi. "Mesaj bıraktı mı?"

"Oh, binada," dedi Xander. "Nico'yla karşılaşmış ve görünüşe göre eski arkadaşlarmış."

"Eski arkadaşlar" yorumu çok açıktı. Kuzenim Bianca'ya döndü. "Her şeye tanık olduğun için bu saçmalığı bitirmek ister misin?"

"Olga resepsiyona bizimle aynı anda geldi," dedi Bianca. Bir önsezi duygusu donmuş yumruğunu kalbimin etrafına sardı. "Ama Nico ona neredeyse hiç ilgi göstermedi ve onun yerine Tracy'nin her tarafını sarmasına izin verdi."

"Olga'nın prova zamanı gelmişti. Onun için bu mor büstiyeri yaptım." Xander bir elbise formunun üzerine oturtulmuş muhteşem kreasyonu işaret etti. "Tahmin et ne oldu?"

"Kaçtı." Alnımı kaşıdım. "Umarım bunu atlatır ve geri döner."

"O bir diva, Ivy," dedi Xander. "Hakarete uğradı. Gösterimize gelemeyeceğini bildiren bir mesaj gönderdi. Yani ön sıradaki A listesinde yer alamıyorsun."

Bunun için sonra endişelenirdim. "Peki Tracy nerede?"

"Nico'nun ofisi," dedi Bianca. "Tracy ile birlikte çalışacağım ve herhangi bir sürtüşme istemiyorum."

"Görmeden edemeyeceğin bir şeyin içine dalmak istemezsin," diye kuru bir yorum yaptım. "Benim böyle bir sorunum yok."

Tek kelime daha etmeden ince topuklarımın üzerinde döndüm ve asansörlere doğru yürüdüm. Belki orada sızıp bir Nico seks kaseti çekebilir ve yayın akışıma koyabilirdim. Onu bir haftadır görmemiştim ama etrafta gizlendiğini biliyordum. Umurumda değildi. Asansördeki karşılaşmamızı ve onun ereksiyonunun kanıtlarını nasıl hissettiğimi düşünmemeye çalıştım. Bu beni ateşlendirmiş ve her yerimi zonklatmıştı ama BOB'umu kullanarak bu yersiz şehveti tatmin etmeyi reddettim. Ona düşüncelerimi ve arzularımı bu şekilde istila etme gücü veremezdim. Bu sadece bir dahaki sefere aynı odada olduğumuzda felakete yol açabilirdi.

Yirmi ikinci katın koridorunda ilerlerken Jonas'ı gördüm. Matteo ve Nico'nun yöneticisiydi.

"Patronun içeride mi?"

Yüzündeki dehşet dolu eğlence beni caydırmadı. "Ee..."

"Boş ver, ben yolu biliyorum." Kendimi beğenmiş bir ruh hali içindeydim. Tracy saat başına para alıyordu ve geç kalmıştı ve şarkıcının bizi ekmesi konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum. Olga'dan pek hoşlanmıyordum ama o Xander'ın ilham perisiydi. Sadece başka bir şey bulmam gerekiyordu.

Nico'nun ofisine ulaştığımda korktum ve öylece içeri dalmadım. Kapiya vurum, açmadan önce kolu biraz salladım.

Nico koyu renkli ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Tracy hafifçe eğilerek onun yanında duruyordu.

Nico, "Bayan Wu, bu bir sürpriz," diye takıldı.

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Sende benden biri var."

"Sakin ol, Ivy." Tracy eğildi ve Nico'yu dudaklarından öptü. "Sonra görüşürüz, sevgilim."

Tracy yanımdan hızla geçip ofisten çıktı. Profesyonellik konusunda onu azarlayacak değildim. O da Olga gibi bir divaydı. Belli ki Nico'nun da bir tipi vardı.

Oturduğu yerden kıpırdamadı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Öfkeliydim. Hayır. Öfkeyi geçmiştim. Ateş püsküren bir ejderhaydım ve bu pisliğin mükemmel saçlarını küle çevirmek istiyordum.

Masasına doğru yürüdüm, ellerimi masanın üzerine koydum ve öne doğru eğildim. "Modellerimden uzak dur."

"Tracy ve ben eski arkadaşız."

"Eski arkadaşlar' seks arkadaşları için bir örtmece mi?" "Nasıl istersen öyle anla."

"Ağzında ruj lekesi var."

Nico o çıldırtıcı sırıtışını tamamen alaycı bir hale getirmekten başka bir şey yapmadı. "Kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi?" Alay ettim. "Sen kendini

bu süper güce sahip misin?"

Kibirli bir kaş kalktı. "Süper güç mü?"

"Manhattan'daki kadınların yarısının donunu düşürmek için." "Ve sen de o yarının bir parçası mısın?"

Ona cevap vermek yerine, "Süper gücümün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Sopalarla Kung Fu mu?"

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. "Bağışıklığım var." "Bana karşı bağışıklığın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Senin aptal küçümseyici sırıtışına, aptal saçlarına ve kadınların yaltaklandığı o çene hattına karşı bağışıklığım var."

"Çene çizimden mi bahsediyorlar?" Nico gülmekten çatlayacakmış gibi görünüyordu.

"Magazinciler aptal."

"Görünüşe göre benimle ilgili her şey aptalca," diye düşündü Nico.

"Yani, evet, sana karşı bağışıklığım var. Üçüncü kattan uzak dur." Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, ama asla başaramadım.

Nico beni dirseğimden yakaladı ve refleks olarak avucumu uçurdum ama onu da yakaladı.

Girişe doğru tökezledik. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve her iki bileğimi arkamdan kavradı ve beni içeri kilitlemek için kalçalarını kullandı. Ve dehşete kapıldım, bacaklarımın arasında uyarılma titreşimi vardı ve meme uçlarım sertleşti.

"Bana kafa atma," diye uyardı.

"Ben aptal değilim," diye nefes nefese kaldım. "Muhtemelen senden çok benim canımı yakacak." "Taşaklarıma da tekme atma."

"Beni kilitlediniz. Bravo, Bay De Lucci." Sözlerimin boğuk bir nefesle çıkmasından ve uyarılma durumum hakkında hiçbir şüphe bırakmamasından nefret ettim. Çünkü öfke yerine, orgazma ihtiyaç duyan bir seks bağımlısı gibi onun takım elbiseli bedenine tırmanma dürtüsüne karşı savaşıyordum. Muhtemelen BOB'uma teslim olmalıydım. Şimdi bastırılmış yoksunluğun bedelini ödüyordum.

Hayır, Ivy, o düşman.

"Ne istiyorsun?" Sesime yeniden kızgınlık kattım.

"Tracy eski bir arkadaşım. Onu geçen hafta gördüm. Bir şeyler içtik. İrtibat halindeyiz."

"Benim paramla olmadığı sürece birbirinizin beynini sikmeniz umurumda değil."

"Dinle. Olga telefonumu patlatıyor." Ses tonunda kızgınlık vardı. "Xander'la buluşacağını ve sonrasında öğle yemeği yiyebileceğimizi söyledi."

"Bir öğle yemeği buluşması. Söyleyebilirsin."

"Tracy'nin bir erkek arkadaşı var ve ciddi bir ilişki. Olga'nın cesaretini kırmama yardım etmeyi kabul etti."

Bunun beni neden rahatlattığını bilmiyordum. "Bil diye söylüyorum, bu bize bir ön sıra A-listine mal oldu."

Alnını benimkine değdirdi. Bu samimi jest karşısında kalbim küt küt atmaya başladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Kafa karışıklığı nefesimi kesmişti. Ne için özür diliyordu? Altan alta Donatka'nın Olga'nın desteğini kaybetmesinden daha fazlası için üzgün olduğunu hissediyordum. Tracy'nin işe geç kalması yüzünden miydi? Ya da... Kaçındığım bir soruyla yüzleştim. Tracy onu öptüğü için miydi?

Gözlerindeki yansımamı görerek çalkantılı bakışlarına baktım. Gözlerimi yine benimkinden bir fısıltı kadar uzakta olan ağzına düşürmemek için mücadele ettim.

Kıskanç olamam. Nico konusunda değil. Bana Tracy ile arkadaş olduklarını söylemeye özen göstermişti. Sanki bana bu açıklamayı borçluymuş gibi. Borçlu değildi. Biz hiçbir şey değildik. Asansörde neredeyse öpüştükten sonra bile.

Kendimi korumak için, "Bir dahaki sefere aşk hayatını başkalarının işine karıştıрма. Şimdi, bırak gideyim."

Arkasına yaslandı ve uzun saniyeler boyunca bana baktı, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş da vazgeçmiş gibi. Geri çekildi, beni bıraktı ve kapıyı açtı.

Ofisinden kaçtım ama asansöre binmek yerine doğruca merdiven boşluğuna gittim. Karmakarışık düşüncelerimi dizginlemek için merdivenlerden indim, çarpan kalbim ve düzensiz nefes alışım için Nico'ya lanet okudum.

Mantrayı kafamda tekrarladım.

Nico'dan hoşlanmıyorum.

Nico'dan hoşlanmıyorum.

Nico'dan hoşlanmıyorum.

Asansöre tekrar hangi kattan bindiğimden emin değildim ama üçüncü kata ulaştığımda daha büyük sorunlar kişisel sorunlarımı bastırmıştı. Stüdyodaki hava aşırı ısınmış bedenimi serinletti. Sanki bir cenaze evine girmiş gibiydim, sessiz ve kasvetliydi, beklediğim yüksek sesli konuşmalar yoktu. Bunun yerine etrafımda sinsi mırıltılar uğulduyordu.

Herkes Xander'ı rahat bırakmaya çalışıyordu. Bir köşede oturmuş çizim tahtasına bakıyordu. Kuzenim ilham perisini kaybetti. Ve bir sanatçı için ilhamını kaybetmek ölümle eşdeğerdi. Onun hevesini en ön sıradan izleyicilerle canlandırmamız gerekiyordu.

Ama o zaman altı yıldır kaçtığım kişiyi aramak zorunda kalacaktım. İsteksizce telefonumu çıkardım ve onun telefon numarasını buldum. Neden silmediğimi bilmiyordum.

Başparmağım beni geçmişime yeniden bağlayacak olan düşmanın üzerinde titriyordu. Tekrar ziyaret etmekten nefret ettiğim bir geçmişe. Xander'a baktım. Başının üzerinde dolaşan, kaşlarını çatan ve ağzını geren kıyamet bulutuna.

Numaranın engelini kaldırdım ve *onu* aradım.

Üçüncü çalışta cevap verdi. Beni ürperten derin bir bariton sesiydi ve bunun korkudan mı yoksa geçmişte ona verdiğim tepkiden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Ivy... kedicik... sen misin?"

Cevap vermeden önce bir kalp atışı ve nefes vermem gerekti. "Evet. Konuşabilir miyiz?"

Edward Sinclair'in ailesi Sinclair Media Group'un (SMG) sahibiydi. NYSE'de işlem gören, medya ve eğlence alanlarında çeşitlendirilmiş işlere sahip güçlü bir holding. *Glamourique*'in ana şirketi idi. Bu da Edward Sinclair'in moda haftası koleksiyonumuzu küçümseyen editörün patronu olduğu anlamına geliyordu.

Ve o benim son çaremdi.

O benim eski sevgilimdi ve son altı yılda özenle onardığım kırık parçaların sebebiydi. Tamamen iyileşip iyileşmediğimden emin değildim. Sonraki tüm ilişkilerim onun yaptıklarının gölgesinde yaşadı.

Beni çatı katından almasına izin vermedim. Sadece bir şeyler içmek için buluşmak istemiştin, ama eğer bir izleyici istiyorsam akşam yemeğinde ısrar etti. Tipik Edward manipülasyonuydu. Artık daha yaşlıydım ama daha akıllı olup olmadığımıdan emin değildim.

Havalı Leroche Tavernası'na girdim. Şef garsona kendimi tanıtmama bile gerek kalmadı.

"Bay Sinclair sizi bekliyor, Bayan Wu."

Arkamdan Trevor'a baktım. "Ben iyi olacağım. Beni burada bırakabilirsin ve
-"

"Ben barda olacağım," diye kesin bir dille araya girdi korumam. Ben yapmadım

Tartışın. Görevleri söz konusu olduğunda, bu adamlar kitaba göre hareket ediyorlardı.

Oturan hostes beni tavernaya ve yemek salonuna götürdü. İnsanların ünlü Michelin yıldızlı tadım menüsünün tadını çıkarabileceği daha sessiz bir alan.

Edward beyaz polyester kaplı masaların arkasından kalktı ve bana gülümsedi. Fiziğini ancak Savile Row'da dikilmiş bir takım elbise giydirebilirdi. Uzun boylu ve zayıf olan Edward'ın köşeli yüzü çekici patrisyen yüz hatlarıyla kutsanmıştı. Şakaklarındaki kırlar daha belirgindi. Bunları bir zamanlar seksi bulmuştum. Benim on dokuz yaşına karşılık o

otuz dokuz yaşındaydı.

altı aylık ilişkimiz vardı. En ideal şekilde ayrılmadık. Benden ayrıldı ve ben kalması için ona yalvardım. Daha sonra, aklım başıma geldiğinde, onu geri almam için bana yalvardı, o kadar ısrarcıydı ki, takipçi olarak nitelendirilebilirdi. Hong Kong'a kaçtım ve üniversitenin bir dönemini kaçırdım. Daniel nedenini bilmiyordu, sadece derslerime ara vermem gerektiğini söylüyordu.

Tüm bu düşünceler kalbimdeki gürültüyü daha da arttırdı, bu yüzden masaya vardığımda her şeyi iptal etmeye hazırdım.

"Ivy..." Her zamanki gibi Edward'ın gözleri tetikteydi ve kaçma isteğimi fark etti. "Bence bu bir hata."

"Hayır." Gözleri şef garsonla buluştu. "Bizi yalnız bırakın."

Gözlerimi masanın üzerindeki tabaklara diktim. Bir parmak çenemi yukarı kaldırdı ve bir anda taş gibi soğuyabilen grimsi mavi gözlere baktım.

"En azından benimle bir akşam yemeği ye," dedi sessizce.

"Konuşabiliriz. Geçmişten bahsetmek zorunda değiliz."

Muhtemelen teslim olduğumu hissetti ve benim için bir sandalye çekti. Pandora'nın anı kutusunu açmaya niyetim yoktu.

İkimiz de oturur oturmaz masaya bir garson geldi. "İçkilerinizi alabilir miyim?"

"En sevdiğin cabernet var bende," dedi Edward bana. "Akşam yemeğinde mi tercih edersin?"

"Evet, lütfen." Kısa bir süre gülümsedim, sonra içki menüsünü taradım.

"Ben bakire mojito alacağım."

"Akşam yemeği için şarap," dedi Edward garsona. "Benim için bir Tom Collins." "Çok iyi, efendim. Akşam yemeği için tadım menüsü ister misiniz?"

"Ivy?" Edward sordu.

"Evet, tabii." Gerçekten bana sormasına şaşırmıştım. Edward her zaman benim için sipariş verirdi. Sanırım bu açıdan bana eskisi gibi davranmıyordu.

Sunucu siparişlerimizle ilgilenmek için ortadan kaybolduğunda, masamıza garip bir sessizlik çöktü.

Çatal bıçak takımının etrafına sardığım peçeteyle oynadım. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Peçeteyi açtım ve gözleriyle karşılaşmadan önce kucağıma koydum. Aradan altı yıl geçmişti. Her zamanki gibi yakışıklıydı ama ağzının etrafında parantezler vardı, yüz hatlarında bir sertlik vardı.

Bana değerlendirici bir bakış attı ve ardından kısa bir kıkırdadı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de pek değişmemişsin." "Bir yıl

içinde evlenip boşandım."

Su bardağımın kenarında daire çizdim ve bir yudum aldım. Sonra dürüst olmaya çalıştım, "Sen evlilik için yaratılmamışsın, Edward."

"Ah." Yüzünü buruşturur gibi yaptı. "Geçmiş hakkında konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Belki de neden aradığınla başlayalım."

"Şu anda kendimi berbat hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramanı söylemiştim." Titrek bir kahkaha attım. "Altı yıl sonra mı?"

Şaşkın bir şekilde başını salladı. "Bana o kadar da uzun gelmiyor."

Yine hafıza şeridine geri dönüyorduk. Muhtemelen aramızda olanları konuşmamız gerekiyordu ama konuşmamızdan bir şey çıkmayacaksa buna gerek yoktu. Bırakın ölümler gömülü kalsın. Güçlendirici bir nefes verdim. "Neden aradığımı biliyorsun, Edward. Bir tartışmaya hazırlıklı olmadan girecek biri değilsin. Ama bunun ne olduğu konusunda kafa karışıklığı olmasın diye söylüyorum, Donateka'nın *Glamourique*'te ifşa olmasıyla ilgili."

Küçük bir gülümseme verdi. "Marie sana zor anlar mı yaşıyor?"

Marie Pierre *Glamourique*'in editörüydü. Prestijli derginin son otuz yıllık tarihinde, yüksek modanın kral ve kraliçe yapıcısıydı. Mucizeler yarattı. Bir tasarımcıyı bilinmezliğin derinliklerinden aldı ve kısa bir süre içinde onu bir ikona dönüştürdü. Xander zaten dalgalar yaratıyordu, ancak kuzenim ve Donateka, Marie'nin kutsamasıyla kıyasıya hazır giyim pazarında eşi benzeri görülmemiş zirvelere ulaşabilirdi.

Eğer bir tasarımcı dört büyük moda başkentinde -Paris, Milano, Londra ve New York- başarılı olmak istiyorsa, onun dikkatini çekmek zorundaydı. Bir bakıma sıfırdan başlıyorduk. Asya'da çok büyüktük ama yine de dört büyüklerde başarılı olmamız gerekiyordu. Haute couture hedefimiz değildi, ama klas bir hazır giyim hedefimizdi.

"Onunla görüşmem," dedim.

"Diğer moda evleriyle de aynı," dedi. "Sizin için bir şeyler söyleyebilirim. Hatta biraz ısrarcı bile olabilirim. Marie karşı çıkabilir ve istifa etmekle tehdit etmesini istemem." Sesini alçalttı. "İstifa etmeyecek ama Sinclair Media işleri yürütme biçimine karışmamayı kabul etti."

Alt dudağımı ısırdım. "Ön sıralarda oturmayı umuyoruz."

Sunucumuz içkilerimizi getirmek için o zamanı seçti. İyi de oldu. Bu bizi başka bir garip andan kurtardı. Özel muameleye karşı çıktım ama kendime bunu Xander için yaptığımı söylüyordum.

Edward içkisinden bir yudum aldıktan sonra, "Neden sana bir göz atması gerektiğini söyle," dedi.

Markamızın kısa bir tanımını yapmaya başladım. Zarif ve işlevsel. "Bu isimdeki markaların pek çoğu bunu iddia edemez. Kumaşımız üzerinde spandeks gibi görünmeden esnemeyi mümkün kılan bir patentimiz var. Irina büstiyerimiz tıpkı geçen kışki koleksiyonumuzdaki uzun fırfırlı eteğimiz gibi çok beğenildi. Pahalı görünüyor çünkü moda evimiz kumaş seçimi ve yapısı konusunda seçici davranıyor. Fabrikasyonda kestirme yollara başvurmuyoruz. Markamızı satmak için logo istemiyoruz. Bir kişi kıyafetlerimizi gördüğünde, kaliteyi gördüğünü hemen anlar. Uzun süre dayanmaları ve vintage parçalar haline gelmeleri gerekiyor. Tam da bugünlerde ortalıkta kolayca dolaşan türden bir gizli zenginlik.

"Ve defilemiz bugüne kadar görülen en çeşitli model kadrosuna sahip olacak. Son moda haftasında beden çeşitliliğinde bir azalma vardı."

"Hedef demografik kitleye hitap etmiyor."

"Ne demek istiyorsunuz? Beden numarası 0'ın üzerindeki herhangi bir kişinin iyi moda hakkı yok mu?"

Edward koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını şıklattı. "İşin gerçeği bu Ivy, ama gördüğümüz gibi zaman değişiyor."

"Aynen öyle."

"Bu, sunumunuz için bir açı olabilir." "Bana yardım mı edeceksin?"

"Elbette, bununla ilgili bir soru yoktu. Sadece Marie'ye götürmem için bana sağlam bir plan vermeni istedim." İçkisini boşalttı ve sanki çalışmaya hazırmış gibi dudaklarını şapırdattı. "Peki, başka neyin var?"

Ben de ona söyledim.

BÖLÜM

Sekiz

NICO

Boks salonundan ter ve saldırganlık damlayarak çıktım. İki kişiyle dövüştüm ve kimse üçüncü olmak istemedi. Hepsi bana biriyle yatmamı söyledi.

Siktir et onları. Bir avuç korkak.

Jabbin' Java'nın yan girişinden çıkarken kardeşim Renz'e rastladım. Perşembe akşamı saat sekizdi. Yüzümü görünce kaşları birbirine çatıldı.

"Bu sefer kaç kişiyi dövdün?" diye sordu.

"Yeterince değil," diye karşılık verdim. "İstiyor musun?"

"Ben iyiyim kardeşim." Bana göz kırptı. Renz benden üç yaş küçüktü ve on sekiz yaşında evlenmişti. Kızı Sam beş yaşına yeni girmişti. De Lucci Saplantısı lanetinin ilk kurbanı oydu... yani babamdı ama kardeşler arasında en erken o yenik düşmüştü. Matteo da onu takip ettiğine göre, ihtimaller içimizden birinin kurtulması gerektiğini söylüyordu.

Ben.

Bunun kadınlar için geçerli olup olmadığından emin değildim. Bianca, Alessandro Rossi'ye olan aşkını atlatmış gibi görünüyordu ama kız kardeşim kurnazdı ve biz onun üzerine gitmeyelim diye aileyi oyalıyor olabilirdi.

Merdivenleri sessizce çıktık. Konuşma havasında değildim ve yakınımıdaki insanlar bunu sık sık fark ediyordu. Bianca bana evlatların en düşünceli olanı derdi. Renz ikinci kattaki dairesine girmeden önce

kapı çerçevesine karşı. "Bianca ve misafirlerinin çok gürültü yapması ihtimaline karşı boş yatak odamızı kullanabilirsiniz."

Gözlerim otomatik olarak üçüncü kata baktı. "Misafirleri mi var?"

"Xander ve iş yerinden birkaç kişi."

"Xander burada mı?" Ivy mi?

"Takım kurmakla ilgili bir şey."

Dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamadım. "Takım kurma, ha?" Bianca bana modeller arasında ego ve çekememezlik olduğunu söylemişti. Bu üçüncü katı ziyaret etmemek için iyi bir nedendi ve ben de uzak durmuştum. Buna bir de Olga'nın desteğine mal olduğum için duyduğum suçluluk duygusu eklenmişti.

"Eminim buna ihtiyaçları vardır. Ben de seni bu konuda ikna edebilirim."

Renz bana kısa bir selam verdi. Üçüncü kata kadar yürüdüm. Telefonum dairede bıraktığım spor çantamdaydı. Boks ringinde birinin ağzını burnunu dağıtırken mesajlara bakmak istemedim. Trevor'ın bana mesaj bırakıp bırakmadığını merak ettim. Bu bina güvenliydi. Ivy ve Bianca'yı takım binalarında bırakıp boks salonuna gelmiş olabilirdi. Belki o ve ben birkaç raunt yapabilirdik.

Bu aşırı tahriş vücudumdan geçen bir elektrik akımı gibiydi.

Anahtarımı anahtar deliğine çentikledim. Bianca ile Xander'ın ve diğer seslerin konuşmalarını duyabiliyordum. İçimi çektim. Duş alıp gidecektim. Belki Renz'i benimle bira içmeye ikna edebilirdim.

Çatı katına girdiğimde tüm konuşmalar kesildi ve tuhaf bir geri çekilme isteği duydum.

"Sen kaybettin." Bianca beni gördü ve Xander'a muzaffer bir edayla sıırttı. "Kaybettin. Öde bakalım."

Başka kadınlar da vardı - tahminimce modeller ve Donateka'nın iş müdürü Katie Quinn'i tanıdım. Ama Ivy neredeydi?

"Ne kaybetti?" Ben sordum.

"Senin Ivy'nin gizli randevusu olduğunu sandı!"

Tarih mi? Ne randevusu? Sekiz çift göz yaklaşmamı izliyordu. Sehpanın yanındaki paletten bir şişe su aldım ve bu ifadeyi sindirmem için bana zaman tanımak üzere bir dikişte içtim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Hadi ama dostum," dedi Xander. "Siz ikiniz ne zaman bir araya gelseniz sanki havai fişek patlıyor. Geçen Pazar günü yarıda kestiğimiz sahneyi de unutmayalım."

"Ben buradayım, yani ben değilim." *Peki kim o zaman?* "Trevor onunla mı?"

"Evet," diye yanıtladı Bianca. "Ve o da hiçbir şey söylemiyor."

"Bana hesap verecek." Onları oturma odasında bıraktım ve yatak odasına doğru yürüdüm. Telefonumu çıkardım ve mesajları kontrol ettim. Trevor'dan hiçbir şey yoktu. Mesaj atıp durmak yerine onu aradım.

Dördüncü zil sesinde cevap verdi. "Selam."

"Neredesin?" Etrafında gürültü vardı. Bir barda olduğu kesindi.

"Dur bakalım. Burası çok gürültülü."

Sabırlı olmaya çalıştım ve telefonumdaki ölümcül tutuşu hafiflettim. Ses boğuklaştığında, "Leroche Tavernası" dedi.

"Bianca, Ivy'nin biriyle çıktığını söyledi." "Evet."

"Kim?"

Sessizli

k.

"Bilirsiniz, Baş Okçu olarak-" "Edward Sinclair."

"Tanıdık geliyor. Bir dakika. Sinclair Medya Grubu'ndan mı bahsediyoruz?" "Evet."

"O kara koyun değil miydi?"

"Detaylar belirsiz."

Elbette ayrıntılar belirsizdi. Birkaç kıtada medyayı kontrol ediyorlardı ve Ivy'nin Edward'la neden buluştuğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"*Glamourique* SMG'nin bir parçasıdır." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

"Evet."

"Pekala, yoldayım."

"Sanmıyorum-"

"Bundan sonrasını ben devralıyorum." Ivy'nin ne yaptığına karar vermek için yeterli bilgi yoktu. Bu sadece bir iş toplantısı olabilirdi ve ben de arka oda anlaşmalarından payıma düşeni almıştım.

"Ne yap-"

Görüşmeyi sonlandırdım ve tüm zamanımı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Leroche Tavernası'na ulaşmaya odakladım.

Duş aldım, çantamı hazırladım ve Bianca ile misafirlerine sorularını duymazdan gelerek kısa bir veda ettim. Neyse ki Maserati binanın arka sokağındaydı ve ben de hemen Manhattan trafiğine daldım. Trevor'la görüşmeyi sonlandırmamla Leroche Tavern'e varmam arasında kırk beş dakika geçmişti. Maserati'yi birkaç adım öteye park ettim.

blokları kaldırdı ve yolun geri kalanını toynakladı.

Mekan tıklım tıklımdı ama Trevor'ı hemen barın köşesinde fark ettim.

Bana el salladı. Yanına gittiğimde buz gibi bir bira beni bekliyordu.

İyi adam. Sıcak ve nemli bir Ağustos ayıydı ve takım elbise giyyordum, kravatım yoktu. "Buna ihtiyacın olacağını düşündüm."

Şükrederek soğuk kupayı kabul ettim. Kıyafetlerim vücudumdaki buharı hapsediyor gibiydi; bu, daha önce doğru düzgün soğumadan yaptığım antrenmanın ve restorana doğru yaptığım kısa koşunun bir yan ürünüydü. Bir ter damlası şakağımın yanından aşağı süzüldü ve yakamın iç kısmına doğru ilerledi.

İnsan denizi bizi kenara itti. Bir yabancıya öldürücü bir bakış attım. Trevor beni kenara çekti. Belki de evde kalmalıyım çünkü belli ki hâlâ heyecanlıyım. "Siz ne zaman geldiniz?"

"Yedi buçuk."

Etrafı taradım. "Arka odada onunla birlikte mi?"

"Evet."

Sol kolumu salladım ve saatimi kontrol ettim. Saat dokuzu geçiyordu. Muhtemelen bir saat daha sürecekti. "Edward Sinclair hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil," dedi Trevor. "Bana son dakikada haber verdi." Tabii ki haber verdi.

"Onunla nasıl tanıştığını hakkında bir şey söyledi mi?" "Sadece eski bir arkadaşı olduğunu söyledi."

Eski dostum. Ivy ne demişti, "*fuck buddy*" için bir örtmece miydi? Bu terim bu sefer beni kızdırdı. Ayakkabı diğer ayağın üzerindeyken iyi oturmuyordu ve beni neden rahatsız ettiği konusunda çok sinirliydim. Peki ben neden buradaydım?

"İyi misin dostum?" Trevor'ın ses tonunda bir eğlence vardı, ağzındaki sırıtışı yüzünden silip atmak istedim.

Ivy Wu içime işlemiştı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Son on gündür onunla meşgul olmamı mantıklı kılmaya çalışıyordum. Düşündüğüm anlamsız kadından daha fazlası olduğunu kanıtladığından beri geçen on gün.

"Elbette öyleyim," diye yalan söyledim.

"Devralıyorum derken neyi kastettiğinden emin değildim."

"Onu evine götüreceğim ve gece boyunca koruması olacağım." Tavernanın koridoruna uzun uzun baktım. "Orada olduklarından emin misin?"

"Evet, telefonuna bir takip cihazı yükledim."

"Tamam." Bıramı boşalttım ve barın köşesinde duran bir bardak suyu aldım. "Sen gitmelisin. Bu akşam için onun güvencesi olduğumu söyleyerek ona tereddüt etme şansı vermek istemiyorum."

"Ne? Kalıp havai fişekleri izleyemez miyim?"

Ivy ve ben diğer insanlara böyle mi görünüyorduk? Xander da benzer bir yorum yaptı. En son tartıştığımızda onu ofisimin kapısına sıkıştırmıştım. Daha fazlasını yapmak istedim. Onu ölesiye öpmek. Eteklerini savurup boşalmasını sağlamak, bana küçümseyerek bakmayı bırakana kadar yalvarmasını sağlamak.

"Evine git."

"Hiç eğlenceli değilsin." Trevor barmenle hesabımızı kapattı. Ama gitmeden önce, "Bu gece çok rahat etmeyeceğim." dedi.

"Evet, muhtemelen yapmamalısın." Ivy'nin korumaların değiştirilmesi konusunda inatçı davranma ihtimali yüzde elli elliydi.

O ve Sinclair'in ortaya çıkması için bir saat daha geçmesi gerekecekti. İşemem gerektiği için neredeyse kaçırıyordum.

Ivy'nin yanında ne kadar yaşlı görüldüğüne şaşırmıştım. Yargılayacak biri değildim. Babam annemden on bir yaş büyüktü ve bunu başarmışlardı. Edward'ın bir eli Ivy'nin sırtındaydı ve başları, samimi bir geçmişin hikâyesini anlatan bir şekilde birbirine yakındı.

Arka azı dişlerim birbirine sürtündü.

Onun için kim olduğu sorusu göğsümü yakıyordu. Bara dönme zahmetine girmedim ama yolda onlarla karşılaştım. Trevor'ı arıyordu ama beni gördüğünde önce şaşkınlık, sonra da gizlenemeyen bir kızgınlık hissetti.

Bu doğru, prenses. Bu gece için yakın korumanızım.

"Trevor nerede?"

Onu görmezden geldim ve yüzünü parçalamak istediğim adama elimi uzattım. "Nico De Lucci."

Elimi sıkıştırdığında Edward'ın yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Edward Sinclair." "Biliyorum," dedim. Birbirine üstünlük kurmaya çalışan iki adam arasında her zamanki gibi sert bir tutuş oldu. Gözleri kısılmıştı ve Ivy'yi elimden çekip alma içgüdüğü olmasaydı bir sık kavgasından zevk alabilirdim.

onun tarafında.

Ama benimle daha güvende miydi? Evet. Öyleydi amına koyayım.

"Hadi gel." Kolundan tuttum ve onu kapıya doğru çektim.

"Bir dakika, Trevor nerede?" Ivy topuklarını sıktı, yerinden kıpırdamadı.

"Onunla gitmek istediğine emin misin?" Edward bana ters ters bakarak sordu. "Görünüşe göre o seninle gitmek istemiyor, dostum."

"Bana dostum deme." Sonra Ivy'ye acımasız bir bakış fırlattım. "Onu çağırdılar. Bu gece ben varım."

Ağzı isyan edercesine birbirine yapıştı ve gözlerimiz birkaç saniyeliğine kilitlendi. Michelin yıldızlı bir restoranda olay çıkarmak istemiyordum ama onu omzumun üzerinden atmama ramak kalmıştı.

Rahatladığı anı görebiliyordum. Omuzları geri çekildi ve daha uzun durdu. Edward'a döndü. "O iyi biri. Trevor kadar iyi değil ama onun işi bu."

Bunun üzerine ağzım seğirdi. Beni yerime koymanın yolu, prenses.

"Nico De Lucci." Bana dikkatle bir göz attı. "Sesin tanıdık geliyor."

"Bilmediğime eminim," diye karşılık verdim ve Ivy'yi tekrar kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Ara beni" diye çıkmayı başardı.

"Oh." Edward bana baktı ve "Yapacağım" dedi.

Onu restorandan çıkarıp gecenin bunaltıcı havasına doğru sürükledim. Kolunu tuttuğum yerden çekti ve önümde yürümeye çalıştı. "Yanlış yöne gidiyorsun" demeden önce birkaç adım gitmesine izin verdim.

"Ama bu..." Farkına vararak ofladı. "Nerede?"

Yürüdüğü yönün tersini işaret ettim. Ayaklarını sürüyerek geçti. Ben.

"Topuğunu kırma," diye mırıldandım ve onun yanında yürüdüm. O da popüler büyük boy blazer ceketlerinden birini ve dar bir etek giyiyordu. "Siktir git, De Lucci."

"Sen bilirsin." Elimi sırtına koyma ya da elini tutma dürtüsüyle elimi pantolonumun cebine soktum. Eğer topuklarının üzerinde sallanıyor olsaydı Trevor'ın yapacağı bir şey olsa da, öfkelenildiği için benden böyle bir jesti hoş karşılayacağından şüpheliydim. Tek amacım, benimle tartıştığı ve nereye gittiğine dikkat etmediği için bileğini kırmadan onu güvenli bir şekilde Maserati'ye bindirmektir.

O yüksek topuklu ayakkabıların içinde kasıla kasıla yürürken çok güzeldi. Topuklu ayakkabılar kaldırıma çarparak onu rahatsız ediyordu. Elimde olmadan geri çekilip bacaklarının çizgisini kontrol ettim. Kilometrelerce uzunluktaki bacakları topuklarıyla daha da seksi hale gelmişti. Onu duvara vururken topuklarının sırtıma battığını hayal ettim. Hay sikeyim. Ivy'yle ilgili müstehcen düşüncelerimi kontrol altında tutmam gerekiyordu. Bornozun altındaki çıplaklığı merak ettiğimden beri aşırı hızlanmışlardı.

İlgimi hissetmiş olmalıydı ve Ivy'nin beni uyaracağına güveniyordum.

"Kıçıma bakmayı kes, sapık."

"Aslında bacaklarını takdir ediyordum." Dürüstlükten başka bir şey yapmadım. Neden inkâr edeyim ki? Aramızdaki bu saçma cinsel gerilimi bile azaltabilirdik.

Tek bir sikiş.

Birbirimizden ne kadar nefret etsek de.

Hayır, ondan bir insan olarak gerçekten nefret etmiyordum, sadece onu ve sadece onu becerme isteğiyle bana acı çektirme şeklinden nefret ediyordum. Sikim aylardır derin dondurucudaydı; dövüş kasetini görünce canlanınca rahatladım. Ama neden Ivy olmak zorundaydı? Çünkü teknik olarak o yasak bölgedeydi.

Durdu ve benimle yüzleşti. "Kıçımda bir sorun mu var?" "Bu hileli bir soru." Neyse ki Maserati ilerideydi, ben de kilitleri bipledi. Sorusunu unutabilirdi. Onunla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve açıkça doğaçlama yapıyordum.

"Atla." Yolcu kapısını açtım.

"İnanılmaz derecede küstahsın," diye mırıldandı ama söyleneni yaptı. Bir cipi fırlatacak kadar enerji doluydum ve muhtemelen bunu hissediyordu.

Kapıyı kapattım ve aracın etrafında dönerek direksiyonun arkasına geçtim. "Gerçekten neden buradasın?" diye sordu. "Senin burada olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Sırf kız kardeşin oynamasın diye gösteriyi kasten sabote ediyorsun."

Suçlama o kadar saçmaydı ki bir kahkaha attım. Maserati'yi çalıştırdım ve trafiğe çıktım. Aracımız Twentieth ve Park'ın köşesine ulaştığında hâlâ kıkırdıyordum. SoHo'ya doğru dönüş yaptım. "Olga konusunda gerçekten üzgünüm. Kampanyanız için bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim."

"O Xander'ın ilham perisiydi."

"Neden Tracy olmasın? Onun da takipçileri var."

"Sosyal medyadaki takipçilerinden haberdar olduğunuzu bilmiyordum."

Homurdandım. "Senden daha fazla takipçisi olduğunu bilmemi

sağladı." "Bu bir rekabet değil. Farklı izleyici kitlelerimiz var."

"Sanırım Sinclair, gazetenin editörüne ulaşmak için cebinizde bir koz. *Glamourique* sana bir şans vermek için."

"Benim için iyi şeyler söyleyeceğine söz verdi ama bu kesin bir şey değil. Marie Pierre'in kendi kararlarını verecek kadar nüfuzu var. Ayrıca bana bazı parçalarımızı kullanabilecek bir filmin yapım aşamasında olduğunu söyledi."

Bu fikirden hoşlanmadım. Ivy'nin daha fazla tanınması fikrini değil. SMG'nin tanındığı prestijli programlarda adının geçmesi iyi bir reklamdı. Daha çok Sinclair'in Ivy'nin etrafında olması fikriydi.

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir iş etkinliği." Kaçamak cevapları bir mil öteden fark edebiliyordum. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Nedir bu sorgulama?" diye tersledi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Güvenliğinizden ben sorumluyum."

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Bu soruları Trevor sormadı."

"Evet, ona 'eski arkadaş' yanıtını verdin. Yani bu seks arkadaşı olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Bu soruya bir cevap vermeyi reddediyorum."

Sıradan seks arkadaşları değillerdi. Halka açık kaynaklardan Ivy'nin geçmiş ilişkileri hakkında yüzeysel bir araştırma yaptım. Dövmeli kötü çocuklarla çıkmış. Rockçılar gibi kot ve tişörtlü erkeklerle. Bir tipi vardı ve bu Edward Sinclair değildi. Yine de restoranda yan yana yürümeleri daha önce yakın bir ilişki yaşadıklarını ima ediyordu. Adam ona aşınaydı ve kızın ona doğru eğilme şekli bende onu kaçırma isteği uyandırdı.

"Tamam prenses. Trevor'a cevap verirken daha rahat hissederseniz, size sorabileceği soruları ben hazırlayacağım."

"Bu soruları güneş görmeyen bir yere gömebilirsiniz."

"Şiddeti seçiyorsun, anlıyorum."

Sinirli bir ses çıkardı ve yoğun gece hayatına dikkatini vermek için koltuğunda döndü. Araba kullanırken onu kızdırmamanın en iyisi olacağına karar verdim. Her ne kadar ben tartışmamızdan keyif alıyor gibi görünsem de, onun aldığından emin değildim. Ve onu bana ölümcül bir kung fu ölüm dokunuşu yapacak kadar kızdırmak istemiyordum.

Çocuklar bu konuda konuşmadan duramıyorlardı.

Dom'un raporlarına göre, Al Scavo olayın ardından kontrol için üç gün üst üste mafya doktorunu ziyaret etmişti.

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi ama kıkırdamayı bastırdım. Keşke Ivy sebep olduğu tahribatı bilseydi. Rossi kampında sessizlik hakimdi. Hiç kimse

şikayet etti. Egolarına bir darbe olduğu kesin, ancak muhbirlerimiz misilleme konusunda tek bir alarm bile vermemiştir.

Maserati'yi binasının bodrum katına sürdüm ve park yerlerinden birine çektim.

Her zamanki gibi, Ivy benden yeterince hızlı uzaklaşamadı ve ben motoru kapatmadan önce SUV'den atladım.

"Korumanın gelip seni almasını beklemelisin," dedim ona biraz sinirli bir şekilde. "Trevor'la da böyle misin?"

"Trevor benim gerçek korumam."

"Neyim ben? Doğranmış ciğer mi?" Alay ettim.

Bizi lobiye götürecek olan asansöre adım attık. Bana ters ters baktı. "Varlığımın baş belası oldun."

Asansörün kapıları açıldı ve o da fırladı. Onu yavaşça takip ettim, her zamanki gibi bacaklarının şeklinden hoşlanıyordum. Bu sefer kışına dikkat ettim. Küçük, dik ve yüksekti. Ekspres asansörün ortasında durdu ve sanki bana bir sır verecekmiş gibi bana doğru eğildi.

"Eğer beni utandırmaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak."

Gözlerim dudaklarına kaydı. Bu hareket nefes alış verişinde bir aksama yarattı. "Aman Tanrım, kes şunu."

Çağrı düğmesine öyle bir kuvvetle bastı ki, parmağını burkacağından endişelendim. Arabamız geldiğinde içeri girdi ve kapatmak için düğmeye bastı. Gözlerimi devirdim ve tam zamanında bindim. Kapılar arkamdan kapanmadan önce sarsıldı ve yeniden açıldı.

"Çok olgunca. Benden kurtulmaya çalışmanın bir faydası yok. Çatı katına tam erişimim var."

"Sesin neye benziyor biliyor musun, De Lucci?"

Ah prenses, her meydan okuyuşunda beni daha da zorluyorsun. Düşünebilmek için beynime kan gitmesi için mücadele ediyordum. Yüksek topuklu bacaklarının görüntüsü. Ölçülü dikenleri. Ağzından çıkan o dudaklar, küçümsemesini boğmak için sikimi aralarına soktuğumu hayal etmeme neden oldu. "Nasıl olsa bana söyleyeceksin."

"Sapık gibi konuşuyorsun."

"Çoğu güvenlik görevlisi öyledir."

Bir *pfft* sesi çıkardı. "Şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir yakın koruma memuruna benzemiyorsun. Hiçbiri bana senin gibi bakmıyor."

"Sarkıntılıktan rahatsız olurum. Ben bakmam."

"Kendi korumamı tutabilirim ve seninle uğraşmak zorunda kalmam."

"Onlar bizim sahip olduğumuz istihbarata sahip olamazlar ve biz de bunu yabancılarla paylaşmak istemiyoruz."

Gözlerini rakamlara dikmiş, en üst kata doğru yakınlaştırıyordu. "Yani? Bu bilgiyi başka bir yerde bulacaklar. Kendini *çok mu* özel sanıyorsun?"

"Bu bir meydan okuma mı?" Sesim kalınlaştı, çakıllı bir hal aldı. Orada Hangi yeteneklerime atıfta bulunduğu belirsiz olsa da, son ifadesindeki hakareti gizleyemedi. Ses tonumdaki değişikliği fark etmiş olmalı ki bana baktı, gözleri şaşkınlıkla mı açılmıştı? Alarm mı?

Gözlerini tuttum.

Onun katına ulaştığımızı haber veren asansörün sesi göz temasımızı kesti. Kapılar açıldığında hışımla ilerledi. Eşyalarımı yanıma almamıştım ve SUV'a daha sonra dönmek üzere bir not almıştım ama Ivy anahtarlarını çıkardığında elinden aldım ve içeri girmemize izin verdim.

Çok öfkeliydi. Ve ben onu kızdırmaktan büyük bir zevk alıyordum. Sorumdan beri birbirimize tek kelime etmemiştik.

Çantasını girişteki masanın üzerine bırakırken bana cevap vermemişti.

"Sen ve ben birbirimize uymuyoruz," diye homurdandı sonunda. "Sonunda birbirimizi öldürebiliriz ve burada bir cesetten kurtulmama yardım edecek kimse yok."

Alaycı bir kahkaha attım ve yaklaştım. Geri çekilmedi. Ona baktım. İyi oldu. Çünkü boks salonundan ayrıldığımdan beri içimde tuttuğum saldırganlığın tek bir çıkışı vardı.

Sert bir sikiş.

"Kazanacağından emin misin?"

"Neler yapabildiğimin kanıtlarını gördünüz."

"İkimiz de kung fu hakkında konuşmadığımızı biliyoruz."

Boğazı düğümlendi. "Aydınlat beni."

Aramızdaki tüm kişisel m e s a f e y i sildim ve onu konsola yasladım. Arzusunun kokusunu alabiliyordum. Gözeneklerinden akıyordu.

"Gerçek bir sikişten bahsediyoruz." Başımı eğdim. "Ağzım üzerinde. Sikim amında."

"Yani, birbirinizi seksle öldürmekten mi bahsediyorsunuz?"

"Birbirlerinin canını sıkkan iki insandan başka türlü beklenir mi?"

Gözleri küçümsemeyle parladı. "Hep konuşuyorsun De Lucci, ne dersin-"
" Siktir et.

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

BÖLÜM

Dokuz

IVY

Nico'nun dili ağzımı zorla açtı. Beni yuttu. Ağzını eğdi ve saldırısında baskıyı sürdürdü, dili acımasızca karşılık verme şeklimi belirledi. Zorlukla nefes alabiliyordum, tüm duyularım onun yağmasına uyum sağlamıştı. Onun hakimiyetine.

Ve çok sıcaktı.

Beni masaya yapıştırdı, kenarı kıcıma batıyordu.

Eteğimi yukarı doğru itti ve ateşli tenimi serin klimaya maruz bıraktı. Parmaklarını külotumun arkasına kaydırды. Ne bulacağını bildiğim için yanaklarım yanıyordu.

Ağzını ayırdı ve "Islak" diye hırladı.

Ben bir şey söyleyemeden beni masaya yatırdı ve külotumu indirdi. Külotumu tek ayağının üzerinde sallandırarak dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı ayırdı.

İçine dalmak üzere olması beni dehşete düşürdü. Parmaklarımı kafatasına geçirdim, başını yukarı çektim ve dizlerimi kapattım. "Kendime gelmem lazım."

"Ne oluyor lan?" Bana ters ters baktı ve kalçalarımı sıkıca kavradı.

"Yıkanmam gerek."

"Bırak," diye emretti ve saçlarını mı yoksa çekingenliğini mi bırakmayı kastettiğinden emin değildim ama bunu ellerimi saçlarından çekmeme neden olan bir sesle söyledi.

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve ciğerlerim yetişemiyordu. Nico bana sanki bir suç işlemişim gibi bakıyordu.

"Kukunun tadına bakmak istiyorum, süslü sabununun değil. Sana verdiğim uyarılma kokusunda boğulmak istiyorum. Sakın beni bundan mahrum etmeye kalkma. Devam edebilir miyim prenses? Sana bir *erkeğin* am yemesinin ne demek olduğunu gösterebilir miyim?"

Dudaklarım aralandı. Aman Tanrım, hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Eğer daha önce ıslandıysam, bacaklarımın arasındaki bölge şimdiye kadar sel tehlikesi altında olmalıydı. Klitorisim o kadar şişmişti ki, dilinin bir darbesiyle boşalacağımdan korkuyordum.

Kibirli bir kaş kaldırdı. "Bekliyorum prenses." Beni azarlar gibi kalçamın yan tarafına dokundu. Alt dudağımı ısırdım ve yavaşça bacaklarımı ayırdım.

Göğsü inip kalkarak gergin olan tek kişinin ben olmadığımı dair bir ipucu verdi. Burnunu yaklaştırdı ve ben de büyülenmiş bir şekilde gözlerini kapatıp beni içine çekmesini izledim. Kukum tepki olarak titreşti, kırım kıvrıldı, onun yapmasını bekledim...

Saldırdı.

Sanki onu aç bıraktığım için beni cezalandırıyormuş gibi içeri daldı. Dili içeri girdi ve kaygan merkezim boyunca yaladı. Bacaklarımı daha da ayırdı ve topuklarım masanın kenarına oturana kadar yukarı itti. Beni esnekliğin sınırlarına doğru itiyordu ve ben de çaresizce onu takip ediyordum. Gözlerim masanın karşısındaki boy aynasına kaydı. Ve Nico De Lucci için bacaklarımı nasıl yüzüsüzce açtığımı izledim. Karanlık kafası kalçalarımın arasında hareket ediyordu ve beni zirveye çıkarırken emmesine izin verdim. Çılgılık attım, göbeğim enfes bir zonklamayla patladı.

Bacaklarımın arasını yalamaya devam etti, uyluklarımın hassas birleşim noktasını küçük ısırıklarla kemirdi. Göğsümün içinde bir şey yaptı, bir yara, bir kırılganlık açtı. Onun merhametine kalmıştım, tahakkümünün kölesiydim ve buna izin veremezdim. Üstünlüğü yeniden ele geçirmem gerekiyordu.

"Bunun hiçbir anlamı yok." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gitti. Nico'nun az önce yıktığı bir duvarı destekleyen kelimeler.

Ağzının keşfi durdu ve arkasına yaslandı. Yüzü kısmen gölgeli, mürekkep mavisi gözleri neredeyse siyah, beni inceliyordu. Hissedebiliyordum.

Daha önce yüzünde gördüğüm kontrolsüz tutkunun buzdan bir kaplamaya dönüştüğü an.

Tüylerim diken diken oldu.

Beni masadan sürükledi, kıcımdan tutup kaldırdı ve etrafına yastıklar serpiştirilmiş oturma odasına götürdü.

"Mükemmel," diye mırıldandı.

Nico'nun bana yaşattığı akıllara durgunluk veren orgazmın etkisinden kurtulamadan beni ayağa kaldırdı ve dizlerimin üzerine çöktürdü. Savunmasızlığımı azaltmak için eteğimi açıkta kalan kıcımın üzerinde oynattım ama bir kemerin şingirtisi ve bir fermuarın indirilmesi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Nico saçlarımı kavradı ve başımı geriye çekti. Aletinin başı dudaklarıma değdi.

"Yüzünü nasıl sikeceğimi ve bunun hiçbir anlamı olmayacağını görmek ister misin?" diye konuştu soğuk, alaycı bir kesinlikle.

Isı ve heyecan yanaklarıma kadar yükseldi.

Parmakları kafa derimi sıkarak gözlerimi yaşarttı ama başka tarafa bakmayı reddettim.

"Al beni."

Dudaklarımin kenarına prekum sürmüştü. Kendimi meydan okur gibi hissederek, geri adım atmadığımı göstermek için yalamak üzere ağzımı açtım.

Getir onu, fu-

Aletini içeri soktu, çenem aletinin genişliğine uyum sağlamak için genişledi.

Boğazımın arkasına çarptı. Öğürdüm.

Kıkırdaması alaycı bir şekilde gürledi. "Sorun nedir, Zehirli Sarmaşık? Hepsini alamaz mısın?"

Ağzım onunla dolu olduğu için ve bana sahip olduğu açıyla, kafamı kaldırıp ona bakamadım.

"Şimdi yüzünü sikeceğim. Bunu kişisel algılama. Senden nefret etmiyorum. Seni sevmiyorum. Biz sadece kaşınan iki kişiyiz. Anladın mı?"

Ağzımı geri çektim ve dişlerimi boyuna geçirdim.

"Kahretsin, çok kötüsün." Sikini daha derine sokmadan önce saçlarımı çekiştirdi. Gözyaşlarımin yanaklarımdan aşağı akıyor ve çenem ağrıyordu, ama Nico beni aşağılamaya devam ettikçe ıslak fişkırıyor ve tekrar çok tahrik oluyordum.

Dırdırcı utanca boyun eğmeyi reddettim. Bu alçalmaya izin verdim. Giderek sertleşiyordu ve boşalmak üzereydi.

Beni aletinden çekti ve göğsümü yastıklara doğru itti. Kalçalarımı

yukarı çekti ve beni tekrar ortaya çıkardı. Aletinin çıtırtısını duydum.

"Şimdi hayır demenin tam zamanı." dediğinde folyoya sarılıp dinledi.

Alaycı bir şekilde yastığa doğru güldüm ve başımı iki yana çevirerek, "Biraz geç kalmadın mı?" diye hırladım.

"Bunun hala bir anlamı yok, değil mi?"

"Sorun nedir, De Lucci, gururunu mu incittim?"

"Hayır."

"O zaman konuşmayı kes ve beni becer."

Cevabı kendini içime öyle bir gömmek oldu ki nefesimi tutmakta zorlandım.

"Uzun zaman oldu mu?" diye boğuldu.

"Konuşmak hakkında ne dedim ben?" Dişlerimi sıktım.

"Lanet olsun sana," diye hırladı. "Cehenneme kadar yolun var." Bu sefer durmadı ve vurmaya devam etti. Kalçalarının kıcıma çarpması, homurtuları ve benden gelmesi gereken alçak inilti her çatı katının yüksek tavanlarında yankılandı.

En temel içgüdülerime kadar parçalanmış, beni nasıl becerdiğinin çığlığı ile özgürleştiğimi hissettim. Ama bu yeni özgürlük duygusuyla birlikte, bir iğne ucu kadar endişe, yüksekliği söndürmekle tehdit etti. Ön kollarımın üzerine çıktım, böylece ona daha sert bastırabilir, tekrar boşalmaya çalışabilir, bu yaklaşan kafa karışıklığını uzaklaştırmaya çalışabilirdim.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama içimde daha derinlere indi.

Durgunlaşmadan, sarsılmadan, titremeden önce hızlı hamleler yaptı. Sırtıma yığıldı ve birlikte yastıkların üzerine yanlamasına düştük. Hemen ondan ayrıлып yanıma yuvarlandım ve Manhattan gecesine baktım, tekrar boşalmadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. Nefesimin ve kalbimin yavaşlamasını beklerken, ilişkimizi nasıl yeniden rayına oturtabileceğimi düşündüm. Bu tek seferlik bir şeydi, değil mi?

Arkamda bir hareket hissettim. Vicdan azabını, pişmanlığını hissedebiliyordum. Muhtemelen o da benim gibi hissediyordu. Hâlâ beni deli gibi sinirlendiren birinin nasıl olup da bana çılglık çılgılığa bir orgazm ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim sert bir sikiş yaşattığını anlamaya çalışıyordu.

Çok ham, güçlü ve şaşırtıcı bir şeydi.

Bağımlılık yapıcı.

Ama Nico'yla birlikte gelen yüke değer miydi?

Çünkü sorunları olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Söylentiler duymuştum.

"Bu bir daha olamaz," dedim Manhattan silüetine. Zevklerimin

sahibiyydim ve bunun için kimse beni utandırılmazdı. Nico'nun zaten bir sicili vardı.

cinsel olarak çekici olmadığımı hissettirmek. İsteddiği zaman beni tekrar o yetersizlik çukuruna sürüklemesine ihtiyacım yoktu.

"Kukun aksini söylüyor," diye karşı çıktı arkamdan kibirli bir ses.

"Mantık birbirimizi öldüreceğimizi söylüyor." Doğruldu ve yüzümü ona döndüm, aynı zamanda eteğimi ikinci kez bacaklarımın üzerinden geçirdim.

"Gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum." Nico sırt üstü yatmış, başını çapraz kollarının altına yaslamıştı. Kendini geri çekmemişti ve bakışlarım hâlâ dik ve umursamaz duran sikine kaydı.

"Yastıklara sızmadan önce o prezervatifi halletmen gerek." Pahalı takım elbisesini mahvetmesi umurumda değildi.

"Konuyu mu değiştiriyorsun?" diye meydan okudu ama ayağa kalktı. Tembelce çekip çıkarırken ve ucunu ustalıkla bağlarken bana baktı.

"Hayır, sadece sıkıştığımızı ve bunu sistemimizden çıkardığımızı söylüyorum."

Yastıkların üzerine çöktü ve ona yaslanarak rahatladı. "Mobilyaya ihtiyacın var." "Konuyu değiştirmeyi bırak, Nico."

"Kurallar basit olabilir." Aramızı işaret etti. "Bunun fiziksel olmaktan başka bir anlamı olmadığını zaten biliyoruz. Birbirimize olan kızgınlığımızdan mı besleniyoruz? Patlayıcı."

"Zehirli," diye mırıldandım. Oraya gitmişim. Yaptım bunu. Durum farklıydı ama tren enkazının geldiğini görebiliyordum.

"Ama iyiydi." Bana bir sırtış fırlattı. "Rossilerin seni rahat bırakacağından emin olana kadar aramızdaki ilişkiyi katlanılabilir kılacak."

Ayakkabılarımı çıkardım, ayağa kalktım ve yalınayak mutfığa doğru yürüdüm. "Beni bir çit direği olarak görmekten tekrar seks yapmak istemeye nasıl geçtiğini anlamıyorum."

Buzdolabını açtım. Xander eve bir kutu şekerlemeli çikolatalı kek getirmişti. Birisi onu stüdyoya göndermiş ve modellerde kargaşaya neden olmuştu. Gözyaşları, kahkahalar ve endişe vardı. Çoğunlukla endişe, bu yüzden Xander pastayı sakladı, buzdolabına kilit takmamız gerektiğinden homurdandı.

Tezgâhın üzerine koydum ve bir dilim hazırladım. "Bir tane ister misin?" Nico mutfığa girdiğinde ona sordum. Prezervatiften kurtulmuş olmalıydı. Takım elbise ceketini de çıkarmıştı.

"Elbette." Parmağıyla arkasını gösterdi. "Gece çantamı almam gerek." "Hâlâ burada mı kalıyorsun?"

Ağzı buruştu. "Sabah seksi yapabilirim."

"Buna güvenme. Trevor'ın uyuduğu yerde uyuyacaksın." Elime bir kaşık aldım ve pastaya yumuldum.

Kaşıkla keki aldı ve kürekle ağzına attı. Sinirlenemeyecek kadar yorgundum. "Ben de sana bir parça ikram ediyordum."

Çikolata aromalı bir öpücükle beni susturdu. Bitter çikolataydı. En sevdiğim. Yastıkların üzerinde yuvarlanıp birbirimizin vücudundan çikolata yediğimizi hayal edebiliyordum. Erotik görüntü aklıma gelir gelmez onu kapattım.

"Seni yeterince gevşettiğimi sanmıyorum. Ve soruna cevap olarak, giydiğin o uzun eteklerin altında bu bacakları sakladığını bilmiyordum ve o dövüş kasetini gördükten sonra, sadece anında ereksiyon diyelim."

Burnumu kıvırdım. "İğrençsin."

Kaşığı burnuma vurdu ve üzerine krema sürdü. Ucunu yaladı. "Ve sen çok tatlısın."

Beni mutfakta çikolatalı pastamla otururken ve kafam karışırken bıraktı.

Nico

Bu bir şey ifade etmiyor.

Ben hala onun tadına bakarken o sözleri söyledi. Şehveti, nefreti ve kendinden nefreti, onun içinden başka gidecek yeri olmayan dikenli duygulardan oluşan devasa bir topa dönüştüren sözler. Onun yüzünü ve amını becerdim, onu vahşi ve pis bir şekilde becerdim ve tüm bunlar onun derimin altında daha da derinleşmesini sağladı.

Ona bir kez sahip olmak yeterli değildi.

Asansörlerden bodrum katındaki garaja çıktım ve Maserati'nin arkasından çantamı aldım. Asansörlere geri dönerken daha yavaş hareket ettim. Arabayı hemen çağırmadım ve kalçalarımın üzerine çöktüm. Düşüncelerimi toparlamam, duygularımı, şehveti ve kızgınlığı dizginlemem gerekiyordu. Neye kızgınlık, emin değildim ama Ivy'nin beni nasıl bir kuyruk dönüşüne sürüklediğine dair bir önsezim vardı - Ivy etkisi.

Onu unutulana kadar becerme ihtiyacı içimde kök salmaya başlamıştı ve beni çok sinirli yapıyordu. Bir vuruştan mahrum kalmış bir bağımlı. Bu gece onunla uyumak istiyordum. Kendimi ona sarmak ve taşaklarına kadar içinde uyanmak istiyordum.

Lanet olsun. Bu düşünceler yardımcı olmuyordu.

Temel içgüdülerimin kontrolünü yeniden kazanmam gerekiyordu. İlişkiyi *ben* kontrol ettim. Bilerek bencil kadınlarla çıktım çünkü tahmin edilebilirlerdi. Duygularım konusunda onlara güvenmek zorunda değildim çünkü güvenilmezlerdi.

Güvendeydiler.

Bu bir şey ifade etmiyor.

Benimle ilişki istemediklerini söyleyen ama sonra dönüp bana yapışan kadınlarla çıkmıştım. Olga da onlardan biriydi. Ama her nasılsa, Ivy'nin sözlerindeki bir şey geçmişimin derin kıvrımlarında yankılanıyordu. Beni bu hale getiren bir geçmiş.

Onun üzerine inmek üzereyken sergilediği tuhaf davranış merakımı uyandırdı. Yıkanmak istiyordu. Onu titiz biri olarak görebiliyordum ama beni durdurduğunda başka bir şey sezdim.

Utanç verici.

Çatı katına döndüğümde Ivy pastayı kaldırıyordu. "Bir dilim ister misin?"

"Hayır. Sanırım daha önemli bir şeye ihtiyacım var." Açlıktan ölüyordum. Restoranda sadece bir meze yiyebilmişim ve boks ve seksten sonra daha fazlasını yiyebilirdim. Buzdolabının yanında ona katıldım ve kapıyı araladım. Sertleşti.

"Sakin ol. Yemek için gerçekten açım." "Çin yemeği artıkları var."

Yüzümü buruşturdum. Ivy gözlerini devirdi. "Şey, affedersiniz, Trevor Çin yemeği seviyor."

"Peki," diye mırıldandım. "Seçici olamam." "Sipariş verebilirsin."

"Çok açım." Buzdolabından kutuları aldım. "Yiyeceğe ihtiyacın var. Yumurtan bile yok."

"Xander ve ben dışarıda yemek yemeyi severiz," dedi. "Belli ki."

"Burada iyi misin?" diye sordu. "Ben yatıyorum ve hayır, bana katılamazsın."

Tüm kutuları bir tabağa boşalttım ve ona bakmadan önce mikrodalgaya koydum. "Evet, bunu düşündüm. Her ne kadar seninle ateşli bir seks yapabilirsek de, işler biraz karışacak."

"Neden? Birbirimizden nefret ettiğimiz için mi?"

Nefret kelimesiyle ilgili bir şey bana pek uymuyordu. Ivy'den nefret etmiyordum. Tezgâha yaslandım ve ona baktım. "*Nefret* çok güçlü bir kelime. Bizim

idealler uyuşmuyor."

Gözlerini kısmıştı.

"Ve itiraf ediyorum, o çit direği yorumum için tamamen özür dilerim.

Çok seksisin."

"Bunun tek sebebi dövüş görüntülerini izlemiş olmanız."

"İnanın bana, erkekler için porno olarak

nitelendirilebilir." "Ew, iğrençsin."

"Bu doğru. Bir kadının kıç tekmelediğini gören bir erkeğin aklından ne geçer biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum ama beni aydınlatacağından eminim." Bu küstahlık beni yeniden sertleştiriyordu.

"İşte sert bir dayağa dayanabilecek bir kadın."

"Sen de bana tam olarak bunu yaptın," dedi kuru bir sesle, ama bacak bacak üstüne attığını fark ettim.

Planım Ivy'nin bunu istemesini sağlamaktı. Hayır, yalvarmasını istedim. Kahretsin.

Bu düşüncelerle devam edersem, bunun için yalvaran ben olurum.

"Senin için çok mu fazla prenses?"

"Pfft, hayır." Bacaklarını açıp tekrar kavuşturdu. Onları fazladan sıkıldığında gülümsememek için kendimi zor tuttum. Beni hâlâ iyi hissediyordu. Ya da yine ıslanmıştı. Hay sikeyim. "Ama benim gibi düşünmene sevindim. Sera ve Matteo iki gün içinde dönecek ve Bianca da defileye katılacak, birbirimizin etrafında daha fazla olabiliriz. Ne kadar az sürtüşme olursa o kadar iyi. O zamana kadar birbirimize tahammül edebilirsek çok memnun olurum."

Mikrodalganın sesi geldi. Yiyecekleri cihazdan çıkarmak için arkamı döndüm ve ona cevap vermedim. Tezgâhın arkasına oturdum. Ivy bana yemek çubuklarını uzattı.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordum.

"Seni mutfakta bırakırsam kötü bir ev sahibi mi olurum?"

"Pek sayılmaz, ama eşlik edersen memnun olurum." *O kadar kolay kaçmana izin vermeyeceğim prenses.* Yavaştan başlayabiliriz.

Ne yapacağına karar veriyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Peki."

"Umarım Sinclair ile işler yolunda gider ve o moda dergisine girebilirsin," dedim aynı nefeste, "Bir bardak su alabilir miyim, lütfen?"

Ivy isteğimi yerine getirmek için arkasını döndü. Sinclair konusunda savunmaya geçmesini ve sadece sohbet ediyormuşum gibi görünmesini istemedim.

Hâlâ mini eteğinin içindeydi. Hâlâ yalınayaktı. Üstü kalçalarından

gevşekçe sarkıyordu. K lot giyiyor muydu?

"Umarım bu alfa-erkek duruşunla onu kızdırmamışsındır." Bardağı önüme kaydırıldı ama ayakta durmaya devam etti.

"Sadece faydalanmadığından emin olmak istedim. Kadınlar konusunda pek de iyi bir şöhreti yok." Tabağı yüzüme doğru kaldırdım ve pilavı çubuklarla yemeniz gerektiği gibi kürekle yemeye başladım.

"Yavaşla, yoksa boğulacaksın," diye uyardı Ivy. "Birinin yaşam tarzını nasıl yaşayacağına biz karar veremeyiz."

Tabağı indirdim. "Yine de çok kötü bir boşanmaydı."

"Evliliklerinde ne olduğunu bilmiyorsun. Yargılayıcı olmayı bırak."

"Yapmıyorum. Sadece temkinli davranıyorum. Belli ki karısının onu fiziksel ve zihinsel istismarla suçladığının farkındasınız."

"Edward ve ben geçmişi geçmişte bırakmaya ve bu konuda konuşmamaya karar verdik," diye karşılık verdi. Yemek çubuklarım havada dondu ve ona sertçe baktım.

Ne söylediğini fark etti ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Bekledim.

Hiçbir kelime gelmedi.

Bir anda ciğerlerime öfke doldu. Sanki tüm mide yanmalarının anasını yaşıyormuşum gibi hissettim.

"Bunu sana o mu yaptı, Ivy?" Sesim kulaklarıma yabancı geliyordu. Neredeyse gırtlaktan.

"Hayır." Cevabı titrek bir nefesle geldi. Yalan söylüyordu.

"Yarın erken kalkacağım." Mutfaktan dışarı çıktı. "Sekiz senin için çok mu erken?"

Onu yakalayıp karşıma oturtmak istedim. Bana Edward Sinclair ile olan ilişkisini anlatmasını istedim. Her şeyi. Geçmişte aralarında olan her şeyi. Çünkü eğer sevgili olduklarına dair bir şüphe varsa, bundan artık emindim. Asıl soru, ne kadar geçmişte olduklarıydı. Bu gece pek uyuyamıyordum, Trevor da uyuyamıyordu çünkü Edward Sinclair hakkında bilgi toplamama yardım ediyordu.

"Ben senin korumanım. Zamanı sen belirlersin."

Bana kısa bir süre gülümsedi ama yüzündeki perişan ifadeyi gizleyemedi.

Eğer Sinclair şu anda karşımda olsaydı, gerçeği ona işkence ederek anlatırdım ama dikkatli davranmam gerekiyordu çünkü moda haftası tehlikedeydi. Zaten Olga yüzünden istemeden de olsa sorun yaratmıştım.

Ivy'nin mutfaktan kayboluşunu izledim, sonra bir sonraki hamlemi düşünürken yemeğime saldırdım.
Trevor'ı aradım.

BÖLÜM

On

IVY

Nico De Lucci beni deli ediyordu. Güvenliğim olarak bir gece bile dayanamadı ve Trevor ertesi sabah korumam olarak geri döndü. Bana bıraktığı şey ise süper büyüklükte bir zihin sikici porsiyonu.

Onunla seks yapmamızın üzerinden üç gün geçmişti. Onu asansörde bir kez gördüm ve çatı katında beynimi sikmemiş gibi davrandı. Tek yaptığı monoton bir "Bayan Wu" selamı ve bir hareket detektörünün kaydedebileceğinden şüphe duyduğum kadar kısa bir baş sallamaydı.

Seksten sonra yapışkan olacağımı mı düşünüyordu? Daha fazlasını istemediğini söyleyen ve sonunda *Fatal Attraction* tipi bir psikopat olan kadınlardan biri olacağımı mı?

İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğu konusunda hemfikirdik, o halde neden birbirimize çemkirmek olan normal modumuza geri dönmüyorduk?

Nico'nun üzerinde durmamalıydım çünkü yaklaşan etkinliğimiz ve onunla birlikte gelen tüm sorunlar göz önüne alındığında yeterince uğraşmam gerekiyordu.

Üçüncü kattaki stüdyomuza girdim ve hareketliliğe göz attım. Modeller, makyaj sanatçıları, gardırop uzmanları. Xander sıfır beden modellerimizle, Claudia, Elektra ve Nora olarak da bilinen CEN'lerle konuşuyordu. Bir sonraki süper model üçlüsü olmayı hedefleyen bu üçlü, podyumdaki kaş çatma stilini ve buna uygun diva kişiliklerini mükemmelleştirmişti. Sahip olunması gereken harika nitelikler

ama aynı zamanda makyaj, gardırop provaları ve diyet kısıtlamaları söz konusu olduğunda tam bir baş belasıydılar.

Ama tek modelimiz onlar değildi. Personel çatışması ve çatışan kişiliklerle uğraşırken patron olmanın dezavantajları vardı. Diplomatik olabildiğim zamanlarda bile her zaman taraf tutma sorunu ortaya çıkıyordu. Katie işlerin iş tarafını yürütmekle yeterince meşguldü, bu yüzden genellikle bu tür olaylarla birlikte gelen kız dramasına ihtiyacı yoktu. Wheeler Corp'ta bir İK departmanımız olmasına rağmen, Xander ve ben modeller gibi sanatsal işe alımlarla da ilgileniyorduk.

Bianca Katie ile konuştuğu yerden başını kaldırdı. Ona sııttım ve el salladım. O bir nimetti.

"Tracy ve CEN'ler arasında hakemlik yaptığınız için teşekkür ederim."

"Tracy biraz yaşamaları için onları kızdırmayı seviyor." Bianca eğlenerek başını salladı. "Onu suçlamıyorum. Elektra dünkü çekim sırasında neredeyse bayılıyordu."

Görünüşe göre Tracy ona çörek yemesini söylemiş.

Elektra da Tracy gibi kışında görünmesine gerek olmadığını söyledi.

Claudia ve Nora, Tracy'ye daha fazla bok atmak için

Elektra'yı kuşattı. İşte o zaman Bianca devreye girdi.

Tracy'nin Elektra'ya doğru yürümesini izledim. Ne konuştuklarını duymadım ama Elektra'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bu sabah iyi geçiniyor gibi görünüyorlar," diye not ettim. "Peki, onlara ne söyledin?"

"Sorunları her iki taraftan da görebilmem yardımcı oldu. Tracy gibi yemek yemeyi seviyorum ama Elektra gibi zayıf kalmak için mücadele ediyorum. Sorunun temelinde yemekle olan farklı ilişkilerimiz yatıyor. Bu arada, Tracy'nin derisi daha kalın. Daha açık konuşmayı kaldırabilirdi, bu yüzden ona CEN'lere programa alışmaları için daha fazla zaman vermesini ve mızızlanmamasını söyledim."

Buna ikimiz de kış kış güldük.

Bianca, "Elektra'ya yemek yemesini söylerken iğnelemeyi bırakabilirdi," diye devam etti. "Şimdi, Elektra hassas biri. Ona Tracy'nin alaycı olmak istemediğini, sadece kan şekerinin düşük olmasının onu neredeyse bayılttığını ve bir çöreğin hızlı bir çözüm olacağını söyledim."

"Bir Donateka İK departmanı kurmalı ve başına seni getirmeliyim," dedim.

"Xander mankenlere fısıldayan kişi olabileceğimi söyledi," diye espi yaptı Bianca.

Güldük.

Katie telefonu kulağında, yüzünde ciddi bir ifadeyle bize yaklaştı. "Marie Pierre resepsiyonda."

İşte tam da bu nedenle bu sabah hepimizin birleşik bir cephe oluşturması çok önemliydi.

Edward, *Glamourique*'in editörüyle birlikte gelmişti.

Güçlendirici bir nefes verdim. "Gösteri zamanı."

Edward'ın tavsiyesine uydum ve Marie Pierre maiyetiyle birlikte stüdyomuza girdiğinde geride durup Xander ve Katie'nin onu halletmesine izin verdim. Edward bana Bayan Pierre'in moda ve yaşam tarzı sosyal medya hesaplarımın hayranı olmadığını söylemişti. Su tutma ve sivilceler gibi günlük sıkıntılarla karıştırdığını ve bunların *Glamourique*'in markası olan mükemmellik yanılması azalttığını söyledi.

Edward'a göre bu Avrupa etkisiydi.

Tam olarak aynı fikirde değildim ama Marie Pierre'in evde olması yeterliydi.

Ben de Bianca'yla birlikte kenarda durdum.

Katalog için sekiz çekirdek modelimiz vardı. Moda haftası için bir düzine daha planlanmıştı. Marie Pierre nihayet markamıza bir göz attığında, vizyonumuz ile ana akım arasındaki çizgiyi aşmamız gerekiyordu. Yine de büyük beden modellerin podyuma çıkmasını çok isterdim. Tracy birkaç tane önermişti ve ben de şu anda onların sosyal medyalarını kontrol ediyordum.

"Çekimler ve provalar nasıl gidiyor?" Bianca'ya sordum. "Biraz şiştim,"

dedi. "Annemin yemeklerini fazla kaçırırım. Xander dedi ki

sodyum alımını azaltmamı söyledi. Nico bana moda haftası geldiğinde zayıflığı en üst düzeye çıkarmak için birkaç numara öğretebileceğini söyledi."

"Fitness yarışmasında değilsin," dedim ona. "Kaslılık için yarışmıyoruz."

"Doğru."

Telefonum çaldı. Arayan Sera'ydı. O ve Matteo balayından dönmüşlerdi.

SERA

Kahve
mi?

Yapamam. Glamourique
burada.

sürpriz emoji

Yağmur kontrolü mü? Avrupa

nasıldı?

Şimdiden ikinci bir balayı için geri dönmekten bahsediyoruz.

Aw.

Birlikte çok sevimliydiler. Matteo'nun bu kadar tatlı olabileceğini kim bilebilirdi?

Akşam yemeğine ne dersin? Ava'nın doğum günü.

Hmm. Bianca annesinin yemeğinden bahsetmişti. Xander bile gidiyordu. Bu Nico'nun da orada olacağı anlamına geliyordu. O etraftayken sosyalleşmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Ama uyduruk da olsa bir mazeretim vardı.

Mobilya teslimatı bu öğleden sonra.

Sonra?

Israrcı biri varsa o da Sera'ydı. Telefonum çalmaya başladı. Tam odadan çıkıp cevap vermek üzereydim ki Bianca beni dürttü. Xander yüzünde zorlukla bastırılmış bir gülümsemeyle beni toplandıkları yere doğru el sallıyordu. Kesinlikle iyi haberlerin işaretiydi. Sera'nın çağrısını reddettim ve mesaj attım.

Sonra konuşuruz.

Kuzenim ve Katie'nin Marie Pierre ve ekibiyle ciddi bir tartışma içinde oldukları yere doğru yürüdüm. Tracy ve Claudia'ya karşı birkaç parça tutuyorlardı.

Bayan Pierre benim varlığımı kabul etmeden önce Katie ile konuşmasını bitirdi. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neden mankenlerden biri değilsin?"

İfadesi karşısında şaşırarak, "Bunun için kenarda olmayı tercih ederim. Podyum bana göre değil."

"Sosyal medya söz konusu olduğunda hiçbir sorunuz yok."

İşte bu yüzden pek çok yaratıcı kamera arkasında kalmayı tercih ediyordu. Gülümsemeyi yapıştırmak bir meydan okumaydı. "Ayrı tutmak istediğini sanıyordum?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Edward'ın bana söylediği şeyin bu olduğunu söyleyecektim ama onu otobüsün altına atmamaya karar verdim. O benim için geldi.

"Bu seçeneği açık tutacağım."

"Sadece söylüyorum." Bayan Pierre işaret parmağıyla bir daire çizerek derme çatma pistimizi gösterdi. "Xander'la birlikte bir selamlama yaparsanız şovun sonunda optikler harika olur. Bunu bir aile markası haline getirin."

"Bunu düşüneneğim, ama gerçekten her şeyin Xander'la ilgili olmasını istiyorum," dedim kesin bir ifadeyle. Hayır demek istemiyordum ama bir karara zorlanmak da istemiyordum. Edward'ın bana söyledikleri ve onun söyledikleri kafamı karıştırmıştı.

"Asistanım *Glamourique* içeriğinin çekimi için sizinle irtibata geçecek." Çoktan kapıya doğru adım atmaya başlamıştı. Çevresindekiler dikkat kesilmiş gibiydi ve hemen onu takip ettiler.

Xander, Katie ve ben onlara asansörlere kadar eşlik ettik.

Xander, "Bizimle buluşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

"Koleksiyonunuzun tamamını görmek için sabırsızlanıyoruz." Küçük bir gülümseme verdi. Ve üçümüz asansör kapıları kapanana kadar orada durduk.

Xander ve ben birbirimize döndük. Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu ve sonra içimizde biriktirdiğimiz heyecan patladı. Çığlık attık, sarıldık ve zıpladık. Katie'yi yakaladık ve onu da kucaklaşmamıza dahil ettik.

Kısa süre sonra Bianca ve modeller de katıldı ve kutlama havamızla koridoru doldurduk.

Tracy, "En iyi pistlerden birini alıyoruz," dedi. "Prime time değil."

"Kimin umurunda," diye karşılık verdi Xander. "Dilenciler seçici olamaz." "Şampanya için çok mu erken?" Bianca sordu.

"Alkol yok." Katie ayağını yere vurdu. "Bu öğleden sonra prova var." Elektra'ya dikkatle baktı. "Öğle yemeğini atlamak yok."

"Öğle yemeğinde ne var?" Stüdyoya dönerken Katie'nin yanında yürürken sordum.

"Farklı yaşam tarzları ve kalori alımlarıyla ilgilenmek zorundayız, bu yüzden yemek servisine karar verdik."

"Ve onlar için sorun yok mu?"

"Evet, Carlos ilk siparişi alacak çünkü son dakika ve deneme amaçlı bir siparişti. Eğer kızlar beğenmezse, başka bir tane deneyebiliriz." Katie komplocu bir tavırla bana doğru eğildi. "Merak etme, bize tıka basa dolu nacho sipariş ettim."

Gözlerimi önüme diktim. "Bilmiyorum Katie, podyumda yürüyor olabilirim."

Xander bize dönerek, "Bunun için endişelenme," dedi. Keyfi yerindeydi ve ben de olumsuzluğumla keyfini kaçırmak istemiyordum. "Her şey büzgü ve kemerle ilgili." Modellerin saçlarını yaptırdıkları yere doğru baktı. "Tracy benim yeni ilham perim. Ama bunu ona söyleme. Kafası zaten yeterince büyük."

"Kıvrımlarını seviyor," diye onayladı Katie.

"Hangi bedende olursanız olun olumlu beden imajı." Ve ben de bu sloganı benimseyeceğimden emindim. Küçük göğüslerimi unutacak ve güçlü kalçalarımı kucaklayacaktım. Güvensizlik gelir ve gider, ama hayat bu. İnişler ve çıkışlar. Bazen aynı gün içinde.

Carlos elinde yemekle içeri girdiğinde herkes onun etrafında toplandı. Yüzündeki ifade beni güldürdü. Şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibiydi. "Yüzün kızarıyor Carlos," diye takıldım.

"Bu güzel hanımlara her gün öğle yemeklerini getirmek benim için sorun değil."

"Artık çalışma odasındakiler seni özleyecek." Telefonum yine çaldı. Arayan Sera'ysa, belki öğleden sonra bir kahve içebilirdik.

Nico'ydu.

MR. ŞEYTAN

Glamourique ile toplantı iyi geçti mi?

Harika geçti. Nereden biliyorsun?

Ben her şeyi bilirim.

*göz yuvarlama
emojisi*

Telefonum çaldı ve ekranda Bay Şeytan belirerek arayanın Nico olduğunu söyledi. Cevap vermeli miydim? Ne istediğini öğrenebilirdim. Cevap verdiğimde merhaba bile demedi.

"Bianca ve Sera bu gece gelmeyeceğinizi söyledi."

"Mobilyalar teslim ediliyor."

"Yani sonra."

"Ne, öylece bırakıp gidecek misin?"

"Evet."

"Bilmiyorum..."

"Gelip seni
alacağım."

Bunun beni neden kızdırdığını bilmiyordum. Katie bana ilgiyle bakarken Xander'ın kaşları çatılmıştı. Kimse Nico ve benim

birlikte uyuduk. Pencereye doğru yürüdüm ve telefona doğru tısladım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne demek istediğinizden emin değilim."

"Bana bunu yapma, De Lucci. Üç gündür beni görmezden geliyorsun ve şimdi de annenin doğum günü partisine gelmemi istiyorsun."

"Neden, Zehirli Sarmaşık, görünüşe göre beni özlemişsin."

"Seni özledim mi? Kendini övme. Bu akıl oyunlarından hoşlanmıyorum." Geniş bir sessizlik oldu ve sonra, "Niyetim bu değildi."

"Niyetinin ne olduğu umurumda değil. Mecbur kalmadıkça beni aramayı ve mesaj atmayı bırak. Ayrıca, annenin doğum gününe gidersem, Trevor beni götürebilir."

"Anladım."

Görüşmeyi sonlandırdı.

Bu beni de kızdırdı ve telefonu fırlatmak istememe neden oldu.

Gözlerim Bianca'ya gitti. Önce bana sonra da telefonuna bakıyordu. Gözlerimi Nico'nun kız kardeşine diktim ve ona doğru yürüdüm. Sırıttı. Suçlu bir şekilde. "Sanırım konuştuğun kişi Nico'ydu."

"Beni Ava'nın doğum gününe davet etmesi için kardeşini sen mi ikna ettin?"

"Pek sayılmaz. Bir aile grubu mesajlaşmasındaydık ve ben bundan bahsettim. Sera araya girdi ve seni daha fazla ikna etmeye çalışmam gerektiğini söyledi, sonra da Nico bunu yapmayı teklif etti." Yüzüme baktı ve başını salladı. "Ve fevkalade başarısız oldu. Seni biraz daha kızdırmış gibi görünüyordu. Siz ikiniz hiç anlaşılabilecek misiniz?"

"Buna güvenme," diye mırıldandım. "Bu akşam gelmeye çalışacağım ama mobilyalar için heyecanlıyım. Eğer söyledikleri gibi zamanında gelirlerse, Trevor ve ben orada olacağız."

"Trevor'ı annemin yemeklerinden mahrum etmek istemezsin, değil mi?" Daralan gözlerim yarıklara dönüştü. "Bu şantajdır."

Bianca bana masum bir gülümseme attı.

"Ah, neredeyse bir saat geciktiler," dedim Trevor'a. Saat altıyı çoktan geçmişti. Mobilyalar New Jersey'deki depolarından geliyordu.

Mobilya alışverişi tam bir angarya oldu. Muhtemelen bir showroom'a gitmeli ve en azından onları test etmeye çalışmalıydım. Bianca bana tavsiye gönderdi

İç mimar olarak çalışmış olan teyzem bana şirketin numarasını verdi. Long Island'da pek çok üst düzey konutu döşemişler.

Oturma odası için krem rengi deri koltuklar seçtim. Yatak odaları için kral boy yataklar. Farklı tarzlar. Benimki daha çağdaştı.

"Sorun değil."

"Ama Ava'nın yemeklerini özlüyorsun." Nico'nun annesi mükemmel bir aşçı ve restoran ustasıydı. Sadece görünüş açısından değil, iş anlayışı açısından da şanslı genlere sahipti. Ve harika bir aileydiler. Kardeşlerin kara kara düşünmesinin nereden kaynaklandığını bilmiyordum. En azından Sera Matteo'yu yola getirdi. Bu, Nico için umut olduğu anlamına geliyordu ama ona yapışıp kalacak kadına iyi şanslar. Bir pişmanlık duygusu göğsüme saplandı. Neden? O kadın olmak istiyor muydum? Hayır. Ve zaten sahip olduğum ilişkileri sarsmak istemiyordum. O benim en iyi arkadaşımın kayınbiraderiydi ve biz hâlâ Daniel ve Matteo'nun arasını düzeltmeye çalışıyorduk.

Teslimat şoföründen bir mesaj aldım. "Adamları yükleme iskelesinde ama binanın operatörü onlara zorluk çıkarıyor. Muhtemelen mesai saatleri geçtiği içindir." Çantamı elime aldım.

"Ben hallederim," dedi Trevor. "Sana sonra fatura keserim." Bana göz kırptı. Geç teslimatlar bina yönetiminde her zaman bir ücrete tabi tutulurdu, ama ben çatı katım için bir prim ödedim. Yıllık aidatlar çok fahişti. Yine de çalışanlarına yeterince ödeme yaptıklarından şüpheliydim, bu yüzden uygun talep kanallarından geçmektense onlara bahşış vermeyi tercih ederdim. Trevor'ın bahsettiği fatura buydu. Ne yapmak istediğimi tam olarak bilmesine sevinmiştim.

Trevor'ın dönmesini beklerken mağazanın web sitesini açtım. Oturma odasından balkona çıktım. Beğendiğim bir dış mekan tik takımı vardı ama iç mekanın geri kalanıyla uyumlu olup olmayacağını merak ediyordum. Önemli değildi çünkü sabah meditasyonlarıma uyacak, zen bahçemi oluşturunca-

Ensem karıncalandı. Gözlerim korkuluktaki yansımadan bir hareket parıltısı yakaladı. Tereddüt etmedim, ama eğildim ve sola doğru yuvarlandım. Telefonum arkamda uçarken, dizim bükülmüş ve sıçramaya hazır bir şekilde durdum. Çelik bir boru, bir saniye önce durduğum korkuluklara çarptı.

Üç siyah giyimli davetsiz misafir önümde duruyordu. Hepsi maske takıyordu. Söyleyebildiğim kadarıyla hiçbirisi Scavo kardeşlerin yapısına uymuyordu.

Kalbim küt küt atıyordu.

"Dostum, bundan bir parça istemez miydim?" Adamlardan daha uzun olanı, elik boruyu sallayan, taşaklarını kavradı ve onları çekiştirdi. Ewww! Davetsiz misafir boyut ve boy olarak Nico'ya çok benziyordu.

"Bu adil bir dövüş olacak mı?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum. Kaçış manevramın yükünü omzum çekti ve bir dizim zonkladı.

"Ah küçük hanım." Üçünün en küçükü öne ıktı. "Asla adil dvüşmeyiz ama bu güzel bacakları kırmak istemeyiz."

"De Lucci'nin koruması altındayım."

"Bizim için bir anlamı yok. Biz mafya değiliz."

"Öyle olmasan bile, belli ki seni Rossi'ler tutmuş." Bilgi aradım ve ayağa kalktım. Savaş ya da kaç sistemimi doldurdu. Aramızda ağır bir beton saksı duruyordu. Birbirimize bakıyorduk ve benim sağımda oturma odasının girişi vardı.

Telefonum beton zemin üzerinde titredi ve Bay şeytan'ı gösterdi.

elik Borulu adam kıkırdadı. "Bay şeytan kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Nico beni Trevor yüzünden mi arıyordu? Zihnim dağıldı. şu anda onu düşünemiyordum. Trevor, kahretsin. Neredeydi o? Ve bu adamlar onun anahtar kartıyla değilse çatı katına nasıl girmişlerdi?

"Koruman öldü." Ve sanki elik Boru aklımı okumuş gibi, Trevor'ın giriş kartını çatı katıma doğru uzattı. "O pek iyi değil."

"Ne istiyorsun? Para mı? Kasada on bin dolarım var." Düşüncelerim bir sonraki hamlem için ping-pong yapıyordu.

"Burada olma sebebimiz para değil."

"Oh, gerçekten mi? Siz Rossi'nin ortaklarısınız."

elik Boru onaylamak yerine, "Merak etme, seni öldürmeyeceğiz" dedi.

"Nedense sana inanmıyorum." atı katına yaklaştım. Telefonum bir mesajla bipleledi.

"Seni canlı bırakacağımızı mı?"

"Polise gideceğimden korkmuyor musunuz?" Onlarla bu şekilde alay etmeyi düşündüm ama bana blöf yapamayacaklarını bilmeleri gerekiyordu.

"İlk seferinde gitmemiştin."

Ortadaki adam ellerini boksör duruşuyla kaldırarak öne ıktı. "Sadece sana bir ders vermek istiyoruz. Biraz saygı."

Telefonum tekrar çaldı. Kararımı verdim. Ona doğru daldım ve hazırdım.

Kıvrılıp yuvarlandım ve cihazı kaptığım gibi oturma odasına doğru koşmaya başladım. Dizlerim ve kalçalarım çığlık atıyordu ama kendimi odalardan birine kilitlemeyi umuyordum. Onlara karşı koyacak kadar aptal değildim. Yalnızdım. Sayıca üstündüm. Yüzde yüz değil.

Cevap vermek için parmağımı kaydırduğmda oturma odasından geçiyordum, konuşmayı planlamıyordum ama en azından Nico'nun başımın belada olduğunu bilmesini istiyordum.

Sırtıma bir şey çarptı ve düşüyordum. Yastıkların üzerine düştüm. Telefon elimden uçtu.

Borunun doğrudan kafama doğru geldiğini görmek için tam zamanında sırt üstü döndüm.

BÖLÜM

On bir

NICO

Artık kimse telefonlarına cevap vermiyor mu?

Trevor'a iki, Ivy'ye de bir sesli mesaj bıraktım. Ivy sırf bana onunla iletişime geçmememi söylediği için buna uyduğumu sanıyordu. Siktir et onu. O benim sorumluluğumdaydı. Muhtemelen mobilya teslimatıyla uğraşıyorlardı ve telefonlarına cevap verecek zamanları yoktu. Arkamdan bir el omzumu sıktı.

"Annem seni bulmam için beni gönderdi," dedi Matteo. "Akşam yemeğini servis etmek üzere.

Neden burada saklanıyorsun?"

"Trevor'a ulaşmaya çalışıyorum."

"Neden?" Matteo kaşlarını kaldırdı. "Annemin kuzu rostosunu kaçırıldığı için ona takılabilesin diye mi? Sarmaşık görevinde, değil mi?"

"Ivy de telefonuna cevap vermiyor."

Bianca odaya girdi. "Görünüşe göre annem seni bulmak için bir arama ekibi göndermiş. Neden kaşlarını çatıyorsun? Annem İrlanda usulü cheesecake ve ekstra içki yaptı. Gülümsemen gerekirdi."

"Ivy ile konuştun mu?" Ben sordum. "Cevap vermiyor."

Bianca, "Onu daha önce kızdırdığın için şaşırmazdım," diye karşılık verdi. "Bir saat önce mesaj attı. Mobilyalar gecikti."

"Bunu zaten biliyorum."

"O zaman neden onu rahatsız ediyorsun?"

Yemek odasına döndük. Sera elindeki kuzu kızartma tabağının ailenin favorisi olduğunu bilerek bize sırttı. Carlotta Teyze, Paulie Amca ve Dom masanın etrafına oturmuşlardı bile. Xander şık teyzemi moda sohbetleriyle meşgul ediyordu.

Sera'nın tabağı indirdiği masanın başına kadar onu takip ettim. Babam etle ilgili her şey için görevlendirilmişti. Kızarmış kuzu yağı, sarımsak ve biberiyenin aroması iştahımı kabartmalıydı, ama midem sinirden yumruk gibi olmuştu.

Bir sorun vardı.

Sera, onun özel alanına girdiğime şaşırarak arkasını döndü. "Rostoyu karıştıрма ve babam kesmeden önce sunumu mahvetme."

"Ivy'den haber aldın mı?"

Ivy ile en son ne zaman iletişim kurduğunu hatırlamaya çalışırken ağzını yana doğru kapattı. "Altıdan beri görüşmedik. Teslimatçıların geç kalmasından yakınıyordu."

"Ivy gelemeyecek mi?" Xander uzun yemek masasının karşısından sordu.

"Ondan haber aldın mı?" Ben sordum.

"Yapsan iyi olur Xander," dedi Bianca. "Arayan Nico'ysa cevap vereceğini sanmıyorum."

"Abi." Matteo sırtımı dürttü. "Ne yaptın sen?"

Onu görmezden geldim ve telefonun bağlanmasını beklerken Xander'a baktım. Omuz silkti. "Sesli mesaj, meşguller."

"Trevor da cevap vermiyor." Anlaşılan Matteo Ok'a ulaşmaya çalışmış. "Mobilyalar muhtemelen çoktan oradadır."

Dom ve ben göz göze geldik. Kuzenim "Onu tekrar ara." dedi.

Bir kez daha yemek odasından çıktım ve mutfağın kapısından geçerken annemle babamın kadeh kaldırdığını gördüm. Mide bulandırıcı tatlılıklarıyla onlarla dalga geçebilirdim ama ruh halimde ciddiyyetle eser kalmamıştı. Bütün gün beni rahatsız eden huzursuzluk hissi, şimdi artan panikle karışık olarak tenimde tam gelişmiş bir sürünme hissine dönüşmüştü.

"Nereye gidiyorsun?" Babam yudumun ortasında sordu.

Bana bir dakika vermesi için parmağımı kaldırdım ve Ivy'yi tekrar aradım.

Telefon bağlandığında, kulağıma gelen gürültülü bir ses ilk rahatlamamı sinsi bir korkuyla sildi.

"Ivy!" Kükredim.

Sesler. Acı dolu bir çığlık. Ivy!

O seslerin hiçbirisi Trevor'a benzemiyordu.

Kötü niyetli gibiydiler. Kötü niyetli.

Şeytani.

Daha fazla çarpışma. Kargaşa. Daha fazla adam bağıırıyordu. Ivy'nin alaycı sesini duydum ama kalbimi boğazıma tıkan bir korkuyla karıştıktı.

"Neler oluyor?" Matteo aceleyle yanıma geldi.

Kelimeler gelmiyordu. Hızlanan kalp atışlarım, düzensiz nefes alışlarımla yarışlıyordu. Ailemin sıra evinin girişine yöneldim. "Bilmiyorum. Biri..." Bağırdığını duydum. "Lanet olsun. Ivy... konuş benimle."

"Nico!" Çığlığı çok uzaklardan geliyordu. Kanım dondu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Telefon kapanmadan önce hattın mide bulandırıcı bir çatlama sesi geldi.

"Siktir. Siktir. Başlı belada." Evden çıkmıştım. Matteo arkamdaydı ve görünüşe göre Dom da bizi takip etmişti.

"Ben kullanıyorum," dedi kuzenim, önüne park ettiğı Escalade'inin kilitlerini bipleyerek.

Matteo Dom'un yanına binerken ben de arka koltuğa kaydım. Boşluğa ihtiyacım vardı. Patlamak üzere olan nükleer bir kara delik gibiydim ve yanımda birinin oturması iyi bir fikir değildi.

Matteo 911 operatörüyle konuşuyordu.

Aile nadiren polise haber verirdi ama her saniye önemliydi. Ailemin evinden SoHo'ya gitmek yirmi dakika sürüyordu ve akşam trafiğinde belki daha da fazla.

"Oraya daha erken varabilecek kimse var mı?" Sesim gırtlaktan çıkıyordu.

"Ben de bunu düşünüyordum ama hayır," dedi Dom.

"Dokuz-bir-bir, o adresten gelen bir arama olduğunu söyledi."

"Ivy iyi mi?" diye sordum.

"Herhangi bir bilgi vermiyorlar."

Yolculuk boyunca gerginlik ve endişe hakimdi. Kırmızı, fren veya trafik ışıklarının rengi olmamalıydı. Tedirginliğı daha da artırılıyordu. Öfkeli bir boğanın önünde kırmızı bir bayrak.

"Tam olarak ne duydun?" Dom sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Yapamam, tamam mı?" Camın kenarına yumruk attım.

"Kardeşim, eğer kırarsan-" diye uyardı Dom.

"Siktir git, kapa çeneni."

İki adam birbirlerine baktı. "Ne?" Ben tersledim.

"Ivy ile aranızda bir şeyler mi var?" Matteo sordu.

Ivy'nin benim için ne anlama geldiğine dair bir bahane ya da açıklama bulamayacak kadar acemi idim. Seviştik. Bir kere. İnanılmazdı. Aklımı başımdan almıştı. *Glamourique* ile anlaşmasını halledene kadar ondan uzak durdum. O şerefsiz Edward Sinclair'in onun yakınında olmadığından emin oldum. Onun hakkında yaptığım araştırmada beni kızdıran bir şey bulmuştum ama henüz Ivy ile yüzleşmemiştim.

Ona göre işimiz bitmişti. Bitmemiştik. Hem de hiç.

Uzun süren sessizliğim karşısında Matteo inledi. "Fuuuuck. Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Bu benimle Ivy arasında."

"Kahretsin." Dom başını iki yana salladı. Matteo, "Sera bilmiyor," diye araya girdi.

"Ne var biliyor musun? Umurumda değil çünkü Ivy ölürse umursanacak bir şey kalmayabilir." Son kelimeyle birlikte sesim bir kükremeye dönüştü. "Peki bunu sormanın zamanı mı?"

"Evet, çünkü kafanın nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi Matteo. "Tehlikede misin?"

"Ben tehlikede değilim. Sakın benden geri çekilmemi isteme çünkü Sera kaçırıldığında bunu yapmamıştın."

"Sera benim karım." Ağabeyimin sesinde bir gerginlik vardı. Ivy bizim çevremiz için ne kadar önemli olursa olsun, Matteo için kıyas kabul etmezdi. Bu yüzden çenemi kapattım ve hayal kırıklığı içinde oturdum.

Arabalar korna çaldı, araçlar savruldu, kaba bir şekilde birbirlerinin önünü kesti. Dom İtalyanca küfrediyor ve sağlı sollu sürücülerini tersliyordu. Her şey beni daha da tedirgin ediyordu.

"Sanırım toynakla gitsem daha kolay olurdu." Şaka yapmıyordum. Derim esneyen kaslarımın üzerinde gerilmişti, enerjim serbest kalmak istiyordu. Tüm bu kafeslenmiş saldırganlık için bir çıkışa ihtiyacım vardı.

"Evet, haklı olabilirsin."

Kavşaktaki kapıyı iterek açtım.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Matteo. İtiraz etmedim. Polisler zaten oradaysa, onlarla başa çıkmak için benden daha az asabi birine ihtiyacım olacaktı.

Beş dakikadan biraz fazla bir süre sonra, Ivy'nin binasının önünde yanıp sönen ışıkları gördük. Endişem tavan yapmıştı. Oraya vardığımızda, dört polis aracı binanın yükleme alanına giden yolu kapatmıştı.

"Önden gidelim."

İçeri adımımızı atar atmaz bir polis önümüzü kesti.

"Beyler, bu binada mı oturuyorsunuz?"

Matteo, "Haneye tecavüz ihbarında bulunmak için dokuz-bir-bir'i aradım," dedi. Polis başını salladı. "Bu tam bir haneye tecavüz."

"Bayan Wu ve Bay Hayes iyi mi?" Dişlerimi sıktım. "Affedersiniz, siz kimsiniz?"

"Nico ve Matteo De Lucci. Bay Hayes bir ortak ve Bayan Wu'yu koruyordu."

"İyi iş çıkardı," dedi polis, içinde bulundukları durumu açıklamak yerine omuz telsiziyle konuştu. "Matteo ve Nico De Lucci burada. Bayan Wu'nun onları yukarı göndermek için izin verdiğini mi söylediniz?"

Radyo çatırdadı. *Evet. Onları yukarı gönder.*

Polis dikkatini tekrar bize verdiğinde gözlerinde temkinli bir ifade vardı. "Dominic De Lucci senin kuzenin, değil mi?"

"Evet."

Polis başıyla kısa bir selam verdi ama Matteo ve ben o bakışlara çok alışmıştık. *Ailenizin kim olduğunu bildiğimizi ve sizi savaşınızla baş başa bırakmamız gerektiğini* söyleyen bakışlara. Onları suçladığımdan değil. Joe Lolipop şu anda karşımda olsaydı, Scavos'tan bahsetmiyorum bile, ne yapardım bilmiyordum.

En üst kata çıkan ekspres asansöre bindik.

"O iyi," diye güvence verdi Matteo. "Ve Trevor da sert bir orospu çocuğu." "Kardeşim, duygularını takdir ediyorum ama Ivy ve Trevor'ı birlikte görene kadar kendi gözlerimle... lütfen yapma."

Duygularla da ilgili değildi. Suçluluk duygusuydu. Benim hatamış gibi hissettim.

Neyi kaçırdım? Bundan ben sorumluydum.

Asansör Ivy'nin katına çıktığında, çatı katının kapısı ardına kadar açıktı. Başka bir üniformalı orada duruyordu.

"Siz De Luccis'ler misiniz?"

"Evet," dedim, çenemi sıkarak.

Polisin gözlerinde de aynı bakış vardı, sanki her şey bizim suçumuzmuş gibi. "Bırakın geçsinler."

Kan damlaları servis asansörlerinden koridora kadar aktı ve sonunda fuayede büyük bir su birikintisine dönüştü. Trevor onun yanında yatıyordu. Sırt üstü yatıyordu ve hâlâ acil yardım ekibi tarafından stabilize edilmeye çalışılıyordu. Solgundu. Gömleği çıkarılmıştı. Görünüşe göre omzundaydı.

"Hey, dostum," diye başardı.

"O kadar da kötü görünmüyorsun," diye espri yapmaya çalıştım. Beynim öncelikli hayatta kalma modundaydı. Trevor hayattaydı, bu yüzden gözlerim Ivy'yi aradı. Mutfakta bir bar taburesinde oturuyordu. Alnında bir yara vardı ve elmacık kemiği şişmiş ve renk almaya başlamıştı. Kollarımdan şiddetli bir dürtü geçti ve bir şeyleri parçalama isteğiyle yumruklarımı sıktım. Neyse ki kırılabilecek bir şey yoktu. Matteo omzumu sıktı. "Sen ona git. Ben Trev'le kalacağım."

İki kez dürtülmeme gerek yoktu. Tek görebildiğim Ivy'ydi. Ona doğru kararlı adımlarla yürüdüm. Gözleri zaten benim üzerimdeydi ve onları tuttum. Onun benim için ne olduğunu henüz tanımlayamamıştım ama o anda her şey demekti.

"İyi misin?"

Görünüşe bakılırsa müthiş bir mücadele vermiş.

"Bir de diğerlerini görmelisin."

"Çocuklar... kaç kişi."

"Üç."

Çenem kilitlendi. *Tanrım.*

"Trevor kışımı kurtardı, onları vurdu." "Neden seninle değildi?"

Sağlık görevlisi bana baktı. "Soruları sonraya saklayın. Kapsamlı bir muayene için hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Ben iyiyim."

Onu görmezden gelen sağlık görevlisi devam etti. "Çelik bir boruyla hafif bir darbe almış. Durumu iyi değil."

Ivy'ye sert bir bakış attım. "Hastaneye gidiyoruz. Soru sormak yok."

"Trevor..."

Sağlık görevlisi cevap verdi. "Ona iyi bakıyoruz. Gördünüz mü?"

"Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım yok," diye homurdanan Trevor, Matteo ile birkaç kelime konuştuktan sonra acil durum personelinin kullandığı merdiven sandalyesine bindi.

Dedektife benzeyen bir adam mutfığa girdi ve Ivy'ye hitaben, "Mümkünse sizinle konuşmak istiyoruz," dedi.

"Onu önce hastaneye götüreceğim," dedim ona, ses tonum netti. "Tabii ki. Nico De Lucci, değil mi?"

Tanrı aşkına.

Dedektif kendini tanıttıktan sonra Ivy'ye baktı. "Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır. Bunun konuyla ne ilgisi var?" Ivy sordu.

"Burada lafı dolandırmayalım. Bu mafya bağlantılı bir misilleme olabilir." Dedektif ne kadar doğru söylediğini bilmiyordu ve hâlâ tamamen yanılıyordu.

"Sana kasadaki parayı istediklerini söylemişim," dedi Ivy ve sesinin bu kadar ikna edici çıkmasına şaşırarak neredeyse ona bakacaktım.

"Ve siz de onlarla savaşmanın parayı teslim etmekten daha iyi olduğunu mu düşündünüz?"

"Beni kızdırdılar."

Kendime rağmen, ağzım bir sırtış başlangıcıyla seğirdi. Ivy beni şaşırtmaktan başka bir şey yapmamıştı. Onu nasıl yanlış değerlendirdiğime inanamıyordum. "Onlardan herhangi birini yakaladın mı?"

"Korumanız yükleme alanındaki öldürdü." "Nefsi müdafaa olduğuna eminim."

"Evet. Önce onu vurdular," dedi Ivy bana.

"Gerçekten hastaneye gitmesi gerekiyor," diye araya girdi acil yardım görevlisi. Ona minnettar bir bakış attım. Dedektif tam bir köpek gibiydi ve organize suç ailelerine karşı önyargılı olduğunu göstermeye başlamıştı bile. Ya öyle ya da Rossi'lerden maaş alıyordu. Bu bana etrafta insanlar dolaşırken hiçbir şey tartışmamam gerektiğini hatırlattı.

"Kamera kayıtlarını görmek istiyoruz-"

"Dedektif-" diye araya girdim. "Şimdi olmaz."

"Onu duydun," dedi Ivy.

"Onun erkek arkadaşın olmadığını söylediğini sanıyordum," diye alay etti dedektif. Yüzünü tezgâha çarpmama ramak kalmıştı.

"O değil. Ama güvenliğimden o sorumlu... yani."

Yüzümdeki eğlenceyi gizlemeye çalıştım ama başaramadım. "Hadi, Prenses Kıç Tekmeleyici. Sana bir bakalım."

"Yine lakaplar," diye mırıldandı ama çok da sinirlenmiş görünmüyordu. İlerleme var.

Gecenin geri kalanı bulanıktı ama her şey Ivy ile ilgiliydi. Onunla yalnız kalma şansım olmadı çünkü Sera, Bianca'yla birlikte ailemin Escalade'siyle geldi.

ve Xander. Manhattan'daki yarıştan sonra, şoförlüğe indirgenmiş olmaktan memnundum. Onlar Ivy için telaşlanırken, ben de duruma verdiğim lanet olası tepkiyi gözden geçiriyordum.

Benzer bir durumda olan başka biri için de böyle hisseder miydim? Paniğimi zar zor kontrol edebiliyordum. Sera kaçırıldığında, Matteo benden daha kötü davranırken sakin olan bendim. Bu kez durumlarımız tersine dönmüştü.

En azından Sera, acil servis doktoru tarafından muayene edilirken Ivy'nin yanındaydı. Onunla ne kadar birlikte olmak istesem de, cevabını bilmediğim çok fazla soru olacaktı.

Bu sırada benim aklım da ameliyatta olan Trevor'daydı.

Ailemiz ve iş arkadaşlarımız bekleme salonunu doldurmuştu. Bianca Xander'la otururken, Matteo ve ben bir köşede bekliyorduk. Birkaç De Lucci askeri ve Arrows çevre güvenliğini sağlamak için gelmişti.

Dom sürgülü kapıdan içeri girdi, bizi gördü ve Matteo ile bana dışarı çıkmamızı işaret etti. Hastanenin izole bir bölümündeki devasa bir beton sütunun arkasında onu takip ettik.

"Bir şey bulabildin mi?" Ben sordum.

"NYPD'deki kaynaklarıma göre saldırganlar yükleme iskelesinden içeri girmişler. Teslimatlardan sorumlu bina görevlisini etkisiz hale getirmişler ve Trevor'ı vurmuşlar. Ivy'nin anahtar kartını kullanarak çatı katına bu şekilde girmişler. Trevor'ın yükleme iskelesinde etkisiz hale getirip öldürdüğü adamın Harlem çetesinin bir üyesi olduğu belirlendi."

Matteo, "Rossiler de işin içinde o zaman," dedi.

Harlem çetesi Rossi'lerin iyi bilinen ortaklarıydı. Harlem aynı zamanda Türk'ün de bölgesiydi, özellikle de gece kulübünün etrafındaki alan. Sandro'nun lakabı yarı İtalyan yarı Türk olmasından geliyordu. Sandro asla bir adam olamadı ve kiralık katillikteki becerisini kanıtlayana kadar ailesi ona bok gibi davrandı. Ve ona Türk lakabını verdiler.

İşin doğru yapılmasını istediğinizde, Türk'ü ararsınız. Herkesin bildiği kadarıyla, Sandro artık hit yapmıyordu. Harlem'deki küçük krallığına çekilmişti.

Ve Bianca'nın ondan uzak durmasını sağladık.

"Sandro işin içinde mi?" Matteo sordu.

Sertleştim ama tepki vermedim.

Dom bana acımasız bir bakış attı. "İş bu kadar baştan savma olmazdı. Ailemize olan saygısından dolayı Sandro'nun bize karşı hareket edeceğini sanmıyorum. Ivy ve Sera'nın yakın olduğu bir sır değil. Sera'yı onun kurtardığını unutmayalım.

"Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diye devam etti Dom. "Ivy ne kadar sert görünse de Sandro onu nasıl zapt edeceğini bilirdi. El ele tutuşma konusundaki uzmanlığı, keskin nişancı dürbününün arkasındaki becerisi kadar efsanevidir."

Sandro mafya için çalışan *Goodfellas* tipi bir tetikçi değildi. Jason Bourne gibi birinci sınıf bir suikastçıydı.

"Eğer bunlar Rossi'lerse, bunu Joe'nun bilgisi olmadan yapmış olamazlar," dedim. "Bu konuda bir şey yapacak mısın Dom?"

"Ivy'yi henüz aile dostu olarak ilan etmedik. Brooklyn'deki çalışma odası için koruma parası talep etme hakları vardı. Orası onların bölgesi. Bunu daha sonra da ilan edebilirim ama daha güçlü bir nedene ihtiyacımız var."

"Ya Ivy'nin benim olduğunu iddia edersem?"

Her ikisi de dondu kaldı ve bakışları dikkatle incelendi. Önce Matteo konuştu. "Yine şu sahte randevu olayını mı yapıyoruz yoksa iş bunun ötesine mi geçti?"

Cevap vermedim.

"İyi düşün kuzen. Kardeşin buradayken" -Dom parmağıyla Matteo'yu gösterdi- "bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde neler olduğunu sana hatırlatmama gerek yok."

"Sahte olan her şeyi geride bıraktı," dedim. "Bilmen gereken tek şey bu." Köşeye sıkıştırılmaktan nefret ediyordum. Olaylara tarafsız bir gözle bakabilmek için az önceki telaşın yatışmasına ihtiyacım vardı.

"Anlaşıldı. Ama Daniel'i de düşünmemiz gerekiyor," dedi Matteo. "Şu anki duruma göre, bir sonraki uçakla geri dönebilir."

Kahretsin, Ivy'nin kardeşini unutmuşum. "Ona haber veren oldu mu?" "Ivy Sera'ya kardeşinin bilmesini istemediğini söyledi."

"Bu bir seçenek mi? Zaten sana çok kızgın."

Matteo gözlerini devirdi. "O bunu aştı."

"Hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamıştı."

"Ivy'ye göre, amcaları yönetim kuruluyla sert oynuyor ve Daniel bir devralmayı önlemeye çalışıyor."

"Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Değil ama Daniel'in dikkati dağılırsa dağılacak ve Ivy de bundan kaçınmaya çalışıyor. Bunu gizli tutmamız gerekiyor."

"Haberler tüm magazin basınında yer alacak. NYPD işin içindeydi ve medyaya kimin erişebileceğini kontrol edemediklerinden eminiz. Tanıdıkları biri bunu görecektir ve Daniel'e söyleyecek."

Matteo, "Evet ama Daniel'in düşünmeden hareket etmesini istemiyoruz," dedi. "Ivy onu arayan kişi olmak, iyi olduğunu ve etrafında yeterli güvenlik olduğunu garanti etmek istiyor."

Bianca acil servisten koşarak çıktı, önce sağa sonra sola baktı ve bizi gördü. "Ivy bayıldı."

Acil servise geri döndük ve kendimi yüzündeki morluklara hazırlasam bile, gerçekle birlikte beni tüketen öldürücü öfkeyi bastıramadım.

Alın gazlı bezle kaplıydı ve gözlerinin etrafında şişen bölge yanağındaki şişkinlikle kaynaşmıştı. Beni gördüğünde gülümsemeye çalıştı ama sonunda yüzünü buruşturdu.

"Birini öldürmeye hazır görünüyorsun," diye mırıldandı.

Hissetmekten çok uzak olduğum bir nezaketle, parmaklarımın tersiyle yanağındaki renk değişiminin izini sürdüm. "Yapabilirim. Sana bunu yapan değersiz pisliğin yerini göster yeter."

Düşüncelerim Joe Lolipop'a geri döndü. Dom dikkatimi o pisliğe seslenmekten alıkoymaya devam ediyordu ve bu beni çileden çıkarıyordu. Joe böyle bir şeyin olacağını biliyor olmalıydı. Eğer bilmiyorsa, o zaman patron gibi davranmamalıydı.

"Ivy ve Xander bizimle kalabilir mi?" Sera Matteo'ya sordu.

Ivy, "Xander ve ben bir yolunu buluruz," diye itiraz etti. "Siz yeni evlisiniz. Sadece daha fazla güvenlik tutacağız. Trevor'a zaten zarar verdim."

"Bu senin hatan değil," diye araya girdim.

Matteo ona "Çok isterdim ama Nico bu düzenlemeyle ilgili bir sorun yaşayabilir" demeden önce bana kısa bir süre baktı.

Ivy'nin başı anlamamış gibi eğildi ve sonra dikkati benimkine kayd. "Ne demek istiyor?"

Lacivert önlüklü bir adam acil servisten çıktı ve "Trevor Hayes" dedi.

BÖLÜM

On iki

IVY

"Mobilya almak lanetli bir şey. Trevor sırf mobilyaya ihtiyacım olduğu için hastanede."

Trevor'ın gözlem için bir gece kalması gerekiyordu. Bir kurşun omzunu parçalamıştı ve yakın zamanda omzunu yeniden kullanamayacaktı. Kendimi sorumlu hissetmekten başka bir şey yapamadım. Herkes bana bunun benim hatam olmadığını söylese de.

"Bu aptalca bir konuşma ve bunu sen de biliyorsun." Nico arabayı sürüyordu, beni Grindhouse binasına götürüyordu. "Söyle ona, Xander."

"Suçlu hisseden ben olmalıyım," dedi arka koltuktaki kuzenim. "Mobilya eksikliği konusunda sana zorluk çıkaran bendim."

"Ben yaptım, Bianca da yaptı," dedi Nico. "Çatı katınıza adım atan herkes suçlu."

"Hepiniz beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsunuz." Beni nasıl bu kadar kolay bırakabildiler?

Xander, "Zaten yürüyen bir katliam gibi görünüyorsun, kuzen," dedi.

"Ah, bu çok kaba." Vizörü aşağı çektim. Ama Nico onu geri çevirdi

Yu

kar "O kadar kötü, ha?"

1. "Acıma partisini bırak."

"Bu bir acıma partisi değil. Tüm yüzüm bir gorille on raunt yapmışım gibi hissediyor."

Nico, "Ya da elik boruyla tek atış," diye cevap verdi. Bana saldıranların silahından her bahsettiğinde parmakları direksiyona doğru kıvrılıp beyazlaşıyordu.

Belki de bu konuda konuşmaktan kaınmalıyım. Trevor'ın odasındaiken olanları zaten konuşmuştuk.

"Gözden katı."

İkinci kez düşüp telefonu kaybettikten sonra, kafama çarpan elik boruyu hatırladım. Yuvarlandım ve ayağa kalktım. Sonrası uzuvlar ve engelleyici darbelerden oluşan bir bulanıklıktı. Ve kesinlikle kaybeden taraf bendim. Bileğimin nasıl burkulduğundan bile emin değildim. Sağ tarafımın tamamı ağrıyordu ve çirkin morlukları şimdiden tahmin edebiliyordum. Ağrı kesicilerin etkisi geçtiğinde bir santim bile hareket etmek cehennem azabı olacaktı. Eklemlerim şimdiden sertleşmeye başlamıştı, şişlik esnekliklerini bozuyordu. Yastıklar dşşm hafifletmişti ama görünüşe göre yeterli değildi. Bileğimi bu şekilde burkmuş olmalıyım.

Trevor geldiğinde dev bir ayak beni ezmek üzereydi. elik Boru ve yandaşlarına ateş etti ama ilkini vurduğu açıktı. Ne kadar kötü yaralandığından emin değildim ama diğer ikisi onu çığlık atarak çatı katından sürükledi. O adamın göğsümü parçalamasına engel olabilir miydim? Ama beni öldürmek için orada olmadıklarını söylediler. Sadece hırpalamak için belki? Her zaman o darbenin kasıtlı olduğunu düşünmüşümdür. Kafam ıskalanamayacak kadar büyük bir hedefti. Eğer Trevor yükleme alanında nöbet tutan adamı etkisiz hale getirmeseydi, bir mesaj vermek için onu öldürecekler miydi?

Trevor ve ben bir Yunan trajedisindeki aşıklar gibi birbirimize sokulduk. Korumamı ldrdkleri konusunda yalan söyledikleri için çok rahatlamıştım. Doğrulup omzundaki deliğe baskı uygulayacak kadar enerji topladım. Polisler bizi böyle buldu. Trevor onları izleyen adamı vurup etkisiz hale getirdikten sonra yükleme rıhtımı görevlisi 911'i aramış.

"İşte bu benim podyumda olmamak için bahanem."

"Moda haftasına daha beş hafta var," dedi Xander. "Daha çok zaman var."

"Sanırım morlukları makyajla gizleyebiliriz."

"Az önce dayak yemişken cidden bir defileden mi bahsediyorsun?" Nico mırıldandı.

"O dövüşü kaybedip kaybetmeyeceğime karar verilmedi." Saldırının sisi dağılırken, içimi öfke dumanları kapladı. Bana evimde saldırmışlardı. Sevmeye başladığım ve güvenli bir yer haline getirdiğim evimi o pislikler elimden aldı. Ağrı kesiciler duygusal acımı dindirmiyordu ve beni intikamcı hissettiren şeyin ağrı kesiciler olup olmadığından emin değildim. "Trevor ve ben canlı çıktık."

Nico'nun eli uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladı. Dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Evet, buna çok sevindim."

Elimi bırakacak sandım ama bırakmadı. Ben de bu şefkatli jest karşısında ne yapacağımı bilemedim. Kesinlikle şok olmuştum. Şaşıran sadece ben değildim çünkü arkamda Xander'ın dile getirilmeyen soruları sanki birinin kafatasına dövme yapması gibiydi. Nico ilk kez aramızdaki yakınlığa dair bir ipucu göstermişti.

"Çabucak gelmene çok sevindim," diye fısıldadım. "Yeterince çabuk değil."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve Hell's Kitchen'a kadar onları tutmaya devam etti. Nico yan aynasını kontrol ederken, Xander koltuğumun arkasını tekmeledi.

Omzumun üzerinden baktım.

Başını sürekli Nico'ya doğru sallıyor, gözleri ve ağzıyla komik ifadeler yapıyordu.

Dudaklarım birbirine yapıştı ve o komik surat ifadesini bırakması için ona ters ters baktım.

Nico'nun arabanın ön panelindeki telefonunda Daniel'in adı yanıyordu. Panik içimde patladı.

"Cevap vermeli miyim?" Nico sordu. Xander ve ben "Hayır!" dedik.

"Ne olduğunu öğrenip öğrenmediğini başka birinden öğrenin," dedim. "Bana ulaşmaya çalışıyor olabilir." Telefonum çatı katında parçalara ayrılmıştı. Çelik Boru onu ezmişti. O adam çok sertti ve Trevor zamanında yetişemeseydi yaralarımın ne hale geleceğini düşünüp ürperdim.

"Eve gelmeliyim."

Daniel herkesin telefonunu patlatmayı bırakmadı. Her şey bana ulaşmaya çalıştığında başladı. Sonra Xander'a ulaşmaya çalıştı. Matteo ve Sera da mesajlarına yanıt vermeyince şüphelendi ve herkesi tehdit etmeye başladı, ben de onunla konuştum.

Ben de ilk başta sesli denedim ama Daniel beni görmek istedi. Kardeşim yüzümü gördüğünde kalbimin nasıl çarptığını tarif edemem. Videoyu kapatmak istedim. Masanın altına saklanmak. Başıma bir battaniye örtmek.

Çünkü yüzünü kesen acı ve gözlerinden dökülen yaşlar benim yaralarımın daha çok acıtiyordu.

"Hayır, lütfen yapmayın. Şirketin kontrolünü kaybedersek kendimi kötü hissederim." Umurumda değildi ama Daniel'in son altı yılda uğruna çalıştığı her şey buydu.

"Her şeyin canı cehenneme. Wheeler Corp'un canı cehenneme. Ona ihtiyacımız yok. Yeniden başlamak için yeterli paramız var. Donateka'yı anlaştırmadan çıkarabiliriz."

Kafasında dönen çarkları görebiliyordum. O da bunu düşünecekti. "O zaman ne yapacaksın? Yöneteceğin tek bir şirketle aklını kaçıracaksın ve moda senin ilgi alanın değil. Belki de yuva kurmalı ve bir aile kurmalısın."

Daniel'in yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Bu işe yarayabilirdi. İşlevsiz ailelerden gelen çocuklar bu deneyimden farklı şekilde çıkarlar. Babam çocuklarıyla akıl oyunları oynama konusunda uzmandı. Onay ve sevgi gösterir, ancak tek bir beklentiye bile yerine getiremediğimizde bunu geri çekti. Bu yüzden ilgim sanatsal alanlara yöneldiğinde bile kendimi akademik alanda zorladım. Triad babamı öldürdüğünde, bu trajediyle benden yirmi yaş büyük bir adamla ilişki yaşayarak başa çıktım. Edward da aynı işlev bozukluğunun bir ürünüydü. Belki de bu yüzden aramızda bir bağ olduğunu düşünmüştüm.

Bu arada Daniel trajediyle Wheeler Corp'taki işine gömülerek başa çıkmaya çalıştı. Matteo'dan önce, Sera kardeşime büyük bir aşk besliyordu ve Daniel'i sevsem bile, onun asla en iyi arkadaşıma layık olacak kadar kendini açmayacağını biliyordum.

"Kendimi hiçbir kadının yerine koymak istemem." Daniel yorgun bir kahkaha attı. En azından eksiklikleri konusunda dürüsttü. "Nico'yla konuşmama izin ver."

"Bu onun hatası değil, tamam mı?"

"Yanınıza daha fazla koruma koymalıydılar."

"Ben de karşı çıkardım. Lanet olası bir maiyet istemiyorum. O zaman hedef depoydu, ben değil."

Birkaç saniye bana baktı ama beni gördüğünü sanmıyordum. Durumu değerlendiriyordu. Sonra Nico'yla konuşma isteğini tekrarladı.

Xander ve Nico iki bavulu karıştırıyorlardı.

Xander, "Katie yedek giysi ve tuvalet malzemeleri getirmiş," diye haber verdi. Bunlar çatı katındaki eşyalarımız değildi. Polislerin evimdeki işlemleri henüz bitmemişti ve Katie'nin görmesini istediğim son şey yerdeki katliamdı.

"Tanrıya şükür," dedim ve telefonu Nico'ya uzattım. "Seninle konuşmak istiyor."

Nico telefonu aldı, bizi oturma odasında bıraktı ve çalışma odasında kayboldu.

Xander doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Tamam, dökül bakalım." "Neyi dökeyim?" Masumca sordum.

"Moda haftası ve modeller arasındaki dramayla o kadar meşguldüm ki burnumun dibinde neler olduğunu göremedim." Gözleri beni delip geçti. "Ama ben başından beri görüyordum, değil mi? Nico'yla aranızdaki kimyayı. O sahte nefreti."

"Sahte nefret" mi? Nico'dan nefret etmiyorum. Bu enerji gerektirir." "Ah. Hala inkar ediyorsun."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum... ama..." Kapalı kapıya baktım. "Endişeli görünüyordun-"

"Endişeli" mi? Endişelenmeyi ailesinin evinde bıraktı. Daha çok panikledi. Evlerinden Hulk gibi fırladı."

"Aman Tanrım, Ava'nın doğum günü." Ama Trevor ve bana olanlar göz önüne alındığında, bunu mahvettiğim için özür dilemek yüzeysel olurdu.

Xander, "Endişelenecek bir şey yok," diye düşüncemi yineledi. "Eminim iyi olduğun için rahatlamışlardır. Lottie'nin söylediğine göre De Luccis'ler bu tür acil durumlara alışmış."

"Şimdi de Carlotta'yla takma isimler mi kullanıyorsunuz?"

"Dükkânı ziyaret edecek." Xander bana eleştirel bir gözle baktı. "Gel, seni yatıralım. Nico ortadaki odayı kullanabileceğini söyledi. Böylece onunla benim aramda olursun."

Nico çalışma odasından çıktı. "Yatmaya hazırlanmak için yardımına ihtiyacın var mı? Duş için?"

"Xander beni yakaladı." "Ben mi?"

Ne oluyor be? Az önce beni yatıracağını söylememiş miydi? Kuzenimi canının yandığı yerden çimdikledim, vücudunun yağ oranının az olduğu gövdesinden.

"Aggh," diye homurdandı. "Biliyorum."

Nico bana bakarak, "Bize bir saniye izin verir misin Xander?" dedi.

"Elbette." "Elbette" imalı ve kurnazcaydı. Şu anda kuzenimi boğabilirdim.

Nico aramızdaki mesafeyi kapattı. Sinsice, sanki o bir pantermiş ve ben de onun avıymışım gibi, ama onda da bir temkinlilik vardı. Parmaklarının tersiyle şişmiş yanağımı okşarken çenesi sertleşti. "Bunun başına gelmesinden nefret ediyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" Öfke göğsünün etrafında bir yerde titreşiyordu, ben de avucumu oraya koydum.

"Sanırım henüz tam olarak aklıma yatmadı." "Yalnız uyumanı istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Teklif mi ediyorsun?"

"Birkaç gece önce ağzımı amına dayadığıma göre en olası aday benmişim gibi görünüyor." Yanağının bir tarafı yarı eğik bir şekilde sırtıma başladı. Öne doğru eğildi. "Verdiğim darbelerden bahsetmiyorum bile-"

Elim ağzıma gitti. "Oh, kahretsin."

Kaşları birbirine yaklaştı, benimle aynı şeyi fark etmişti. "Güvenlik kamerası kayıtları."

Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi hissediyordum. "Henüz erişemedim ama dedektif bakmak istiyor. Her şey bulutta ve telefonum mahvoldu. Sanırım sadece fuayeyi kapsıyor. Diğer kameralar sadece alarmları çalıştırdığımda devreye giriyor, yani sanırım sorun yok."

Nico derin bir kahkaha attı. "Performansımdan utanacağımı sanmıyorum."

"Çok ukalasın."

"Ağzın sikimin etrafındaydı." Adam acı dolu bir inilti çıkardı. "Hayır. Daha yeni kışına tekme yemiş bir kadını arzulayamam."

"Hey, çok iyi olduğumu sanıyordum."

"Biliyor musun?" Beni odaya doğru itti. "Seninle ben ilgileneceğim."

Xander dönmek için o zamanı seçti. Nico, "Onu yakaladım." dedi.

Kuzenim bana baktı. "Emin misin, Ivy?"

"Beni çıplak görmekten mahrum bırakıldı. Sanırım ona bir dikiz şovu borçluyum." Onunla Xander'ın sessiz bir konuşma yaptıklarını hayal ederken yatak odasına girdim. Kuzenim flört hayatım ya da eksikliğim konusunda benimle çok dalga geçse de, beni rahat olmadığım bir duruma sokmazdı.

Nico arkamdan geldi ve bir bavul dolusu eşyayı yere bıraktı. Kapıyı nazikçe kapattı. Neredeyse fazla nazikçe, sanki hâlâ aklımdan geçenleri ölçüyormuş gibi.

"Bunu söylediğime inanamıyorum," diye inledim, kısmen utanarak ama çoğunlukla tüm vücudum bana bağırdığı için.

"Sanırım bu akşamki davranışım dedikodu değirmenini döndürmeye başladı bile." "Bunun bir daha asla olmayacağı konusunda anlaşmıştık."

İfademi onaylamak yerine bana "Ağrın var mı?" diye sordu. "Tüm vücudum Hulk tarafından dövülmüş gibi hissediyorum."

"Gorillerden ilerlediğimizi görüyorum." O banyoya girerken beni yatağa oturttu. Duşun başladığını duydum.

Ayakkabılarımı tekmeledim. "Ağrı kesicilerin etkisi azalıyor."

Geri geldi ve saatini kontrol etti. "İki saat daha yiyemezsin."

Gözlerimi ona diktim. "Seni kim benim hap bekçim yaptı?"

"Hiç kimse. Öğrenmeyi kendime görev edindim." Dikkatlice gömleğimi çıkarmama yardım etti. Gözleri vücudumdaki morlukları incelerken tıslayarak nefes aldı.

Gözlerimi yüzünden ayırmıyor, çenesinin fazla mesai yaparak esnemesinden büyüleniyordum.

"Kaldır kışını biraz."

"Bunu yapabilirim," diye itiraz ettim, pantolonu bacaklarımdan sıyrmasına izin verirken bile. "Tanrım, Ivy," diye fısıldadı.

"Düşündüğümden de kötüymüş."

"Aynada kendime bakmaya korkuyorum."

"Aynanın canı cehenneme," diye homurdandı, ayağa kalkmama yardım etti ve kollarını nazikçe bana doladı. "Sana bunu yapan insanları öldürmek istiyorum."

"Hapse girmemeni tercih ederim."

"Yakalanmayı planlamıyorum," dedi kulağıma. "Bir adamı öldürmenin yüzlerce yolu var ve birkaçından fazlası izlenemez."

Düşündükçe ürperdim. "Bunu sana Archer okulunda mı öğrettiler?"

Kucaklamasının sıcaklığını kaybettim. Arkama geçti ve bana banyoya kadar rehberlik etti. "Archer okulu yok ama birkaç suikastçı tanıyorum ve birkaç şey öğrendim. Bana ölüm dokunuşunu öğretmelisin."

"Ölüm dokunuşu yok," diye hafifçe güldüm. Buharın sıcaklığı beni içine çekti.

"Sıcak ve soğuk yapacağız, bebeğim. Sonra yaralarını saracağım." Beni duşa soktu ve kapıyı kapattı. Suyun vücudumun üzerinden akıp geceyi ve antiseptiği temizlemesini memnuniyetle karşıladım. Başımdaki kesik dışında, çoğunlukla ağır morluklar ve birkaç sığ kesik vardı. Başımı sudan uzak tutarak yarayı ıslatıp ıslatmamam gerektiğini anlamaya çalıştım.

Duşun kapısı tekrar açıldı ve Nico bana katıldı.

Sertleştin.

"Özür dilerim," dedi. "Umarım çok küstahça davranmamışımdır."

Su püskürmesine karşı gözlerimi kapattım ve ona "Bunun için çok geç" dedim.

"Doktor beyin sarsıntısına dikkat etmeni söyledi. Duşta düşmeni istemiyorum." Durakladı. "Ayrıca, birinin saçını yıkaması hoşuna gider diye düşünüyorum."

"Oh, evet, lütfen." Saçlarım terden ve kabuk bağlamış kandan bir yığın halindeydi, özellikle de Trevor'ın kan havuzunun üzerinde sürüklendiği uçları. Sırf bunun için bile gururumu ayaklar altına alır ve Nico'nun benimle oynamasına izin verirdim.

Saçlarımı şampuanladı, parmakları kafa derimde güçlü ve yatıştırıcıydı. Onun bakımına teslim oldum. Vücudum daha hassas hale gelmişti ve vücut dilime ya da nefes alışlarıma bakarak bazı bölgeleri hafifletti. Benimle ilgilenme biçiminde cinsel hiçbir şey yoktu. Klinik ve kesindi, bacaklarımın arasını sabunluyor ve göğüslerimi oyalanmadan avuçluyordu. Tüm sistemim kapanmak istediğinde şehvet aklıma gelen en uzak şeydi.

Suyu önce ılık sonra daha soğuk hale getirdiğinde itiraz ettim. "Ahhh..."

"Şişliği indirmek için sadece birkaç saniye."

Duş başlığını çıkardı ve şişmiş bölgeleri hızlıca dondurdu. Suyu kapattığında titriyordum.

Küfretti ve üzerime sarıp beni dışarı çıkarmadan önce beni kuruladı. Oradan da bana bir bornoz giydirdi. Bir süre ortadan kayboldu ve geri döndüğünde üzerinde boxer külot vardı. Nedenini anladım, çünkü beni tuvalete oturttu. Tahmin ettim ki

sikinin yüzüme tokat atmasını istiyordum. Ereksiyonun dış hatlarını görebiliyordum. Bunun için özür dilemedi ve saçımı kuruturken ben de yorum yapmadım.

Bu süre boyunca neye benzediğimi görmemiştim. Ve çeşitli antrenman seanslarından biliyordum ki, herhangi bir çürük duştan sonra daha kötü görünecekti. Nico'nun asık suratı umut verici değildi.

Saçımı kurutmayı bitirdikten sonra önümde çömeldi.

Bakışları beni delip geçti. "Vücudunu inceleyeceğim. Daniel bana bir Çin merheminin adını mesaj attı ve aslında spor salonunda satıyoruz."

"Dit da jow?" Burnumu seğirdim. "Bunun kokusunu sevmiyorum." Sırıttı. "İşte bu."

"Kullanabileceğimiz bir arnika alternatifi biliyorum. Bu gece sipariş edeceğim ve yarın burada olacak."

"Bu gece üzerine bir şey koymamız gerek." Kalkmama yardım etti. "Hadi, Prenses Kıç Tekmeleyici. Hasarı değerlendirelim."

"Buna hazır mıyım? Banyodaki ışıklandırma pek iç açıcı görünmüyor."

Beni bir boy aynasının önündeki tezgâha götürdü ama görüşümü engelliyordu. "Duygularını incitecek bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

Göz devirmek bile acı vericiydi. "Bilmiyorum, Nico. Kendime olan saygım için hiç iyi olmadın."

Beni kafese kapattı, yüzü o kadar yaklaştı ki eğildim. "Az önce ateşin yükseldi. Mümkün olduğunca kişisel davranmıyorum çünkü a, seni incittiğim için birini öldürecekmişim gibi hissediyorum ve şiddet derimin altında kaynıyor, b, mümkün ve hazır olduğunda, senin beynini tıpkı çatı katında yaptığımız gibi becereceğimden emin olabilirsin. Ve c, gözün morarmış olsun ya da olmasın, bana göre muhteşem ve vahşi görünüyorsun. Ayaklarına kapanmamı isteyen bir savaş prensesi gibi."

"Yani... görünüşüme rağmen sikilebilir olduğumu mu söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Yüzümü kısmen örten saçlarımı temizledikten sonra nazıkçe, "Hazır mısınız?" dedi.

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve ağzım titreyerek gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Duygusal durumumu fark ettiyse bile hiçbir tepki göstermedi.

"Çok iyisin. Bir zamanlar beni çok kızdığını hatırlamak çok zor."

Bir kahkaha patlattı. "Aynen prenses. Aynen."

Espriler bizi terk ettiğinde, içime bir oh çektim. "Tamam, ben hazırım."

Fön makinesi vücudumu o kadar sıcak tutuyordu ki, terden bir parıltı vücudumu kapladı, bu yüzden Nico bornozumun kuşağını dikkatlice çözüp açık bıraktığında, serin hava cildimi tüylerim diken diken oldu.

Göğsüne baktım, yükselip alçalmasına odaklandım. Kalp atışları benimki kadar hızlı mıydı? O da benim gibi nefes almakta zorlanıyor muydu?

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Unutma, bunların hepsi geçici."

Nedense bu beni daha az endişelendirmedi.

Kenara çekildi.

BÖLÜM

On üç

IVY

Aynadaki kadını tanıyamadım.

Tüm yüzüm mosmordu. Şişmeyen bir yer var mıydı, bilemiyordum. Alt dudağım düzensizdi. Nico ve tüm öz-bilinç unutulmuştu. Aynaya yaklaştım, yansımamı inceledim, olmak için çok mücadele ettiğim kadını bulmayı umuyordum. Ama işte bu hale düşmüştüm: kocaman bir çürük.

"Berbat görünüyorum."

"Sana ne demiştin?" Nico sessizce söyledi. "Muhteşem ve vahşi görünüyorsun."

Güldüm ama alaycı bir tonda güldüm. "Bu kadar kibar olmayı bırakmalısın çünkü o zaman yalan söylediğini anlıyorum."

Uzun bir nefes verdi ve omzuma dokundu. Beni aynadan çevirip yüzünü ona döndüğünde tüm vücudum dondu kaldı.

Varsayılan tepkim gözlerini kaçırmaktı ama meydan okurcasına çenemi kaldırdım.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı memnuniyetle. "İşte bu çok seksi."

Şaşkın bakışlarım karşısında, "Cesareti inanılmaz buluyorum. Sana kadar ne kadar ateşli bulacağımı bilmiyordum Ivy ve sende fazlasıyla var."

Keşke geçmişimi bilseydi. Aşağı baktım ama parmağı çenemi kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi.

Ürperdim ve tüylerim diken diken oldu. Kaşları birbirine çatıldı. "Üşüdün mü?"

"Evet," diye yalan söyledim. Bu sefer soğuktan değildi. Tepkimin uyarılmayla da bir ilgisi yoktu ama söylediği bir şey ve samimi, şefkatli hareketleri içimde tuhaf şeyler yarattı. Tuhaftı, çünkü bayılmak Nico'yla ilişkilendirdiğim bir tepki değildi.

"Hadi gel." Beni tezgâha doğru itti ve üzerine oturmam için kaldırdı. "Bir adam bana boks salonundan merhem getirdi." Sanki bu beni sıcak tutacakmış gibi bornozumun yakalarını birbirine yapıştırdı.

Geniş banyoya göz gezdirdim. Daha önce de Renz ve Liz'in dairesinde kalmıştım. İkinci kattaydılar ve binada Jabbin' Java'yı işlettikleri için uygun bir konumdaydılar. Keto kahvemi bırakmıştım çünkü Nico'nun kardeşi kötü ama lezzetli karbonhidratlı şeyler yapıyordu. Lorenzo "Renz" De Lucci, kardeşlerini emlak işinin acımasız dünyasında ve De Lucci Transnational'ın ilgi alanlarını kapsayan diğer girişimlerde takip etmedi. Onun tutkusu ailesi, unlu mamulleri ve harika kahvesiydi. Bir bakıma birbirimize benziyorduk. Wheeler Corp'un birçok yan kuruluşu vardı. Bilançolar ve kâr-zarar tablolarıyla ilgilenmiyordum. Xander da ailemizden koptu çünkü babası Jimmy Amca ve Daniel'in düşmanı, tek oğlunun biseksüel olmasını kabullenemiyordu. İşte bu yüzden Xander'ın başarılı olduğunu görmeye kararlıyım. Bu amcamın canına okumaktı ve Xander'ın tasarımlarının *Glamourique'in* moda editörlerinde yer alması için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım.

Nico elinde tanıdık bir şişe eski merhemle döndü. Başıma baktı ve kaşlarını çatı. "Alnındaki Steri-Strips bir süre daha dayanacaktır."

Nico atletik şort giymişti ama hâlâ gömleksizdi ve ilk kez birbirine karışmış sabun kokumuzun farkına vardım. Üzerime o pis kokulu merhemi sürdüğünde bu koku uzun sürmeyecekti.

"Bu Dit'i sana masaj yapacağım."

"Tamam." Olabilir. Utangaç olmayacaktım.

Şişe mantarını açtı ve bir nefes çekti. "Bunun ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum." "Bu benim atalarımın kokusu," diye espri yaptım.

Sıvıyı avuçlarının içine döktü ve hemen kalçama damlattı ve morarmanın daha fazla olduğu sağ kalça bölgeme doğru ilerledi.

Öne çıkan.

"Ayakta durmanız sizin için daha iyi olabilir."

Başka bir dürtme olmadan bunu yaptım. Kalçalarının üzerine çöktü ve amımın tam yüzünün önünde olduğunun farkındaydım. Ağzı seğirdi.

"Merhaba diyecek misin?"

"Merhaba, kedicik."

Yüzünü onun önüne getirdi ve saygılı bir öpücük verdi.

Ağzımdan bir kahkaha balonu fırladı ama hemen ardından acı dolu bir nefes çektim.

"Sonra görüşürüz." Bana baktı ve göz kırptı. "Dövüş formunda olmanı istiyorum."

"Sana gerçekten yapmamamız gerektiğini söylemedim mi?"

"Sonra konuşuruz." Kalçamı ovmaya devam etti. "Acıyor mu?"

"Hayır. Deliklerime yaklaştırmı."

"Evet, hanımefendi. Başka bir acil duruma neden olmak istemeyiz." "Doğru anladım."

Neşeli şakalaşmalarımıza devam ettik. Nico'nun daha önce hiç tanık olmadığı bir yönüydü ve bu yönünü son derece çekici buluyordum.

Avucumla göğsüne vuracak kadar yaklaşmadan önce ortadaki adamın iki darbesini engelledim. Sendeleyerek geri çekildi.

Üçüncü adama yan tekme attım, tam zamanında çelik borunun ölümcül kavisini gördüm. Eğildim ama beni tam alnımdan yakaladı.

Kan görüşümü doldurdu. Acı bile hissetmedim. Yanağıma gelen bir darbe beni yere düşürdü. Korku sonunda içime çöktü ve nefesimi kesti.

"Nico!" Çığlık attım.

Ezici bir acı koluma doğru ilerledi. Düşüşümü sağ elimle engellemeye çalıştığımı fark ettim. Acemice bir hataydı. Kalçamın üzerine sertçe düştüm. Kaburgalarım tekmeler gelmeye başladı.

"Seni lanet orospu."

"Kung fu yaparak bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Körü körüne seslerinden uzaklaştım ve sol elimle kendimi destekledim. Bacağımı bir kavis çizdirerek içlerinden birini yere düşürdüm.

"Sustur onu," diye bağırdı biri. Bir ayak sırtıma tekme attı.

Hâlâ gözlerimdeki kanı temizliyordum ama Çelik Boru'nun dış hatlarını gördüm, dev ayakkabısı göğsümü delmek üzereydi.

Hızlı silah sesleri çatı katında yankılandı. Bir an umursamadım ve sadece orada yatmak istedim. İçim yanıyor ve başım zonkluyordu. Ardından gelen şey utançtı. Pes ettiğim için utanç.

Saldırganlarımız oradan topallayarak çıktılar. İçlerinden biri vurulduğunu söyleyerek feryat etti. Göğsümün üzerine yuvarlandım ve yukarı itmeye çalıştım. Bileğim bana acı veriyordu. Tekrar yere yığıldım ama Trevor'ı görmeden önce değil.

Dizlerinin üzerine çökmüştü, silahı olan kolu yanında gevşekçe sallanıyordu. "Ivy, sen... tamam mı kızım?"

Sesi pek iyi gelmiyordu. Başımı kaldırmaya çalıştım. Yüzüstü yere düştü.

"Trevor," diye bağırdım. Sol tarafımda ona doğru süründüm ve yarı yolda altında biriken kanı gördüm.

"Hayır. Hayır. Hayır. Trevor."

"Trevor!"

Karanlık ve acı içinde uyandım. Altımdaki yatak kaydı ve abajurun ışığı tanımadığım bir odayı aydınlattı.

"O iyi."

Şaşkınlıktan gözlerimi kısarak Nico'yu yatakta yanımda gördüm. Ama bana bu gece benimle nasıl ilgilendiğini hatırlatan şey merhem kokusuydu.

Zaten oturuyordum. Nico su bardağını aldı ve elime iki hap bıraktı. "Bunun zamanı geldi."

"Yanımda kalmak zorunda değildin."

"Tartışma."

"Gördün mü? Zaten sinirlisin."

Hapları yuttuktan sonra bardağı benden aldı ve ışıkları kapattı. "Sinirliyim çünkü seni uykunda çırpınırken görmekten nefret ediyorum."

"Saçmalıyor muydum?"

"Sen kendini uyandırdığında ben de seni uyandırmayı düşünüyordum." "Oh."

"Uyu, Ivy."

"İstediğimden emin değilim."

"Saldırı yüzünden mi?" Beni dikkatlice kollarının arasına aldı.

"Kokuyorum."

"Kapa çeneni," diye homurdandı. "Saldırı yüzünden mi?"

"Evet. Çok fazla kan. Sanırım abartılmıştı. Emin değilim... Olayların sırası bulanık." Ve çarpıtılmış. Rüyamdaki Trevor baygın bir şekilde öne düştü. Gerçekte, birbirimize doğru süründük. Bilinçaltım hala saldırganların onu öldürdüğü korkusuyla boğuşuyordu.

"Geri gelecektir. Uyu."

"Nico..."

"Uyu. Tuttum seni."

BÖLÜM

On dört

NICO

Uykum bölünmüştü. Öfkeyle o kadar doluydum ki yerde uyumayı düşündüm ama garip bir şekilde Ivy kollarımdayken kendimi daha iyi hissediyordum. Daha da tuhafı, uyurken hiç bu kadar yakınımda bir kadın olmamıştı. Hiç sarılan biri olmamıştım. Kız arkadaşlarımdan herhangi biri seksten sonra bunu yaptığında hemen ayrılırdım. Ve biz seks bile yapmadık. Sadece birlikte uyuyorduk. Ivy'de bu rahatlatıcıydı ve beni şaşırtıyordu. Çünkü geçmişte beni deli gibi sinirlendirmiş bir kadın vardı karşımda, ama bir şekilde göğsünün inip kalkmasını görmek, hayatta olduğundan emin olmak, içimdeki öfkeyi kontrol altında tutuyordu.

Ve ona karşı hissettiklerimin en azı acımaydı. Empati, evet. Ama alnındaki yarayı ve vücudundaki morlukları bir savaşçının izleri olarak görüyordum. Bizden biri olmuştu. Oklar. Benim dünyama uyuyordu.

Ve ona karşı hissettiklerimle ilgili sorun da burada yatıyordu. Aramızdaki çekim sert bir sevişmeye dönüştü. Onun sözleri güvensizliğimin kabuğunu soydu. Üstesinden geldiğimi düşündüğüm güvensizlikler ve bu beni bir kuyrukspın içine attı.

O haklıydı. Akıl oyunları oynamıştım. Edward Sinclair'in geçmişini araştırırken, ondan uzak durdum ve ondan nefret etmeye çalıştım, onu statü kazanmak için insanları kullananlarla aynı kefeye koydum. Ama uzak duramadım. Yaralarım tekrar kabuk bağlayana ve ben bağışıklık kazanana kadar kabuklarımı deşmek istedim.

Ama onu gerçekten annemin doğum gününde görmek istiyordum.
Nedeninden bile emin değildim.

Belki de nefret oyunumuza geri dönmek istedim.

Telefondaki saldırısını duyduktan sonra, tekrar o kadar çaresiz olmak istemedim.

Ona olanlardan sonra, oyunlarla işim bitmişti.

Uykusunda verdiği mücadeleyi gördükten sonra onun bir numaralı koruyucusu olmak istedim. Kuşkusuz, o dövüş kasetini izledikten sonra duygularım değişmeye başladı. Ayrıca o noktayı kıstas olarak kullandım. Çünkü o zaman yaralanmış olsaydı, bu geceki gibi panik içinde dışarı fırlayacağımdan şüpheliyim.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı. Gün doğumu panjurların çıtaları arasından çoktan görünmüştü. İşten birkaç gün izin almam ve internet toplantılarına güvenmem gerekecekti.

Telefonum tekrar çaldı, ben de açtım.

Matteo'ydu.

MATTEO

Sera ne zaman gelebileceğini soruyor.

Ciddi misin? Bence Ivy'nin bugün kimseyi görmesine gerek yok.

Ne zamandan beri onun bekçisi oldun? Sadece ona sor. Ve ona bir telefon getir, yoksa Jonas'a söylemeli miyim?

Azı dişlerimi öğüttüm. Uykusuzdum ve kardeşim beni kızdırıyordu.

Hâlâ uyuyor. Zor bir gece geçirdi.

Baloncuklar belirdi ve kayboldu.

Gelen bir telefon olduğunu hissettim ve yataktan kalkıp banyoya gittim.
Telefonum Matteo'yu aradı.

"Saat sabahın altısı," diye homurdandım.

"Sera bütün gece ayaktaydı," diye karşılık verdi Matteo. "Ivy'nin adamı olmadığı için k e n d i n i ç o k kötü hissediyor."

"Öyle, tamam... ama Ivy'nin yeni evlileri rahatsız e t t i ğ i için kendini kötü hissetmesini istemezsin."

"Bu saçma bir argüman ve sen de bunu biliyorsun. Grip olmuş gibi değil. Saldırıya uğradı."

"Sanırım karın seni azarladı."

"Evet, ona karşı çıkmamalıydım."

"Köpek kulübesinde misin, kardeşim?"

"Bak, bana bir şey vermelisin dostum, çünkü hoşuna gitse de gitmese de Sera erkenden oraya gelecek. Şu anda duşta."

"Kahretsin. Ivy hâlâ uyuyor."

"Kontrol ettiniz mi? Belki de o..."

"Hayır dostum, o uyuyor."

Sessizlik. Ve sonra... fısıltılı bir *sikiş*.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi Matteo dikkatle. "Ve Sera hâlâ ikinizin arasındaki titreşimi algılayamıyor. Xander Ivy'ye bakmak için orada olduğu için teklif ettiğinizi düşünüyor."

"O bir seçenektir, ama ben de öyleydim."

"Pekala, onu geciktirmeye çalışacağım. Sadece çok uzun sürmesin."

Görüşmemizden sonra işedim, gargara yaptım ve yüzüme su sıçrattım. Islak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, tımar etmekten çok hayal kırıklığından, yatak odasına döndüm. Ivy'yi kontrol etmek için yatağın kenarına oturdum. Uyanıktı.

"Matteo'nun sesine benziyordu," diye mırıldandı sesi.

"Evet. Sera gelmek istiyor. Gelmesini ister misin?"

"Onunla kalmadığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü... o benim en iyi arkadaşım. Eğer o da aynı durumda olsaydı benimle kalmasını isterdim."

"Ama ya Matteo onunla kalması için ısrar ettiyse?"

Sağ dirseğinin üzerine kalkmaya çalıştı ama vazgeçti. Ona yardım etmek için hareket ettim ama yatağın diğer tarafına yuvarlandı ve tökezleyerek kalktı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım. Sol elini kaldırdı. "Sabah nefesi."

"Umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Ben biliyorum," diye tükürdü. "O zaman defol git!"

Sesindeki sertlik karşısında geri çekildim. "Belki de bu gece taraf değiştirmeliyiz?" İlk şaşkınlığım yerini eğlenceye bırakırken ağzım seğirdi.

Oda hâlâ karanlıktaydı ve şişmiş gözlerin ardındaki parıltıyı seçemiyordum ama beni dilim dilim doğradığını hissedebiliyordum.

"Zaten korkunç görünüyorum, bir de kokmak istemiyorum... ve siz bana şimdi kibir zamanı değil demeden önce, ben kibirliyim, bunu kabul ediyorum, bu yüzden beni dava edin."

Topallayarak yanımdan geçti ve ona yardım etme isteğimle savaştım çünkü vücut dili hiç de hoş karşılanacak gibi değildi. Tuvaletle daha uzun bir yoldan gitmek zorunda kalmasın diye kenara çekildim.

Ivy sol elini lavaboya dayadı, eğildi ve yansımasına baktı. "Dişimi kırmadıklarına sevindim." Nazikçe yanağına dokundu. "Sana daha iyi görünüyor mu?"

"Şişlik daha az görünüyor ama rengi daha koyu. Alnın nasıl?"

"Zonklayan açık bir yara gibi." Sabah rutinine devam etti.

Telefonum yine çaldı. Bakmadım ama muhtemelen Matteo arayıp haber vermek istiyordu. "Sera seni görmek istiyor."

Ivy gargarayı tükürdü ve bana baktı. "Sorun değil. Şimdiye kadar burada olmamasına şaşırdım."

Kapı pervazına yaslandım, yüzünü suyla hafifçe sıvazlamasını izledim, tısladığında irkildim ve yine ona bunu yaptığı için öldürebileceğim biri olmasını diledim. Bunu çözmek için zamanım olacaktı. Şu anda önceliğim Ivy'ydi.

Aynadan bana baktı. "Ne? Sabahımı geçirirken beni öylece izleyecek misin?"

"Evet."

Bana doğru yürüdü ve sırtıttı. "Henüz beni işerken izleme hakkını kazanmadın."

Kapıyı suratıma çarptı. Ivy Wu sabah insanı değildi.

"Sana hâlâ o merhemi sürmem gerekiyor. Yardımcı oluyor gibi görünüyor." "Anladım. Şimdi işlememi dinlemeyi kes."

Kıkırdayarak mesajlarımı kontrol ettim. Sonuncusu Matteo'dan değildi. Bianca'dan geldi.

İçimi çektim, teslim olmuşum ama Ivy ile İtalyan-İrlandalı ailemin kaçınılmaz istilasası arasında kalkan olmaya kararlıydım.

BIANCA

Ivy nasıl?

Daha yeni uyandı.

Arkadaş ister mi?

Tabii ki hayır.

:(

Lanet olsun. Kendimi sakinleştirdim. Bianca'ya burada da ihtiyaçımız yok.

Bu sabah Donateka'ya gitmen gerekmiyor muydu? Annemle babamda mısın?

Xander geç kalacağı için birlikte gidebileceğimizi söyledi, ben de önce uğrayabileceğimi düşündüm.

Bir mesaj daha pingledi. Bu sefer Matteo'ydu.

MATTEO

Eee?

Ivy tamam diyor.
ETA?

Kabarcıklar ve sonra hiçbir şey.

Bir mesaj geldiğinde, annemden geliyordu. Tanrı aşkına.

ANNE

Eamonn'dan kahvaltı alıp gelebilirim.

Sera zaten geliyor. Ivy'nin bunalmasını istemiyorum.

Ivy banyonun kapısını açtı. "Bugün popüler biri olmalısın."

"Aile bu sabah uğramak istiyor." Sustu.

"Ailen mi?"

"Evet. Bianca... Annem Eamonn'dan kahvaltı getirebileceğini söyledi."

"Özel bir ricada bulunabilir miyim?" demeden önce Ivy'nin ısıldadığını görebildiğime yemin edebilirim.

"Ailemi karşına almak mı istiyorsun?" Tuhaf bir his, bir baskı göğüs kafesimi sıktı. Bu kadın ona verdiğim değerden daha fazla cesarete sahipti ve ben onun zaten boktan biri olduğunu düşünmüştüm. İnsanlardan saklanmasını, kendine acımasını beklerdim. Kibirli olduğunu söylemişti ama ben tam tersi olduğunu düşünüyordum.

"Neden olmasın? Karnım aç. Annemle babanı da çok seviyorum. Birlikte çok tatlılar."

Kaşlarımı çattım. "Arkadaşlığıma katlanamadığın için onları burada istediğine emin misin?"

Yanağımlı okşadı. "Güvensiz olma."

Ivy yanımdan geçmek istedi ama ben yolunu kestim. "O merhemi sürmem gerekiyor."

İstifa etmese de komik bir yüz ifadesi takındı. "Ama misafirlerim gelmek üzere. Hey" -yüzünü kavradı ve biraz buruşturdu- "bu o kadar da acıtmadı."

"Biraz daha az gösteriş ve daha çok kokuşmuş bok. Hadi prenses."

Ivy

"Berbat kokuyorum!" Sera, Matteo, ailesi ve Bianca ile birlikte geldiğinde ellerimi kaldırarak uyardım. Renz ve Liz daha önce uğramışlardı ama bir fırına gitmeleri gerekiyordu ve daha sonra tekrar geleceklerine söz verdiler.

"Bu koku da ne?" Sera kısa bir süre durdu, beni kokladı ve sanki üzerime bir kokarca sıçramış ve ben de bulaşıcıymışım gibi bana sarıldı.

"Dit da jow. Kelimenin tam anlamıyla şaraba düşmek anlamına gelir."

Nico'nun babası öne çıktı. "Bu tanıdık geliyor." Omzumun üzerinden oğluna baktı. "Boks salonundan mı aldın?"

"Evet. Daniel ellerinde olduğunu söyledi. Daha önce hiç kullanmadım."

"İyi mal," dedi Cesar. "Nasılsın tatlım? Görünüşe göre birini ziyaret etmemiz gerekiyor." Nico'nun babası bunu yüzünde bir gülümsemeyle söyledi ama gözlerindeki soğukluk beni ürpertti.

"Ben iyiyim. Diğer adamı görmelisin."

Kıkırdadı ve karısına, "Bu kız çok alıngan," dedi.

"Onunla uğraşma. Git masaya yemek koy." Ava kocasının yanında belirdi. Sol elimi sıktı. "İyi olmana sevindim." Nico'nun annesiyle tanıştığımda hayranlık içindeydim. Zahmetsiz bir güzelliği vardı. Kıyafetleri abartısızdı, ama paradan geldiğini ve haute couture'ün son moda sözcüğü olan sessiz lüksü simgelediğini biliyordunuz.

-Kesime, kumaş kalitesine ve logolardan kaçınmaya öncelik vermek.

"Ha, ben de," dedim hafifçe. Yüzümdeki morlukların farkında olsam da, onları umursamayacak kadar etraflarında bulunmuştum. Bana sarılan bir sonraki kişi Bianca oldu. "Birinin ölmesi gerek," diye fısıldadı kulağıma, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Geri çekildim. "Tatlı olanın sen olduğunu sanıyordum."

Sırada Matteo vardı. Elinde bir tabak vardı, bu yüzden tek yaptığı başımın yan tarafına bir öpücük kondurmak oldu. "Sakın aldanmayın. O, tatlı ama psikopatlığın timsalidir."

"Hey, patronuma karakter suikastı yapmak yok." Bianca kardeşinin omzuna dokundu.

"Podyumdaki görünüşünü yeniden düşünmeli miyim?" Alay ettim.

"Renk katacak," dedi Bianca'ya. "Hadi, Sera ve Ivy'ye biraz zaman ver."

En yakın arkadaşım sabırla bekliyordu ve selamlaşmalardan kurtulur kurtulmaz beni çalışma odasına sürükledi.

Nico aradı, "Çok uzun sürmesin. Yemek soğuyacak."

"Bizi ara!" Sera omzunun üzerinden seslendi.

Çalışma odasına girdiğimizde gülümsememi kontrol ediyordum. Sera kapıyı kapattı.

"Gerçekten iyi hissediyor musun?"

"İyiyim."

"Çünkü yalnız kalmak istersen herkesi dışarı atabilirim." "Çok tatlısın."

"Çok iyisin. Matteo senden Wing Chun öğrenmem gerektiğini söyledi."

Güldüm. Rossi askerleriyle karşılaşmamdan sonra bundan bahsetmişti.

Kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Temkinli davrandım.

"Gerçekten iyi misin?" diye tekrar sordu.

"Evet. Beklediğim gibi ağrım var... ve kokuyorum, ama Nico'nun o merhemi kullanmam konusunda ısrar etmesine gerçekten sevindim."

"Pekala, o zaman, neyi kaçırıyorum?"

"Ne hakkında?"

Gözleri kısıldı. "Bana naz yapma, Ivy Wu. Üç haftadır yoktum. Birdenbire Nico'yla aranızda ciddi bir gerilim oluştu."

"Birbirimizden hep hoşlanmadık."

Bir pfft sesi çıkardı ve ailesinin toplandığı yönü işaret etti. "Bu bana pek hoşlanmıyormuşum gibi gelmedi."

"Farklılıklarımızı onardık. Sadece daha iyi anlaşıyoruz."

Gözleri hâlâ yarıktı. "Ben saçmalık diyorum."

"Ve birlikte yattık."

Çenesi komik bir şekilde çözüldü. "Aman Tanrım. Ve?"

"Ve hiçbir şey." Omuz silktim. Kaşlarımı kaldırmak için yüz kaslarımı tamamen kontrol edebilseydim, bu alay daha iyi giderdi. "Matteo ile aranızdaki tüm ilginç detayları sakladığın zamanı unuttuğumu sanma."

Öfkeli görünüyordu. "Ne yani? Bu intikam mı?"

"Biliyor musun, bu bir sorun olabilir." Dudaklarıma dokunarak onun işkencesini uzattım. Nico'nun arkamdan nasıl saldırdığını paylaşacak değildim.

"Ne? En iyi arkadaşından baharatlı detayları mı saklıyorsun?"

"Hayır, aptal. Kardeşleri becerirken ve mahrem şeyleri paylaşırken bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?"

Sera bunu birkaç saniye düşündükten sonra inanarak "Hayır" dedi.

"Sanki Matteo ile yatak odasında yaptıklarınız hakkında çok şey paylaşıyormuşsunuz gibi." "Size balayında neler yaptığınızı anlattım."

"Bana CliffsNotes versiyonunu verdin." Bu De Lucci oğlanları açık saçık ve baskın seksten çekinmiyor. "*Her şeyi* paylaşmadın ama ima ettiğin şey sapıkçaydı."

Sera'nın rengi sanki hatırlıyormuş gibi arttı. "Benim hakkında konuşmuyoruz."

"Başım ağrıyor." Gerçekten de öyleydi ama ağrı kesici almıştım, yani Sera'nın incelemesinden kaçmamın nedeni bu değildi. "Paylaşımçı bir ruh halinde değilim."

"Biliyor musun, dün olsa bu bahaneye inanırdım ama De Luccis'lerle yüzleşmek istiyorsan" - öne doğru eğildi - "yine saçmalık diyorum."

Bu sefer kollarımı kavuşturdum. "Açıkçası bu seni hiç ilgilendirmez." Sera'nın nefesi kesildi. "Az önce bana böyle bir şey söylemedin."

"Eminim öyledir."

"Bana kızmaya mı başladın?" "Henüz değil."

İç çekti. "Tamam, görünüşe göre sen de Nico ile aranda neler olduğunu bilmiyorsun. Aksi takdirde bana ilk söyleyen sen olurdun."

"İşte bu yüzden en iyi arkadaşız." Masaya yaslandım. "Nico ve benim ne olduğumuzu bilmiyorum."

"O senin tipin değil."

"Biliyorum!" Ve Şu anda yüzümdeki sili  ifade için Ő krediyordum. Çünkü teknik olarak bu bir yalandı. Sera sadece Edward Sinclair'den sonra  ıktı ım erkek tiplerini biliyordu. Edward'dan önce, takım elbiseli Şık erkekler benim tipimdi. Onunla ya adı ım deneyimden sonra diğer uca gittim. Sanatçılara, kaba saba rock ılara yöneldim. Bir grafiti ressamıyla bile  ıkmı tım. İlk a kları sanatları olan erkekleri seçtim. Onların ilham perisi olabilirdim, ama dikkat süreleri geçiciydi. Çoğu zaman, parası olan bendim. Sanatlarını himaye ettim, kendime olan güvenimi yeniden kazanmama yardımcı olacak Şekilde onlara  zg ven verdim. Kontrol bendeydi. Aldırmadılar. Varo larda ya adı ımıla dalga geçtiler. Ben onlara yardım ettim, onlar da bana. Yine de bunun sağlıklı olup olmadığını bilmiyordum.

Nico ikisinin karı ımıydı. Takım elbise içinde de dışında da  l mc ld .

En iyi arkadaşım "Belki de erkek zevkin de i iyordur?" dedi, ama ben hâlâ mercek altındaydım. Bir Şeylerin yolunda gitmediğini kesinlikle anlardı.

"Pek olası değil."

"Nico'nun bir sapkınlık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tek seferlik. Zaten arkadaş olmayı kabul etmiştik."

Sera ba ını e erek "Eee," dedi ve işaret parmağıyla a a ı doğru bir daire çizdi. "Burada olup bitenlerin ve onun senin için endi elenmesinin nedeni artık arkadaş olmanız."

"Evet."

"Ve dünkü vahşi pani i sadece arkadaş olduğunuz içindi."

"Evet. Hadi ama, beni arayan ve onun duyduklarını duyan sen olsaydın, sen de paniklemez miydin?"

"Sen Doğru." Sera'nın Omuzlar yı ıldı, ve o baktı Teorisini   r tt  m için o kadar hayal kırıklığına u radım ki neredeyse gülecektim.

"Sen ve Matteo gittikten sonra hepimiz daha da yakınla ıyoruz. Bianca ve Xander'a bakın."

"Hâlâ en iyi arkadaşın olduğum sürece."

Kollarımı açtım. "Hadi, sarıl bana."

Sera  rdek suratı yaptı ama bana doğru yürüdü, b y l e e sadece kız kıza sarılabildik.

Geri çekildiğinde burnunu kırı tırdı. "Sakın söyleme," diye inledim.

Kapı  alındı ve açıldı. Xander ba ını içeri uzattı. "Yemekler hazır."

"Harika, acıktım." Araya girdiği için minnettardım.

"Bu konuşmayı bitirdiğimizi sanmayın," dedi Sera arkamdan. Mutfığa döndüğümüzde Bianca Nico'nun yanındaydı. "Hadi ama, *deartháir*, bunu sadece küçük kardeşin için yap."

"Adam bir tanıdık. Dostum değil. Fotoğraf çekimi için bir Maserati istemeyeceğim. Sadece benimkini kullan."

Xander'a doğru eğildim. "Bunu sen mi yaptın?" "Kesinlikle hayır. Bianca'nın önerisiydi."

Bianca yalvaran gözlerini Nico'ya çevirmeden önce bize göz kırptı. "Ama seninki daha eski bir model."

Nico, "Maserati Maserati'dir," dedi.

De Luccis'lerin geri kalanı eğlenerek izliyordu.

Nico, Matteo'ya hitaben, "Sen git evlen ve şimdi Bianca onu şımartmaktan benim sorumlu olduğumu düşünüyor."

"Hey, ben şımarık değilim." Kız kardeşi suratını astı.

Sera bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Oh, o tamamen şımarık. Babası tarafından değilse bile kardeşleri tarafından. Matteo artık daha az, bu yüzden yavru köpek bakışlarını Nico'ya aktarıyor. Onu kontrol altında tutan kişi annem."

Nico bana bakarak "Kız kardeşimi üzerime mi saldın?" dedi.

"Ben mi?" Sadece masumiyet sesimle bile Oscar ödülü kazanabilirdim. Aslında ben de masumdum. "Xander'a göre bu onun fikriymiş ve sadece ona aitmiş."

"Potansiyel olarak pahalı bir fikir," diye mırıldandı Nico.

Bianca, "Teşhir için iyi, her iki markayı da yüceltiyor," diye savundu.

"Henüz Maserati ile aynı ligde değiliz ama..." Xander'ı dürttüm. "*Glamourique* ile durumumuz nedir?"

"Çekim bunun için yapılıyor. Onlara web siteleri için içerik sağlıyoruz. Moda editörünün bizi editörlüğüne dahil etmesinden daha azı değil."

"Yani tüm bunların bana bağlı olduğunu mu söylüyorsunuz?" Nico sordu.

"Ben ya da Katie Maserati bayisi ile ayrıntıları takip edip çözebiliriz. Sadece kapıdan içeri adımımızı atmamız için sana ihtiyacımız var. Tüm çekim sigortalı olacak." Biraz ileri gittim. Xander yumruğunun içine öksürdü.

Nico'nun gözleri kısıldı. "Nedense bunun ağrı kesicilerden kaynaklandığını düşünüyorum." "Eşeklik etme," diye homurdandı Bianca.

"Tatlım..." Ava öğüt verdi. Bunun üzerine yine bir kahkaha tufanı koptu. Çünkü Bianca'nın Ava'dan beri küfür etmeyi öğrendiği biliniyordu.

Beş yaşındaydı. Üç erkek kardeş ve mafya etrafında büyüyünce böyle oluyordu.

"Bunu düşüneneğim." Nico babasına ve Matteo'ya sert bir bakış attı. "Lütfen istediğiniz zaman katılın."

Cesar masanın başındaki yerini aldı. "Onu gayet iyi idare ediyorsun."

"Bana bakma. O artık senin sorunun," diye ekledi Matteo, Cesar'ın yanına oturarak.

Biz de aynı şeyi yaptık ve kendimi Nico ile Xander'ın arasında otururken buldum. Bianca da Nico'nun karşısında oturuyordu. On iki kişilik büyük bir yemek masasıydı, bu yüzden bir uca doğru boş koltuklar vardı.

"Hepiniz beni istenmeyen bir üvey çocuk gibi gösteriyorsunuz." Kahretsin, Bianca yavru köpek bakışlarını o kadar iyi yapıyordu ki, surat asmanın sevimli olduğundan bahsetmiyorum bile, ben bile teslim olurdum. Onun parmaklarına dolanacak adama acırdım. Hiç şansı yoktu.

"Drama." Nico tabağıma çırpılmış yumurta koydu. "Çiğnemekte zorlanacak mısın?"

"Yavaş yavaş yaparsam olmaz," diye cevap verdim. "Ve hayır, beni pastırmadan mahrum bırakmayacaksın. Ve simitten."

"Seni hiçbir şeyden mahrum bırakmayı düşünmem." Nico bana sırtıttı.

Ben de gülümsemeye başlamıştım ki masaya sessizliğin çöktüğünü fark ettim. Herkes bize bakıyor, Nico ve benim aramda bir şeyler okumaya çalışıyordu. Yüzümdeki yanmanın şişlikten mi yoksa utançtan mı kaynaklandığını söylemek zordu.

Bianca bize baktı ve "Bir şey mi kaçırdım?" dedi.

BÖLÜM

On beş

NICO

"Teşekkür ederim, *deartháir*." Bianca bana sarıldı. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş."

Maserati bayisindeki arkadaşımı aramıştım çünkü kız kardeşimin Ivy ile aramızda olup bitenler hakkında beni rahatsız etmesini engellemenin tek yolu buydu. Sanırım kahvaltıda fazla titiz davranmıştım ama elimde değildi. Ivy ile ilgilenmek doğal bir şeydi.

"Onu çekime ben götüreceğim," dedim. Aile ayrılmak üzere kapıda toplanmıştı. İyi de oldu. Ivy'nin zayıfladığını düşünüyordum. Kahvaltıda giderek daha sessizleşiyor ve oturduğu yerde kıpırdanmaya başlıyordu. Bu yaralar ona zarar veriyordu. "Bana borçlusunuz."

"Hem de nasıl," diye onayladı Xander. Ivy'den personele ne söyleyeceği konusunda bilgi aldıktan sonra Bianca'yla birlikte stüdyoya gitmek üzere ayrıldı.

"Ya sen, Ivy?"

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım ben de sana borçluyum."

İfadesini anlamama gerek yoktu. Yanıtında çifte anlam vardı.

"En kötü ihtimalle yeni bir Maserati'ye sahip olursun." Kız kardeşim göz kırptı. "O zaman eskisini alabilirim."

"Bunun nereye gittiğini anlıyorum. Git buradan böcek. Yapacak işlerin var." "Yemeği sonra bırakırım," dedi annem. "Ivy'nin daha fazlasına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Bugün ziyaretçilerimiz var."

"Doğru anladım," diye mırıldandım.

"Baban ve ben sadece birimiz kendini iyi hissetmediğinde etrafta takılıp film izlemeyi seviyoruz."

"Anladım."

Matteo omzuma vurdu. "Sanırım seni ofiste göremeyeceğim?"

"Jonas'a önümüzdeki üç gün boyunca tüm yüz yüze görüşmelerimi iptal ettiriyorum. Gerekirse sanal toplantılar yapın."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti Ivy. "Kendimi eğlendirebilirim." "Ve sonunda seni merhametime bırakma fırsatını mı kaybedeyim?" "Getir onu."

Sera kocasını kenara itti ve başını sallayarak bana sarıldı. "Bu kıvılcımları neden daha önce görmedim?"

"Ben onlara kıvılcım demezdim." Ivy esnedi. Evet, soluyordu. "Ben onlara dikenli teller derdim."

"İkisi aynı şey değil mi?" Kestirip attım. "Merak etme," dedim Sera'ya. "Onu yakaladım. Ama bence birkaç gün içinde beni kurtarmalısın. Hastayken zorlanıyor mu?"

"Sanırım öğreneceksin?" Sera alay etti.

"Oh, ben bir dehşetim," diye alay etti

Ivy.

Onlar gittikten sonra kapının kapanmasına izin verdim ve Ivy'nin mutfığa geri döndüğünü görmek için döndüm. Yemek masasından kalan bulaşıkları topladım ve bulaşık makinesini doldurduğunu görmek için onu takip ettim.

Ona doğru yürüdüm. "Ne yapıyorsun?"

"Temizliğe yardım ediyorum."

Özellikle de belini bükmekte zorlandığını gördüğümde ağzımdan küfürler çıkmaya başladı.

Tabakları lavabonun yanına indirdim, omuzlarından tuttum ve onu kenara çektim. Bar taburesini işaret ettim. "Otur. Ben hallederim."

"Ama-"

Ona sert bir bakış attım. "Şaka yapmıyorum. Sakinleşmen gerek."

"Belki de patronluk taslamayı bırakması gereken kişi sensin." "Prenses, eğer şu anda morarmış olmasaydın, onu öperdim."

"Ondan uzaklaştım ve mırıldandım," "Ya da o kıcını kırmızıya çevir."

"Uhm, tamam, bu biraz ateşliydi."

Sustum ve arkamı döndüm. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Sanki aniden sönmüş gibi bar taburesine oturdu. "Seninle tartışacak kadar donanımlı değilim. Bu arada ağrı kesiciler yüzünden böyle konuştum."

Kısa bir kahkaha attım. "Yakışıklılığımıza dair övgülerini geri mi çekiyorsun?"

"Kafana girmesine izin verme. İlaç kullanıyorum. Söylediklerimden sorumlu tutulmamalıyım."

"Bana çok açık fikirli göründünüz."

İki elimi tezgâha dayadım ve öne doğru eğildim. "İtiraf et. Beni seksi buluyorsun, yoksa seni becermeme izin vermezdin."

"Nico," diye hırladı. "Şimdi bana o geceyi hatırlatmanın sırası değil." Sonra bir şey hatırladı. "Kahretsin. Bir dizüstü bilgisayar ödünç alabilir miyim?"

"Ne, gözetleme mi?"

"Dedektifler sorana kadar aklıma bile gelmemiştir."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni de rahatsız etti. Ama kafamın içinde bir makara açıldı, başımı bacaklarının arasına gömerken nasıl boşaldığını hayal ettim. Yutkundum.

"Hey." Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Nereye gittin sen?"

Ona şeytani bir bakış fırlatırken dişlerim alt dudakımın üzerinde gezindi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Oh, beni kaç kez boşalttığını hatırlamaya mı çalışıyorsun?" Bunu sıkılmış, umursamaz bir sesle söyledi. Ama etkilenmemiş değildi. Oturduğu yerde kıpırdandı.

Bundan mı bahsediyorduk?

"Saymıyordum. Hayal etmeye çalışıyordum, eğer kamera seni fuayedeki masaya yasladığım yerin tam üstünde olsaydı, sana çılgılık attırdığımda nasıl görünürdün?"

Gözlerini indirdi. "Bilgisayarı şimdi alabilir miyim?"

Ona biraz daha sataşmayı düşündüm ama bunun adil bir dövüş olmadığını ve bu konuda konuşmanın beni daha da sertleştireceğini düşünerek kendimi suçlu hissettim. O an çok uygunsuzdu. Tezgâhın etrafında döndüm ve tam yanında olduğumu fark ettiğinde gerçekten geri çekildi.

"Rahatla," diye mırıldandım, belinden eğildim ve yüzüne düşen saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Aramızda halletmemiz gereken meseleler var prenses, ama hallettiğimizde formunun zirvesinde olmanı istiyorum."

"Nico..."

"Sen yüzde yüz değilken bu tartışmayı yapmayacağız ve *ne tartışması* demeden önce, senin de o kadar kalın kafalı olmadığını biliyorum."

"Değilim, ama anlaşıştık-"

"O gece söylediklerinle beni kızdırdın... Siktir... Şu anda seninle bu konuya girmeyeceğim." Doğruldu. "Şu bilgisayarı alayım."

İkimiz de oturma odasındaki kanepeye yerleşmiştik ve ben onun çatı katı için hazırladığı bulut gözetiminde geziniyordum. Antredeki karşılaşmamızın bir kısmını yakalamıştı. Ivy'yi konsola doğru iterken beni yakalamıştı. Bacağının bir kısmını ve vücudumun sol tarafını yakalamıştı. Onun üzerine gittiğim açıktı.

Lanet olsun, kısmi görüntülerle bile tahrik oluyordum.

"Aman Tanrım, seks kaseti çekmişiz," diye inledi Ivy.

"Pek sayılmaz."

"Yeter de artar bile. Sadece o günü sil."

"Tamam." Videoyu çöpe attım. "Ve gitti."

Saldırı gününe atladık. Korku içinde, adamların çatı katına girdiği zamana denk gelen zaman damgasını aradım. Ivy'nin saldırganları gizlice girmişler. Video yüksek çözünürlüklü olsa da, maskeleri anonimliklerini sağlıyordu, ancak fiziklerini hafızama kaydettim. Videoyu bulut depolama alanıma kopyaladım.

"Bağlantıyı dedektifle paylaşmamı ister misiniz?"

"Elbette," dedi Ivy, dedektifin kendisine uzattığı kartı çıkararak. "Ama senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Çok geç, ben zaten öyleyim. Güvenliğinizden ben sorumluydum ve hâlâ öyleyim." "Umarım kendini ya da Trevor'ı suçlamıyorsundur."

"Sana ne kadar ulaşmak istediklerini yanlış hesapladık." Bu hiç mantıklı değildi. Dom, Matteo, Daniel ve ben bunu tartışmak için bir grup sohbeti başlatmıştık. Ivy'ye ulaşma çabası, Rossi mafyasının askerlerinden intikam almak için organize edilmesi çok zahmetli bir işti. Buna mobilya şirketinin kamyonunu kaçırmak da dahildi, ki bu da içeriden birinin onları ihbar ettiği anlamına geliyordu. Mobilyaları teslim etmesi gereken asıl işçiler bağlanmış ve dövülmüş olarak bulundu. En azından bir çöplükte son bulmadılar. Bu daha fazla dikkat çekerd.

Ama o zaman neden bu kadar zahmete giriyorsunuz?

Hedef Ivy miydi, yoksa birine mesaj mı gönderecekti? Daniel'e mi? De Luccis'e mi? Scavos'la bir bağlantısı var mıydı? Ivy, dövüş sanatlarında yetenekli olduğunu bildiklerini söylemişti. Trevor'ın vurduğu adam Harlem çetesine aitti. Rossi'lerin ortakları. Ama birlikte çalıştıkları tek grup Rossiler değildi.

"Ben de şaşkınım." Ivy kumandayı aldı ve elimizdekilere göz gezdirdi. "Sizde bilinen tüm yayın servisleri var. Sera sizin film meraklısı olduğunuzu söylediğinde şaka yapmıyormuş."

"Nana ile başladı," dedi Nico. "O ve büyükbabam teyzemin yanına Hollywood'a taşındılar."

"Bu özel efekt sanatçısı, değil mi?"

"Kelly, evet, Luca'nın üvey kardeşi."

"Bir bakıma Sera'nın üvey teyzesi." Ivy alnını ovuşturdu. "Ne zaman herkesin nasıl akraba olduğunu düşünsem..."

"Gerçekten bir soy ağacına ihtiyacın var."

Gülümsemesi şişlik yüzünden çarpıktı ama göğsümde bir gerilme yarattı. "Matteo'nun Sera'ya sahte bir randevu önerdiğinde, kan bağı olmadığından emin olması gerektiğini biliyor muydun?"

"Matteo da bu yorumu yaptı." Kendi eğlencem dudaklarımın arasından süzüldü. "En azından ikimizin arasında, kontrol etmeye gerek yok."

Ivy bakışlarını kaçırdı, benden başka her yere bakıyordu. Fazla sert çıktığım için kendime kızabilirdim ama sözlerimden dolayı özür dilediğimi söyleyemezdim.

Ne söylediysem onu söyledim.

"Bu diziyi izlediniz mi?" Artık sadece sohbet ediyordu. Konuşmamızın gidişatını takip etmek yerine kendimi ekrana bakmaya zorladım. Daha büyük bir tartışmanın temelini atıyordum. Önümüzdeki birkaç gün, hatta hafta boyunca sabırlı olmam gerekecekti. Ivy ve ben doğrudan nefret seksine atlamış olabilirdik ama geri çekilmek, aramızdaki fiziksel kimyanın ve bizi buraya getiren olağandışı koşulların dışında ne olduğunu keşfetmek için çok geç değildi.

"Sanırım Matteo'nun yakındığı program buydu. Sera sana bundan bahsetti mi?"

"Evet, şu reklam yöneticisinin Paris'te bir yıl geçirmesiyle ilgili." Sonra bana baktı. "Bunu izlemek ister misin?" diye sordu utangaçça.

"Sen ne istersen."

"Dışarıda milyonlar kazanabilecekken burada kalıp bana bakıcılık yaptığın için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Matteo ve Jonas her şeyi hallediyor. Burası çoğu gün kendi kendine çalışıyor."

Diziye açtı ve ilk bölümü başlattı. Ön tarafa bakıyordu ama bana yan gözle bakıyordu. "Yani milyonlar kazandığını itiraf ediyorsun."

"Duruma göre değişir. Bu beni senin gözünde daha az mı yoksa daha çok mu çekici yapıyor?"

Bu sefer dikkatini bana verdi. "Bu bana sormak için garip bir soru. Çok çalışan ve bu çabası sayesinde para kazanan birinden neden çekineyim ki? Keşke Daniel daha az çalışsaydı."

Edward Sinclair'i araştırmaya başladığımda, Ivy'nin ondan sonra çıktığı erkek tiplerini de ortaya çıkardım. Bu tam bir tek-sekizdi ve kırmızı bayrakları kaldırdı. Değişim neden bu kadar sertti? Açlıktan ölen sanatçılar ve müzisyenler onun tipiydi. Stanford'dayken, Palo Alto'da müzisyenlik yapan bir müzisyenle çıkmış ve Los Angeles'taki seçkin kulüplerden birine girmesini sağlamış. Kısa süre sonra ayrıldılar. Bu bir trend gibi görünüyordu. Yeteneği olan biriyle çıkıyordu, sonra o kişi önemli biri olunca ayrılıyordu.

Bu beni rahatsız etti ve onunla Edward arasında olan her şeyi öğrenmek istememe neden oldu çünkü katalizör o gibi görünüyordu.

"Sizi temin ederim, Daniel gibi bir işkolik değilim," dedim. Hem de hiç.

Genelde anlaşmaları Matteo yapar, ben de temizlerdim. Ama iş Archer Sendikası'na gelince, Arrow'un faaliyetlerini daha çok ben denetliyordum.

"Yine de bir aksiyon adamı gibi görünüyorsunuz. Üç aylığına Avrupa'ya gidip emlak genişlemesi için keşif yaptınız mı?"

"Evet, öyle yaptım." Ekrana başımı salladım. "Bölüm başlıyor."

Neden Avrupa'ya sürgün edildiğimi tartışmaya hazır değildim ama geçmişinizden kaçamamanız çok komikti.

Sıcak ve sert bir şeye yaslanmış uyuyordum. Televizyonun sesi arka plandaydı. Gözlerimi kırptıştırarak açtığımda solmuş bir tişört ve atletik şort giymiş kaslı bacaklarla karşılaştım; tişörtün altında şortla örtüşen belirgin bir çıkıntı vardı. Neyse ki ereksiyon tipi bir şişkinlik değildi. Sadece rahatlamış bir sakin izi vardı.

Büyük, rahat bir penis.

Nico'nun koca siki gözlerimin hemen altında, bileklikle tutturulmuş ve kucagında duran sağ elimin yakınındaydı. Yutkundum. Bu beni ona uygunsuz bir şekilde dokunmaktan kurtarabilirdi.

"Şimdi uyanık mısınız?" diye gürledi üstümde.

"Bu duruma nasıl geldik?" Gömleğine sordum. Uzaklaşmaktan nefret ediyordum. Onunla ilgili her şey sert olduğu için en rahat yastık o değildi ama ona bu şekilde yakın olmak güvende hissettiriyordu. Geçmişimiz düşünüldüğünde bu akıl almaz bir şeydi ama ailesinin nasıl şiddetle ve tutkuyla sevdiğini görmüştüm. Ve bu çemberin bir parçası olmak bağımlılık yaratıyordu.

"Düşündüğünden daha yorgunmuşsun."

"Ne zamandır uyuyordum?" Sonunda hareket ettim. Kolunu arkamdaki kanepenin arkasına dayamıştı.

"Bu bölümün başlangıcı hakkında. Biz..." Mevcut videonun ilerleme durumunu kontrol etti. "Yarısına geldik, yani yirmi dakika diyebilirim."

"Sıkışmış olmalısın." Gözlerimi ovuşturdum, sonra yüzümü buruşturdum.

"Dikkatli ol." Nico'nun yumuşak sesi üzerimde gezindi. Onun nazik tarafına alışık değildim ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Uzanıp yanağıma hafifçe dokunduğunda daha da çok hissettim.

Ve sonra yüzü yaklaştı. Kalp atışlarım hızlandı.

Ayağa kalkmadan önce dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Jonas sana market alışverişi ve yeni bir telefon almaya geliyor."

"Bekle. Jonas mı? Yöneticiniz Jonas, sizin yokluğunuzda De Lucci Transnational'ı yönetmesi gereken kişi."

Telefonda bir şeyler yazarken bana kısa bir süre baktı. "Evet."

"Nico, çalışanlarına iş yüklerini bırakıp benim ihtiyaçlarımı karşılamalarını söyleyemezsin."

Nico parmağını kaldırıp bir telefona cevap verdi ve beni bu kadar zahmete girmekten duyduğum üzüntüyle baş başa bıraktı. Sipariş verebilirdik.

Görüşmeyi sonlandırdığında, "Üzgünüm, Avrupa'daydık. Nerede kalmıştık?"

Ne hakkında konuştuğumuzu çok iyi biliyordu. Gözlerindeki neşeli parıltıdan benimle dalga geçtiğini anlayabiliyordum.

"Senin yerine bakması gereken Jonas buraya geliyor. Sizin için bir toplantıya katılması gereken Jonas, bir market alışverişi yapıyor."

"Market alışverişini o yapmadı, bir tanesini koordine etti ve şimdi onu getiriyor. Yöneticiler böyle yapar. Eğer şikayet etmen gereken biri varsa o da Daniel'dır. İyileşmek için bazı yiyeceklere ihtiyacınız olduğu konusunda ısrar eden oydu."

"Daniel burada değil ve onun taleplerini yerine getirmemelisin çünkü o her şeyi mikro düzeyde yönetmeyi sever, kız kardeşinin bakımını bile... Peki şimdi benim için ne yapmanı istedi?"

Telefonunu kontrol etti. "Senin için Çin şifalı bitki çorbası yapmamı istiyor."

"Ne?" Telefonuna baktığı yere doğru yürüdüm. "Goji meyveleri, lotus tohumları ve cordyceps içeren mi?"

"Evet, işte o."

"Kardeşimi boğacağım. Herkesin kendisi kadar titiz olmasını beklemesinden nefret ediyorum."

"Bunda yanlış bir şey görmüyorum. Bianca hasta olsaydı ve onu iyi hissettirecek bir şey olsaydı, onun için pişirirdim." Durakladı. "Eğer annem yapamazsa."

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Biraz şüpheyle sordum. Onu mutfakta bir şeyler yaparken hayal edemiyordum.

"Annem yapmamızı sağladı. İki yaz Eamonn's'da hazırlık aşçısı olarak çalıştım."

"Vay canına."

"Sandığınız kadar şımarık değiliz."

Tekrar kanepeye oturdum. "O görevi Jonas'a verdiği hâlâ inanamıyorum." İş yerinde onun yöneticiliğine tanık olmuştum. Farklı şirketlerin CEO'larıyla ilgilenirken verimliliğin vücut bulmuş haliydi. De Luccis'ler ona yüklü bir maaş ödüyor olmalı. Saatlik ücretini hesaplayınca market teslimatlarını organize etmek abartılı görünüyordu.

"Kardeşinize göre, mevcut yaralarınız için faydalı, bu yüzden burada bir sorun görmüyorum."

"Yani seni TCM'ye o mu alıştırdı?"

"Ben buna telkin demezdim," diye cevap verdi kısa bir eğlenceyle. "Geleneksel Çin tıbbını her zaman merak etmişimdir."

Gözlerindeki neşe kaybolmuş, yerini içime sızan ve başımı döndüren bir sıcaklık almıştı. Belki de ilaçların etkisiydi, çünkü hissettiğim şey baş dönmesine yakındı. Ve Nico De Lucci'nin beni sersemletmesi beni dehşete düşürmeliydi, ama düşürmedi.

"Daniel Hong Kong'a çok seyahat ettiği için benden daha fazla maruz kalıyor. Çin tıbbı dükkanları her yerde. Köklerimizi unutmadığımdan emin oluyor."

"Doğu tıbbı beni her zaman büyülemiştir." Sonra kendini küçümseyen, neredeyse mahcup bir gülümseme takındı. "Gerçek şu ki, Daniel et çorbasının kas geliştirmek için iyi olacağını söyledi."

"Daha fazla kasa ihtiyacın yok," diye takıldım. Kardeşim ne kadar uzun süre dayanabilirdi. "Kan dolaşımını artırıyor ve iyileşmeyi kolaylaştırıyor. Bildiğim tek şey bu."

Kapı çalındı.

"Bu Jonas," diye mırıldandı Nico ve yöneticisini içeri aldı.

Jonas'a, "Nico seni yapılacak milyonlarca şeyden alıkoyduğu için özür dilerim," dedim.

Şok içinde bana bakıyordu.

Yüzüme dokundum. Nasıl görünmem gerektiğini unutmuştum. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Seni zavallı şey."

Nico yöneticisinin elinden çantaları aldı ve doğruca mutfağa gitti. "O iyi. Bu sabahki yönetim kurulu toplantısında neler kaçırdığımı anlatır mısın?"

Bu sabahki yönetim kurulu toplantısını benimle *Paris Maceraları'nı* izlediği için kaçırdı. Durumun absürdlüğü karşısında histerik kahkahalar boğazıma düğümlendi. Eskiden yağ ve su kadar iyi anlaşırdık, ama kahkahalarımı bastırdım ve ağzımı dudaklarımı göstermeyen bir gülümsemeye sıkıştırdım.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Jonas patronunu mutfağa kadar takip etmedi, onun yerine vücuduna sardığı postacı çantasından bir kutu çıkardı. "İşte telefonun. Sanırım bulutta yedeklemiştir."

Yaptığımı söyledim ve ona teşekkür ettim.

Nico'yu takip etmek üzereydi ki tekrar durdu ve "Bu arada ofise Edward Sinclair diye biri geldi. Seni arıyordu." Jonas bana sinsice baktı ve göz kırptı. "Baba hisleri."

"Edward mı? Ne dedi?"

Nico sinsice bize doğru geldi. "O herif ne dedi?"

Jonas önce bana, sonra Nico'ya ve sonra tekrar bana baktı, sonra yüzünde komik bir ifade belirdi. "Çok özür dilerim."

"O nasıl..." Ben başladım.

"Tüm haberlerde, *The New York Times*'ta ve *Manhattan Tattler*'in birinci sayfasında bir haber yaptınız. Wu Heiress'in evinin istilas1. Xander'la konuşmak için üçüncü katta durmuş ve Xander onu başından savıp bana göndermiş."

"Ona bilgi verme," diye tersledi Nico, aynı anda ben de "Ne dedi?" diye sordum.

Jonas yine aramıza bir bakış attı ama belli ki sevinçten havalara uçuyordu. Neden olduğundan emin değildim. Nico birini öldürmek üzereymiş ve daha sonra kefalet parasına ihtiyacı olacakmış gibi görünüyordu. "Endişelendi elbette ama ona mesajı iletceğimi söyledim."

Nico'nun telefonu çaldı ve yüzü korkunçtan daha korkunç bir hal aldı. "Görünüşe göre takip edilmişsin. Sinclair daha boks salonunu geçmeden yakalanmış."

"Onu kim durdurdu?" Kalbim durdu. Edward, gündüzleri milyarder, geceleri kanunsuz olan Batman'e benzeyen De Luccis'lere hiç benzemiyordu.

"Renz ve De Lucci askerlerinden biri." Nico bana baktı. "Buraya gelmesinin imkanı yok. Gidip onu göreceğim."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Onunla Jabbin' Java'da buluşabiliriz." Bugün bir şeyler içmek için buluşacaktık, böylece Marie Pierre'e yaptığı yardım için ona düzgün bir şekilde teşekkür edebilecektim.

Nico'nun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Beni bu şekilde görmesi umurumda değil." Bu ilk kez olmuyordu. "Ama müşterileri korkutup kaçırmamak için bir köşe kabin isteyebilir miyiz?"

BÖLÜM

On altı

NICO

"Kesinlikle olmaz," diye tersledim.

Ivy'nin gözlerinde meydan okuma parladı. "Bu senin kararın değil."

Öyle olmadığını biliyordum. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu ve olsaydı bile Ivy'nin taleplerime boyun eğeceğinden şüpheliydim. Tanrı aşkına, üç haydutla mücadele etti. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Onu korumak istiyordum ama içimde bencilce davranıp kendimi koruduğuma dair bir his vardı.

Birbirimize ters ters baktık.

Telefonum tekrar öttü. Dom'du ve durumdan haberdar olduğunu söylüyordu.

Hemen mesaj attım: Hallediyorum.

Grindhouse hem De Lucci suç ailesi hem de Archer'lar için sıfır noktasıydı. Her ikisinin de çevrede yoğun bir varlığı vardı ve Dom'a, Matteo'ya ve bana ulaşmayan hiçbir şey fark edilmiyordu.

"Görünüşe göre bir alarm verilmiş." Ivy bana muzaffer bir gülümseme attı ve yatak odasına yöneldi. "Gördün mü, oldukça güvendesim."

Jonas'ın bakışlarının yakıcılığını yüzümde hissedebiliyordum. "Tek kelime etme."

"Bu biraz karışık, sence de öyle değil mi?" Başıyla Ivy'nin kaybolduğu yeri işaret etti.

Dudaklarımdan kısa, alaycı bir kahkaha kaçtı. "Çapraz ateşe yakalanacağını mı düşünüyorsun?"

"Uh, evet. Ya Daniel bu konuda beni sorguya çekerse?"

Sinclair'ın Ivy'yi aradığını duyar duymaz yiyecekleri bıraktığım mutfağa döndüm. Öfkeyle onları kaldırdım çünkü yakın zamanda çorbayı hazırlamayacağım gibi görünüyordu. Bilmediğim bir tarifi hazırlamak şöyle dursun, doğru dürüst göremiyordum bile. Bozulabilecek şeyleri buzdolabına yerleştirdikten sonra parmaklarımı tezgâha vurdum. Saat daha öğleden sonra ikeydi. O bifeği düdüklüde pişirebilirdim. Bu sağlıklı olurdu, değil mi? Belki de annemi aramalıyım.

Ivy uzun sürmedi ama kokusu tuhaftı. Parfüm ve merhem karışımı bir koku. Yüzündeki morlukları da makyajla kapatmıştı. Şişlik hâlâ belirgindi ve alnındaki Steri-Strip'leri çıkarmanın bir yolu yoktu. Atlet giymişti ve üzerine düğmeleri açık beyaz uzun kollu bir polo yaka giydi ve eşofmanlarını keten olanlarla değiştirdi.

"Yapacağın şeyin bu olduğunu bilseydim değişmene yardımcı olabilirdim."

"Ben çaresiz değilim," diye tersledi ve sonra içini çekti. "Özür dilerim. Evet, biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi. Düşünemedim."

"Ben de üzgünüm," dedim. "O kadar cana yakın değilim."

İkimiz de Jonas'a baktık çünkü dikkatle incelediği çok açıktı. "Sanırım alternatif bir evrene girdim."

"Nico ve ben birbirimizden özür dilediğimiz için mi?" Ivy'nin ağzı orantısız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Evet, patron arayıp önümüzdeki birkaç gün için güvenliğinizin o olduğunu söylediğinde şaşırdım. Ben katliam ve kan dökülmesini bekliyordum, evcilleştirilmiş bir mutluluk değil."

"Birisi ondan önce davrandığı için ateşkes ilan ediyoruz," dedi Ivy.

Nedense bu beni yanlış yönlendirdi. "Bu konuda şaka yapma. Bu konuda asla şaka yapma. Sana karşı asla parmağımı bile kıpırdatmam."

Yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Haklısın. Ben sadece... insanların etrafında farklı davranmasını istemiyorum."

Onun yanında davranışlarımı değiştiren şeyin yaraları olmadığını belirtmek istiyordum. Kavga kaseti katalizördü, ama o zamandan beri her etkileşim buna yol açmıştı.

"Gel bakalım. Bakalım Sinclair ne istiyormuş." Renz'e medya patronunun nereye yerleştirileceğine dair talimatları mesaj attım. SMG'nin arkasındaki güç Edward Sinclair değildi. Yetmiş yaşındaki kardeşlerinden devralmayı tercih ettiği küçük bir kardeşi vardı.

sekiz yaşındaki babası Gordon Sinclair. Adam çocuklarını birbirine düşürüyordu ve Edward'ın en az tercih edilen oğul olduğuna dair bir söylenti vardı, ancak medyayı kontrol ettikleri için herhangi bir spekülasyon hızla bastırıldı veya yeniden yönlendirildi. Kokain bağımlısı olduğu ve sapkın eğilimleri olduğu söyleniyordu. Bu söylentiler Ivy ile birlikte olabileceği zamana denk geliyordu.

Trevor'ın topladığı istihbaratı incelemek için yeterli zamanım olmadı. Çoğu Ivy'nin saldırıya uğradığı gün kaydedilmişti ama Sinclair'in buraya gelmesiyle onu koruma içgüdüğü tavan yaptı.

Kafeye yan girişten girdik. Renz beni fark etti ve Sinclair'in metanetle oturduğu mutfakın yanındaki kabine başıyla işaret etti.

Gözlerim k a f e n i n dışında bekleyen güvenlik ekibine takıldı. Renz içeri girmelerine izin vermedi.

Sinclair, Ivy'yi görür görmez ayağa kalktı. Bakışları benimkilere kaydı ve kısa ama öldürücü bakışlarımızı birbirimize yönelttik.

"Tatlım." Bizimle odanın karşısında buluşmak için masanın etrafından dolaştı ama ben onu engelledim.

"Senin derdin ne?" diye tersledi.

"Sen."

Bakışlarımız kilitlendi. Aynı boydaydık, yani burun burunaydık. "Yöneticimi buraya kadar takip ettin."

"O kadar da zor değildi De Lucci. Gerçi Ivy'nin koruması olduğun için şaşırmazdım."

"Edward, bu hiç adil değil." Ivy etrafımdan dolanıp pisliği selamladı ve onu geri çekmemek için kendimi zor tuttum. "Nico ve adamları işin üstünde."

"NYPD'nin öyle olduğunu sanıyordum." Adamın ses tonundan alaycılık damlıyordu. Yine de hakkını vermeliydim... Korku, sempati ve şefkat ifadeleri tam yerindeydi.

"Nasılsın tatlım?" Yüzünü okşadı ve tıpkı benim ona yapmayı sevdiğim gibi bir tutam saçını yüzünden çekti. Birisi parmaklarının kırılmasını istiyordu.

"Ben iyiyim."

"Gerçekten mi?" Şerefsiz kızın yüzüne dokunmaya devam etti. Yumruklarım sıkıldı.

"Sakin ol, katil." Renz yanımda belirdi, ikisinin kardeşimin onlar için seçtiği masaya doğru ilerleyişini izliyordu.

Onları takip etmeye başladığımda Edward bana döndü ve "Ivy ile özel olarak konuşmak istiyorum" dedi.

"Ona ne söylersen söyle, benim yanımda söyleyebilirsin."

"Edward," diye seslendi Ivy ve Sinclair'in bana bakmayı kesmesini sağladıktan sonra, "Lütfen beni kabinde bekle-" diye devam etti.

"Benimle eve gelmeni istiyorum-" "Hiç şansın yok," diye hırladım.

"Ona senden daha iyi bakabilirim *evlat*."

"Çocuk" yaptı. Ona doğru hamle yaptım. Neyse ki Renz ve Jonas arkamdaydı ve beni engellediler, gerçi Edward'a zarar verme konusunda ciddiysem beni durdurmak için ikiden fazla kişi gerekirdi. Sadece Ivy'yi strese sokmak istemiyordum ve içimden bir ses bunun adil bir dövüş olmayacağını söylüyordu.

"Bana *çocuk mu* diyorsun, ihtiyar?" Tükürdüm. "Dışarı çık da öğrenelim. Ya da daha iyisi, şurada bir boks salonu var."

Kahve dükkânının zili çaldı ve ardından Renz, "Adamlarına dışarıda kalmalarını söyleyebilir misin?" diye homurdandı.

Sinclair omzumun üzerinden baktı. "Ben iyiyim." "Emin misiniz, Bay Sinclair?"

Onlara el salladı.

"Bu konuda medeni olabilir miyiz?" Ivy çoğunlukla bana bakıyordu. Kabini işaret etti ve Sinclair'e "Kabin. Şimdi." dedi.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı. "Şımarıklık yapıyorsun." "Benimle konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Birbirlerine baktılar. Nefret ettiğim bir bakıştı çünkü geçmişten, bir şeyleri kırıp dökmek istememe neden olacağını bildiğim mahrem bir geçmişten bahsediyordu. Ama öğrenmek ve anlamak istediğim bir geçmişti bu.

Ivy benim alanıma girdi. "Sakin ol, De Lucci." "Ondan hoşlanmıyorum."

"Onun da senden hoşlandığını sanmıyorum." "Peki ya sen?"

Bana cevap vermek yerine, "Edward ve ben bu akşam bir şeyler içmek için buluşacaktık. Belli ki gelemeyeceğim."

"Onunla kalmıyorsun. Daniel seni bana emanet etti." Kendimi açıklamadan Daniel'i bahane olarak kullanmak en iyi fikirdi ama Ivy'yi kandırmak kolay değildi.

"Bu saçmalık. Bu bir horoz dövüşü."

Renz kısa bir kahkaha attı.

"Onunla konuşmam için beni yalnız bırakın." Barista barına başıyla işaret etti. "Seni orada istiyorum."

Onu dikizlemeye çalışmama rağmen tereddüt etmedi, ben de Sinclair'e omzunun üzerinden uyarıcı bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm ve ağabeyimle Jonas'ı kahve barına kadar takip ettim.

"İyi ki ölü saat, yoksa gözümü senden ayıramazdım," dedi Renz, barista görevine devam ederek. "Kahve?"

"Duble espresso."

"Cappuccino lütfen," dedi Jonas.

Yöneticime bir göz attım. "Ofise dönmen gerekmiyor mu?" "Ne? Havai fişekleri kaçırayım mı?"

Jonas bazen arsız olabiliyor. "Seni kovmalıyım."

"Sen ve Matteo bensiz ne yapacağınızı bilemezsiniz." "Liz nerede?" Kardeşime sordum.

"Sam'i parka götürdü." Kardeşim bana sinsî bir bakış attı. "Geri dönüyor. Gösteriyi kaçırmayacağını söyledi."

"Ne? Bu mu?" Parmağımla Sinclair ve Ivy'nin konuştukları yöne doğru baktım. En azından Ivy o herifin karşısında oturuyordu. Ama o masanın altında bir böcek olmasını ne kadar isterdim. Belki de kardeşime bir tane takmasını söylemeliydim.

Renz duble espressomla döndü. "Hayır. De Lucci laneti yine saldırıyor."

Yaptığı açıklama gülünçtü. "Bu istatistiksel olarak mümkün değil. Sen ve Matteo zaten olasılıkları zorluyorsunuz. Buna bir de beni mi ekleyeceksin? İmkânı yok."

"Bunu duymuştum," dedi Jonas. "Matteo bununla alay etti ama bakın şimdi nerede."

Alnımdan soğuk bir ter boşandı. O aptal De Lucci laneti aklıma bile gelmedi.

"Dün Manhattan'daki yarışınızı duydum." Renz cappuccino yapmak için makineyi çalıştırdı.

"Ivy bir aile dostumuz ve benim gözetimim altında. Onun ve Trevor için endişelendim."

"Ben farklı duydum," dedi Renz. "Çılgınca bir kelime kullanıldı." "Ayrıca, onunla ilgilenmek için gönüllü oldun," diye ekledi Jonas. "Benim gözetimimdeyken yaralandığı için suçluluk duyuyorum," dedim.

"Jonas'tan Ivy'nin özel şifa çorbasını yapmak için malzemeleri bir araya getirmesini istiyorum."

"Kardeşinden bir istek."

"Ki bunu yapmak zorunda değildin. Yani, o boku saatlerce pişirip kaynatacaksın."

Jonas'a döndüm çünkü kardeşim bu bilgiyi sadece ondan almış olabilir. "Umarım şirket sırları konusunda benim kişisel isteklerim konusunda olduğu kadar gevşek davranmıyordur."

Jonas kıkırdarken ben de Sinclair ve Ivy'nin hâlâ derin bir sohbe dalmış olduğu kabine baktım.

Renz bara yaslanmadan önce cappuccino'nun üzerine süslü bir latte resmi yaptı. "Ayrıca, az önce onayımı aldım."

"Ne onayı?"

"Kardeşim, sen hiç bir kadına karşı bir erkeği yumruklayacak kadar sahiplenici oldun mu? Jonas ve ben seni durdurmasaydık ne olurdu?"

İçimdeki sarmal huzursuzluk terlemeye katılsa da omuz silktim. "Belki Sinclair'i biraz korkutabilirim."

"Güvenliğin hemen dışarıda olduğunu biliyorsun. Eğer sana meydan okursa, vücudundaki her kemiği kırmaktan mutluluk duyarsın. Ve belki de tüm güvenlik detaylarını üstlenirsin."

"Kardeşine yardım etmeni beklerdim. Onları alt edebiliriz." Yüzümü buruşturdum. "Bu espressonun tadı bok gibi."

"Hayır, tattığın şey kıskançlık."

"Ben ne takıntılıyım ne de kıskanç."

Renz ve Jonas birbirlerine baktılar. Tezgâhın diğer tarafına uzanıp kardeşimin ve yöneticinin kafalarını birbirine çarpmamak için köşedeki kabinde oturan çifte tekrar bir bakış attım.

Renz davranışlarım hakkında yorum yapıyordu. Jonas da aynı fikirdeydi. Bu arada kulaklarımda bir uğultu vardı.

Bu senaryo hiç hoşuma gitmedi. Sinclair ve Ivy bir kabinde.

Sikeyim.

Ona bakmak istedim ve bu acıma duygusundan kaynaklanmıyordu. Sadece onun yanında olmak istedim.

Onu rahat ettirmek istedim.

Yanında eski erkek arkadaşının oturduğunu görmek beni kıpkırmızı yaptı. Lanet olsun. Lanet olsun. Başım büyük belada.

Bir çocuk sesi hızlı düşüncelerimi böldü. "Merhaba, Nico Amca."
Liz'in yeğenimle birlikte geldiğini fark etmemiştim bile.
Sam mükemmel bir dikkat dağıtıcı sağladı. "Hey, bücür. Buraya gel."
Yeğenim kucağıma tırmandı ve ben onu sıkarken o kıkırdamaya başladı.
"Parkta güzel bir gün müydü?"
"Sıkıcıydı ama annem bütün gün çizgi film izlememi istemedi."
Baldızıma baktım. "Okulun başlamasını bekleyemiyor musun?"
"Bir de bana sor." Liz yanıma geldi. "Ee, kararın nedir?"
Gözlerimi devirdim.
"*Karar* ne demek anne?"
"İnsanların karar vermesi demek."
"Oh, Wheaties'i Cap'n Crunch'a tercih ettiğim zamanki gibi mi?" "Tam olarak değil-"
"Yeğenime ne yedirdiğinizi müşterileriniz duymasa iyi olur." Bu kez gözlerini deviren Liz oldu.
Sam kucağımdan kaydı ve cevaplamam gereken bir soruymuş gibi bana döndü. "Sonra ne olacak, Nico Amca?"
"Sanki ateşiniz mi var yoksa sadece bir şeye alerjiniz mi var karar veremiyorsunuz."
Kardeşim sırtıma çarpan bir havluyu kopardı.
"Kahretsin, Renz," diye homurdandım.
"Eğer bunu kızıma doğru bir şekilde açıklayamıyorsanız, o zaman çenenizi kapatın."
"Çocuklar." Liz bana ve kardeşime yönelttiği uyarı dolu bakışını ikiye böldü. "Beş yaşındaki çocuklara uygun bir dil kullanalım."
Sam annesine baktı. "*Kararın* ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum."
Jonas, "Buna bir karar diyelim," diye araya girdi ve Sam'in elini tutarak onu yanındaki boş bar taburesine götürdü.
Dikkatimi tekrar Ivy ve Sinclair'e verdim, takıntılıydım.

Ivy

"De Lucci ile aranızda bir şeyler mi var?" Edward, Renz'in kardeşini sürükleyerek götürdüğü yere doğru baktı. Hâlâ neredeyse olacakların etkisindeydim.

"Koruma görevini ciddiye alıyor," dedim.

Karşımdaki adam soğuk gözleriyle beni kıstırdı. Bir zamanlar onun soğukluğu altında titrerdim, ama şimdi üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

Arkasına yaslandı. Kabinin kenarına oturduğum ve yanıma oturabileceğini düşündüğünde yerimden kıpırdamadığım için çok mutluydum. Bu haldeyken onu neden görmek istediğimi analiz etmeyi reddediyordum. Belki de benden aldığı şeyin bir parçasını geri almak, ona onsuz da hayatta kalabileceğimi gösteriyordu.

Belki de *Glamourique* kampanyası için ondan yardım istemek bana borçlu olduğumu düşündüğüm bir şeydi ve kesinlikle bunun kaldığımız yerden devam etmek anlamına geldiğini düşünmediğini umuyordum.

"Kedicik, sana sahip olduğunu düşünen bir adamı tanımadığımı mı sanıyorsun?"

"Ne?" Şok olmuş bir halde tekrar Nico'ya ve sonra Edward'a baktım. "Nico bana sahip değil. Manhattan'daki kadınların yarısı onun peşinden koşuyor. Ben onun tipi değilim." Sonra ona kaşlarımı çattım. "Ve lütfen bana öyle deme. Bana bir daha asla öyle deme."

Özür diler gibi görünüyordu. "Özür dilerim. Haklısın." Yaralı elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Ama sen her zaman benim yavru kedim olacaksın."

"Edward...geçmişten bahsetmeyelim."

"Burada değil tabii ki."

Elimi geri çektim, bana dokunmasına ve beni rahatlatmasına izin verme şeklimle eski şartlanmalara düştüğümü fark ettim. "Hiçbir yere değil."

"Elimde değil, tatlım. Seni böyle morarmış ve hırpalanmış görünce, seninle ilgilenmek istiyorum. Bu benim görevim."

"Artık değil," diye yanıtladım. "Artık daha güçlüyüm."

Liz ve Sam'in gelişiyile bir an için dikkatimiz dağıldı. Renz'in karısına el salladım.

"De Luccis'lere gerçekten çok yakınsın," diye gözlemledi Edward.

"Daniel ve De Luccis birlikte iş yapıyorlar. Sadece Nico değil. En iyi arkadaşım onun kardeşiyle evli. Evet, bu yüzden olabildiğince güvendeyim. Onlar ailem gibi ve beni önemsiyorlar."

"Bundan emin misin?"

Sözlerinde ağır bir ima vardı. Yüzündeki ifade aşına olduğum bir ifadeydi. Söylediğinden daha fazlasını bildiği zamanlardı.

Kavrulmuş ağzımın tükürüğe ihtiyacı vardı ve birkaç kez yutkundum. "Ne söylemeye çalışıyorsun? Burada tehlikede olduğumu mu?"

"Bu sorunlara neden olan şeyin De Luccis'lere olan yakınlığınız olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"De Luccis ile ilişkili olduğum için incindiğimi mi söylüyorsunuz?"

Edward ne kadarını biliyordu? Scavo kardeşlerle çalışma odasındaki çatışma medyaya ya da polisler'e hiç ulaşmadı.

Edward nefes verdi. "Spekülasyon yapmak istemiyorum. Sadece De Luccis'lerin birçok işte parmağı olduğunu ve yanlış insanları kızdırmış olabileceklerini düşünüyorum. Tehlikeli insanları. Ve senin üzerinden intikam almak istiyor olabilirler. Bunu bir düşün, tamam mı? Neden biri sana zarar vermeye çalışsın ki? Sen ne yaptın ki?"

Tekrar yutkundum.

Masamıza bir gölge düştü. "Burada her şey yolunda mı?"

Nico.

"Her şey yolunda, *yavrum*." Edward ayağa kalktı ve son bir saat içinde ikinci kez iki adam birbirlerinin alanında, burun buruna durdular.

"Getir bakalım ihtiyar," diye karşılık verdi Nico.

"Onu güvende tuttuğunu düşünüyor olabilirsin," diye homurdandı Edward. "Ama belki de onu tehlikeye atan sensin." Bana baktı. "Telefonunu ayarla ve buluşmak istediğinde beni ara. Kaynaklarım daha fazla bilgiye sahip olabilir."

Aman Tanrım, Edward, ne yapıyorsun?

De Luccis'lerin ihtiyacı olan son şey SMG gibi bir medya kuruluşunun işlerine burnunu sokmasıydı.

Ne yaptım ben?

BÖLÜM

On yedi

NICO

Hiç kan dökülmedi.

Şimdilik.

Ama Ivy eve döndüğümüzde sakinleşmişti. Edward Sinclair ile neredeyse bir kavgaya neden olduğum için beni azarlamasını bekliyordum. Bir kabadayı gibi davrandığım için utanç duydum. Korumalarına güvenen bir adama karşı fiziksel gücümü kullanmıştım. Yine de bu sadece bir sızıdan ibaretti.

"Sorun nedir prenses?"

"Yok bir şey." Omuz silkti ve daha rahat kıyafetler giyeceğini söyledi.

"Yardıma

ihtiyacın var

mı?" "Hayır."

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Sanki içindeki meni boşalmış gibiydi ve o şerefsizi görmeye gitmeden önceki halinden çok farklıydı.

Belki de çok fazla heyecan vardı ve yorgundu. Oh...hmm.

Tavrının neden değiştiğine dair bir teorim vardı.

Et çorbasını hazırlamak için mutfığa girdim ve malzemeleri çıkardım. Neyse ki doğranması gereken tek şey beyaz turptu. Tarifte yoktu ama Daniel, Ivy'nin sevdiğini söyledi.

Ivy mutfağa gelip tezgâhın önündeki tabureye oturduğunda ben de tencereye biftek ekliyordum.

"Sanırım taşınmalı ve kendi güvenliğimi sağlamalıyım. De Luccis'leri içinde bulunduğum karmaşaya dahil etmemeliyim."

Dikkatimi tencereye vermeden önce bakışlarımı kısa bir süreliğine ona çevirdim. "Sinclair'in sonsuz bilgeliğinden gelen teşhis bu mu?"

Ivy iç çekti. "Nico..."

"Yoksa kölelerini serbest bırakıp De Lucci ailesinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkaracağından mı endişeleniyorsun?"

Gözleri büyüdü ve sonra başka tarafa baktı.

Bunu başardım.

Ocağın ısınısını ayarladım. "Bunun birkaç saat kaynaması gerekiyor."

"Düdüklü tencerede de yapabilirsiniz ama nasıl yapılacağını sormayın."

Bastırılmış bir kıkırdama göğsümü kabarttı. "Basit tutalım, olur mu prenses? Kanepede rahatına bak. Beni yemeğini karıştırırken izlerken bayılmanı istemiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ama bunu senin için yapmak istedim," dedim. "Gel hadi."

Kızgınlıkla ofladı. "Sen bu kadar iyiyken seninle uğraşamam."

Bir kakhaha attım. "Seni hazırlıksız yakalamadığımı nereden biliyorsun?"

"Öyle misin?"

"Belki."

Oturduğumuzda, Edward'ın ziyaretinden önceki kadar birbirimize yakın değildik. Çok fazla anlam yüklememeye çalıştım. Çözmek gereken daha çok sorun vardı. Renz'in de belirttiği gibi, De Lucci saplantısının bir sonraki kurbanı ben olabilirdim. Dehşete kapılmamıştım. Hemen sonuca da varmıyordum. Olaya tarafsız bir gözle bakabilecek yaşıyordum.

Ivy kumandayı aldı.

"Bırak onu," diye bağırdım. Şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana baktı.

"Özür dilerim, kafanı koparmak istememiştim ama sanırım önce konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Kim. Bana Edward Sinclair'in senin için kim olduğunu söyleyeceksin."

Dudakları aralandı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. "Özür dilerim... Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Bunu benim işim haline getirdi. Kaynaklarının daha fazla bilgiye sahip olduğuna dair açıklamayı boş bir tehdit olarak yapmadı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," diye inledi. "Seni, aileni bu işe karıştırmamalıydım. Edward'la da bağlantı kurmamalıydım. Bu bir karmaşa."

"Hayır, öyle değil. Sadece bana güvenmek zorundasın." "Sana ne söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Seni geri mi istiyor?"

"Hayır. O sadece..." Bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi. "Benimle ilgilenmeye ihtiyacı var."

Görünüşe göre seninle ilgilenmeyi takıntı haline getirmişim prenses, o yüzden siktir et onu.

"Bana bak." Baktığımda devam ettim: "Şu anda onun hayatında nasıl bir yeri olduğunu anlamama yardım et. En başından başla-"

Bir inilti daha çıkardı. "Nico, yapamam-"

"Neden olmadığını anlamıyorum-"

"Gerçekten yapamam. İlişkiye başlamadan önce bir gizlilik anlaşması imzalamıştım."

Bu sözleri aceleyle söyledi ve onu anladığımdan emin değildim. Ama Sinclair'le olan ilişkisinin iması kafama dank edince yavaşça ayağa kalktım ve sehpayı aramıza koydum. Omuzlarından tutup gerçeği yüzüne vurma isteğime yenik düşmeden önce kendimi ondan uzaklaştırmalıydım.

"Ne...düşünüyordun ki?" Gürledim. "Şu Dom-köle sözleşmelerinden biri mi?" Bu hayattaki insanları tanıyordum ve bana bu hayatla ilgili araştırmalarını yapmamış savunmasız kadınları avlayan çok sayıda sahtekâr ve özentî Dom olduğunu söylediler. Psikolojik ve cinsel olarak buna uyum sağlamış olanlar için bu çok ödüllendirici bir bağlantıydı.

"Koruması gereken bir itibarı var." Doğrudan bir cevap değil.

"Ve bu ona bir sözleşmenin arkasına saklanarak seninle istediği her şeyi yapma hakkını mı veriyor?" Sesimin tonunu ve şiddetini kontrol ederken azı dişlerim sertçe gıcırdadı, Ivy'nin içine kapandığının ve koltuğun koluna yaslandığının, omuzlarının ve başının düştüğünün farkındaydım.

Daha sakın bir sesle, "On dokuz yaşındaydın," diye ekledim.

Çenesi kalktı. "Beni araştırttınız mı?"

"Evet. Güvenliğinizin bir parçası."

"Bu saçmalık!" Gözleri parladı.

Güzeldi. Onun dövüşmesini istiyordum, yenilmesini değil. "Hayatının zor bir dönemiydi. Triad babanı öldürdü ve sen de kederinle başa çıkmak için bir yol arıyordun."

"Terapistimle de konuştun mu?" Her kelimeden alaycılık damlıyordu.

"Hayır. Konuşmak zorunda değildim. Bu temel bir çıkarım. Yoksa neden bir terapistle

senden yirmi yaş büyük bir adamla ilişki?" "Ona çekildim."

Kahretsin, bunları keşfetmenin işkence olacağını biliyordum. Ivy'ye kafayı mı takmıştım? Kaderimde benden önce gelen her erkeğin anısını yok etmek mi vardı? "Hâlâ yaşıyor musun?"

Sessizdi. Sorumu görmezden gelmiyordu, ama yüzündeki yoğun konsantrasyondan anladığım kadarıyla bir şeyleri çözmeye çalışıyordu.

Cevap vermesini bekledim. Bu konuyu geçiştiremezdik. Sinclair'in nerede durduğunu bilmem gerekiyordu.

"Hayır. Onunla iletişime geçmenin bir hata olup olmadığından bile emin değilim." "O zaman neden yaptın?"

"Xander. Onun için iyi şeyler istiyorum. Ailemizin ona davranışından sonra bunu hak etti."

Hikayeyi Daniel'dan dinledim. Xander'ın Daniel'ın baş belası olan babası, alternatif yaşam tarzı yüzünden oğlunu evlatlıktan reddetmiş. Mağazalarının adını Asya'da milyarlarca dolarlık bir giyim imparatorluğuna yükselten şeyin Xander'ın yeteneği olduğunu boş verin. Kuzey Amerika ve Avrupa'daki genişlemeleri ve başarıları onun için büyük bir lanet olacaktı. Daniel, Wheeler Corp'tan ayrılma ve Donateka'yı satıştan çıkarma fikrini bile ortaya attı. Ama Daniel'ın buna yanaşmayacağını biliyordum.

"*Glamourique'in* teşhirine ihtiyacın yok. Zaten dalga yaratıyorsun, Ivy."

"Ben sadece sabırsızım. Beyaz olmayan bir tasarımcı için dört büyük moda başkentinde bunu başarmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyorsunuz. Donateka'nın çeşitlilikle tanınan bir marka olmasını istiyorum. Zamana rağmen, çoğu podyum seçmeleri sağlar. Xander ve ben aynı vizyona sahibiz ve neyse ki Marie Pierre de bizimle birlikte. Edward olmadan bunu başaramazdım."

"Başarıya giden tek yolun o olduğuna emin misin? Ben sana inanıyorum, Ivy. Başaracaksın," dedim ona ve bunu ne kadar içten söylediğime şaşırdım. Benim

at gözlükleri gitmişti. Artık Ivy'yi boyadığım sığılığın ötesinde, onun toplumsal eşitlik için verdiği mücadeleyi görüyordum. "Sabırlı olmalısın."

"Görünüşe göre bende pek yok. Sanırım sosyal medyanın yan etkisi bu. Viral oluyorsunuz ve bir gecede başarılı oluyorsunuz ve bu yüksekliğin peşinde koşmaya devam ediyorsunuz."

"Belki de uygulamayı şimdilik telefonunuza yüklememelisiniz." Ya da tüm kişileri.

"Biliyor musunuz? Hesabımı güncellemek aklıma bile gelmedi."

"Biraz ara ver."

"Bu çoğu zaman bir sorumluluktur. Umarım Katie Donateka'nın hesabını güncellemiştir."

"Eminim o halletmiştir. O yüzden Sinclair'e geri dönelim."

"Size hiçbir şey söyleyemem."

"Herhangi bir şey? Neden ayrıldığınıza ne dersiniz? Kimin fikriydi bu?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Dağınıktı."

"Yine de söyle."

"Önce oydu. İhtiyacı olan şeyin ben olmadığımı düşünüyordu ve ben de onun ihtiyacım olan her şey olduğunu düşünüyordum."

Göğsüm daraldı ama ciğerlerimi kavrayan mengenenin içinden nefes aldım. "Devam et..."

"Babamın ölümüyle sarsılmıştım ve o bana kederimle başa çıkmanın yollarını öğretiyordu. Onu korkutan bir şey oldu ve benden ayrıldı."

Sesi düzdü, sanki sıkıcı bir tezi yüksek sesle okuyormuş gibiydi.

"Acınacak haldeydim," diye fısıldadı. "Onu aramayı bırakmadım. Sonra o beni engelledi. Ama Daniel'in iş gezilerinden birinden dönmesi iyi oldu ve bana sevildiğimi hatırlattı. Bu bana Edward'la yaptığım şeyin bana göre olmadığı perspektifini verdi." Zayıfça gülümsedi. "Ama o içimde bir şeyleri kırdı. Kendimi değersiz hissetmeme neden oldu."

O orospu çocuğuyla neden tekrar iletişime geçtiği konusunda ona bağırmak istedim.

"Üç ay sonra beni aradı ve onu geri almam için yalvardı."

"Ne oluyor lan?" Sehpanın etrafında döndüm ve yanına oturdum. "Ama sen yapmadın, değil mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır, kurtarmadım.

Ip Man beni kurtardı." "Filmdeki *Ip Man*... Bruce Lee'nin akıl hocası mı?"

"Demek onu tanıyorsun!" Gözleri parladı. Dünden beri gözlerinde gerçekten gördüğüm ilk kıvılcımdı bu.

"Tabii ki onu tanıyorum. Bruce Lee hakkında her şeyi biliyorum." Dövüş sanatlarıyla ilgilenen çoğu insan bilirdi. O, dövüş sanatlarının vaftiz babasıydı.

"Daniel bana izletti ve bana ilham verdi."

"Sinclair'in kışına kung fu mu yapmak istiyorsun?"

"Hayır." Bana doğru eğildi. "O filmdeki bir şey beni çok etkiledi. Zalimlere karşı durmakla ilgiliydi. O filmde bir kadının Wing Chun'u icat ettiğinden bahsediliyordu. Kendisiyle evlenmek isteyen savaş lorduna karşı kendini savunabilmek için."

"Bu çok ilginç."

"İşte bu yüzden Sera ve ben iyi anlaşıyoruz. İkimizin de ilham kaynağı, korkunç adamlarla evlenmeye mahkûm harika kadınlardı." Sesi çok canlıydı ve bunu söyleme şekli kalbimin hayranlıkla kabarmasına neden oldu. Dudaklarımdan mizahi kahkahalar döküldü.

"Tamam, Hong Kong'a geri döndüğün zaman mıydı?"

"Evet, Edward'dan kaçınmak için. Sorunlarının derin olduğunu fark ettim. Bana o sözleşmeyi imzalatmaya hiç hakkı yoktu. Zaten eğitimimde neredeyse iki yıl öndeydim, bu yüzden rahat olabilirdim."

"Ve o zaman mı kış tekmelemeyi öğrendin?"

Şaka yapıyordum ama yüzü ciddileşti. Ellerine baktı. "İşte o zaman kendim hakkında çok şey öğrendim."

"İşte o zaman kendini buldun."

Yukarı baktı. "Öyle de diyebilirsiniz. Sanırım Edward Sinclair hakkında söyleyebileceklerim bu kadar."

Şimdilik. Ama bana verdiği bilgilerden daha fazla bilgi edinebilirdim. Sinclair medyadaki tüm bağlantılara sahip olduğunu düşünüyordu ama yanıliyordu. De Luccis'ler medyada pek çok kişiyi tanıyordu ama aynı zamanda medyanın erişmek istediği kaynakları da. Suç ailemizin anlatısını başka nasıl kontrol edebilir ve kitlelerin radarından uzak tutabilirdik?

"Sanırım akşam yemeğimi kontrol etmen gerekiyor." Ses tonundaki alaycılık ve ciddiyetsizlik geri gelmişti.

"Akşam yemeğin, ha?" Ben çizdim.

"Seninle paylaşacağım," diye kestirip attı.

Televizyona baktım. "Neden kaçırdığın bölümü açmıyorsun ve birlikte izleyemiyoruz?"

Ivy

Nico'nun besleyici yönünü görmeyi hiç beklemiyordum. Onu hep güvensizliklerimi dürten bir numaralı işkencecim, Bianca'nın zorba ağabeyi ve Matteo'nun düşünceli küçük kardeşi olarak düşünmüştüm. Hâlâ bu huysuzluğun nereden geldiğini bilmiyordum. O kadar sevgi dolu bir aileden geliyordu ki. Ama bu sabah Bianca'ya karşı ne kadar tatlı ve şakacı olduğunu görmek içimi ısıttı ve bir keşif oldu.

Daniel'i özlememe neden oldu. Kardeşimi aramak istedim ama dikkatini dağıtmaktan korktum.

Nico bana karşı korumacıydı. Aptallığım üzerinde durmak istemesem ve tüm suçu Edward'a yüklemek istemesem de geçmişim hakkında gerçekten öfke gösteriyordu. Edward beni önemsiyordu ama akli dengesi yerinde değildi, öfke patlamalarına ve acımasızlığa meyilliydi. Bir terapist onu gizli kötü huylu narsist olarak sınıflandırdı.

Bana bitkisel et çorbası yapmak için kesinlikle zaman ayırmazdı.

Nico akşam yemeğimizi hazırlarken ben masayı üç kişilik hazırlamıştım. O pirinç pişiricisinde pilav yaparken ben de soya sosu ve diğer baharatların peşine düştüm. Şaşırtıcı bir şekilde hareket kabiliyetim daha iyiydi. Nico vücuduma biraz daha merhem sürdü ve bu akşam bir tur daha yapacağına söz verdi.

Kaseyi indirdi. "Xander kapıda."

"Mükemmel zamanlama," diye cıvıldadım. Telefonumu henüz yapılandırmamıştım. Sosyal medyadan kurtulmayı memnuniyetle karşıladım ve Nico ile kurduğum bu yeni bağın tadını çıkardım.

Kuzenim eşiği geçti ve durdu. "Daire neden Çin tıbbı dükkânı gibi kokuyor?"

Bir kahkaha patlattım. "Nico sana söylemedi mi? Goji meyveli ve ginsengli sığır eti çorbası yapıyor."

Kuzenim eğildi ve Nico'yu kokladı. "Söylemekten nefret ediyorum dostum, koku senin de üzerine sinmiş."

"Acımı paylaşıyorum." Bana sıcaklık ve şefkatin bir arada olduğu bir bakış fırlattı. Gerçekten daha iyi hissediyor olmalıyım çünkü bacaklarımın arasında o bakışı hissettim ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

Xander bana yaklaşırken Nico mutfağa döndü. "O zavallı adama ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?" "Kendini kaptırmış."

"Öyle değil. Sadece sorumluluklarını ciddiye alıyor." şu anda Nico'yu analiz etmek istemiyordum. Bu başımı ağırtacaktı ve çorbanın özünü aroma osmozu yoluyla emiyordum.

Nico elinde bir tabak pılavla döndü. "Bugünlük aşçılık becerilerim bu kadar." Alnındaki teri sildi ve ben de güldüm. Kendimi durduramadan parmak uçlarımla üzerine çıkıp onu dudaklarından hafifçe öptüm.

Dürtümü çok geç fark ettim, ama kolları bana dolandı ve tam bir öpücükle gitti. Ağzımın içine doğru inledi ve ben de ona sarılıp öpücüklerine karşılık verdim.

Xander boğazını temizledi ve ardından gelen kahkaha Nico'yu hiç şaşırtmadı, bu yüzden öpücükleriyle sarhoş olmamı engellemesine izin vermedim. Sonunda Nico geri çekildi ve "Bütün gün seni öpmek istiyordum" diye mırıldandı.

Alt dudağımı ısırdım ve boğazına baktım.

"Geri geleyim mi?" Xander kuru bir sesle sordu. "Hayır, çorba soğuyacak," dedim.

"Ama Nico bunu özellikle senin için yaptı," diye dalga geçti kuzenim karşımdaki koltuğuna otururken. Nico aramızdaki masanın başına oturdu.

Nico, "Orada dört kilo sığır eti var," dedi. "Herkeseye yetecek kadar var."

"Zaten besinlerin çoğu çorbanın içinde ve sen de içine bolca et suyu koymuşsun," diye fişkırdım, öpücükten ve ardından gelen sözlerden hâlâ sersemlemiştim. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Yapmak zorunda değildin ama bu gerçekten çok tatlı."

"Bana teşekkür etmeden önce tadına bak." "Çaba bu." Xander bana göz kırptı.

İyi olduğunu anlamak için tadına bakmama gerek yoktu. Aroması ağzımı sulandırdı. Evet, tıbbi bir kokusu vardı ama vücudun ihtiyaç duyduğu şeyleri arzuladığını öğrenmiştim. Yıllarca tai chi çalışmam bana bunu öğretmişti, bu da bana yarın sabah tüm yanlış hizalanmış enerjiyi merkezlemek için bunu yapmam gerektiğini hatırlattı. Sığır eti dilimin üzerinde eridi, zengin et suyu lezzetini tamamladı. Bağ dokusu, iyileşmeme yardımcı olacak yapı taşları olarak hizmet edecek kolajen ve amino asitlere dönüştü.

Çorbayı tatmaya o kadar odaklanmışım ki, Nico "Ee?" diye sorana kadar bir lokma bile yemediğimi fark etmemiştim.

"Aman Tanrım, neden yemiyorsun?"

"Yapacaktım ama üzerinde emek harcadığım bir şeyi yemeni izlemek çok tatmin edici."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve bu buharlı et suyundan kaynaklanmıyordu. Xander kendini yelpazeledi. "Burası çok sıcak."

"Çorba içiyorsun," diye karşılık verdi Nico, sonra bana döndü ve yüzündeki yavaş sırıtış beni daha da ısıttı. "Eee?"

"Çok iyi. İnanılmazdan da öte. Sen bir MasterChef'sin."

Biri gevezelik etmemi engellesin.

Nico gözlerini devirdi ama hazırladığı yemekten tatmaya başladığında ağzının kenarlarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Neden en huysuz, en düşünceli erkekler gülümsediğinde bayıltıcı oluyordu? Ve neden tam bir gülümseme değil de sadece bir ipucu olduğunda bu kadar ateşliydi?

Xander boğazını temizleyerek dikkatimizi çekti, ama gözlerindeki neşe parıltısına bakılırsa, bu açıkça Nico'yu süzmeyi bırakmam içindi.

Ne diyebilirdim ki? Nico bugün tüm kutularımı işaretledi, bu yüzden bu adamın bir zamanlar beni onu öldürmenin bir santimine kadar sinirlendirdiğine inanamadım.

"Bugün iş nasıldı?" Xander'a sordum.

"Mesajlarından kaçırıyorsun, kuzen."

"Bağlantısızlığın tadını çıkarıyorum."

"Şimdi zamanı değil-"

"Onu rahat bırak. Daha bir gün oldu." Nico kaseyi ağzına götürdü ve çorbayı höpürdeterek içti. "Bu güzelmiş." Tadına bakmak için bir gösteri yaptı. "Farklı ama güzel."

"Senin de beğenmene sevindim. Yemek yapmak için onca saat harcayıp beğenmemen berbat olurdu." Xander'a baktım. "Bu gece telefonumu bulutla senkronize edeceğim."

"Yarına bırak," dedi Nico çorba höpürdetmeleri arasında.

Xander kaşlarını kaldırdı. "Artık onun patronu sen misin?"

"O hasta koğuştur müdürü. Ne oldu peki?"

"Katie ve ben pistimizi kontrol ettik. Çünkü bu harika. Tüm çiçek ve kır çiçeği düzenlemelerini yapabiliriz. Işıklandırma tercihlerimizi koordine etmek için aynı pisti kullanan diğer tasarımcılarla irtibata geçecek."

"Kısacası, yakın zamanda bana ihtiyacınız olmayacak."

"Bir prova için sana ihtiyacım olacak."

Kaşığımı yere bıraktım, alnımı masaya vurmak istiyordum ama bu canımı acıtacaktı. "Gerçekten Marie Pierre'in dediğini mi yapacağız?"

"Tabii ki. Biz de erik çiçeği havasına giriyoruz."

"Bu bizim bahar çiçeğimiz," dedim Nico'ya. "Direnci, umudu ve cesareti simgeliyor."

"Beş hafta," diye uyardı Xander beni. "*Glamourique* çekimini gelecek hafta yapacağız. Katie ayrıntıları konuşmak için Maserati bayisiyle görüştü."

"Belki de orada olmak zorunda değilsin," dedim Nico'ya. "Zaten çok fazla zamanını aldık."

"İçinde olacak mısın?"

"Gelecek hafta mı?" Kuzenime bakarak ciyakladım.

"Belki seni Zeyna Savaşçı Prenses olarak savaş yaralarıyla tamamlayabiliriz?"

BÖLÜM

On sekiz

IVY

"Buyurun prenses."

Şükrederek Nico'dan on altı onsluk buzlu cennet çayını aldım. Çarkıfelek meyvesi ve çilek suyundan oluşan ferahlatıcı bir karışımdı. Şimdiye kadar kavurucu bir yaz olmuştu ve katalog çekimi için Ağustos ayının en serin gününü seçmiş olsak bile hiçbir şey bizi öğleden sonra güneşinin parıltısından kurtaramazdı.

"Teşekkür ederim, cehennem gibi kavruldum," diye mırıldandım.

Kapalı set, koleksiyonu mümkün olduğunca gizli tutmamızı sağladı. Çatı katındaki saldırımın üzerinden bir hafta geçmişti. Nico'nun ekstra bakımı sayesinde şişlik inmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu adamın olağanüstü bir yatak başı terbiyesi vardı ve yemek yapabiliyordu. Morluklarım, o merhemler ve özel diyetim olmasa normalde olacakları kadar koyu değildi.

İlk üç gün boyunca tükettiğim çorbanın yanı sıra, Nico beni somon gibi anti-inflamatuar yiyeceklerle besledi, annesi veya Sera'nın neredeyse her akşam ev yapımı yemeklerle uğramasından bahsetmiyorum bile. İyi beslenmiş ve şımartılmışım.

Maserati çekiminde Bianca, Tracy, CEN'ler ve yeni büyük beden modelimiz Serena yer aldı. Ben savaşçı peri prensesiydim ve benim rolüm çiçeklerin ve ağaçların ortasında, neyse ki çoğunlukla gölgede ve bir parça güneş ışığında çekildi.

Xander, Swarovski ile süslenmiş kıpkırmızı ve altın rengi ve beyaz erik çiçeği aplikeli bir Irina büstiyer inşa etti. Kat kat tüllerle kaplı kısa bir etekle eşleştirilmişti. Saçlarım örgülüydü.

Kuzenim makyaj sanatçısına bana baştan aşağı bronz bir vücut makyajı yapmasını söyledi. Alnımdaki keşiği bile kapattı. Koyu kanatlı göz kalemi ve far, gözlerimin etrafını boyalı bir maske gibi kapladı.

"Peri savaşı prensesim nasılmış bakalım?"

"Eriyorum." Balerin ayakkabılarımı çıkarmıştım. Kemerleri olmadığı için onları sevmiyordum ama Xander podyumda giydiklerimin bunlar olmadığına dair beni temin etti. Aksesuarlar ve ayakkabılar için diğer moda evleriyle görüşmelerimiz devam ediyordu.

Nico yanıma oturdu. "Seni eve götüreceğim. Bugünlük işin bitti."

"Bianca'yı istemiyorsan Maserati'yi iade etmen gerekecek."

"Bunu yapması için bir De Lucci askeri buldum. Bizi Grindhouse'a bırakıp aracı iade edebilir."

Bianca ve diğer modellerin İtalyan spor cipinin üzerine örtünmelerini izledik. Nico ve ben geçen hafta daha da yakınlaşmıştık. Bazen bana Edward hakkında sinsice sorular soruyordu ama ben onları geçiştirmeyi başarıyordum. Zaten paylaşma özgürlüğüm de yoktu. Belli ki bu onun içini kemiriyordu ve nedenini bilmemek aptallık olurdu. Son birkaç günü daha fazla okumamak aptallık olurdu. Nico benimle vakit geçiriyordu çünkü benden hoşlanıyordu.

Benden gerçekten çok hoşlanıyordu.

Ve ben de ondan hoşlanmıştım, kendime itiraf etmek istediğimden daha fazla. Benimle ilgilendiği o ilk gece ve gün sadece bir başlangıçtı. O benim emir kulumdu. Bunu alfa huysuzluğuyla yapıyordu ama eritici bir şekilde sevimliydi. Ve ailesiyle nasıl etkileşim kurduğunu, örneğin kız kardeşinin üzerine nasıl titrediğini veya annesine nasıl taptığını ve saygı duyduğunu ön sıradan izledim. Bunlar benim saldırıdan önce tanık olmadığım özelliklerdi.

Gardını indirmişti.

Aramızda neler olduğundan emin değildim. Aynı yatağı paylaşıyorduk. O ısrar etti. İkinci gece bunun doğru olmadığını düşündüm ve aramıza bir vücut yastığı koydum. Bazen yastık yere düşüyordu ve ben kendimi Nico'ya sarılmış bir şekilde kabustan uyanırken buluyordum. Sabah olduğunda ilk uyanan o oluyordu ve duşta sesini duyuyordum. Bugün hariç. Bugün, sanırım neden benden önce uyandığını anladım. Bugün, sabah odununu fark ettim. Bugün, atağımdan hemen önce aramızdaki o yakıcı kimya beni tekrar buldu.

Bugün, bana merhem sürmedi. Seks yapmamamızın tek sebebinin bu olduğuna yemin ettim. Kimyamız uyuşuyordu ama kibrim bunu engelliyordu. Ama şimdi kokmadığıma göre, aramızda olanları değerlendirmek için mesafeye ihtiyacım vardı.

"Bu konuda. Kendimi yeterince iyi hissediyorum. Belki de çatı katıma dönmeyi düşünmenin zamanı gelmiştir? Ailene çok yük oldum."

Nico gözlerini kıstı ve tam bir şey söyleyecekti ki ben elimi kaldırdım.

"Daniel bana güvenlik görevlisi tutmam için izin verdi-

" "Dur," diye homurdandı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Nico."

"Konuşacağız. Ama burada değil-" "Biliyorum-"

Kapalı alana giren bir grup insana başıyla işaret etti ve beynim allak bullak oldu.

Marie Pierre.

Glamourique'in editörü çekimimizi ziyaret *ediyordu!*

Xander ve çekimi denetleyen Katie, moda tasarımcılarının kariyer yapıcısını selamlamak için yürürken, ben dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. Yine de gözleri benim üzerimdeydi.

"Bayan Wu," dedi ve sesinde her zamanki soğuk yüzünde genellikle bulunmayan bir sıcaklık notası vardı. "Umarım yaşadığınız çileden sonra iyisinizdir."

"Öyleyim. Güzel çiçekler için teşekkür ederim." Katie, iş ortaklarımız ve dostlarımız tarafından gönderilen birkaç hediyeyi teslim etti. Çatı katına yapılan saldırı kamuoyunda büyük yankı uyandırdı. Bazıları bunu bir haneye tecavüzden çok nefret suçu olarak nitelendirdi ve saldırının Asyalı ve biseksüel olduğu için Xander'ı hedef aldığını söyledi. Sera'yla olan arkadaşlığım hakkında kesinlikle dedikodular vardı ve ben de bu mafya dramasının içinde kaldığım için talihsizdim.

"Görünüşe göre katalog ilerliyor," diye devam etti. Bakışları küçük alanımızı taradı. "Xander, Serena'nın üzerindeki büstiyer harika. Kurgularımız için iyi bir fotoğrafını çekmek istiyorum." Serena'nın benimkinin üç katı büyüklüğünde etkileyici bir sosyal medya takipçisi vardı. Xander'ın kıvrımlı bedenler için yarattığı büstiyerler daha koyu renkliydi. Serena'nın giyeceği büstiyerin yanları siyah, ortası koyu gümüş renkli ve büzgülü olacaktı.

Moda editörlerinden biri "Tek kelimeyle muhteşem," dedi. "Bununla bir boudoir çekimi yapmalı."

Xander, "Sanırım öyle," diye karşılık verdi.

"Diğer markalar da bugün çekimlerini gerçekleştiriyor ve ben de önümüzdeki moda haftasında beni nelerin beklediğine dair bir vizyona sahip olmak için tur atıyorum. Son zamanlardaki tanıtımınızla tüm gözler sizin üzerinizde olacak."

Kıçımın tekmelenmesinin iyi bir yan etkisi olduğunu mu söylüyordu?

"Mesajı yönetmek istiyoruz elbette." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Son selamlama için bunu mu giyiyorsun?"

"Evet. Xander ona savaşçı peri prensesi diyor."

Nico'ya ilgili bir bakış attı ve bir şey söylemek üzereydi ama daha iyi düşündü. "Mükemmel. Sadece spot ışıklarının senin üzerinde olacağını bilmeni istiyorum. İki editörümle birlikte ön sırada olacağım. Hong Kong ve Paris."

Çenem düştü.

Kuzenimin nutku tutulmuştu.

Ve Marie Pierre bu açıklamayla birlikte, tıpkı içeri girdiği gibi hızla bölgeden uzaklaştı.

Xander bana baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. "Aman Tanrım."

"Aman Tanrım doğru."

"Sana sarılırsam canını yakar mıyım?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. İsteddiğin kadar sık beni." Gözlerimde yaşlar oluştu ve kollarımı açtım.

Kuzenim benim alanıma girdi ve kollarını bana dolayarak yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. Titreyerek iç çekti. Bu iç çekişle birlikte tüm umutlarının yükseldiğini hissettim. Eğer *Glamourique*'in Hong Kong baskısı Xander'ı kapağına taşırsa, bu babasına büyük bir "siktir git" demek olacaktı. Hiç olmadığım kadar canlanmışım.

Ayrıldığımızda ve anımızı yaşadığımızda, modellerimiz etrafımızı sardı.

"Ne oldu?" Tracy sordu. "Yaklaşmaya korkuyorduk. Marie Pierre sete adımını attı ve hepimiz donup kaldık."

Fotoğrafçı kuru bir sesle, "Ya da poz veriyormuş gibi yaptı," dedi.

"Marie ile Hong Kong ve Paris editörleri ön sıramızda olacak."

Etrafımızda heyecanlı konuşmalar ve çığlıklar patlak verdi.

"Çekimi bitirdiniz mi?" diye sordum. "Bitirmek üzereyiz," dedi.

Xander Serena'yla konuşuyordu ve yüzündeki geniş gülümsemeye bakılırsa, ona *Glamourique* düzenlemelerinin web sitelerindeki özelliğinden bahsediyordu.

"Bu çok heyecan verici." Bianca şu anda bir midye gibi Nico'nun yanına yapışmış durumdaydı. "Herkesle dondurma almalısın."

CEN'ler inledi. Claudia burnunu çekti, "Bianca çok kaba." Ses tonunda zehir yoktu.

"Hepiniz bunu hak ettiniz," dedi Tracy, sıfır beden modellere şimdiye kadarki en cesaret verici motivasyonuyla. Dün stüdyoya döndüğümde çalışma tarzlarında bir değişiklik olmuştu. Daha fazla dostluk ve daha az çekişme vardı. Xander bunun Bianca'nın işi olduğunu söyledi. Farklı kişilikleri idare edebiliyor ve hepsinin birlikte çalışmasını sağlıyor gibiydi.

"Buna ne dersiniz, Bay De Lucci? Bir sürü güzel kadına dondurma ısmarlamak ister misiniz?"

"Ve erkekler!" Xander söyledi. "Bizi unutmayın."

Hepimiz Chelsea Market'e gittik. Nico, De Lucci askerlerinden birine bizi Maserati SUV ile bıraktırdı. Diğerleri metroya ya da taksiye bindi. Görünüşe göre kızlar dondurma yemek yerine High Line'da yürümek istemişler. Sanki üç saat poz vermek kalori yakmak için yeterli değilmiş gibi.

Ayrıca keten pantolon ve uzun kollu açık renk polo giymiştim ve bir Broadway prodüksiyonundan çıkmış gibi görünmemek için makyajımı yeniden yapmışım. Makyaj sanatçılarımız yüzümde hala belirgin olan siyah ve maviyi maskelemek için fondöten konusunda bana yardımcı oldular.

Nico ödeme yaptığı için siparişimizi en son biz verdik. Ekibimiz zaten dışarıda yaya trafiğine rahatsızlık veriyordu. Perşembe günü trafiğin en yoğun olduğu saatlere denk gelmiştik. Bianca'ya göre High Line daha az kalabalıktı.

"Peki ne tür dondurma yiyorsun?" Nico kulağımın dibinde sordu ve bunun beni neden ürpertiğini bilmiyordum. Belki de klima sonuna kadar açık olduğu içindir.

"Vanilya, sıcak şekerleme ve tüm malzemeler," diye duyurdum. "Üstüne bir waffle külahı koyabilir misiniz?" Tezgâhın arkasındaki adama sordum. "Sadece elime dondurma damlamasını istemiyorum."

"Senin için yalayarak temizleyebilirim,"

diye gürlledi Nico. Ona ters ters baktım.

"Terbiyeli ol."

O gizli gülümsemesiyle parladı. Gah! Bu adamın bu kadar ateşli ve baygın olması hiç de normal değildi ve az önce tüm stüdyo ekibime dondurma ısmarladı.

Nico siparişini verirken - waffle külahında birer kaşık cevizli tereyağı,

Çikolata ve espresso - ne yaptığımızı merak etmekten kendimi alamadım.

Erkek arkadaşım gibi davranıyordu. Her zaman yanımdaydı. Güvenliğimi sağlamak zorunda değildi ve eğer alnımdan öpmesi, kulağıma fısıldaması ve ara sıra elimi tutması bir şey ifade ediyorsa, sadece bir refakatçi de değildi. İlk kez insan içine çıkıyorduk, bu yüzden benim için yeni bir duyguydu.

Dondurma barının sonunda onu bekledim, erimiş dondurma üzerinde sıcak erimiş çikolatanın en sevdiğim doku kombinasyonunu kazdım. Nico hesabı ödedikten sonra dışarı çıktık ve herkesin nerede olduğunu merak ettik.

"Ivy!" High Line'a çıkan merdivenlere doğru baktım.

"Hadi," dedi Nico, bir eliyle sırtımı sıvazlayıp beni kalabalığın arasından geçirerek. "Muhtemelen kaldırımı tıkamak istememişlerdir."

Mantıklı.

Kargaşanın içinden geçtik. Nico dondurmasını yalarken rahat görünüyordu. Ben muhtemelen damlayı kovalarken berbat olurdum, özellikle de bu sıcakta. Birkaç kez itilip kakıldım ve sıcak dondurmamı düşürmekten endişe ettim.

"Dondurma yürüyüp yenecek türden bir yiyecek değil," diye mırıldandım. "Hayır mı?" diye alay etti. "Külahımı yalamak ister misin?"

"Elbette." Neden kafamda kirli bir ses vardı?

Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Zaten insanlar ondan uzak duruyor gibiydi.

"Hmm..." Geçici bir yalama yaptım. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Ona baktım. "Biliyor musun, tüm bu konuşma zihnimde farklı şekillerde canlanıyor."

Sırıltısı şeytaniydi. "Benimkinde de."

Aletini gırtlığıma kadar soktuğu anın görüntüsü her yerimin ve alt bölgelerimin karıncalanmasına neden oldu.

Bizi kenara çekti. Bir elimle külahını tuttum ve dilimle boğucu bir girdap yaptım ve sonra ona bakmadan önce üst dudağımı yaladım.

Gözleri alev alev yanıyor ve arzuluyordu. "Kahretsin, eğer ortalarında olmasaydık-"

Biri bize çarptı ve ben sıcak şekerleme kasemi ayakkabılarımın üzerine düşürdüm ama Nico'nunkini ıskaladı. Ağzım bir karış açık kaldı ve kafamın içinde yankılanan o şıpırtıyı duyabildiğime yemin edebilirim.

"Dikkat et, pislik!" Nico homurdandı.

"Burası aşıkla yolu değil, sik kafalı."

Adamla yüzleşmek için bir hamle yaptı ama ben göğsünü ittim. "Sakin ol Romeo."

"O bir pislik."

"Ama daha büyük bir pislik olma. Onurumu koruduğın için sana minnettarım." Umutsuzca ayakkabıma ve kaldırımdaki dondurma dağınıklığıma baktım.

"Sana bir tane daha alalım," dedi. "Benimkini tut. Ne istersen ye." Kûlahı bana uzattıktan sonra çömeldi ve ortalığı temizledi.

Neyse ki yakınlarda bir çöp kutusu vardı ve onu oraya attı.

"Başka bir taneye ihtiyacım yok."

"Ayakkabınızdaki yapışkanlığı çıkarmamız gerekecek prenses. Su kullanmak daha iyi olur."

"Bianca'ya bizi beklememesi için mesaj atacağım."

Nico ayakkabımı temizledikten sonra, bir kez daha sıcak şekerleme yiyordum ve High Line'a olaysız bir şekilde ulaştık.

"Buraya ilk kez çıkıyorum."

"Gerçekten mi?" Nico söyledi.

"Bir türlü fırsat bulamadım. Donatka'nın açılışı için New York'a taşındığımda, burası koşuşturmacasıyla Hong Kong'a çok benziyordu. Görülecek yerleri keşfetmeye pek fırsatım olmadı. Daha çok yemek ve moda ile ilgileniyordum."

Telefonum çaldı. Nico'daydı çünkü daha fazla aksilik çıkmasını önlemek için iki elimle tatlımın kasesini tutuyordum.

Bana kuzenimden gelen bir mesajı gösterdi.

XANDER

Bir sonraki moda çekimi burada olmalı.

Özellikle eski demiryolunun bahçeleri ve yapılarına ilişkin birkaç resim eklemiştir.

"Burası muhteşem. Bianca'nın buraya gelmemiz için ısrar etmesine şaşmamalı."

Bir süre sessizce yürüdük, Nico sadece Manhattan'ı bu noktadan gözlemlememe değil, muhtemelen sıcak çikolatalı dondurmamı bitirmeme de izin verdi. Son kalan yapışkan çikolatayı sıyrırken, fotoğraf çekimi hakkında dalga geçtiğim bu sabahdan beri sosyal medyada paylaşım yapmadığımı fark ettim; bu aynı zamanda saldırıdan beri ilk paylaşımımды.

Empire State Binası'nın muhteşem manzarasına sahip bir noktaya geldik. Dondurma kasesini fırlattım ve telefonumu Nico'dan alıp bir Live yaptım.

"Merhaba, güncelleme eksikliği için özür dilerim. Yoğun bir gündü ama güzel şeyler geliyor, millet! Paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bu arada, çeteyle birlikte kendimizi dondurmayla ödüllendirdik ve High Line'da yürüdük..." Videoyu Nico'ya doğru kaydardım. Hemen kamerayı engelledi. "Hayır." Ancak olumsuz cevabı, onu ilk kez videoya çekmeye çalıştığımdaki kadar öfkeli değildi. Bu kez yüzünde hoş bir eğlence ifadesi vardı. Farklı bir güven seviyesine ulaşmıştık. En azından ben bunun güven olduğunu düşünüyordum çünkü küçük bir dürtmeyle teslim olacağından emindim. Live'ı durdurdum. "Hadi ama. Takipçilerime konuşacak bir şeyler verebiliriz."

"Sana bir öpücük verebilir miyim?" Bana dikkatle baktı. Aramızda neler olup bittiğine dair flört ediyorduk ve itiraf etmeliyim ki aramızdaki "öpüşecekler mi, *öpüşmeyecekler mi*" titreşiminden dolayı başım dönüyordu. Tamam, seks yapmıştık ama bunun tek seferlik olması gerekiyordu. Aslında birbirimizden hoşlanmaya başlamıştık ama sanırım hoşlanmayı geçmiştik.

"Şey..."

Telefonlarımız çalmaya başladı. Benimki...

BIANCA

Ne oluyor be?

SERA

Neydi o?

XANDER

Sen tam bir baş belasısın.

"Takipçileriniz bekliyor." Nico'nun yüzü yaklaştı. "Peki ne olacak? Ya büyük oyna ya da evine dön prenses."

"Lanet olsun. Sonuçlarını sonra düşüneceğim."

Beni kendine doğru çekerken sessiz kahkahası göğsünü titretti. Empire State Binası'nın fonunda Canlı'ya devam ettim.

"Üzgünüm, canlı yayın aniden kesildi. Bu adamı yüzünü göstermesi için ikna etmem gerekiyordu ama onun da kendine göre bir fiyatı vardı."

Nico dudaklarıma ince bir öpücük kondurduğunda, yemin ederim hayatımda en çok gerildiğim andı ve bunu takipçilerimin önünde yaptım. Ekranımın her yerinde kalpler ve şok emojileri patladı.

"Çocuklar, Nico çok tatlı. Tüm ekibe dondurma aldı. Ve ben... um... rahatsız olduğumda benimle ilgilendiği için bu adama ne kadar teşekkür etsem azdır." Gizemli bir şekilde sııttım. "Bizi izlemeye devam edin."

Live'ı bitirdim ve Nico beni desteklemeseydi yere çakılacaktım.

"Aman Tanrım, ben ne yaptım!"

SERA

*Akşam yemeği mi? Matteo, Nico'ya mesaj atıyor.

Nico'nun telefonu çaldı. Gözlerini devirdi ve Matteo diye mırıldandı.

"Evet."

Kocan onu aradı.

SERA

Böylesi daha hızlı. *smiley*

BIANCA

O M G. Söze gerek yok.

XANDER

Şu an çok gülüyorum. İzinsiz girelim mi?

Grup mesajı attım.

Benim cevaplarım yok. Nico'nun olabilir. Beni silah zoruyla götürdü.

XANDER

Eyeroll

SERA

Nicovy isim karıştırma yarışını kazanıyor. Sanırım az önce interneti kırdın.

Nico dikkatimi çekmek için seslendi. "Oakley'de akşam yemeği. Yedi. Bir sonraki çıkış noktasında bir restoran."

Sıcak şekerlemeli dondurmamı yeni bitirdim ama olsun. Sera'yı durdurmanın bir yolu yoktu. "Tamam." Sanırım biraz daha yürümem gerekiyordu.

Matteo'ya cevap verdi ve aramayı sonlandırdı. Kendi telefonuna bir şeyler yazdı, sonra benimkine el koydu ve kapattı. Ben de aynı fikirdeydim.

Parmaklarımızı birbirine geçirerek yürümeye devam ettik. "High Line'ı bitirelim. Zamanımız var."

"Beni sen mi idare ediyorsun, Nico De Lucci?" Bana kısa bir süre gülümsedi.

"Birinin yapması gerek."

Xander, Tracy ve Bianca bize doğru yöneldi. Nico arkalarını dönüp uzaklaşmalarını işaret etti.

"Patronluk taslıyorsun," diye gözlemledim.

"Sizi korkutup kaçırmalarına ihtiyacımız yok."

"Kolay kolay ürkmem." Bir demiryolu geçidinin altından geçtik ve bir çocuk gibi rayların üzerine atlayıp kollarımı iki yana açarak dengede durdum, tıpkı Nico ile ilişkimde olduğu gibi rayların üzerinde sallanıyordum.

Öyle miyiz, değil miyiz?

Nico benimle birlikte yürümeye devam etti. Atladığımda beni tekrar kollarına çekecekti ama elimi göğsüne koydum.

Kaşlarını kaldırdı.

"Tracy'yi düşünmedim bile."

Bu kez kaşları birbirine yaklaştı, kaşlarının arası çatıldı. "Peki ya o?"

"Sen ve o..."

"Ah." Dudaklarının arasından bir kıkırdama geçti. "Tracy ve ben hiç yatmadık." "Ne?"

"Tamam, bir kere çıktık ama farklı şekilde anlaştık. Cinsel bir şey yoktu." "Hiçbir şey mi? Ama o çok seksi."

"Öpüştük ama sanki bir kardeşimi öpüyormuşum gibi hissettim, bu yüzden arkadaş olmaya karar verdik."

Beni karanlık olan demiryolu binasına doğru itti. Nefesim kesildi.

"Ama seninle..." Vücudunu benimkine bastırdı. "Sana sahip olmak istediğim birçok yolu düşündükçe sertleşiyorum."

"Dur bakalım, dostum." Güldüm, ama bu şehvet dolu bir heyecanla karışık, soluksuz bir kahkahaydı.

"Görünüşe göre tavırları olan savaşçı peri prensesleri beni sertleştiriyor."

Ağzı benimkine yakındı. Çikolata ve espresso. Deri ve sigara. Tatlı öpücükler ve besleyici eller. Dudaklarını ısırma istedi.

"Oh, öyle mi?"

"Evet." Sonra ağzı dudaklarıma geldi ve dudaklarımı yiyip bitirişi hiç de tatlı değildi. Elleri besleyici değil, talepkâr ve sertti. Bu, yedi gün önce çorba yaptıktan sonra onu öptüğüm geceden beri ilk tutkulu öpüşmemizdi, içimde serbest bıraktığı tüm duyguları kontrol edemiyordum.

Onun içinde erimek istedim. Elleri kıcıımı kavradı ve sıkı. Kalçamdaki çürük itiraz etti ve bir ses çıkarmış olmalıyım.

Koptu ve tutuşunu hafifletti ama bırakmadı. Alnını benimkinin üzerine koydu. "Kahretsin." Vücudunun alt kısmını kaydır, böylece bana baskı yaptı ve ereksiyonunun dış hatları açıldı. "Seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Neden yapmadın? Geçen sefer ben başlatmıştım."

"Çünkü... Bir öpücükle durabileceğimi sanmıyorum." Kesik kesik bir nefes verdi. "Yan yana yatarken, seninle ilgilenmem gerekirken seni öpersem, yaralanmış olman umurunda bile olmayabilir. Ya taşaklarına kadar içinde olurum ya da yüzüme boşalmanı isterim."

"Ah...hmm." Külotum nemliydi ve bu terden kaynaklanmıyordu. "Vücudumun her yerinde merhem varken bu zor olurdu."

Kısa bir kahkaha attı ve beni duvardan uzaklaştırdı, elini benimkinin içine soktu ve yürümeye devam ettik. "Bu etkili bir bariyer, ama bugün onu kullanmayı bıraktık."

"Kulağa tehdit gibi geliyor."

Mürekkep mavisi gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Tehditleri aştık prenses."

BÖLÜM

On dokuz

IVY

Bir Yeni Amerikan restoranı olan Oakley, biz oraya vardığımızda dolup taşıyordu. Bianca ve Xander bize katılmadı çünkü Carlotta ile önceden randevuları vardı.

Nico, "Umarım teyzem Sera'nın bağlantılarını senden iyilik istemek için kullanmıyordur," dedi.

"Tabii ki hayır." Göz kırptım. "Duyduğuma göre Xander, De Luccis'ler tarafından evlat edinilecekmiş."

"Prenses, siz zaten fahri üyemizsiniz." Sera'nın bize el salladığını gördüğümde çenesini bir masaya doğru eğdi.

Perşembe akşamı ofiste geçirilen bir günün ardından gevşeyen Manhattanlı kalabalığın arasından, barın ve masaların kalabalığından geçerek yolumuza devam etmek zorunda kaldık.

Masalar küçük ve birbirine yakındı. De Lucci kardeşler için neredeyse üzülüyordum. Nico, Matteo'dan daha iriydi, bu yüzden yerlerimizi aldığımızda mevcut tüm alan kaybolmuştu.

"Burada klostrofobik hissetmiyor muyuz?" Sera'ya sordum.

Matteo'yu gözlerini devirirken yakaladığımda bile arkadaşım "Yemekler harika," dedi.

Nico'ya baktım, sandalyesini arkasındakine çarpmadan koltuğuna uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Yaşayacağım. Bir biraya ihtiyacım var."

"Az önce dondurma yedin."

"Sistemim üzerinde hiçbir etkisi yok," diye yanıtladı.

"Gerçekten aç değilim," dedim Sera'ya. "Çocuklar da çocuk masasında oturuyor gibi görünüyorlar."

Sera güldü. "İyi olacaklar. Bayıldığım siyah sarımsaklı humusları var. Şunu da ekleyeyim, cevizle koyulaştırılmış."

"Nefis," diye kestirip attım. Nico'nun eli masanın altında benimkini buldu ve sıktı. Ben ona baktım, o da bana baktı ve ikimiz de gülümsedik.

"Aman Tanrım, siz ikiniz," diye haykırdı Sera ve kocasına baktı. "Ne kadar şirin görünüyorlar, değil mi?"

"Daniel'ın ne diyeceğini hâlâ düşünüyorum," diye mırıldandı Matteo. "Endişelenmiyorum," diye yanıtladı Nico.

"Büyük bir emlak anlaşmamız var."

"Bu bitmiş bir anlaşma," dedi Nico. "Bundan geri adım atması zor."

"Daniel'ı ben hallederim," diye açıkladı Sera.

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Matteo.

"Guysguysguysguys..." Dedim ki. "Kardeşimle başa çıkabilirim."

"Şey..." Matteo telefonunu kaldırarak Daniel'ın aradığını gösterdi.

"Onunla şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Ben onunla konuşurum." Nico telefona uzandı.

"Hayır." Kolunu tuttum.

Matteo'nun telefonu çalmayı bıraktı.

Sera'nın telefonu çaldı. Daniel'ın aradığını gösterdiğinde arkadaşım başını sallıyordu. "Neden seni aramıyor?"

"Çünkü Nico telefonuma el koydu ve onu kapattı."

Telefonu Sera açtı. "Evet Dan, o burada." Ve sonra telefonu Be

n. "Hey..." Kardeşimi selamladım.

"Ne oluyor Ivy?" Daniel'ın sesi çatırdadı. Sinyal zayıftı ve gürültülü restoran da yardımcı olmuyordu.

Yerimden kalktım. Nico beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Daniel'a "Bekle," dedim ve açık havada oturma yerlerinin bulunduğu restoranın ön tarafını işaret ettim.

Gözleriyle işaret etti ve sonra benim gideceğim yeri gösterdi. "Çok uzağa gitme."

"Bana bir buzlu çay getir lütfen," dedim

ona. "Yani..." Telefona geri döndüm.

"Ivy. Az nce Pixygram'ında gördüğüm Şey neydi?"

"Pixygram'ımı kontrol ettiğini bilmiyordum," diye takıldım ona dışarıya açılan kapıyı iterken. Saksıların restoranın açık oturma alanını kaldırımla ayırdığı yere doğru yürüdüm.

"Bir arkadaşımız bunu bana ilette. Peki, doğru mu yoksa bir hile mi?" "Bu bir hile değil. Bu Nico'nun doğasında yok."

"Sonra ne olacak?"

"Daniel, hiçbir erkek arkadaşıma bu Şekilde tepki vermemiştin." Sessiz bir küçümseme, elbette. Edward'ı da hiç bilmiyordu. "Bu hâlâ Sera ve Matteo'yla mı ilgili?"

"Bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

"O zaman Nico ve benim aramdaki bu Şeye burnunu sokma. Daha yeni oldu, tamam mı? Ne olduğumuzu bile bilmiyoruz ama Nico benden faydalanmıyor, sizi temin ederim. Evlerinde kaldığım süre boyunca mükemmel bir beyefendi oldu."

nceki karşılaşmamızı bilmesine gerek yoktu. Güvenlik kamerası kayıtları olmasaydı bunun olduğuna hala inanmazdım.

Siyah bir Escalade restoranın önüne yanaştı. n sıradaki yolcu koltuğ açıldı ve koyu renk gömlek ve koyu renk kot pantolon giymiş bir adam orta sıradaki kapıyı açmak için dışarı ıktı. Kafası tıraşlı ve sakalları özenle kesilmiş, pahalı bir takım elbise giymiş bir adam dışarı ıktı. Tanıdık geliyordu. Ayrıca tüylerimi diken diken ediyordu, özellikle de Al Scavo ona katıldığında, bu da kardeşinin çok geride olmadığı anlamına geliyordu.

"Dinle, geri dönmem gerek. Seni bu gece arayacağım, tamam mı?"

Takım elbiseli adam bana gülümserken iki Scavo kardeş de onun yanında duruyordu. Gözleri benim üzerimdeydi ve ben tepki vermeyi reddettim. Hatta onları tanıdığımı belli etmemeye çalıştım, bu yüzden aramamı henüz sonlandırmamıştım. Geri de ekilmedim çünkü iki Ok'un - ya da De Lucci askerleri olabilirlerdi- yaklaştığını fark ettim.

"Sadece incinmeni istemiyorum. Nico'nun kadınlarla olan ilişkisi hakkındaki şöhretini biliyorum."

"Henüz geçmiş aşklarından bahsetmedik." Hafifçe güldüm ama kel adam alanımı işgal etme cüretini gösterince kahaahalarım kesildi.

Ağzılığ kapattım ve ona ters ters baktım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Wu? Ben Joe Rossi-"

Arkamdan bir şey -muhtemelen kapı- çarptı. Nico'nun sesi, "Ondan uzak dur, pislik," diye gürledi. "Ivy, ne-" Daniel'in sözünü kestim, "Seni sonra ararım." Sonra aramayı sonlandırdım.

Nico'nun Rossi'ye doğru koşmasını engellemek için tam zamanında döndüm. Dirseklerimi kavradı ve beni kenara çekmeye çalıştı ama Matteo arkadan gelip onu durdurdu.

"Nico De Lucci." Joe sıırttı. "Ayakkabımın altında değilken yüzün tanınmaz halde."

Neden bahsediyor bu?

Nico'nun yüzü daha önce yüzünde hiç tanık olmadığım bir öfkeyle karardı. "Bakalım şimdi kimin yüzü kaldırırma yapışacak, değil mi?"

"Ağabey her zaman kurtarmaya gelir, ha?" Joe alay etti. "Ve şimdi seni koruyan bu güzel var."

"Kapa çeneni, pislik. Beni koruyan Nico," diye tersledim.

"Gerçekten mi? Talihsiz ev istilası duydum-"

"Sanki senin bu işle bir ilgin yokmuş gibi," diye hırladı Nico, Matteo'yu silkeleyerek. Beni arkasına itti ve Rossi ile burun buruna geldi, ya da burun alına, çünkü diğer adam Nico'dan yaklaşık üç inç daha kısaydı.

"Bu yüzden Bayan Wu'ya biz olmadığımızı bizzat söylemek için buradayım." "Umurumda değil," dedim Nico'nun arkasından.

"Ama bu iki pislik-"

"Özür dilemek için buradalar."

"Ne? Üç hafta çok mu geç?"

"Ne demişler, geç olsun güç olmasın?" Ters ters baktım.

"Ona güvenmeyin," diye tükürdü Nico.

Asla yapmayacağımı belirten tiksindirici bir ses çıkardım ama Rossi'nin yüzündeki o sinir bozucu kendinden memnun gülümsemeyi silmede hiçbir etkisi olmadı. Sanki Nico'yu köpürtmekten zevk alıyordu. Gövdesine yapışmışım ama gözeneklerinden öfke akıyordu.

"Ona Layla'dan bahsettin mi?"

Layla mı? Layla da kim? Ve Nico neden dondu? "Siktir git, Rossi. Hadi, Ivy."

Nico arkasını döndü ve kollarını koruyucu bir şekilde bana doladı.

"Kukuya tutunamıyor. Ne zaman gerçek bir erkeğe hazır olursanız, Bayan Wu, bana gelin."

Her şey ışık hızında oldu. Nico beni bıraktı ve Joe Rossi'ye doğru uçtu ve sonra yerde birbirlerine vuruyorlardı.

"Siktir," diye homurdandı Matteo ve kardeşinin ardından atladı.

Al Scavo Nico'yu tekmeledi. Kırmızıyı gördüm ve uzuvlardan ve homurdanan adamlardan oluşan kaostun içine dalmak üzereydim ki bir De Lucci askeri beni engelledi. "Bayan Wu. Yapmayın!"

Sera da bana tutundu. "Sen karışma!"

Polis sirenlerinin sesi kavgacıları ayırma görevini yerine getirdi. Nico hemen yanıma geldi ve bizi bekleyen bir araca götürdü.

Matteo ve Sera arabaya bindiler ve araç gıcırdayarak kaldırımından uzaklaştı.

"A k l ı n ı z d a n ne geçiyordu?" Matteo kükredi, etrafında dönerek ön yolcu koltuğundan kalkıp Nico'ya dik dik baktı. "Joe Lolipop'un seni yemlemesine izin verme." Yüzünü öne çevirdi ve gösterge panelini tokatladı. "Siktir!"

Nico beni daha sıkı kavradı ama sessiz ve düşünceli kaldı.

"Dom arıyor." Matteo telefona cevap vermeden önce bir nefes verdi. "Evet... polisler gelmeden önce kaçtık. Grindhouse'a mı? Tamam." Aramayı sonlandırdı ve "Acil toplantı." dedi.

Nico hâlâ bir şey söylemiyor, sadece pencereden dışarı bakıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "İzin ver yüzüne bakayım." Çenesini kendime doğru çektim ama o çenesini geri çekti.

"Ben iyiyim." Ses tonu kırılmıştı.

Oookay. Nico tam bir kara kara düşünme modundaydı ama en azından beni bırakmak istemiyormuş gibi yanına sokulmuştum. Sera'ya döndüm. Telefonu hâlâ elimdeydi. "Çalmaya başladı."

Sera ekrana baktı, iç çekti ve telefonunu da kapattı. "Bununla uğraşmak istemiyorum."

"Dom hasar kontrolü yapmak zorunda." Matteo arabadaki herkese sesleniyordu.

"Ne için hasar kontrolü? O beni savunuyordu," diye karşı çıktım. "Ama saldıran Nico'ydu."

Aman Tanrım. "Saldırıyla suçlanır mı?"

Matteo, "Rossi suçlamada bulunmayacak," dedi. "Adamlarının işinizi gasp ettiğine dair elimizde bir kayıt var. Ona karşı elimizde tuttuğumuz koz bu. Ama De Luccis'in kendisine borçlu olmasını istiyor."

"Ona ne için borçluyum? Beni taciz eden oydu."

"Evet, ama Nico fiziksel tahrik olmaksızın bir adama saldırdı. Joe da Rossi suç ailesinin patron vekili. Bu konuda kıyameti koparabilir."

"Zio Luca, erkek kültürünün geçmişte kaldığını söyledi," dedi Sera. "Daha fazla kadının saflara katılmasına izin verilmesiyle ilgili gürültü var ve bir üyenin artık tam kan bir İtalyan olması gerekmiyor."

"Sorun yarattıysam özür dilerim," diye fısıldadım.

Nico'nun kafası döndü. "Yapmadın. Bu yüzleşme uzun zamandır bekleniyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

Nico

"Ne oluyor kuzen?"

Beklendiği gibi Dom mutlu değildi. Binanın bodrum katı olan The Underground'daydık ve ben Joe'yla olan uzun süreli sorunumu Ivy'ye açıklamayı erteledim. Hâlâ öfkeliydim ve onunla aynı havayı soluduğu için çok kızgındım. Eğer Ivy'ye sarılmamış olsaydım, yolda kendimi kaybedebilirdim. Bunu araçta fark ettim. Onun yakınlığı ve fiziksel dokunuşu beni sakinleştirdi.

Hem De Lucci suç ailesi hem de Archer Syndicate ekibi barfiks toplantısı için bodrum katına dağılmıştı. Trevor duvarın yanında duruyordu, kolu hâlâ askıdaydı. Sera üçüncü katta Ivy'ye eşlik ediyordu.

"Joe ve Scavos, Ivy'nin etrafını sardı. Ne yapmamı bekliyordun, amcığa gitmemi mi?"

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Karşılaşmanız tüm sosyal medyada yer aldı. Sadece çekip gitseydin bu kavga önlenebilirdi."

Trevor, "Kabul etmelisin ki Joe bunu hak etmişti," diye konuştu.

Başçavuşumuza hareketlerimi desteklediği için minnettar bir bakış attım. "Bu seni zor bir duruma sokuyor, bunu anlıyorum, ama bu hakaretin geçip gitmesine ve onun son sözü olmasına asla izin veremezdim."

"Tek söylediğim, daha fazla soruna yol açmadan önce bana haber vermen." Dom başını salladı. Gözlerindeki ışıltıya ve kendini küçümseyen gülümsemesine bakılırsa kızgın olmaktan çok şaşkıındı. "Büyük bir iş yapmalısın."

bir gün. Rossi askerlerinin kışını tekmeleyen sosyal medya yıldızıyla ilişkiniz olduğunu tüm dünyaya duyurun ve misilleme yapanların aile olabileceğini söyleyin ve sonra..." Dramatik bir duraklama yaptı. "Joe'yla herkesin içinde tam bir kavgaya tutuşmak. Hepsi iki saat içinde."

"Belli ki Ivy'nin sosyal medya hesaplarını takip etmiş ve bizi izlemiş."

Dom, "Manhattan'da dolaşırken yanınıza Arrows'u ya da benim ekibimi aldığınıza sevindim," diye homurdandı.

"Ivy'yi her ne kadar bir balonun içinde tutmak istesem de, o öyle bir yapıya sahip değil." "Bu kızın çelik gibi bir omurgası var," diye konuştu askerlerden biri. "O bir dalmak ve seni kurtarmak üzere."

Herkes güldü ama bu benim dişlerimi sıktı. Bugün kendisi gibi hissettiği ve davrandığı ilk gündü.

"Bu hiç iyi olmazdı," diye mırıldandım. "Kışını su toplardım."

"TMI?" Dom nefesinin altında mırıldandı. "Defol git buradan."

Kaşlarımı çattım. "Joe Rossi'yi nasıl saf dışı bırakacağımızı konuşmuyor muyuz? Adamın gitmesi lazım."

Dom, "Seni tekrar sürgüne göndermek için oylama yapmadığıma şükret," diye uyardı.

"Beni bir halıya sarıp uçağa kendiniz bindirmeniz gerekirdi."

"Biraz sakın ol, olur mu?" Dom dedi ki. "Diğer ailelerle konuşuyorum. Onlar da Joe'nun patron vekili olması konusunda pek istekli değiller ama olmaması için bir nedenimiz olmalı."

Bu da onu dövdürmenin şifresiydi. "Sandro olmalıydı."

"Harlem'de mutlu," diye mırıldandı Dom. "Bekle, bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık?"

"Bu konuşmayı birçok kez yaptık," diye konuştu bir asker. "Ama bu ikisi" -Matteo ve beni işaret etti- "onun Harlem'de kalmasını istiyorlar."

"Biliyorsun eğer Bianca-" diye başladı

Dom. Matteo ve ben hep bir ağızdan,

"Kapa çeneni," diye bağırdık.

"Patronunla böyle mi konuşuyorsun?" Dom bunu gülümseyerek söyledi.

"Kuzenimizle konuşuyoruz," diye homurdandım. "Yani, burada işimiz bitti mi? Bunu mesajlaşarak da halledebilirdik."

Kuzenim kuru bir sesle, "Mesajlarıma cevap veriyor olsaydın verebilirdik," dedi. "Polis Ivy'nin çatı katını henüz serbest bırakmadı mı?"

"Dün," dedim. "Trevor ve ben oraya gidip hasarı ve yapılması gereken temizliği kontrol edeceğiz."

Dom, "Ekibimin yardımına ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedi. Ve böylece aynı sayfaya geri döndük.

Matteo ve ben üçüncü kattaki daireye girdiğimizde, Sera ve Ivy yemek masasının etrafından kalkıp bizi karşıladılar.

"Her şey yolunda mı?" Ivy'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Ve bu bana Joe'nun restoranın penceresinden ona yaklaştığını gördüğümde yaşadığım kör öfkeyi hatırlattı. Ayağa fırlamıştım, sandalyemin arkamdakine çarpmasını, müşterinin bana pislik olduğum için bağırmasını umursamadan. Tek umursadığım Ivy'ye ulaşmaktı.

Şimdi, ona yakın olma ihtiyacıyla tekrar ona uzandım. "Artık iyiyim." Saçlarına doğru nefes aldım. Ona karşı hissettiklerim beni boğuyordu. Bana aklımı kaybettirebildiği gibi içimdeki öfkeyi de yatıştırabiliyordu. Araçta, adrenalin pompalanırken, Joe Lolipop'un işini orada bitirebileceğime dair karanlık düşünceler içinde boğuluyordum. Boynunu kırabilir ya da kafasını kaldırıma çarpabilirdim. Ama bu beni nerede bırakırdı?

Kasıtsız adam öldürme ve muhtemelen cinayetten hapiste.

"Sera ve ben dışarı çıkıyoruz." Matteo cinayet düşüncelerimin yeniden canlanmasını engelledi. Bana temkinli bir şekilde baktı. "İyi misin?"

Ivy'nin omzunun üzerinden başımı salladım, hâlâ onun yakınlığını içime çekiyordum. Onları kapıya kadar götürmek için bir an için ayrıldık ama ben kolumu ona dolamaya devam ettim.

"Ivy'nin telefonu sende olduğuna göre," dedi Sera. "Xander aradı ve annemle babamda kalacağını söyledi."

"De Luccis'ler tarafından gerçekten benimseniyor," diye alay etti Ivy.

Kısaca başımı salladım. Bu, Ivy ile bu gece yalnız kalacağımız anlamına geliyordu. Ondan bir şey öğrenmem gerekiyordu. "Sonra görüşürüz."

Kapı kapandıktan sonra onu çevirdim ve ellerimi gevşekçe omuzlarına koydum. İçimde çok fazla gerginlik vardı ve bunu ona aktarmaktan nefret ediyordum.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Cevap vermek yerine doğrudan gözlerinin içine baktım. "Bana neredeyse kalp krizi geçiriyordun."

"Beni kızdırdılar."

"Ivy," diye homurdandım. "Çok iyisin ama lütfen bir kez olsun erkeğinin seni korumasına izin ver."

"Erkeğim mi?" Kızın ağzı seğirdi.

"Bedeli bu prenses." Ağzımı onunkine yaklaştırdım. "Yüzümü sosyal medyana koymanın bedeli."

"Çok ukalasın."

"Hayır, sadece dünyanın önünde seni sahiplendim." Onun inkârı karşısında her geçen saniye daha da
h e y e c a n l a n ı y o r d u m .

"Telefonum nerede?" diye sordu.

"Sonra," diye mırıldandım.

"Hayır. Daha sonra olmaz. Sera'nın telefonunu kullanarak Daniel'ı tekrar aramam iyi oldu."

Biraz sabırsızlıkla cebimden çıkardım ve ona uzattım. Açtı ve bildirimlerin hızlı bip sesleri dikkatini çektiğinde, cihazındaki uygulamalarla meşgul olmasından yararlanarak onu yatak odama doğru yönlendirmeye başladım.

Onu hangi odaya götürdüğümü fark ettiğinde ciyakladı. "Burası benim odam değil."

"Hayır, o benim. Yatağın hâlâ Dit kokuyor." Boynunu içime çektim. "Bu kokuyu daha çok seviyorum."

"Ne?" diye güldü. "New York dumanı mı?"

"Feromonların terde olduğunu biliyor muydun?" "Sanırım bir yerlerde duymuştum."

"Bu kokuyu sevmeyeceğimi mi sanıyorsun? Çok seksi." İlkel. İlkel. Tüketen temel bir içgüdü. Kulağının kabuğunu yaladım, tuz ve sarmaşık tadı aldım. Kaya gibi sertleştim.

"Nico." Güldü ve arkasını döndü, yüzümdeki ifadeyi fark edince nefesi kesildi. Yeterince ciddi görünüyor muydum? Onu yutmak ister gibi mi görünüyordum? İçimdeki ona çılgınca saldırma dürtüsü karşı konulmazdı. Henüz tam olarak iyileşmemişti ama uzun bir iş gününün ardından rahatlamasına yardımcı olacak mükemmel bir yol bulmuştum.

Telefonu elinden aldım ve komodinin üzerine fırlattım. "Seni tatmak istiyorum."

Başka tarafa baktı. "Bırak duş alayım."

Yüzünü nazikçe kavradım ve bakışlarımı kilitledim. "Seksten önce duş alma takıntısı da neyin nesi?" Bunun ilk seferimizde beni çok kızdırdığını hatırlıyorum. Spontanlığı ortadan kaldırmış ve ona kadar olan tüm o ağız sulandırıcı güzelliği silmişti.

"Bütün gün dışarıyıldım, tamam mı?"

Beni zorluyordu. Onu kollarıma sürükledim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Ivy?"

"Ne?"

"Sabunun tadı gitti ve geriye kalan tek şey saf sarmaşık tadı." Bakışlarım yüzünde gezindi. "Islak mısın?"

Nefes nefese kalmıştı. "Öyle olduğumu biliyorsun."

Yavaşça sırttım. "O zaman bana ait olanı yıkamana daha fazla izin vermeyeceğim." Gözlerimi kapattım. Dilimi ve sikimi onun içine gömmek için yanıp tutuşuyordum.

BÖLÜM

Yirmi

NICO

"Sen iğrenç bir aşıksın, Nico De Lucci." "Alış buna."

Onu yatağa yatırdım ve ayakkabılarımı çıkarmak için oturdum. Zaten yalınayaktı, muhtemelen zavallı ayak parmaklarını dinlendiriyordu. Sikiştikten sonra ayaklarına masaj yapmak için bir not aldım. Ayağa kalktım ve kemerimi çözdüm, kot pantolonumun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Bir yandan da onunla göz temasını sürdürüyordum.

"Sen çok fazlasın." Ses tonunda çekici bulduğum bir utangaçlık vardı çünkü ona aşına olmadığı şehvetli bir yönünü gösteriyordum.

Her şeyin kendini tatmin etmekle ilgili olduğu ilk seferimizden farklı olarak, bu sefer daha yavaş gidiyordum. Hâlâ nazik olamıyordum. Nazik olmak hiçbir zaman benim hızım olmadı, ama amacım onu ayakta geçirdiği uzun bir günün ardından rahatlatmak ve ona sahip olma konusundaki saplantılı ihtiyacımı yatıştırmaktı.

"Henüz çok fazla şey görmedin, bebeğim." Üstüne çıktım ve bacaklarının arasına yerleştim, bir dirseğime dayanarak polosunun düğmelerini açtım ve altındaki turuncu atleti ortaya çıkardım. "Ama önce, bu güzellikleri ihmal edişimin kefareтини ödemek istiyorum." Göğüslerini avuçladım ve parmakları bileklerime kenetlenerek beni durdurdu.

"Onlar sm-"

"Kapa çeneni."

Göğüslerini serbest bıraktım ve üzerinde durmak için yer değiştirdim. Başka tarafa bakmaya çalıştı.

"Gözlerini benden ayırma prenses."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve alevlendi, sanki bana itaat etmek istemiyordu ama buna mecburdu. Güzeldi.

"Cinsel takıntıların var. Bunu anlıyorum. Hangi eski sevgilin sana kendin olduğun için özür dilemen gerektiğini hissettirdi bilmiyorum. Ben yatağımdaki kadına takıntılıyım. O kadar."

Dudakları aralandı ve ben de gülümseyerek dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum çünkü konuşmam bitmemişti. Onun böyle emin olmaması içimde bir şeyleri kırmıştı. Bir zamanlar ben de güvensiz, cılız bir çocuktum ve bu takıntılarımla üstesinden gelmeyi umuyordum ama Ivy'nin hâlâ kendi takıntılarıyla yaşadığına tanık olmak, ona böyle hissettiren her erkeğin kafasını ezmek istememe neden oldu.

"Bu vücuda tapmayı saplantı haline getirdim ve daha önce senden tattıklarım daha fazlasını arzulamama neden oldu." Aşağı doğru eğildim ve kumaşın üzerinden bir meme ucunun dış hatlarını okşadım. Vücudu kemerli. "Çok duyarlısın prenses."

Ağzım onunkine geri döndü çünkü onun üzerinde sarhoş olmaya ihtiyacım vardı. Ağırlığımı ondan uzak tuttum, kısmen yaralarının iyileşmesini bozmamak için, ama çoğunlukla hafifçe benimkine sürtünerek onu sınırdan tutmak için.

Dudaklarını serbest bıraktığımda, atletinin askılarını omuzlarından kaydırđım, sonra bir kolumu içinden geçirerek bir tarafını serbest bıraktım.

Hafifçe güldü. "Her şeyi çıkarabilirsin."

Ağzımı aniden onunkine daldırdım. "Şşşt... Bu sefer yavaş yavaş yakacağız."

"Nico," diye sızlandı. "Şimdi olmaz, lütfen." Kalçaları gövdemin üzerinde kıpırdandı. Aletimi amından uzak tuttuğum için memnundum çünkü onu kuru sikmek boşalmam için sadece birkaç vuruş yeterli olacaktı.

Serbest kalan kayış bir memeyi ortaya çıkardı ve mükemmel meme ucuna bakarak nefesimi içime çektim. Açık kahverengi ve gergin, biraz daha emmemi bekliyordu. Ağzımı indirdim ve nasıl gerildiğini fark ettim.

"Nefes al prenses," diye mırıldandım ucunu sıkıp yutmadan önce. Dilimi meme ucunun etrafında döndürürken diğerini avuçladım, tepesini okşadım ve dişlerimle sıyırdım. Sonra dikkatimi diğerine verdim.

Parmakları saçlarıma dolanırken adımı sayıklıyor, dönüşümlü olarak beni aşağıya çekiyor ve itiyordu. Beş dakika sadece göğüslerini sevdikten sonra

Dilimi atletin kenarından açıkta kalan göbek deliğine kadar takip ettim ve etrafına öpücükler yerleştirdim.

"Nico, yemin ederim..." "Ş..."

Topuklarımın üzerine oturdum ve pantolonunu kalçalarının üzerinden çektim. "Göğüslerinle oyna bebeğim. Benim için çalış ve o güzel meme uçlarını çimdikle."

"Çok heyecanlıyım." Ama ona söyleneni yaptı ve bundan zevk alması beni çok etkiledi.

Pantolonu bacaklarından kurtararak yere attım ve bacaklarının arasına dalarak yukarı kaldırdım. Kalçalarının iç kısmını öptüm. Onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum. Bu beni deli ediyordu. Ama amına yaklaştığımda tüm vücudu yeniden kilitlendi.

Tam onu kontrol etmek üzereydim ki dilim pürüzlü deride gezindi. Yara izleri. Daha iyi bakmak için başımı kaldırdım ve ne olduklarını anlamaya çalıştım. Uyluklarının iç kısmındaki aşırı izleri mi? Hayır. Ne olduklarını anladığımda hava ciğerlerimi terk etti. Kulaklarımda uğultu başladı ama sakinleştim ve hemen bir sonuca varmayı reddettim.

İçimde oluşan öfkeyi yuttum. "Bunlar ne?" "Lütfen," diye yalvardı. "Şimdi olmaz, Nico."

"Prenses..."

"İnanın bana, bunları aştım," dedi. "O yara izleriyle gurur duyuyorum." Sessizliğimi bozunca ekledi: "Çok ıslağım. Bitir beni, lütfen."

Parmaklarım külotunun dış hatlarını çizdi. Tam ortasındaki ıslak noktayı görmek başka bir ilkel içgüdüğü tetikliyordu - korumak. Dilimi kalçalarının birleştiği yerde gezdirdim ve onun kokusunda kayboldum. Burnumda onun kokusuyla yaşayabiliyordum. Parmağımı içine daldırdığımda, ıslaklık beni kendime getirdi.

İç çamaşırını çıkardım ve başımı bacaklarının arasına gömüp ziyafet çektim. Onu yemeye birkaç saniye kalmıştı ki bir roket gibi fırladı, adımı haykırdı, başımı itti ve kalçasını bana doğru itip amını sundu. Burnum, ağzım ve dilim onun her parçasına bayılıyordu. Bir parmağımı ve sonra iki parmağımı soktum ve dilimi klitorisinin üzerinde çırparken, dilimin üzerindeki uyarılma kanıtını memnuniyetle karşılayarak onu içeri ve dışarı okşadım.

Ve ona doyamadım.

"İçime gir. Şimdi," diye boğuk bir sesle mırıldandı. Bir süredir çığlık atıyordu.

Ondan bir orgazm daha çıkardım ve vücudundan yukarı fırladım.

Prezervatif almak için komodine uzandım. Telefonu çalıyordu ama sessizde görünüyordu. Edward Sinclair.

Çenemi sıktım. abucak toparlandım ve kendimi onun girişine yerleştirdim.

"Benim için hazırsın prenses."

"Evet," diye nefes aldı.

"Ağrın var mı?"

ıkardığı sabırsız ses hırlamaya benziyordu. "Beni becermeye başlamazsan acı çekecek tek kişi sensin."

"Nasıl istersen." Sırıttım.

İçine dalmadım. Kendimi hafifçe içeri soktum ve cennet ve cehennem gibiydi. "Lanet olsun, çok sıkıydın." Neredeyse tekrar iyi olup olmadığını soracaktım.

Bu sefer onun boşalmasını izlemek istedim.

"ünkü sen çok büyüğün." Bu sözleri aceleyle söyledi ve keskin bir nefes aldı.

Bir kahkaha attım. "Her erkeğin duymaktan hoşlandığı şey."

Tam pompalamak üzereydim ki telefon tekrar Edward'ı gösterdi ve içimi kıskanç bir öfke kapladı.

Telefonu aldım.

Ivy'nin nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Merhaba, Edward."

İini ekip "Ivy ile konuşmak istiyorum" demeden önce sessiz bir duraklama oldu.

Söz konusu kadına baktım. Ivy'nin ağzı bir karış açıktı, dehşete düşmüştü. Henüz kızmamıştı ama boşalmanın eşiğinde olduğundan emindim.

Geri çekildim ve derine ittim. "Ung" sesi yüksekti.

"Duydun mu?" Alay ettim. "Onun içine gömüldüm. Onu sertçe becereceğim. Yani, hayır, telefona gelemes."

Aramayı sonlandırdım.

"Yapmadın mı?" Gözleri hâlâ şoktan irileşmişti.

Onun içine girme ihtiyacı içimde akan bir akım gibiydi. Güçlendi ve hızlandı, görüşüm bulanıklaştı. Sakinleşmem birkaç saniye sürdü. Kendime onun hâlâ yaralı olduğunu hatırlatmak için. Ona istediğim gibi sahip olamıyordum. Vücudum, içimdeki her türlü duyguyla birlikte çok gergindi.

"Yaptım ve şimdi o puştı senden söküp almak üzereyim."

Ivy odaklandı ve ben de hareket etmeye başladım.

İlk başta yavaşça, amacım hala onu rahatlatmak ve bunaltmamaktı.

Fısıldadı, "Bunu nasıl işleyeceğimi bilmiyorum."

Dişlerimi sıkarak sustum ve "Durmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır." Cevabı anında geldi ve sanki bunu kanıtlamak istercesine kollarını bana doladı. "Zarar verildi. Sonuçlar sonra."

"Güzel," diye homurdandım ve tekrar itmeye başladım. "Bu sefer sadece sen ve ben, bebeğim. Bundan emin olacağım."

Ve yaptım da. Onun zevki için zaman ayırdım. İçinde hareket ederken yüzünü izledim, yüzündeki her nüans değişikliğe odaklandım. Buna bayılıyordum. Aklından her bir aşığı kovma ihtiyacını saplantı haline getirmiştim.

Bu düşünceyle itişlerimi hızlandırdım. Bacakları kıcıma dolandı.

"Tanrım, Nico. Sadece ver onu bana," diye inledi dudaklarının arasından.

Ben de kendimi bıraktım.

Onu izledim. Ağzının nasıl açıldığını, gözlerinin nasıl kapandığını, haykırmadan önce yanaklarının nasıl kızardığını hayranlıkla izledim.

İç kaslarının enfes sıkışmasını hissettim ama dişlerimi sıkarak kendimi tuttum. Ona bir dizi derin itici itme vermeye devam ediyor.

"Korunuyor musun?" Ben sordum.

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Doğum kontrol hapı mı

kullanıyorsun?"

"Evet, ama..."

Prezervatifi çekip çıkardım ve bir kenara attım. "Dayan prenses."

"Nico!" diye boğuk bir sesle tekrar içine girdiğimde, sikimi yuttuğu zamanı düşünmeden edemedim.

"Aman Tanrım." Göz kapakları kapanmadan önce şaşı oldu. "Seni her yerde hissediyorum. Tekrar boşalacağım..."

"Biliyorum." Onu çılgına çevirmek için elimden geleni yaparken tatmin kaslarına sızdı. Onunla işim bittiğinde kemiksiz kalacaktı ve ben de içimdeki kıskançlığı tatmin etmiş olacaktım.

Boşaldığında kendimi bıraktım. Spermlerim fişkırdı ve kayganlaştı, ama her sendeleyeyen itişte ona sahip oldum. İşim bittiğinde, kendimi onun kadar kemiksiz hissettim, ama üstümde olması için bizi yatağa yuvarladım.

Orada yatıyorduk, zor nefes alıyorduk, terliydik, yapış yapıştık.

Aklım başımdan gitti. Prezervatif kullanmadan içine boşaldım. Bunu hiçbir kadınla yapma arzusu hissetmemiştim.

Ivy hariç.

Takıntımın bu kısmını kabullendiğimde her şey daha kolay oldu.

Üzerimden sürünerek indi. Yakınlığımızı, ten tene temasımızı kaybetmekten nefret ediyordum ama acısı göz önüne alındığında bunun hiç de rahat olmadığını da biliyordum.

"Bileğin nasıl?" Ona bakmak için başımı çevirdim. Çürük olmayan taraftaydı ve sadece şaşkınlık olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Bu vahşiceydi. Prezervatifi neden çıkardın?"

"Çünkü ben kıskanç bir orospu çocuğuyum ve seni benim olarak işaretlemek istedim."

"Sera De Lucci lanetinden bahsetti-"

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve çenemi elime dayayarak ona baktım. "Bu bir lanet değil. Biz sadece bir kadına takıntılıyız."

"Bunu benim aldığımı inanamıyorum. Yani, Sera benim en iyi arkadaşım.

Sen ve Matteo kardeşsiniz."

"Bence çok mantıklı. Takıntı herhangi bir şeyden kaynaklanıyor olabilir. Fiziksel olabilir, bir özellik olabilir."

Ivy bir anda yataktan kalktı ve eşyalarını toplamak için yatağın etrafında döndü. Gözle görülür bir şekilde durgunlaştı, gözleri yere sabitlenmişti. "Ciddi misin?"

Neye baktığını görmek için yatağın kenarına doğru yuvarlandım ve bir kahkaha attım.

Attığım prezervatif telefonunun üstündeydi ve son arayan Edward Sinclair olduğu için ironi iki kat daha tatmin ediciydi.

"Kendinden çok memnun görünüyorsun." Ivy prezervatifi aldı, bana fırlattı ve sonra telefonunu eline aldı.

"Bu son derece tatmin edici."

"Kimin için?" diye homurdandı. "Mağara adamlığını bir üst seviyeye taşıyorsun." "Alış buna."

Attığı kıyafetlerini topladı ve bacaklarının arasındaki döllerimi sildi. "Bugün halka açıldık ve halının altına süpürmeyeceğimiz şeyler var."

Omuzlarım çöktü ve temkinli davrandım. "Ne gibi şeyler?" "Joe Rossi ve Layla'nın senin için kim olduğu?"

Parmaklarım yatağın kenarını kavradı. "Bu gece onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sert De Lucci, içime boşaldın ve eski sevgilimin seks yaptığımızı duymasına izin verdin. Bunu hak ettim."

Kapıyı çarptı.

Bekle, olaydan sonra mı kızmıştı? İç çekerek yataktaki ıslak lekeyi inceledim, sonra kalktım ve çarşafları yırtıp yenilerini giydim. Bu gece benimle yatacaktı. Kızmış ya da kızmamış.

Bu saplantıya teslim olmuşum ama Ivy'yle anlaşmadan önce, en savunmasız olduğum zamanı bilmesi gerekiyordu.

Duş aldıktan sonra yatak odasından çıktım ve idam mangası gibi hissettiğim şeyle yüzleştım. Belki fikrini değiştirmişti, ama Ivy'nin güçlü bir şekilde hissettiği bir şeyi bırakmayan kemikli bir köpek gibi olabileceğini biliyordum.

Onu elinde pizza menüsüyle mutfakta buldum. Yüzü duştan dolayı kızarmıştı. Seks yüzünden de olabilir. Birden çok kez boşaldı. Xander'ın annem ve babamla kalmasına şükrettim çünkü kızım çok gürültü yapıyordu.

Benim kızım. Benim kadınıam.

Bunun sesine bayıldım.

"Senin rengin daha güzel." Bana baktı ve ben de yüzümü işaret ettim.

"Evet, makyajı çıkardığımda şaşırdım."

"Gördün mü? Çoklu orgazm seni sen yapıyor." Gözlerini devirdi. "Pizza tamam mı?"

"Ne isterseniz isteyin, ancak iyileşme diyetisyeniniz olarak glütenin iltihaplanmaya yardımcı olmayacağını söyleyebilirim."

Menüyü indirdi. "Ee... ne o zaman?"

"Şaka yapıyordum. Devam et. Bugün çok çalıştın. Bunu hak ettin."

"Pekâlâ, pizza o zaman. Herhangi bir malzeme tercihiniz var mı?"

"Ben sade peynirli bir adamım."

Ivy telefon uygulamasından siparişi verdi. Omzunun üzerinden baktım ve "Ekstra peynirli" demeden önce şakağını öptüm.

Jambonlu ve ananaslı bir kız olmasını beklemiyordum. Bunun bir anlaşma bozucu olup olmadığını merak ettim. "Teslimatçı geldiğinde görevli Arrow'u arayacağım."

"Ah, unutmuşum. Üst katlara kimsenin gelmesine izin vermiyorsunuz."

"Merak etme." Buzdolabına gidip bize su getirdim. Ivy'nin daha önce söyledikleri kafamın içinde çalkalanıyordu. Unutmak istediğim anıları canlandırmaya pek hazır değildim. Ama bir hafta önce Edward hakkında içini dökmüştü. Kendimle ilgili daha fazla şey paylaşmam adil olurdu, özellikle de Joe'yla yaşadığım olaydan ve onunla olan geçmişimin bugünümüzle çarpışmasından sonra.

Bu konuşma için rahat edebilmemiz için oturma odasını işaret ettim. Ona bir şişe su uzattım ama o suyu almak için uzandığında onu kollarımın arasına aldım ve hızlı bir öpücük verdim. Ayrıldığımda mırıldandım, "Seksten sonra garip şeyler yapmak yok. Bu bir sevişme ve kaçış değil. Anladın mı beni?"

"Garip davranmıyordum," dedi kızgınlıkla. "Sadece üzerine atlamak istemedim."

"Ne zaman istersen üstüme atlayabilirsin." Kanepeye oturduk ve şakacı bir şekilde benden uzaklaştı, ben de ona izin verdim. Çok uzağa gitmedi. Yüzündeki hayali saçları üfledi. En iyi Ricky Ricardo yorumuyla, "Bunu biliyorum, ama senin yapman gereken bazı açıklamalar var," dedi.

"Bu bok on yıl önceydi."

Şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "On yedi yaşındayken mi?"

"Hayır. Ondan daha önce. Joe Lolipop - bu onun lakabı çünkü enayi çubuklarını severdi. Onunla yeterince birlikte olursanız nedenini anlarsınız."

"Görünüşe göre ağız problemi var," diye espri yaptı Ivy.

"Rossi ve De Lucci'nin çocuklarının çoğu aynı okula gidiyordu. Kendini beğenmiş çocuklarla dolu bir özel okuldu." Bazen devlet okuluna gitseydik daha mı iyi olurdu diye düşünürdüm. "On dört yaşında biri için cılız ve küçüktüm, beş on yaşında ve geniş omuzlu olan Matteo'nun aksine. Joe o zamanlar üçüncü sınıftaydı ve futbol takımının yıldız oyun kurucusuydu."

"Kısacası, o bir sporcuydu."

"Pislik bir sporcu. Okulu, öğle yemeği kalabalığını o yönetiyordu. Matteo ve ben okula ait değildik. Saf İtalyanlar değildik ama en azından ağabeyimin daha o zamandan benimle uğraşma tavrı vardı."

"Ya sen?"

"Başımı öne eğdim ama sadece beş beş yaşındayken ve bir deri bir kemikken böyle davranmak zordu."

"Bir büyüme atağı geçirmiş olmalısın. Şimdi kaç oldun, altı üç mü?"

"Evet. Boy tanrıları sonunda bana bir büyüme atağı bahsettiğinde on altı yaşındaydım."

"Bundan Joe'nun lisede sana zorbalık yaptığını mı çıkarıyorum?"

"Kolay bir hedeftim ve Matteo'nun gölgesinde kalmak istemeyecek kadar inatçıydım." Parmak eklemlerimi kanepeye vurdum. "Onun kızlar arasındaki popülerliğine de içerlediğimi söyleyebilirsin." Geriye dönüp baktığımda, o zamanın şimdiki halimizi ne kadar şekillendirdiğini gördüm. Matteo ve ben düşünceli halimizi başımızı öne eğip aynı zamanda tetikte olmaktan alıyorduk. En büyük müttefikimiz Dom bizden çok daha büyüktü ve çoktan üniversiteye başlamıştı. Matteo'nun işi daha kolaydı ve kızların kardeşimle tanışmak istedikleri için bana iyi davranmaları beni çok kızdırıyordu. Elbette sıskaydım ama on dört yaşındaki bir çocuğun azgın hormonlarına sahiptim ve bir kız arkadaş istiyordum ve seks yapmak istiyordum. Sevdığım kıza sakso çekmek.

"Ve Joe da bunu biliyordu. Aylarca beni Matteo'ya karşı zehirledi, ağabeyimin bütün kadınları aldığını ve onun artıkalarının bana dokunmayacağını söyledi."

Ivy'nin endişeli bakışları karşısında sııttım. "Merak etme, annemle babam bizi yola getirdi. Matteo ve ben yumruk yumruğa kavga ederdik. Renz ve Bianca bizi ispiyonladı. Joe'nun ne yaptığını itiraf ettim ve ailemden karışmamalarını istedim, ama Matteo Joe ile yüzleşti. Okulda birbirlerini dövdüler ve uzaklaştırma aldılar. Her şey benim yüzümden oldu."

"Matteo senin ağabeyin. Elbette seni savunacaktır." Ivy'nin sesi nazikti. "Layla bu işe nasıl dahil oluyor?"

BÖLÜM

Yirmi Bir

NICO

Bir süre sessiz kaldım. Duygularımda Layla'yı aradım, acı duyguları, öfkeyi, ama odaklanmış tek bir duygu bulamadım... belki pişmanlık, yoksa suçluluk muydu? "Layla bir... arkadaştı.

"Takılırdık. Ona aşıktım. Benden bir yıl ilerideydi. Tatlı ve sade biriydi. O benim ilk öpücüğümdü. Onun benim ilk her şeyim olacağını düşünmüştüm." Sanki ona karşı hiçbir şey hissetmemişim gibi şimdi ondan bahsetmek garip geliyordu. "On altı yaşına geldiğinde değişmeye başladı. Birdenbire, Joe'nun kur yaptığı popüler öğle yemeği kalabalığıyla birlikte olmak istedi. Daha sığ biri oldu. Sadece saç, makyaj ve amigolukla ilgilenen diğer kızlar gibi konuşmaya başladı. Hâlâ benimle takılıyordu ama insan içine çıkmıyordu."

"Oh, Nico."

Alaycı bir kahkaha attım. "Daha fazlası olduğumuzu düşünen salak bendim. Bana arkadaştan öte bir şey olmadığımızı söylemişti. Bir şekilde anladım. Annesi eski bir aileden geliyordu ve yaşaması gereken bir ismi vardı." Alaycı bir kahkaha daha attım. "Sanırım bunun tipik bir fakir lise hikâyesi olduğunu söyleyebilirsin, ama bundan fazlası var."

Ivy sustu ve söyleyeceklerime hazırlanıyor gibi göründü.

"Joe'nun zorbalığı iki yıl boyunca devam etti. Bazen, dolabımı karıştırmak, birinin bana çelme takması, öğle yemeğimi devirmesi kadar küçük bir şeydi.

Tepsi. Çoğu zaman karnıma bir yumruk indirirdi. Eğer karşılık verirsem ya da bir şey söylersem, Joe ve yordakıları beni köşeye sıkıştırır ve dverlerdi. Matteo her zaman arkamı kollardı ve zayıf, sıska bir ucube olduğum için benimle savaşanın her zaman o olmasından nefret ederdim, bu yüzden rklerimi saklamaya başladım. Çoğu zaman kapüşonlu giyyordum."

Artık o ocuk olmadığım için Ivy'nin yüzünde beliren acıma duygusuyla irkildim ama yaklaşıp parmaklarımızı birleştirdiğinde kırılğanlık yerini dengeleyici bir güce bıraktı. Daha fazlasını söylememi bekliyor olmalıydı.

"Ne zaman durdu?" "Joe çok ileri gittikten sonra."

Vücudu kilitlendi.

"İşler sarpa sarmadan birkaç ay önce Layla bana daha fazla ilgi göstermeye başladı. Arkadaş olamayacağım sığ bir kıza dönüşmüştü ama her ergen gibi ben de seksi hoş karşıladım. Artık onun ilki ben değildim ve o da benim değildi. Ama ergenlik hormonları duygularımı alt st ediyordu, çünkü seks ile aşk arasında bir bağ kurmuştum. Bir gün, biraz sapıka şeyler denemek istediğini söyledi ve ben de hemen kabul ettim. Onu terk edilmiş bir ahırda becermemi ve ona gerçekten sert davranmamı istediğini söyledi."

On iki yıl önceydi ama Joe hapisten çıktığından beri o günkü aşağılanmayı tekrar yaşıyormuş gibiydım. Öfke derimin altında kaynıyordu. Dom'la yüzleştim ve Joe hapisten çıktığına ve Manhattan'a hükmettiğine göre ondan kurtulmamız gerektiğinde ısrar ettim. Bunun yerine De Luccis'ler, yani ailem, beni sürgüne gönderdi. Tamam, sürgün biraz ağır bir kelime oldu. Ama Dom, babam, Paulie Amca ve Matteo benimle konuştular ve aptalca bir şey yapmadan önce Avrupa'da sakinleşmemi söylediler.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadı Ivy ve gözleri yaşla dolunca göğsüm sıkışmaya başladı.

"Benim için zlme prenses, ama ne olduğunu tahmin ediyorsundur."

"Sana tuzak kurdu."

Başımı salladım. "Evet. Oraya vardığımda Joe'nun Layla'yı yüzünde bir sırtışla becerdiğini gördüm."

"Tabii ki, ne kadar aptal olsam da, ona tecavüz ettiğini düşündüm. Onu kurtarmak için ahıra daldım. Arkadaşlarının da onunla birlikte olduğunu umursamadım. Bizi içeri kapattılar ve diğer ikisi beni yakalayıp yere yatırdılar ve Joe'nun Layla'yı boşalana kadar sikmesini izlettiler."

Onun zevk iniltileri kulaklarıma kara tahtaya çakılmış çiviler gibi geliyordu.

"Ben hâlâ yerdeyken Joe ayakkabısını yüzüme bastırdı ve 'Bir kız işte böyle becerilir, ezik' dedi. Layla güldü ve benim berbat bir sikici olduğumu ve bu yüzden onunla gittiğini söyledi."

"O kaltak... şu anda burada olsaydı onun için üzülür müydün?"

Pişmanlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. "O öldü, Ivy."

Gözleri irileşti ve sonra göz kapakları kapandı, sonra tekrar açarak "Sanırım gerisini anlatsan iyi olur" dedi.

"O zamanlar morluklarımı saklayamıyordum. Yüzümde Joe'nun ayakkabısının izi vardı. Beni bir kirişe astılar ve bir pinyata gibi kullandılar. Beni hastaneye gönderecek kadar değil ama çok acı çekecek kadar. Sanırım birkaç kaburgamı kırdılar. Çürüklerin çoğunun gövdemde ve bacaklarımda olduğundan emin oldular, böylece çok fazla görünmeyecekti. Joe onu ispiyonlamayacak kadar gururlu olduğumu biliyordu. Babam, Matteo, Paulie Amca ve Dom savaşa gitmeye hazırdılar. Bunu okula bildirmemi istediler, ama bu sonu gelmez sorular anlamına gelecekti ve herkes aşağılandığımı öğrenecekti. Ben bunu istemedim." Yumruklarımı sıktım. "Eğer hiçbir şey itiraf etmezsem, kimse bunun olduğunu kanıtlayamazdı. Joe da birilerinin dönüp kanıt bulma ihtimaline karşı fotoğraf çekilmesini yasakladı."

"Peki ya Layla?"

"Bir gün onlardan biriyle araba kazası geçirene kadar Joe'nun arkadaşları arasında dolanıyordu. Bir birahaneye gitmişlerdi. Layla öldü. Joe'nun arkadaşı kasıtsız adam öldürmekten hapse girdi. Joe'yu suçladım... Kendimi de suçladım."

"Nico... neden?"

"Belki de bencil bir pislik gibi davranmak yerine bir arkadaş gibi davransaydım... o hala burada olurdu."

"Bencil değildin. Hayatında savunmasız olduğun bir dönemde zorbalığa uğruyordun. Tanrı aşkına, o seni kullandı. Senden daha yaşlıydı. Annesi para babasıysa neden Joe'nun çevresinden statü kazanma ihtiyacı duydu?"

"Evde çok fazla baskı var. Yardım çığılığı. Bilmiyorum. Sadece ona yardım edemediğim için üzgünüm."

"Sana yaptıklarına rağmen mi?"

Ona cevap vermedim. Nasıl açıklayacağımı bilemedim. Layla ölmüştü. Ben yaşıyordum. Onun ihaneti, onun ölümü benim için nasıl yaşamayı seçtiğim ve kadınlarla nasıl ilişki kurduğum konusunda bir dönüm noktası olmuştu. Onun için üzüldüm. Biraz suçluluk hissettim. Arkadaşlığımızdaki erkek bendim ya da her ne boks

ilişkimiz vardı ve ben onu korumakta başarısız oldum. Bu yüzden kendimi bir daha asla o duruma sokmak istemedim. Özgüven sorunu olmayan, kariyerlerinde başarılı ve onları sevmeme ihtiyaç duymayacak kadar bencil kadınlarla çıktım. Tıpkı benim gibi aşkı küçümseyen kadınlarla.

"Ama Joe hapse girdi, değil mi?"

"Evet." Gülümsemem acımasızdı. "Benim tarafım ailenin yasal tarafı olabilir ama babam bu işin peşini bırakmayacaktı. Joe haraç toplama suçundan yakalandı. Polislere sızıntının De Luccis'lerden geldiğine dair bir his vardı içimde."

"Rossiler ve De Luccilerin savaşmasının nedeni bu muydu? O zaman mı başladı?"

"Hayır. Bir süredir sürtüşme ve rekabet vardı. Ama bu sadece işi kızıştırdı."

Arrow'dan pizzamızın geldiğine dair bir vızıltı aldım. Bitkin ve açtım ama garip bir şekilde hafiflemiştim.

"Pizza burada. Getireyim, sorularınız olursa açık bir kitap gibiyim."

Ivy

Nico'yu pizza yerken izledim. Televizyon ekranından başını kaldırıp bana gülümsüyor, bir parça daha isteyip istemediğimi, iyi olup olmadığını ya da ağrım olup olmadığını soruyordu ama bana anlattıklarını hâlâ sindirmeye çalıştığımı bilmiyordu.

Davranışları anlam kazanıyordu.

Çıktığı kadınlar. Karamsarlığı, tam kanlı İtalyanları tercih eden bir mafya kültüründe dışlanmış olmasından kaynaklanıyordu. Sera ve Matteo'nun geçen yılki sorununu hatırladım. Benzer bir durumdu. Nico'nun neden en düşünceli çocuk olduğunu da şimdi anlıyordum. Kabadayılardan hedeflerine odaklandıklarını bilirdim ama Joe Rossi'nin Nico'dan hoşlandığını anlaşıyordu.

Nico ikinci dilim turtayı da mideye indirdi, tabağını bıraktı ve bana döndü. "Söyle bakalım. Bana bir şey mi sormak istiyorsun?"

"Neden seni seçti? Aranızda bir husumet olduğunu anlıyorum ama neden özellikle seni seçti?"

Tabağına baktı ve kendini küçümseyen bir gülümseme verdi. "Karışık bir durum. Annemle babamın evlenmesinden bile öncesine dayanıyor."

İlginç. Dilimimi bitirdim ve Coca-Cola'dan bir yudum aldım. Tabii ki Nico şeker içeriği hakkında bir yorum yaptı. Yeni erkek arkadaşım hakkında öğrenmek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Joe'nun teyzesi Sofia Rossi, babasının sevgili kız kardeşi."

"Aman Tanrım, Sera'nın üvey annesi." Sonra durakladım. "Bekle, bu kulağa doğru gelmiyor. Sera'nın üvey büyükannesi."

Nico güldü. "Carlotta Teyze'nin üvey annesi diyelim."

"Amcanla ilgili bir şey var."

"İleriye atlıyorsun prenses."

Ağzımı kapattım. "Lütfen devam edin."

"Sofia bir zamanlar mafya prensesiydi ve Lorenzo Amca ile nişanlıydı."

Kalbim sıkışmıştı. Lorenzo, Cesar ve Paulie'nin en büyük kardeşi. De Lucci suç ailesini yönetmek için görevlendirilmişti, ancak Rossi'lerle ortak bir iş sırasında hamile bir kadının bir Rossi askeri tarafından infaz edilmesini hazmedememişti. Lorenzo intihar etti. Renz'e onun adı verildi.

"Beş Aile içinde babamın göreve gelmesi için baskı vardı, ancak o zaten adam olmak gibi bir planı olmadığını açıkça belirtmişti. Rossiler De Luccilerle evlilik yoluyla bir ittifak kurmak istediler ama babamın başa geçmesini istediler." Nico'nun ağzında çarpık bir gülümseme belirdi. "Daha da kötüsü, amcam Charles her şeyi berbat etti. Sofia'yı hamile bıraktı."

Charles McGrath Ava'nın kardeşi. Sera'nın anlattığına göre Charles, De Lucci suç ailesi için çalışan bir infazcıymış. De Lucci'ler onu Rossi'lere kiralamış ve Charles ile Sofia bu şekilde tanışıp ilişki yaşamışlar. Kısacası, Sofia'nın Rossilerin görücü usulü evliliğinde baş tacı olma şansını mahvetmişti.

"Ve her şey daha da kötüye gitti. Carlotta Teyze de bir De Lucci ile evlendi. Chicago'nun aranan mafya prensesiydi."

"Yani mafya kızgın çünkü kadınlarını De Luccis'in meşru tarafına kaptırmaya devam ediyorlar."

Nico'nun göğsü sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Oldukça fazla."

"Bu, Joe'nun geçmişte kalması gereken bir şey hakkında neden tuzlu olduğunu anlamlandırıyor. Sera, Matteo ile evlendi."

"Evet, birçok kişi buna da kızdı." "De Lucci'nin çene çizgisini suçla," diye takıldım.

"On dört yaşındayken çene hatlarımdan nefret ederdim," diye itiraf etti Nico. "Ama sanırım babam ve annemin iyi genlerine teşekkür etmeliyim."

Çocuklarımızın neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Beynim rekor kırdı. Daha yirmi dört saatten az bir süredir birlikteyken neden şimdiden çocuklarımızın neye benzeyeceğini düşünüyordum ki? "Seni cılız bir ocuk olarak hayal edemiyorum."

"Metabolizmamın yüksek olduğu ortaya ıktı-"

"Kulübe hoş geldin. En azından kasların gelişmiş. Ben hiç göğüs bytmedim."

Bana yaklaştı ve göğüslerimi avuçladı. "Bunları eleştirdiğini duymak istemiyorum. Mkemmeller." İfadesini çürütmek üzereydim ki bana hem kınayan hem de kızdıran delici bir bakış fırlattı. Eridim. Nico'nun sadık savunucusu olduğu göğüslerimi sevmeye başlayabilirdim.

"Peki nasıl bir spor salonu faresi ve sağlık delisi oldun?"

"Son dayağımdan sonra McGrath tarafındaki amcalarım beni yanlarına aldılar." Ayağa kalktı ve mutfağa gitti. "Buradan bir şey ister misin?"

"Kolam bana yeter," dedim ona. Pizzanın yanında istediğim tek içecek buydu, çok teşekkür ederim. "Sera bana birinci kattaki boks salonunu aanların onlar olduğunu söyledi."

"Evet, Matteo on dört yaşında boksa başlamıştı. Sıska vücudumdan utandığım için gitmek bile istemiyordum ama babam benimle ciddi bir konuşma yaptı. Kendimi savunmayı öğrenmem gerektiğini söyledi." Nico elinde birayla döndü ve bir yudum aldı. "Böylece boksa başladım ve hem boyum hem de kaslarım uzamaya başladı." Güldü. "Annem onu ev dışında yediğimizden şikayet etmeye başladı. Bize Eamonn's'ta yemeye başlamamızı söyledi." Bana eğlenen bir bakış attı. "Başka bir şey var mı?"

Ona sokuldum ve o da kollarını bana doladı. "Ben iyiyim. Geçmişini bana emanet ettiğin için teşekkür ederim. Yeniden yaşamak kolay olmasa gerek."

"Sen de bu kan davasına dahil oldun. Bilmeyi hak ettin." şakağımı öptü. Bunu yaptığında çok hoşuma giderdi. Bu cinsel değil, içindeki besleyiciydi. Ve ben de bunun şanslı alıcısıyım. Bu adam bir tanrı gibi sevişiyordu. Öfkeli seks yaptığımız zaman aşkın bir deneyimdi. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve geçmişteki karşılaşmalarımın hiçbiri buna yaklaşmamıştı.

Geri çekildi ve gözlerimin içine şiddetle baktı. "Bana yaralarından bahsedeceğine söz ver. Fiziksel olanlardan daha derin olduklarını biliyorum ama umarım bir gün bana onlardan bahsetmen için yeterince güvenini kazanmış olurum."

Söylenmeden bırakılan şey, Gizlilik Sözleşmesi'ni umursamayacak kadar ona güvenmekti. Edward'la geçirdiğim zamanı düşündüğümde, bu beni hâlâ kendime kızdırıyordu ama yapabileceğim tek şey kendimi affetmekti. Ayrıca Edward'ın yeniden ortaya çıkmasıyla nihayet bir kapanış yapabileceğimizi fark etmemi sağladı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Söz veriyorum."

Şu anda Nico ile her şeyin tadını çıkarıyordum. Edward'dan bahsetmek istemedim. En azından bu gece.

Bu gece, sonsuza dek benim olacak bir adamla yeni bir ilişkinin tadını çıkarıyordum.

BÖLÜM

Yirmi İki

IVY

Sahne arkasındaki koşuşturmanın canlı yayını bitirdikten sonra Katie arkamdan, "Sanırım Xander'ı kontrol etmen gerekiyor," dedi. On dakika sürecektir bir şov için sahneleme saatlerce sürdü. Moda influencer'ları, üst düzey mağazalardan sektör profesyonelleri, prestijli ön sıradaki A listesindeki konuklarımızdan bahsetmiyorum bile, mekânı doldurmuştu. Yedi hafta önce bu koltukları doldurmakta zorlanıyorduk.

Donateka'nın işletme müdürüyle yüzleşmek için döndüm. "Ne demek istiyorsun? Birkaç dakika önce iyiydi."

Katie bana bir fikrim yok dercesine omuz silkip sırtıttı, ben de Xander'ı aramak için telaşlı makyaj ve gardırop bölümünden geçerek sahne asistanlarının arasına daldım. Bianca beni fark etti. Saçları, Carlotta Teyze ve Ava'nın etrafta dolanmasından telaşlandığı belli olan stilistlerden biri tarafından düzeltiliyordu. Özellikle Carlotta. Elli kişi alması gereken alanın yetmiş kişiyle dolup taşmasının nedeni de buydu.

"Hanımlar." Yanlarına geldim ve onları uzaklaştırdım. "Sanırım yerlerinize oturmanın vakti geldi. Bianca emin ellerde." Nico'yu bulmak için etrafıma bakındım. Salon Oklarla dolup taşıyordu ve o da organizatörün etkinlik güvenliğiyle koordinasyonu sağlıyordu. "Xander'ı gördünüz mü?"

"Daha önce buralardaydı," dedi Ava. "Biraz gergin görünüyordu."

Birazcık paniğe dönüşmüş olabilir.

"Saç ve makyaja başlamalısın." Carlotta düz saçlarıma ve bitmemiş makyajıma baktı. Fondötenimi çoktan sürmüştüm ama podyuma çıkmadan önce görüntümü bozmak istemiyordum. "Ben kolayım." Göz kırptım. "Gösterinin tadını çıkarın!"

Ava ipucunu aldı ve Carlotta'yı sürükleyerek götürmeden önce bana komplocu bir şekilde sırtıttı. Şimdi Xander neredeydi?

Yüksek sesle konuşmuş olmalıyım çünkü Tracy önüme geçti ve "Xander hazırlık alanına gitti" dedi.

Tracy diğer yirmi beş modelle birlikte koleksiyona liderlik ediyordu. O, büyük beden modelimiz Serena ve CEN'ler iki kez gardırop değiştirdi. Uzun saçları geri gelmişti ve koyu maun dalgaları ve altın rengi röfleleriyle muhteşem görünüyordu. Yanından geçerken elini sıktım. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Acele et," diye seslendi baş stilist arkamdan. "Sırada sen varsın ve biz geride kalıyoruz."

Ona el salladım. Xander kadar önemli değildim. Bu gece onun gecesiydi ve ben sadece onun yardımcısıydım. Loş bir koridorda dolaştım ve kuzenimi koleksiyonu taşımak için kullanılan raflara yaslanmış halde buldum.

"Hey, kuzen," dedim. "Parti şurada."

Kambur duruyordu ve nefes nefese kalmış gibiydi. Ağlıyor muydu? Temkinli adımlarla ona yaklaştım. "İyi misin?"

Gözlerini kaydırıp ve boğazını temizledi. "Gidip hazırlanmalısın."

"Sen orada olmadan olmaz. Ne. Ne. Yanlış olan ne?"

"Baba." Düzensiz bir nefes verdi. "Bana bir mesaj gönderdi."

Olamaz. Midem bulandı, aynı zamanda öfke yüzümü ısıttı çünkü Jimmy Amca'yı tanırıyorsa, bu iyi bir şey değildi.

"Ne yaparsam yapayım, bu program ne kadar başarılı olursa olsun, benimle asla gurur duymayacağını söyledi."

Orospu çocuğu. Lanet olası pislik. O kadar öfkeliydim ki, görüşüm bulanıklaştı. Göğsüm, kelimeler oluşturabilmek için inip kalkıyordu. Kuzenimin duyması gereken kelimeler, bu yüzden ciğerlerimi sıkıştıran ve boğazımı sıkı gerginliği ittim ve söylemek istediğim kelimeleri çözdüm. "Daniel devralma teklifini engellediği için çok kızgın." Kardeşim bu sabah uçakla gelmişti ve De Luccis'lerle birlikte oturuyordu. Bu onun için garip olabilirdi ama başka bir yerde oturarak daha da garip olmasını istemiyordu. "Bunu biliyorsun, değil mi? Hâlâ gücü olduğunu düşündüğü yerde saldırıyor." Sonunda kendimi daha fazla tutamadım. "Sakın ona

güç, Xander. Jimmy Amca hakkında kötü konuşmamı istemediğini biliyorum ama babanın lanet olası bir pislik olduğu konusunda hemfikir olabilir miyiz?" Ses tonumdaki zehri gizlemeye çalışmadım bile. "Ve dürüst olmak gerekirse, Xander? Sen daha iyi bir babayı hak ediyorsun."

"Sana sahibim." Bana sarıldı ve ben de ona sarıldım.

"Her zaman."

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum. İçimde çalkalanan tüm endişeyi boşalttım ve Xander'a ihtiyacı olan yaşam çizgisini vermeye odaklandım. Benim Daniel'da sahip olduğum gibi bir ağabeyi ya da Sera gibi güvenebileceği en iyi arkadaşı yoktu. Bu yüzden De Luccis'lerin bize olan desteğini çok seviyordum. Xander ve beni ailelerine kabul etmelerini. Bir de Nico vardı.

"Çocuklar." Katie'ydi. "Rahatsız etmek istemem ama eğer ikiniz de yüzünüzü yerde göstermezseniz hazırlık alanında sinir krizi geçireceğim. Modellerin senin moral konuşmana ihtiyacı var, Xander, ve senin..." Beni işaret etti. "Makyaj ve saç şimdi."

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdik ikimiz de hep bir ağızdan.

Sonrasında bir son dakika hazırlıkları kasırgası yaşandı. İki stilist bana fön çekerken, usta makyaj sanatçısı da görünümüme son dokunuşları yaptı. Bir asistan ameliyathanedeki bir cerrah gibi fırçaları ve aletleri ona uzatırken, bir diğeri de aceleyle oluşmuş olabilecek kusurları sildi.

Bu telaş beni bunaltmış olmalı çünkü podyumda yürüme zamanı geldiğinde donup kaldım.

Tracy'nin son kıyafet değişiminden sonra ayaktaydım. Kasıla kasıla gitti ve ben sıkışıp kaldım. Parlak ışıklar yüzüme vuruyor ve topuklu ayakkabılarım bataklığa batmış gibi hissediyordu. Sayısız kez giydiğim ve kasıla kasıla dolaştığım kıyafet beni deli gömleği gibi sıkıyordu. Tekno-pop müziği girip çıkıyordu ve tek duyabildiğim nefes alışımdı, yoksa nabzım mıydı? Takip edeceğim model Tracy, çok uzakta görünen bir cankurtaran simidi gibiydi.

"Kımılda," diye bağırdı Xander. "Yapabilirsin, Ivy."

U şeklindeki pist bir dizi Roma sütunu ve kemeriyle çevriliydi. Kızıl, beyaz ve altın rengi çiçekler bu kemerlerin etrafını sarıyor ve tepelerinden sarkıyordu. Bana en yakın olan sütuna bir figür yaslanmıştı.

Nico'ydu. Kollarını ve ayak bileklerini kavuşturmuştu. Rahat görünüyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözleri aynı anda hem kızgın hem de gururluydu. "*Yapabilirsin*" diye mırıldandı.

Mikrosaniyeler olabilirdi ama kafamın içinde sonsuzluk gibiydi. Derin bir nefes aldım, bir ayağımı öne doğru kaldırdım, sonra diğerini ve tıpkı bir alışkanlık gibi hızlandım ve tıpkı Sera'yla mankenlik oynadığımız ve aptalca davrandığımız zamanlardaki gibi kasılarak ilerledim. Podyumda süzülüyordum, gözlerim önümdeydi. Kıyafetim bir peri kraliçesi kadar muhteşemdi, bu yüzden Xander yüzümü nötr tutmamı tavsiye etti. Diğer modellerin yaptığı gibi asık suratlı değil, ama bazen tasarımcının koleksiyon için yansıtmak istediği şey buydu. Xander ile yakın çalışana kadar bunu hiç anlamamıştım.

Son çıkıştaydım. Ve tüm model grubu son yürüyüşü yapmaya başladı.

Sahnenin arkasına döndüğümde, üç asistan beni grup yürüyüşü için kabarttı.

Tracy, Serena ve ben arkadan geliyorduk. Xander bize katıldığında alkışlar gök gürültüsü seviyesine yükseldi. Elimi tuttu ve birlikte gruptan ayrılarak son selamlamayı yapmak üzere U pistinin ortasına doğru birkaç adım attık. Bu kez dudaklarımı bir gülümsemenin süslemesine izin verdim.

Felaket yok, kırık topuk yok, tökezleme yok.

Gece büyük bir başarıydı ve gecenin geri kalanını erkeğimle kutlamak için sabırsızlanıyordum.

Nico

Prensesim muhteşemdi.

O da donmuştu.

Buna hazırlıklıydım. Kızım sertti ama kendine güvensizliği vardı. Takıntılarımı aşma ve kız kardeşimi koruma hedefim uğruna onun zorbalarından biri haline geldiğim için utanıyordum. Son birkaç hafta içinde onu daha yakından tanıdıkça, başardıklarıyla gurur duydum. Onu desteklemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

İşte buradaydım, ona cesaret verici bir gülümseme veriyordum. Bana baktı ve o an kendine olan güvenini yeniden kazandığını görmekten ziyade hissettim.

O bu adımı attığında, ben de kendi adımlımı atmıştım.

Ona aşık olmuşum.

Derinlemesine.

Geri dönülmez

bir şekilde.

Onu pistte ilerlemesi için cesaretlendirirken bile, burada onu benim gibi gören her erkeğin gözlerini oymak istiyordum. Onu saklamak istedim, özellikle de Edward Sinclair'in açgözlü gözlerinden. Dergisinin editörlerinin yanında oturuyordu. En ön sırada oturuyordu ve burada olması beni kızdırsa da tek yapabildiğim dişlerimi sıkmaktı. Bu gece Xander ve Ivy'ye aitti.

Koltuğuma geri döndüm ve Sera'nın yanına çöktüm. Ivy, birkaç Ok'un nöbet tuttuğu U'nun karşı tarafına geçmişti. Onun güvenliğini hiçbir şekilde riske atamazdım.

"Ah, bu çok tatlı," diye fısıldadı Sera kulağıma. "Ivy'nin Pixygram'ına gönderdim."

Ona uzun uzun baktım.

"Ne? Bana erişim izni verdi. Her zaman erişimim vardı. Onun akışında bu kadar çok görüldüğünüze göre ikiniz de kendi karma isim hesabınızı açmalısınız."

Ağzım seğirdi. Gözlerim onun podyumdan çıkışını izledi. Moda haftasından önceki dört hafta boyunca Ivy çok sayıda video ve fotoğrafımızı çekti. Nicovy fandomu patladı ve herkes günlük varlığımız hakkında sorular sormaya devam etti. Çok sayıda takipçi talebi aldım. Hiçbirini kabul etmedim. Sosyal medyadaki tek amacım Ivy idi.

"Gerek yok. Sadece iki kişiyi takip ediyorum." Bianca ve Ivy. "Bunun ürkütücü olduğunu biliyorsun."

Carlotta öne doğru eğildi ve Sera'yı susturdu. Sessiz bir kahkaha attım.

Telefonum çaldı.

TREVOR

Sandro Rossi dördüncü çeyrekte duruyor.

Sorun mu var?

Pek sayılmaz. Sadece şovu izliyorum. Davetiyesi var.

Kahretsin, Bianca.

Ancak Sandro Rossi, Rossiler ve De Lucciler arasında İsviçre'ydi ya da öyle görünüyordu. Üvey kardeşinin ve ailesinin eski patronunun ölümünden sorumlu olmakla suçlanan biri olarak, örgüt içinde pek çok düşmanı vardı. Sorun şu ki, örgüt içinde ve dışında sadık destekçileri de vardı. Tehlikeli bir durumdaydı ve bu yüzden onu Bianca'nın etrafında istemiyorduk.

Eğer sorun yaratmıyorsa, onu rahat bırakın.

Anlaşıldı.

Modeller son yürüyüşleri için piste tekrar girdiklerinde tezahürat ve alkışlar başladı.

Bianca ortaya çıktı ve evet, kız kardeşimle gurur duyuyordum. Grubumuz ayağa kalktı. Annem ve Carlotta Teyze o geçerken tezahürat yaptı ve geri kalanımız da onu takip etti. Küçük kız kardeşimi efsanevi bir suikastçının sevgi nesnesi olarak düşünmek istemiyordum ama işte buradaydık. Bianca'nın defileye bir şey kanıtlamak için mi katıldığını da merak ettim.

Ama her neyse.

Annem ve babama baktım. Çok gururluydular ve gülümsüyorlardı ve önemli olan da buydu.

Şimdilik.

Ivy, Tracy ve Serena ile birlikte arkadan geliyordu. Kalabalığın uğultusu kulakları sağır ediyordu. Irk ve beden çeşitliliğinin bir kutlaması.

Onunla gurur duyuyordum ve neden *Glamourique* ekibinin dikkatini çekmesi gerektiğini anlıyordum.

Xander ve Ivy selamlarını verdikten sonra, kulise girecek olan De Luccis'lerin başında ben vardım. Merkezde en iyi oturma pozisyonunda olmayabilirdik ama alana en hızlı erişim bizim elimizdeydi. Kimin içeri alınacağını kontrol eden Arrow'a el salladım.

"Nico!"

Ivy bana çarptı. Onu kucağıma aldım ve iyice öptüm. Gitmesine izin verdiğimde, onun için hazırladığım buketi uzattım.

Kulisteki aile payımız elbette çok fazlaydı ama De Luccis'ler Xander'ı neredeyse evlat edinmişken, Ivy benim kız arkadaşımken ve Sera onun en iyi arkadaşırken kim tartışabilirdi ki? Ama özellikle Bianca da gösteride olduğu için.

"Mei," dedi Daniel arkamdan. "Artık en sevdiğin kişi ben değil miyim?"

Kollarımdaki kadını isteksizce bıraktım. Ivy Daniel'a sarıldı. Kardeşi sarılma karşısında şaşırmişti. Kolları havada asılı kalmış, ne yapacağını bilemez bir halde elleri omuzlarında geziniyordu. Dokunaklı değillerdi ama sonunda o da kıza sarıldı.

Biz İtalyanlar onlara bulaşmış olmalıyız.

Xander ve ekiple tebrikler, sırt sıvazlamalar ve tokalaşmalar yapıldı. Kaosun içinde bir düzen oluştuğunda, en iyi kızlarımı kollarıma aldım. Sağımda Ivy, solumda Bianca.

Sera fotoğrafımızı çekti. Muhtemelen Ivy'nin sosyal medya hesaplarında paylaşmıştır. Bianca, Sera ve Matteo ile sohbet etmek için benden ayrıldı.

Ivy'nin yüzü kızarmış, gözleri zaferle parlıyordu. Nefes kesiciydi, göğsümün duygularla sıkışmasına neden olacak şekilde son derece çarpıcıydı. Bir bakıma, tüm bu duyguları şişeleyip tekrar tekrar sarhoş olabilmeyi diledim.

"Aman Tanrım, bu çok çılgıncaydı!" diye haykırdı. "Başardın bebeğim. Sen ve Xander."

"Şaka mı yapıyorsun? İş daha yeni başlıyor. Tabii alıcılarımız varsa."

"Bol bol alacaksınız." Birçok katılımcının not aldığını gördüm.

Glamourique editörü ve maiyetinin alana girdiğini gördüm. Edward onları takip etti ve Marie Pierre doğrudan Xander'a giderken, Edward bize doğru yöneldi.

O ve ben göz göze geldik. Ivy ile seks yaptığımızı duyduğundan beri yüz yüze gelmemiştik. Ivy'yi tanıdık bir kucaklamayla sarmalamadan hemen önce soğuk gözlerinin ısınması beni kızdırdı.

"Orada muhteşemdin, tatlım." Onu ağzının kenarından öptü. Aslında, eğer Ivy yüzünü çevirmeseydi, onu dudaklarından yakalayacaktı.

Yumruklarım sıkıldı. Kollarını yuvalarından çıkarmayı unuttum. Kafasını da koparmak istiyordum.

"O muhteşem." Ivy'yi tekrar kollarıma aldım. Edward ve ben onun başı üzerinde sessiz bir horoz dövüşü daha yaptık.

"Desteyiniz için teşekkürler," dedi

Ivy. "Ben her zaman senin yanındayım."

Vücudu benimkine karşı sertleşmişti. Huzuru korumaya çalıştığını biliyordum ama onun gecesini mahvedecek kadar bencil ya da egoist değildim,

Edward'a verdiğim tepki yüzünü dağıtmak olsa bile.

"Evimde bir parti düzenliyorum." Beşinci Cadde'deki bir adresi telaffuz etti. "MET'in hemen önünde." Sanki bilmiyormuşum gibi, onun ve doksan milyon dolarlık dairesi hakkında bir dosyam vardı.

"Xander ve benim birkaç davetiyemiz vardı..." Ivy söylemeye başladı.

"Bunu kaçırmak istemezsin." Kendinden eminmiş gibi eğildi. "Üç büyük lüks mağazanın moda alıcılarının orada olacağına dair iyi bir otoriteye sahibim. Bunu bir düşün tatlım. Şimdi gidip günün adamını tebrik edeyim."

O ve Marie Pierre yer değıştirdiler ve genellikle soğukkanlı olan moda editörü Ivy'ye sıcak bir gülümseme verdi. "Harika bir gösteri." Ivy'nin elini sıktı. "Edward'ın suaresine gelmelisin. Herkes orada olacak." Bana kısa bir süre baktı ve ben gözlerindeki bakışın ne anlatmak istediğini çözmeye çalıştım. Sanki Ivy'nin gitmesinin önündeki engel benmişim gibi.

"Orada olacak," dedim.

"Güzel."

Sonra, içeri girdiğı gibi hızla maiyetiyle birlikte çıktı. Edward bir süre daha oyalandı, çıkmadan önce Ivy'ye kaçamak bakışlar attı. Sera'yla sohbe devam etmiş olsa bile, kollarım ona sarılıyken vücut dilindeki değışikliği fark ettim.

Edward gittiğinde kollarımda döndü ve kendi kollarını boynuma doladı. "Parti sonrasına gitmemize gerek yok."

"Ne?" Sera haykırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Edward Sinclair'in dairesiyle çok ilgileniyorum. Matteo bizimkinden daha pahalı ve daha büyük olduğunu söyledi." Sera ve Matteo Beşinci Cadde'de bir yer satın aldılar.

"O da neydi bebeğim?" Ağabeyim karısını boynundan yakaladı ve yüzünü ona çevirdi.

"Parti sonrası partilere gitmek istemiyorlar." Suratını astı. Matteo bana kaşlarını kaldırdı.

Ivy, Edward hakkında kimseye açılmamıştı, Sera'ya bile.

Ivy'nin yanağını okşadım. "Sen nereye gitmek istersen ben de oraya giderim. Bu gece seninle ilgili."

"Ah, şimdi her şey halloldu, hadi duraklarımızı planlayalım." Sera, Xander'ı görmeye gitmek için Ivy'yi sürükledi.

Matteo bana, "Karımın bildiğı ve bilmediğı şeyleri dengelemek giderek zorlaşıyor," diye bilgi verdi.

"Ivy hazır olduğunda ona Edward'dan bahsedecek."

Kardeşim tüm kirli hikayeyi bilmiyordu. Sadece Edward ve Ivy'nin bir geçmişi olduğunu biliyordu.

"Onun bildiği kadarıyla ben hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bir yıldan kısa bir süre içinde tekrar köpek kulübesine dönmek istemiyorum."

Ona kardeşçe sarıldım. "Sessizliğini takdir ediyorum."

Ivy odanın diğer ucundan gözlerimi yakaladı ve *teşekkür ederim dedi*.

Lanet olsun bu kadına. Göğsümü doldurdu. Bu gece onun gecesiydi ama yine de nasıl hissettiğim konusunda endişeliydi. İşte bu yüzden bencil kadınlarla çıkmıştım, beni umursamadıklarını biliyordum ve daha derin duygular geliştirmek için bir nedenim yoktu.

Ivy tüm duvarlarımı yıkmış, tüm kırılğanlıklarımı gözler önüne sermişti. Umurumda mıydı? Hayır. Çünkü sadece onun için savunmasızdım.

Sinclair'in dairesine vardığımızda saat ondu. İlk partiden sonra annemler, Carlotta ve Paulie eve gitmişlerdi. Daniel bile jet lag'i bahane ederek ikinci partiye gitmemek için yalvardı. Yine de gelebildiğine sevindim. Amcasının şirketi devralma girişiminden dolayı çok meşgul olduğunu biliyordum ama Donateka için düzenlenen bu anıtsal etkinliği kaçırırsa yıkılırdı.

Xander'ın Ivy ve Daniel ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafı Donateka'nın ve kendisinin sosyal medya hesaplarında çoktan yayınlanmıştı bile - Xander'ın babasına büyük bir siktir git. Sosyal medyada ayrıca Xander'ın *Glamourique* Hong Kong'un kapağında yer alması için çağrılar yapılıyordu.

Sinclair'in dairesi son derece şık giyimli ve varlıklı konuklarla doluydu. Kalabalığın taşması, siyah-beyaz karo döşemelerle uyumlu lüks bir monotonlukta ağartılmış duvarların eski paradan bahsettiği girişe ulaşmıştı bile. Geniş bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Kulağında telsiz olan koyu renk takım elbiseli bir adam asansörün yanında duruyordu. Onu Sinclair'in güvenlik görevlilerinden biri olarak tanıdım. Dairenin etrafına dağılmış birkaç tanesiyle, insan Sinclair'in başkan olduğunu düşünebilirdi.

Xander ve Katie bu akşamki hedeflerini çoktan belirlemişlerdi. New York'taki lüks marka mağazalarının alıcıları. Matteo ve ben, Ivy diğer konuklarla kaynaşırken onun yanında kaldık. Dinledim, soru sorulduğunda cevap verdim ama asla dikkatleri üzerime çekmedim.

Gzlemledim.

Sarkık hissettiğinde Ivy'nin omuzlarına masaj yaptım ve susuz kaldığında su içtiğinden emin oldum. Ayrıca ona eğer

dişlerinin arasına yemek sıkışmıştı. Bundan bahsettiğimde çok tatlı bir şekilde güldü. Ne de olsa bir sosyal medya hatasından dolayı suçlanmak istemiyordum. Yaptığı canlı yayınlar dişlerimi gıcırdatmama neden oluyordu, ancak yörüngesindeki insanlara ilham verdiği güven için onu daha çok seviyordum. Kendi güvensizlikleri vardı ama başkalarına moral veriyordu ve Xander bana programdan önce Ivy'nin onun için ne yaptığını anlattı.

O sadece benim savaşçı peri prensesim değildi, daha çok bir melek gibiydi.

Beni kesinlikle daha az kara kara düşündürdü, yeniden birini sevebileceğime ve ona güvenebileceğime inandırdı. Uzun zamandır aşkı küçümsüyordum ve şimdi takıntılı olduğumu kabul etmekle birlikte doğrudan aşka dalıyordum. Ivy'nin Pixygram'ına kaç kez girdiğim bile sevgilime ne kadar aşık olduğumu göstermeye yetmiyorsa, hiçbir şey yetmezdi. Çocuklar, özellikle de Dom ve Trevor bu konuda bana bok atmaktan vazgeçmiyorlardı. Kuku kırbacı yediğimi söylediler. İnkâr etmedim.

"Al, bir yudum iç." Bianca Ivy'ye bir içki verdi. "İçinde alkol var mı?" Kırptım.

Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Sakin ol, bu shandy."

"Bu gerçekten çok iyi," dedi Ivy. "Alkolün tadını neredeyse hiç almadım, sadece çarkıfelek meyvesinin tadını aldım." Bana doğru baktı. "Bana da bir tane getirebilir misin?"

"Şuradaki bar." Bianca işaret etti. "Süslü meyveli şeylerin olduğu yer orası."

"Anladım." Manhattanlıların oluşturduğu kalabalığın arasından sıyrıldım, kolayca hareket ettim, çoğu benim geldiğimi görünce yol verdi. Bu Matteo'nun ve benim alışık olduğumuz bir tepkiydi ve sosyetenin yüksek kademeleriyle kaynaşırken avantajımıza kullanıyorduk. Sosyal tırmanışçıları ve yeni paralıları tespit etmek kolaydı. Yeni buldukları zenginliklerini ilan eden logolara sahip markaları tercih etme eğilimindeydiler.

Bara ulaştım ve gözümü Ivy'den ayırmamak için döndüm. Matteo yanlarındayken bile gardımı almadan edemiyordum. Ama endişelenmeme gerek yoktu. Onu uzak tutmaya çalıştığım adam bana doğru geliyordu.

"De Lucci."

"Sinclair. Harika parti."

Sıkıca gülümsedi. "Görünüşe göre Ivy iyi vakit geçiriyor." "Geçiriyor. Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Barmen bana Ivy'nin içkisini uzattı ve bana kalırsa sohbetimiz sona ermişti, ama görünüşe göre onun için değil. Dirseğimi tuttu.

Parmaklarının kolumu kavradığı yere baktım. "Sakıncası var mı?" "Sadede geleceğim," diye homurdandı, yüzüme bakmaya başladı ama Kolumdaki mengene.

Kaşlarımı kaldırdım. "Buyurun."

"Ivy'nin ihtiyacı olan şey sen değilsin." Her kelimeyi telaffuz etti ve her hece kafatasıma çarptı.

"Eğer onun mutlu görünmeyi hak etmediğini söylüyorsanız, o zaman kafanızı muayene ettirmeniz gerekir."

"O sadece sana aşık."

"Olabilir. Ama herkesin içinde iddia ettiği kişi benim."

"Nedenmiş o, De Lucci? Hiç sosyal medya varlığınız yok. Neden kendini Ivy gibi birine bağlıyorsun?"

"Sana duygularımı açıklamama gerek yok ve biliyor musun? Ivy gizlilik anlaşması nedeniyle aranızda neler geçtiğini bana anlatamıyor diye aptal olduğumu ve gerisini çıkaramayacağımı mı sanıyorsun? Tek yapmam gereken boşanmanızı araştırmak ve öğrenmek."

"Onlar söylentiye."

"Duman varken... Ivy bana söyleyemez. Bulacağım herhangi bir bilginin ondan gelmeyeceğinden emin olabilirsin. Ama Hong Kong'a kaçışının zaman çizelgesine bakılırsa, bunun tek sebebi sen olabilirsin. Sen, ondan yirmi yaş büyük bir adam, onu manipüle ettin, istismar ettin, muhtemelen sadist eğilimlerini tatmin etmek için beynini yıkadın."

"Seni iftiradan dava edeceğim," diye tısladı.

"Gerçekten mi? Ivy'nin beni savunmaya gelmeyeceğini mi düşünüyorsun? Kanun gizlilik anlaşmasını iptal edebilir. O on dokuz yaşındaydı, sen ise otuz dokuz. İçinde ne olduğunu öğrenirse bir yargıç seni taşaklarından asmaz mı? Medya şirketiniz ne kadar güçlü olursa olsun, bu sırrın ortaya çıkmasını sağlayacağım. Eminim Sinclair Baba buna bayılır, ha?" Eğildim. "Unutma, biz de insanları tanıyoruz ve tanıdığımız insanlar kirli oynamaya alışkındır."

Sinclair'in çenesi sertçe sıkıldı, burun delikleri açıldı ve gözleri çelik gibi soğudu.

"Şimdi izin verirsiniz, *kız arkadaşım* içkisini bekliyor."

Ivy ve Matteo'nun gözleri benim üzerimdeydi ve Sinclair'le yüzleşmeme tanık olacaklarını tahmin ediyordum. Bu sırada Sera ve Bianca hararetli bir tartışma içindeydiler ve bana aldırış etmiyorlardı. Onların yanına vardığımda, Ivy

hemen beni kenara çekti. İçkisinin tadına baktı ve "Edward sana ne dedi?" derken odaya bakıyormuş gibi yaptı.

"Senin için iyi olmadığını."

"Cesaret." Bir yudum daha aldı. "Gelmemeliydik."

Ona hak vermek yerine Xander ve Katie'nin kiminle konuştuğunu sordum. "Rodeo Drive'daki bir mağazanın alıcısı."

"Süslü," diye mırıldandım.

"Nico, geçmişim seni etkilediği için çok üzgünüm," diye inledi. "Benim dramımdan bıkmış ve usanmış olmalısın."

Ah, sevgili prensesim, hep başkası için endişeleniyorsun. Yüzündeki hayali bir tutam saç okşadım. Bunu birkaç kez yaptım. Yüzüne dokunmak beni rahatlatıyordu. Sonunda çenesini kavradım ve kısa bir öpücük için yukarı kaldırdım. "Benimkiyle de uğraştığını unutuyorsun."

"Rossis mi? Ben başlattım."

"Sadece beni sıkıştırmak için bir bahane buluyorlar."

"O zaman onları geri sokarız." Sanki ona güç veriyormuş gibi şampanyadan biraz daha içti. "Bu içki nefis."

"Bunu paylaşmalısın."

Kıkırdadı. "Seni bir sosyal medya sansasyonuna dönüştüreğim." "Tanrı yardımcımız olsun."

Telefonunu kaldırdı, martini bardağını havaya kaldırdı ve hayran olduğum sevimli ördek suratını yaptı. Omzunun üzerinden en düşünceli bakışımı attım.

Çabuk.

Başlık attı ve paylaştı.

Takipçileri de onayladı.

BÖLÜM

Yirmi Üç

IVY

Bulutların üzerindeydim.

Defile başarılıydı. A listesinde yer alanlarla dolu olduğu için değil, podyumda hiçbir aksilik yaşanmadığı için değil, Xander selam verdiğiğinde babasına büyük bir "fuck-you" çektiği için de değil - bu en üstteki krema olabilirdi - ama Katie ve Xander'a göre başarılıydı çünkü en iyi perakendecilerden siparişler yağmaya başlamıştı ve röportaj talepleri de öyle. Çoğu insan moda haftasının sadece koleksiyonun sunumundan ibaret olduğunu düşünürdü, ancak başarısını belirleyecek olan sonrasında yaşananlardı.

Ama bunu benim için olağanüstü kılan şey yanımda oturan adamdı. Sonunda Edward'ın parti sonrası partisinden ayrılıyorduk. Xander bir otelde kalıyordu, bu yüzden bu gece sadece ben ve Nico vardık. Son birkaç haftadır yaşadığım çılgınlıklar sırasında o benim dayanağım olmuştu. Onun hakkındaki önyargılarım değişmemişti. Sadece onu daha iyi anlıyordum. Karamsarlık onun kişiliğinin doğal bir parçasıydı. Çok fazla şeyi içselleştirmişti. Dikkatliydi. Sosyal medyada olmayı hoş görüyordu çünkü ben buydum. Daha önce Bianca üzerinde neden kötü bir etkim olduğunu düşündüğünü anlıyordum ama önceki önyargısını mazur görmüyordum. Çabuk sinirlenmesini de mazur görmüyordum. Ama bu gece Edward'ın yanında öfkesini kontrol altında tutmasını takdir ettim çünkü eski sevgilimin

onu dürtmüştü. Bu Nico'nun ne kadar önemseydiğini, Xander ve bana ne kadar saygı duyduğunu ve gecemizi mahvetmek istemediğini gösteriyordu.

Nico'ya baktım ve birleşen ellerimizi sıktım. Bana kısa bir bakış atıp gülümsedikten sonra bakışlarını New York trafiğine çevirdi.

"Hell's Kitchen'a gitmiyor muyuz?" Ben sordum. "Hayır."

"Lafayette'e giden yol burası." SoHo'daydık. "Evet."

Tam heyecanımı yenebileceğimi düşündüğüm anda kalbimin atışları hızlandı. "Hazır mı?"

"Bekle ve gör."

Güldüm. "Daha fazla heyecana dayanabilir miyim bilmiyorum."

Nico birbirine bağlı parmaklarımızı kucağına aktardı ve sırayla kaldırıp elimin arkasını öptü. Diğer elinin topuğuyla Maserati'ye manevra yaptırıyordu. Bunu yaparken çok seksiydi. Becerikliydi. Şık ve seksi bir aracın direksiyonunda seksi bir adam. Nico De Lucci söz konusu olduğunda gözlerimin yıldızlarla dolduğu söylenebilirdi. SUV yeraltı otoparkına girdiğinde, bana ayrılan yere kaydı ve motoru durdurdu. "Sakın inme. Beni bekle."

"Biliyorum." Nico'nun yanındayken feminizm beni terk etti. Kapıları açmak, sokağın tehlikeli tarafından yürümek ve benim için bir şişe suyun kapağını çevirmek gibi şövalyece davranışlarından heyecan duyuyordum ama yatak odasında bir centilmen olmaktan çok uzaktı.

O benim pis, kaba sevgilimdi.

Ve ayak parmaklarımı kıvrırdı.

Kapı açıldı ve inmemeye yardım etti. "Seni taşımamı ister misin?"

Zavallı ayaklarım son model Louboutin'lerin içinde ezilmişti. "Hayır, ama sonra ayaklarıma masaj yapabilirsin."

"Her zaman bir zevk." Sesi, tüylerimi diken diken eden ve bana adımı unutturan boğuk bir baritona dönüştü. "Ayak parmaklarından hoşlandığımı biliyorsun."

"Ayak fetişin olduğunu bilmiyordum," diye takıldım. "Benim her şey fetişistim var."

Evet, ayakkabılarımda ayak parmaklarımdan kıvrılacağı yer kalmamıştı ve giysilerim küçülmüş, cızırtılı ve boğucu hale gelmişti, öyle ki onları yırtıp atmak istiyordum. Amım ıslaklıktan zonkluyordu. Sırf bu yüzden bile boşalabilirdim.

Nico'nun yanında duruyordum. O kadar kolay mıydım? Beni komutla boşaltabileceğinden şüpheleniyordum.

Ayakkabılarımdaki acıya rağmen, vücudumun geri kalanı Nico'nun benim için tasarladığı uygunsuz tasarımlarla dolup taşan düşüncelerimle karşılık verdi. Ya da belki de benim onun üzerindeki tasarımlarımdı. Dizlerimin üzerine çökmek ve dudaklarımı onun muhteşem sikine dolamak istiyordum. Şu anda nerede olduğumuz umurumda değildi.

"Gerçekten yorgun değilim." Asansöre bindiğimizde ona utangaç bir bakış attım.

Boğuk bir ses çıkardı ve bakışlarını kaçırdı, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. Ama başını kaldırdığında asansördeki boşluk sadece o ve benimle doldu. "Bu gece şanslı olduğumu söyleme şeklin bu mu?"

"Seni tanıyorum, Nico De Lucci. Bu gece seks için çok yorgun olduğumu düşüneceksin.

Bana bir banyo hazırlayacaksın ve sonra yatağa yatıracaksın." "Beni sıkıcı biri gibi gösteriyorsun prenses." "Tam tersine."

Asansörün kapıları açıldı. Saldırıdan sonra çatı katına iki kez gelmiştik. İlki, Nico bir ekibe derinlemesine temizlik yaptırdıktan sonraydı. Yerde tek bir kan lekesi bile bulamamıştım. İkincisi, çatı katında hâlâ aynı mobilyaları isteyip istemediğimi değerlendirmek içindi. İstiyordum. Hiçbir pislik beni burada yaşamaktan korkutamayacak ve mekânımın nasıl olmasını istediğime dair fikrimi değiştiremeyecekti. Polis hâlâ bana kimin saldırdığına dair bir ipucu bulamamıştı. Manhattan'da daha ciddi suçlar vardı ve benim davam, saldırım ne kadar yüksek profilli olursa olsun, öncelikli değildi. Trevor'ın kendini savunduğu video görüntülerinden anlaşılmıştı ve polisler bu davayı silahlı soygun kapsamına almaya hevesliydi.

Ne Nico ne de kuzeni Dom polisin soruşturmasına sıcak bakmıyordu ama yine de olayı araştırdıklarını ve Rossilerle bir bağlantı bulmaya çalıştıklarını biliyordum. Hatta bana askerlerinin bazı resimlerine baktırdılar ama yüzlerini görmediğim için onları teşhis edemedim.

O akşam sadece bir bulanıklıktı.

Nico anahtar kartımı aldı ve biriminin kapısında okuttu. Kameralar ve giriş de dahil olmak üzere çatı katımdaki genel güvenliği güncelledi. Çatı katının güvenliği De Luccis'lerin güvendiği bir şirket tarafından gözetleniyordu. Aslında, onların yan kuruluşlarından biriydi.

Kapıyı biraz açtı, sonra bana baktı. "Gözlerini kapat, dikizlemek yok."

"Oh, sen tam bir baş belasısın." Ama bana söyleneni yaptım. Beni içeri götürdü. Burnuma sümbülteber kokusu yayıldı. Bu kokuyu biliyordum çünkü en sevdiğim mum kokusuydu. Duygusallık ve her şeyle doluydu. Göz kapaklarım tamamen karanlıkta değildi, bu yüzden bir çeşit aydınlatma olduğunu düşündüm. Nico beni odanın içine doğru götürdükçe sabırsızlanmaya başladım ve sanki talimatlarına karşı geleceğimi biliyormuş gibi arkama geçip elleriyle gözlerimi kapattı.

Oturma odasında olduğumuzu anlayabileceğim bir yerde durana kadar çatı katına doğru ilerledik. Ellerini indirdi ve omuzlarımı sıktı. "Artık gözlerini açabilirsin."

Yaptım. Ve nefesim kesildi.

Benden önce, çatı katım, oturma odasının ortası için seçtiğim avize ile desteklenen her boyutta mumla aydınlatıldı. Köşelerde gizlice duran birkaç abajur daha fazla aydınlatma sağlıyor, ancak tüm bu rahat düzeni bozmuyordu.

"Nasıl?"

"Carlotta Teyze ve annem," dedi kulağıma. "Zaten parti sonrası için çok yaşlı olduklarını söylediler ve bunu benim için yapmayı teklif ettiler."

Bir adım daha atmaya çalıştım ama çatı katının dönüşümü karşısında şaşkına döndüm. Kremsi beyaz deri kabarcıklı koltukları tercih ettim. Beyaz renk için daha sonra pişman olabilirim ama altın rengi ayaklarla çok iyi gitti. Sehpa cam ve altın rengindeydi. Suni kürk beyaz orta halıyı tamamlıyordu. Daha sonra bundan da pişman olabilirim. Boğazımda bir hıçkırık yükselirken gözlerimde yaşlar oluştu.

Duygularımın çığ gibi büyümesi zapt edilemeyecek kadar güçlüydü. Dönüp kollarımı Nico'nun boynuna doladım ve yüzünü öpücüklere boğdum. "Sen en iyi erkek arkadaşsın."

Kelimelerim karmakarışık çıktı. Beni anlayıp anlamaması umurumda bile değildi.

Utanmadan vücuduna tırmanmaya çalıştım, aynı zamanda önümü onunkine yapıştırdım, bacağıma kalçasına dolandım, yaklaşmaya çalıştım ve ereksiyonunu zaten kaya gibi sert buldum. Kendimi ona sürüyordum ve amım külotumu ıslatan bir ıslaklıkla titreşiyordu.

"Oh, Tanrım." Sanırım mini bir orgazm yaşadım.

"Kahretsin bebeğim," diye mırıldandı çılgınca öpüşmelerimizin arasında. "Çok ateşlisin."

"Sana seksi göstereceğim, sevgilim." Parmaklarım, tenimi aşındıran ve meme uçlarımı büzen bir aceleyle kemerini çözdü. Düğmeyi bıraktım ve fermuarı indirdim, ses hızlı nefes alış verişlerimizi böldü.

Ereksiyonunu kavradım, ağızlarımız tam olarak birbirine değmiyordu, bakışlarımız birbirine yapışmıştı. Beni oturma odasına, devasa yastıkların ortasına götürdü.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve sikinin tepesini yaladım. Onun tısladığını ve sonra inlediğini duymak beni güçlendirdi ve daha da ıslattı.

"Beni merhametinize bıraktınız prenses."

"Bana bir iyilik yap," dedim boğuk bir sesle, başımı kaldırıp ona bakarak. Yutkundu ve gözleri gece yarısının tonunu aldı. "Ne istersen." "Benden nefret ediyormuşsun gibi yüzümü becermeni istiyorum."

Sanki emin değilmiş gibi dondu kaldı. Ona saf baştan çıkarıcı bir bakış attım. Her şey gözlerimdeydi. Daha önce hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım. İhtiyaçlarımı çok yanlış anlamıştım ama Nico bana tam olarak ne istediğimi gösterdi.

Ben itaatkâr değildim. Dayak yemek hoşuma gidiyordu ama acıya ihtiyacım yoktu. Hükmedilmek istiyordum ama *efendim* diyecek şekilde değil.

Beni alt edecek daha güçlü birine ihtiyaç duyan bir savaşçıydım. Boyun eğdirilmek istediğimden değil, her zaman güçlü olmak o kadar yorucuydu ki bazen arkamı kollayacağına güvendiğim birinin olduğunu bilerek rahatlamak istiyordum.

Nico o kişiydi.

Bu farkındalıkla sersemlemiş bir halde, hevesle sikini yuttum. Boğazıma dayandığında bile tamamını almam mümkün değildi, bu yüzden yumruğum tabana doğru kaydı.

"Fuuuuck," diye homurdandı Nico, parmakları saçlarımın arasında gezinirken. "Bu iş daha önce bitecek-"

Boğazım ucunu hissedene kadar emdim.

"Prenseler-" Bu sefer kelime daha gırtlaktan geliyordu, sanki kontrolünü kaybetmek üzereydi. Bu da beni canavarla alay etmeye itti. Aletini serbest bıraktım. "Hâlâ tereddüt mü ediyoruz? Beni bir prenses gibi aşağıla-"

Saçlarımı acı verici bir şekilde kavrayarak sözlerimi kesti ve sikini dudaklarımın arasına soktu. Boğuldum. Sonra beni çekip çıkardı ve saçlarımı mengene gibi tutmaya devam ederken başını eğdi ve "Senden nefret ettiğimi hissediyor musun?" diye sordu.

Sikini bıraktım ve sııttım. "Devam et."

Bir dahaki sefere onu yuttuğumda, hareketi o kontrol etti. Aleti boğazıma o kadar derin girdiğinde gözlerim yaşardı, oksijenim kesildi. Geri çekildiğinde, uyarılmam külotumu doyurdu.

Nico'nun otokontrolünün bıçak sırtında olduğunu hissedebiliyordum. Saçlarımdaki yumruğu daha da sıkılaştı ve çenem o kadar açıktı ki rahatsız hissediyordum ama gözeneklerinden akan güç vahşi, düzensiz ve odaksızdı.

Beni heyecanlandırdı.

"Boşalacağım," diye uyardı.

Kıçını tuttum ve daha derine indim.

"Kahretsin, kadın." Yukarı çıkarken sıcaklık fişkırdı ve açgözlülükle her damlasını yalamaya çalıştım, ama gitmesine izin verdim ve hala geliyordu. Ayrıca bana küfrediyordu. Her yere döl akıyordu ve ağzım çöldeymişim, kavrulmuşum ve yağmura ihtiyacım varmış gibi açık kalmıştı.

Nico sendeleyerek geri çekildi ve bana ters ters baktı. "O da neydi öyle?" "Hepsini yutamadım, göt herif. Bu çok fazlaydı."

"O değil." Bana ters ters bakmaya devam etti. "Bu hayatım boyunca yaptığım en ateşli oral seks oldu."

"Oh..." Biraz kibirli miydim? Evet. Evet. Evet, öyleydim. Çenem o kadar geniş açılmasaydı sırtıtabilirdim.

"Evet..." Alanıma girdi ve beni yerden kaldırıp gelin gibi taşıyarak dışarıya, balkona doğru götürdü. "Sana bu bölgeyi gösteremedim bile, ama düşünüyorum da, ben bacaklarının arasında vakit geçirirken senin de tadını çıkarmana izin vereceğim."

"Ne?"

Beni yastıklı bir şezlongun üzerine fırlattı, külotum yırtılmıştı, Louboutin topuklu ayakkabılarım hala ayağımdaydı, bacaklarım geniş omuzları tarafından birbirinden ayrılmıştı ve yüzü amıma çarpıyordu.

"Nico!" Ağladım. Kelimenin tam anlamıyla yıldızları görebiliyordum. Bir pergolanın içindeydik, kumaş duvarlar esintiyle dalgalanıyordu, bir çeşit gözetleme yeri. Karşı binada röntgenciler olup olmadığını merak ettim ama beynim şu anda daha az umursayamazdı. Dilinin nefis çırpınışları beni hüngür hüngür ağlatıyordu. Hep öyle yapardı. Yalama şekli, ağzının emişi ve parmaklarının sanki her hareketi bir kreşendoya yönlendiren bir maestro gibi içime pompalaması. Klitorisim şişti ve orgazmım beni o kadar sert vurdu ki, sanırım fişkırdım. Çok, çok ıslak. Ve eğer onu uyarılmışlığımla boğduysam, hepsi onun suçuydu.

Sanırım Nico beni geri aldı ve bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşattı.

"Yeter..." Zayıfça mırıldandım.

Piç bırakmayı reddetti ve hırıltısının titreşimi bacaklarımın arasındaki enfes hissi daha da artırdı.

İşini bitirdiğinde, uzuvlarım hareket etmeyi reddetti. Kollarım başımın üzerinde duruyordu ve sanki aklım başımdan gitmiş gibi gökyüzünün ve gökdelenlerin manzarasının tadını çıkarıyordum.

Nico görüş alanıma girdi ve ben de gülümsedim. Farklı bir yerdeydim. "Teşekkür ederim."

"Ne için bebeğim?"

"Konuşma yetimi elimden aldınız. Düşüncelerimi ifade edemiyorum." "Dairenin geri kalanını görmek ister misin?"

"Hareket edemiyorum."

"Seni taşıyacağım."

"Burada kalabilir miyiz?" Ama sonra gerçekler su yüzüne çıktı. Nico'nun döllerinin yanı sıra gecenin izlerini de üzerimde taşıyordum. Saçlarım, parmaklarının onları mahvetme şekliyle muhtemelen bir fare yuvasına dönüşmüştü. "Bir daha düşündüm de." Ben doğruldum ve o da şezlongdan yuvarlandı. "Duş almam lazım."

"Sana banyo yaptırmayı planlamıştım."

"Hayır, tüm bu vücut sıvılarının içinde oturmuyorum." Bir kahkaha patlattı.

"Yakaladım seni prenses."

"Ama önce..." Ayakkabılarımı tekmeledim ve ayak parmaklarım önce acı, sonra da rahatlama çığlıkları attı. "Kadınlar neden kendilerine bu şekilde işkence eder anlamıyorum."

"Ya da omurgalarını mahvetmek." Nico mırıldandı, kalkmama yardım etti.

Bu konuda ilk kez yorum yapmıyordu. Sanırım fitness'a çok düşkün olduğu için merkez bölgeyi güçlendirmekle ilgileniyordu. İleriye doğru çekingen bir adım attım. Nico'nun endişeleri yüzünden nadiren yaptığım topuklu ayakkabılarla bütün gün kasıla kasıla yürüdükten sonra yeniden on santim kısa olmak çok garip hissettiriyordu. Çatı katına doğru yalınayak yürüdüm.

Yaptığı şeyle Nico'nun kemiklerini sıızlatmadan önce sersemlemiş hissetmeyi bitirecek zamanım olmadı. Duygular boğazımda düğümlendi ve gözyaşlarım yine gözlerimi yaktı. Patlamak isteyen hıçkırıklarımı kontrol

etmek için sertçe nefes aldım.

Nico beni çevirdi ve yüzümü inceledi. "Bunlar mutluluk gözyaşları, sanırım?"

"Doğru tahmin ettin." Yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Sen en iyi erkek arkadaşsın. Bir kız nasıl bu kadar şanslı olabilir?"

Çenesini başıma yasladı. "Ben şanslı olanım. Henüz anlamadıysan diye söylüyorum prenses..." Durakladı, ama ses tonunda o kadar çok ima vardı ki, bakışlarımı yüzüne kaldırmama neden oldu.

"Sana aşığım, Ivy Wu."

Dudaklarım aralandı ve sonra keskin bir şekilde nefes verdim, göğsümdeki duygu o kadar büyüktü ki daha fazlasına yer açmak için onu dışarı çıkarmak zorunda kaldım çünkü kalbim sevgi dalgaları pompalamaya devam etti.

Önümdeki bu adama olan sevgim.

"Aman Tanrım," dedim şaşkınlıkla. "Ben de sana aşığım." Baş döndürücü bir şekilde güldüm. Bir elimi göğsümün üzerine koydum. "Seni *seviyorum*, Nico De Lucci."

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce ağzından bir onay sesi çıktı. Beni yere yatırdı, bacaklarımı dirseklerinin üzerinden geçirdi, beni iyice araladı ve içime girdi. Hâlâ çok hassastım, onun etrafında kenetlendim.

Bakışlarındaki hiddetten gözümü alamıyordum. Bu bir iddiaydı. Tekrar tekrar içime pompaladı. Ben başka bir orgazmdan haykırırken beni izledi. Bu zamana kadar sayısını unutmuştum. Klitorisim ve tatlı noktam, herhangi bir baskının beni harekete geçireceği bir saç tetiğinde olacak kadar ayarlanmıştı.

Yüzü acı çekiyormuş gibi buruşana kadar hiç yavaşlamadı ve sonra homurdanıp içime boşalmadan önce yüz hatlarını rahatlatma kapladı. Bu düşünceli adama bunu yapabildiğimi ve kontrolünü kaybettirebildiğimi görmek çok ateşliydi.

Nico işi bitince üzerimden yuvarlandı. Hâlâ kıyafetlerimizi giydiğimizi fark ettim. Çıplak seksimizi sevmeme rağmen, içime girmek için sabırsızlandığında tatmin edici bir şey vardı. Sonra tekrar içime girdi ve bir dirseğinin üzerine çıktı. "Sanırım bu çatı katının her köşesini işaretliyoruz?"

Haksız da sayılmazdı. Duşta temizlendikten sonra ikimiz de acıkmıştık ve neyse ki annesi bizim için biraz yiyecek alıp buzdolabını dolduracak kadar akıllıydı.

Uygun bir dinlenmeden sonra, çünkü yemek yedikten sonra sevişmek bir felaketti ve ikimiz de bunu deneyimlerimizden biliyorduk, Nico benimle tekrar yavaşça sevişti.

Sonunda yeni yatağıma ulaştık. Daha sonra Nico bacaklarımın arasını temizledi. İç kalçalarımı öpüyordu ve dili bacaklarımın arasında dolaşıyordu.

yara izleri. Yara izlerine her zamankinden daha fazla takılıyordu ve bir şekilde ona yara izleriyle ilgili hikâyeyi anlatmam gerektiğini biliyordum. Ya da hikâyenin bir kısmını.

Onları bir kez daha öptü ve yatağın üzerinde kayarak beni kollarının arasına aldı.

"Yarın uzun bir gün olacak," diye homurdandım. "Umarım Xander ve Katie benden daha fazla uyumuşlardır."

Nico sessizdi ama parmakları saçlarımla oynuyordu.

Zamanı gelmişti. Edward'la olan ilişkimin detaylarını aklımdan çıkarmıştım. İrade katmanlarının altında kilitli kaldım, dövüş sanatlarını öğrendim çünkü bana bunu başarmak için gereken en üst düzey disiplini veriyordu. Altı ay boyunca Edward, babamın ölümüyle taşıdığım kederi yıktı ve beni daha da kırdı, on dokuz yaşındaki halimin parçalarını o merdivenin dibinde dağınık bıraktı. Ve bir süre beni düzeltecek kişinin hâlâ o olduğunu düşündüm. Bu benim dibe vuruşumdu. Yukarı çıkmanın tek yolu buydu ama bunu yapmak için sonunda onu hayatımdan çıkarmam gerektiğini kabul ettim.

Derin bir nefes alarak, "Edward ve benim Dom-itaatkâr ilişkimiz vardı," dedim.

Parmakları hareketsiz kaldı.

BÖLÜM

Yirmi Dört

NICO

Hareket etmeye korkuyordum. Nefes almaya bile. Ivy'nin konuşmaya devam etmesini istiyordum. Edward Sinclair'le olan geçmişini anlatmasını. Sanki hareketlerimdeki ciddi bir değişiklik konuşmayı kesmesine neden olacakmış gibi yavaşça nefes verdim. Saçlarıyla oynamaya devam ettim.

"Edward'la babamı gömdükten üç ay sonra tanıştım." Bana döndü ve parmaklarını göğsümde gezdirdi. "Yıllardır Triad'la sorunlarım vardı ve liseden beri Los Angeles'ta yaşıyordum, dadılar ve uzak bir teyze tarafından büyütülmüştüm. Edward'la iş konferanslarından birinde tanıştım. Görünüşe göre kim olduğumu biliyordu. Ailesi babamla iş yapmıştı ve onun öldürülmesi büyük bir haberd... yani SMG bir haberd."

"Buluşmanızı önceden planladımı?" "Hayır. Sanmıyorum.

"Son sınıf balosunda bekaretimi kaybettiğimden beri seks yapmamıştım. Bu tekrarlanacak bir şey değil. Babamın ölümü göğsümde bir delik açmıştı." Kısa bir homurdandı. "Edward'la olan ilişkimin babamla ilgili sorunlarımla ilgisi olduğunu tamamen kabul edebilirim."

Sabit durup bunu dinleyemezdim. Hava almaya ihtiyacım vardı. Yataktan kalkarak balkonuna açılan Fransız kapılarını açtım. Sonra kanepeden bir örtü kaptım ve yatağın etrafında yürüdüm. Dikkatli bakışları hareketlerimi takip ediyordu. "Kalk prenses."

Uzun bacaklarını şiltenin kenarına doğru yavaşça salladı ve tam olarak ayağa kalkmadan önce atkıyı etrafına sardım ve onu dışarı taşıdım.

"Nico, çırlıçıplağız."

"Ben hallederim. Seni koruyorum." Bu hikâyeyi dinleyebilmek için odaklanabileceğim başka bir şeye ihtiyacım vardı. Bir sigara işimi görürdü ama Ivy'yle birlikte olduğumdan beri giderek daha az sigara içiyordum. Bunun sağlık takıntıyla tezat oluşturduğunu söylemişti, ki bu doğrudu. Ama Joe'nun bana yaşattıklarından sonra birden fazla açıdan ikiyüzlü davranmıştım. Ailem danışmana gitmemi istedi. Onlara bunu kendi başıma halledeceğimi söyledim ve hallettim de. Fitness ve kilo almak benim dinim olmuştu. Bana kontrol veriyordu. Bana zihniyet veriyordu. Ama ara sıra hiçbir şey beni bir sigara kadar sakinleştirmiyordu. Hiçbir zaman sert şeylerin sınırını geçmedim. Elbette, arada bir Molly içiyordum ama Matteo ve ben bunu asla geçmedik. Ailemizde tabuydu. Bizden önce işimizi uyuşturucudan ve insan kaçakçılığından uzak tutan herkese duyduğumuz saygıydı.

Bizi dışarıdaki kanepeye yerleştirdim. Dışarıdaki bir kanepenin uzanma koltuğuydu.

"Baba meselelerinden bahsediyordun," diye söze girdim ve kaldığı yerden konuşmaya devam etmesini istediğimi belirttim. Sustuğunda, korkaklığımın bana açılmayı yeniden düşünmesine neden olmasından korktum.

"Ayrıntılara giremem."

"Bunu biliyorum prenses. Sadece Edward'ın cevap olduğunu düşünmenize neyin sebep olduğunu anlamak istiyorum."

"Acımı nasıl dindireceğini bildiğini söyledi." Sesi takıldı. "Sana acı vererek."

"Evet," diye fısıldadı. "Bir şekilde, onu dışarı çıkarmak için. Bana katarsis vermek için." "Ve bunu yapabilecek nitelikte olduğunu mu düşünüyordun? "Bunu yapabilecek nitelikte olduğunu mu düşünüyordun? ama dışarıda çok fazla Dom özentisi var." Sert sikişirdim ve seks sırasında hükmetmek bana göreydi, ama bunun bana acı çektirmek ve bunu arzulayan bir kadına vermek için yeterli olduğunu düşünecek kadar narsist değildim.

"Bunu şimdi fark ediyorum. Yardıma ihtiyacı olanın ben değil Edward olduğunu söylemek yeterli."

"Sigara yanıkları mı?"

"Diğer... yollar değildi kesme o. Bu oldu sadece yapmak
Ben tedaviye rağmen daha da depresyona girdi. Biz
de sigara yakmayı denedik. Bu da

Aslında onun için kırılma noktasıydı. Çizgiyi aştığını düşündü ve... bana kızdı çünkü bunu öneren bendim." Sesi titriyordu.

Hırlamak istedim. İşte bu Edward Sinclair'in bir Dom olmadığını ve sadece kendi yolunu bulmaya çalıştığını kanıtlıyordu.

"Delirdi..." Orada asılı kalmasına izin verdi ve omuz silkti. "İşte o zaman gitti."

Ivy bana doğru yığıldı. Bir şeyler daha söyleyecek sandım ama uzun bir süre sessiz kaldı. Bir dakika olabilirdi. İki dakika da olabilirdi.

"Ve..."

"Gerisini biliyorsun." Bunu bana gizlilik anlaşmasını ihlal etmeye yakın olduğumuzu söyleyecek şekilde söyledi.

Dişlerimi çok sıkımdan, azı dişlerimi birbirine sürtmekten çenem ağrıyordu. Nefret ve kin dolu sözcükleri dudaklarımdan geçirmek zordu ama yapacaktım. Onları duymaya, bu piçin on dokuz yaşındaki Ivy'den faydalanmasının ne kadar yanlış olduğunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Edward Sinclair bir bok bilmiyordu. Sahte bir Domming'di ama zengin bir piç olduğu için bu yaşam tarzını satın alabileceğini düşünüyordu. Dur tahmin edeyim, berbat bir seanstan sonra seni hediyelere boğdu çünkü paranın ona unvan satın alabileceğini düşündü."

"Devam et." Sesinde biraz eğlence vardı ama ben hiçbir şeyi eğlenceli bulmuyordum. Öfkeliydim.

"Yani seni bir itaatkâr olduğuna ikna etti. Belki de tüm Asyalı kadınların itaatkâr olması gerektiğini düşündüğü için seni klişeleştiriyordu ve hey, en büyük hayalini yaşıyor olacaktı. Ama sen itaatkâr değilsin. Senin çelik gibi bir omurgan var, peki o ne yaptı? Senin doğana aykırı şeyler yaparak seni yok etti, ama bir ders kitabını takip ediyordu ve bu işe yaramayınca daha radikal oldu."

"Balmumu damlar," diye fısıldadı. "Ve sonra sigara yanıkları." "Yani yanıkları görünce çıldırdı."

"O yaptı."

"Delirdiğini mi söyledin? Sonunda aile içi şiddete mi dönüştü, Ivy?" Nefesleri sığ ve hızlı geliyordu. Ona bunu tekrar yaşatmaktan nefret ediyordum. "Seni dövdü çünkü o gevşek bir sikti ve sigarayla derini yaktıktan sonra kalkamadı mı?"

"Evet." Cevabı şüpheli bir şekilde karıştı.

Yanaklarını öpmek için onu kollarımın arasına aldım ve ıslak olduklarını görünce dehşete kapıldım.

Onu ağlattım.

Hay sikeyim.

Onu kendime doğru çektim. "Çok özür dilerim prenses."

Göğsümün derinliklerine gömüldü ve fısıldadı, "Olma. Bilmeni istedim. Geçmişin konusunda bana güvendin ve şimdi ben de kendi geçmişimi sana emanet ediyorum."

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin... Ben... Ben sadece seni seviyorum." Bu sözler onun bana açılmasının benim için ne kadar önemli olduğunu açıklamak için çok basitti. Bu sırrı bana emanet ettiği için onur duydum. Sevgi, çok fazla sevgi. Koruyuculuk. Edward Sinclair'e karşı nefret. Bu duyguların her biri bir yumak haline gelerek daha fazla konuşmamı engelliyordu.

Ancak Ivy anladı ve yanaklarını göğsüme sürterek kollarımda rahat hissettiğini gösterdi. Bu benim için yeterliydi ve onun yanıtı bu anın en önemli özelliği olmasa bile bir bonusuydu.

"Ben de seni seviyorum."

Ivy

Telefonun çalması beni uyandırdı. Kafam karışmıştı ve çatı katında olduğumu fark ettim. Ayrıca dün gece Nico'yla birbirimize yapışmış halde çıplak uyuduğumuz için ter içindeydim. Çalan onun telefonuydu. Tonu tanıyamadım. Üstelik benimki hâlâ çantamdaydı ve nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Muhtemelen fuayede.

Nico küfretti ve kendini benden kurtardı. Odanın içinde tökezledi, muhtemelen telefonunu da arıyordu. Ama endişe içimi kemiriyordu.

Saatın kaç olduğunu bile bilmiyordum. Perdeler çekiliydi ama aralarından sızan güneş ışığını görebiliyordum. Öğlen olamazdı. Hepimizin buluşup gösteri sonrası pazarlamamızı planlamaya karar verdiğimiz saatti.

Katie ana HK PR departmanımızla koordinasyonu sağlayan kişiydi. Xander ve ben onlarla uğraşmaktan nefret ederdik çünkü çok fazla kural ya da yaratıcı farklılık vardı ve Daniel bize özerklik vermişti.

Ağrıyan uzuvlarımı gerdim. İyi sikilmiştım ve sert sikilmiştım. Nico'nun sesi, muhtemelen telefonunu bulduğu oturma odasından bana doğru süzüldü. Nerede çıplak kalmıştık? Mesajlarımı da kontrol etmeliydim. Banyoya gittim ve sabah rutinimi yaptım. Dışarı çıktığımda Nico yatağın kenarında oturuyordu.

Başını eğmiş ve dirseklerini dizlerine dayamış duruşu bende ani bir panik dalgası yarattı.

"Ne oldu?" Önünde diz çöktüm. "Ailen iyi mi?"

Bakışlarını bana doğru kaldırdı. Çenesinde bir kas titriyordu ama gözleri beni geriye savurup topuklarımın üzerine oturtacak kadar öfkeyle yanıyordu. "Nico?"

"Arayan Trevor'dı," dedi. "Depo dün gece yandı." "Ne deposu? De Lucci deposu mu?" De Lucci deposu olup olmadığını bilmiyordum. Herhangi bir şey. Birçok işleri vardı.

Başını salladı ve önümde dizlerinin üzerine çökerek omuzlarımı kavradı. "Hayır, Ivy. Seninkini. Çalışma odası."

Onu anladığımdan emin değildim. Kan başımı terk etti ve eğer beni tutmasaydı yere yığılabilirdim. Zihnim onun sözlerini reddetmek için yollar buluyordu.

"Hadi prenses." Beni yerden kaldırdı. İşte o zaman aklım kuzenime gitti. "Xander?" "Trevor onu almaya gitti."

"Yaralanan oldu mu?"

"Kiraladığınız muhafızlar bağlı ve depodan uzakta bulundu. Şu anda polis tarafından sorgulanıyorlar."

"Telefonum." Ondan uzaklaştım ve aramaya koyuldum. Kapalıydı. Dün yaptığım sosyal medya paylaşımları yüzünden şarjımın bittiğini hatırladım.

"Onu bana ver. Ben şarj ederim. Git hazırlan."

"Ne için hazırlanayım?" Tersledim. "Reklam operasyonuna falan gitmiyorum." Volta atmaya başladım. "Xander'la konuşmam gerek." Elimi uzattım. "Bana telefonunu ver."

Nico kağıdı bana uzatırken dikkatle beni izliyordu. Xander'ın adını çoktan yazmıştı. Başparmağım kaydırmak için tereddüt etti. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Nico'ya baktım. "Trevor onunla konuştu mu?"

"Odasına çağırdı."

"Neden onu aramama engel olmuyorsun?" "Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Nico telefonu elimden aldı ve beni göğsüne doğru sürükledi. "Her şeye sahip olmaya çok yaklaştığımız." Ağlamaya başladım.

"Bunun seni üzmesine izin verme." Nico'nun sesindeki vahşet, dönüp duran düşüncelerimi ve hislerimi dizginleyen, histeriye kapılmamı engelleyen bir güçtü. Her şey gösteri sonrasına bağlıydı. "Hasarın boyutunu henüz bilmiyoruz."

"Ama bu kötü." Sersemlemiş ve donmuş bir halde ne yapacağımı bilemiyordum. Nico, "Git üstünü değiştir prenses. Ben daha fazla bilgi alacağım."

Bir otomat gibi sorgusuz sualsiz takip ettim. "Tamam."

Yirmi dakika sonra Nico'nun Maserati'sindeydik. Yatmadan önce duş aldığımıza sevinmiştim. Kahvaltı ve kahve için arabaya servis yapan bir yerde durduk. Nico yemek yemem konusunda kararlıydı. Haklıydı da. Uzun bir gün olacaktı ve aptallık edip bu işe boş bir mideyle girişemezdim. Kahvenin tadı acıydı ve simit sandviçin her bir lokması talaş gibiydi, boğazıma geri dönmek istiyordu ama zorla yedim.

Brooklyn'e vardığımızda ilk müdahale ekipleri, yanmış duvarlar ve meraklı izleyicilerden oluşan bir kaosla karşılaştık. Ne çatı vardı ne de alevler yalıyordu. Ancak itfaiyeciler kalan korları hortumla temizlerken duman uğursuz bir şekilde yükseldi.

De Luccis'lerin tanıdık ciplerini gördüm ve işte o zaman kuzenimi gördüm. Polis hattının arkasında duruyordu. Elleri saçlarında, şaşkınlıkla saçlarını çekiştiriyordu. Kalbim onun için kırıldı.

Nico telefonumu uzattı, ben de derin bir nefes alıp açtım. Beklediğim gibi birkaç mesajım vardı ama en önemli kişi tam karşımdaydı. Elimi Xander'ın omzuna koydum.

Arkasını döndü ve cesur davranmaya çalıştı ama yüzümün buruşması ve tutamadığım gözyaşlarımla birbirimize sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağladık. "Hepsi gitti kuzen." Kırık sesi göğsüme umutsuzluğun çivilerini çaktı ve duygularım kanadı. Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmiyordum. Defile, başarıya giden uzun bir merdivenin sadece ilk basamağıydı. Her şey sonrasında yapılacak tanıtıma ve siparişlere bağlıydı ki şu anda onları karşılayacak hiçbir şeyimiz yoktu.

"Hey."

Xander ve ben başımızı kaldırıp Daniel ve Katie'yi gördük. Donateka'nın menajerinin her zamanki cilalı yüzü görünürde yoktu. O da ağlıyordu. Tüm bunların gerçek anlamda alevler içinde kalması için çok çalışmıştı. Kardeşimin yüzü, herkesin hissettiği şeyi temsil eden tam bir yıkımı yansıtıyordu.

Yenilgi.

Bir elini Xander'ın omzuna, diğerini de benimkine koyarak bizi sıkıca kavradı. "Neye ihtiyacın olursa. *Her şeye*. Yeniden inşa etmek için açık çekiniz var. Sigortayı ve ne ödeyeceklerini beklemeyeceğiz. Yönetim kurulunun karşısına çıkacağım. Daha fazla insan işe almanız, ekipman getirmeniz gerekirse, her türlü desteğim yanınızda."

"Teşekkür ederim," dedim ona. Daniel bize sıkıca sarıldı. Nico'nun Trevor'la konuştuğunu gördüm.

"Ivy!"

Döndüğümde Sera'nın bana doğru koştuğunu gördüm. Matteo da yanındaydı.

Grubumuza katıldı, bana ve Xander'a ihtiyacımız olan her şeyi alabileceğimize dair hızlı bir moral konuşması yaptı. Daniel ve Matteo, Nico ve Trevor ile bir araya geldiler.

Birden ayakta durmaktan yoruldum, bu yüzden Xander, Katie, Sera ve ben kenara çekilip kaldırıma oturduk.

"Bu çok gerçeküstü," dedim. "Biri beni çimdiklesin ve bu kâbustan uyandırсын."

Xander koluma gerçekten acı veren bir çimdik attı.

"Ah," dedim ve sonra "Teşekkür ederim." Belki de acı, uyuşmadığımdan emin olmak içindi. "Bu gerçekten oluyor."

"Yok artık. Rossiler olabilir," dedi Xander, Nico'nun çocuklarla birlikte durduğu yere bakarak.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde söyledim.

Sera, "Matteo'ya göre moda haftası sırasında organize suç faaliyetleri yeni bir şey değil," dedi.

"Derin bir sohbete dalmış gibiler." Nico tedirgin görünüyordu ve sanki sabırsızlığını bastırmak istercesine ayak ayak üstüne atıyordu, sanki biriyle yüzleşmek için can atıyordu ve kim olduğunu bilmek için ikinci bir tahmine ihtiyacım yoktu.

Trevor, ilk müdahale ekiplerinden oluşan bir taburu yönetiyor gibi görünen itfaiyecilerden biriyle konuşmaya gitmişti.

Bir süre sonra çocuklar bize doğru geldiler.

Matteo, "Trevor bilgi toplamak için etrafta dolaşacak," dedi. "Bir grup adamımız yolda ve bölgenin güvenliğini sağlayacak."

Bir şey söyleyecektim ama Daniel sessiz olmamı işaret etti. Etrafta Archer ve mafya işleri hakkında konuşmak için çok fazla insan vardı.

Nico, "Amcam bu itfaiyenin yangın müfettişini tanıyor," dedi ama hangi amca olduğunu söylemedi. Brooklyn'de yaşadıkları için McGrath amcalarından biri olduğunu düşündüm ama yine de kim bilebilirdi ki? "Yakında bazı bilgilere sahip olacağız."

Kısa sürede üç gün sürdü.

Daniel ve Matteo içeri girdiğinde De Lucci Transnational binasındaki moda stüdyosundaydık. Xander, Katie ve ben bir çalışma odasını nasıl kurup çalıştıracağımızın lojistiğini çözerken adamlar meşguldü.

Matteo, "Yangın soruşturmasının sonuçları elimizde," dedi.

"Nico nerede?" Ben sordum.

Daniel ve Matteo birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar. Erkek arkadaşım gündüzleri ve bazen de geceleri meşguldü. Yangından beri Arrow olarak daha çok tur atıyordu çünkü ona göre muhbirlerinin çoğu o zaman buluşmak istiyordu. Xander'ın tekrar benimle kalması iyi bir şeydi ve düşüncelerimde yalnız değildim. Kardeşim de burada kalmıştı. Ama Nico gece yarısı ya da saatler geçmiş olsa bile her zaman gece geri gelirdi. Her zaman birlikte kahvaltı yapardık ama defile gecesinden beri sevişmemiştik.

Yangında yaşananlar sinirlerimi yıprattı ve işleri yoluna koymak için çırpınmak beni duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşürdü.

"Trevor'la birlikte ipuçlarını takip ediyor."

"Bu bir kundaklama." Kollarımı kavuşturdum. "Rossis?" De Luccis'ler bize Xander'ın babasının yapmış olup olamayacağını da sordular ama Daniel bunun Jimmy Amca'nın tarzı olmadığını söyledi. Xander ve ben de aynı fikirdeydik.

"Yüzde doksan dokuz ihtimalle onlar. Polis Joe Rossi'yi ziyaret etti bile," diye bilgi verdi Matteo. "İnkâr etti tabii ki.

Depodaki yangına kim sebep olduysa güvenlik kameralarını hacklemiş ve onları bir döngüye sokmuş. Elimizde hiçbir şey yok. Gardiyanların sorgusundan bir şey çıkmadı. Trevor hâlâ geçmişlerini araştırıyor. Ama nasıl baktığınıza bağlı olarak iyi haberlerimiz olabilir."

"Ne iyi haberi?"

Katie ve Xander yaptıkları işi bırakıp yanımıza geldiler. Bu iki kelime çölün ortasında bir damla su gibiydi. Daha fazlasına ihtiyaç vardı.

"Yangın müfettişine göre, yangının şekli ve geride kalan enkaz miktarı ürünlerin çalındığını göstermektedir."

"Kontrol etmek için geri dönebilir miyiz?"

Matteo başını salladı. "Henüz çok tehlikeli. Yapı sağlam değil. Ama telefonumda fotoğraflar var. Araştırmacıya göre, kumaşı gösteren daha fazla kalıntı ve hatta giysileri tutan raflar olmalı."

"Evet, metalden yapılmışlar."

"Orada değiller."

"Ellerinde satacak ürünlerimiz mi var?"

"Ya da kopya. Mafyaların tasarımcı markalarının kaçakçılığıyla derin bağları var. Taklit endüstrisi milyarlarca dolarlık bir iş."

Dupe'ler sosyal medyada çok popülerdi ama bu bambaşka bir şeydi.

"Vay be, kukla statüsüne ulaştığımız için gurur duymalı mıyız?" Xander diye alaycı bir şekilde sordum, midemdeki mide bulandırıcı çamura ses vererek.

"Yani ürün hâlâ dışarıda olabilir. Nico'nun takip ettiği ipucu bu mu?"

"Evet." Matteo ensesini kaşıdı. "Muhtemelen yapmamalı."

"Eğer işin ucu Joe Rossi'ye dayanıyorsa, bu işin başındaki kişi o olmamalı." Nico'nun adama karşı zaten yeterince nefreti vardı ve şahit olduklarıma bakılırsa, pislik herif onu hepimizin pişman olacağı bir şey yapması için nasıl yemleyeceğini biliyordu.

Çocuklar De Lucci-Wu meselesini konuşmak için on ikinci kata çıktıktan sonra telefonumu çıkardım ve Nico'ya mesaj attım.

Seni düşünüyorum... Seni özlüyorum... Akşam yemeği için evde olacak mısın?

Eve. Buna gülümsedim. Tanrım. Bizim için her şey ne zaman normale dönecekti? Birkaç dakika bekledim ama cevap vermedi. İç çekerek işime geri döndüm.

BÖLÜM

Yirmi Beş

IVY

"Demek sen ve Nico, ha?" Daniel söyledi.

Akşam yemeğinden kalan bulaşıkları kaldırıyorlardık. Nico bir Japon ziyafeti getirdiği için fazla bir şey yoktu. Nihayet saat beşten önce bana mesaj attı ve akşam yemeğini alabileceğini söyledi. Suşi ve donburi, De Luccis'ler için ne yiyecekleri konusunda anlaşılmadıklarında varsayılan bir tercihti.

Renz dışındaki kardeşler oturma odasında monopoly oynuyorlardı. Çocukluklarından beri oynadıkları ve Nico'nun her zaman kazanıyor gibi görüldüğü bir oyun, hileci sürümünden bu yana daha da kötüleşmişti.

Daniel'a kirli bir bardak uzatırken yüzümde mahcup bir gülümseme belirdi. "Evet. Artık resmiyiz." Yangından bu yana zor bir üç gün geçmişti ama ben ve özellikle de Xander bakış açımızı kazanmaya başlamıştık. Varlığımız onun ve çalışma odası personelimizin yetenekleriydi. Moda camiasından gelen sempati ve bunun sonucunda ortaya çıkan öfke bizim lehimize işledi. Malları zamanında teslim edemediğimizden değildi. Sonuçta bu bir bahar koleksiyonuydu. Sadece üretimi arttırmamız gerekiyordu.

Ve Daniel, Wheeler Corp'taki tüm departmanlarla birlikte taleplerimize en yüksek önceliği veriyordu.

"Hile yaptın!" Bianca Nico'ya
bağırdı. "Bu hilecilerin baskısı,
Şirine."

Tahtada bir karta vurduğunda herkes güldü. "Jetonunu oynatabilirim. Gözleriniz telefonunuza yapışık olmasaydı fark ederdiniz."

"Ah, neden sadece normal olanı oynamadık?"

"Çünkü bu daha eğlenceli," dedi Matteo. Dördüncü oyuncu, De Lucci kardeşlerle iyi anlaşılan Xander'dı.

Daniel, "Xander'ın uyum sağlamasına sevindim," dedi. "Duymadın mı? De Luccis'ler onu evlat edinmiş."

Ağabeyimin yüzüne bir gölge düştü ve gözlerini kaçırdı. "Ya sen, *Mei*? Seni de mi kaybediyorum?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Bulaşıklar bekleyebilirdi. Bulaşık makinesini kapattım ve kardeşimi sürükleyerek oturma odasından geçip balkona çıktım. Meraklı bakışların bizi takip ettiğini hissedebiliyordum, özellikle de Nico'nunkilerin.

Kardeşimle defilenin olduğu gün uçakla geldiğinden beri kalpten bir konuşma yapmadığımızı fark ettim. Yangın ve ardından gelen tüm kaos bizi bunaltmıştı. Wheeler Corp ve gelecek hakkında konuşmamıştık. Sinsi amcamızın şirketi ele geçirme girişimini püskürtmüştü ama ne pahasına?

"Bu ne saçma bir konuşma böyle?" Kollarımı kavuşturup ona baktım.

De Lucci'nin yeşil parmağı olan kardeşi Renz'in hediyesi olan çok yıllık bitkinin yapraklarını karıştırdı. Hiçbir şey söylemeden omuzlarını kaldırdı.

"Gördün mü, beni Amerika'da bırakmaman gerektiğini biliyordum. Hong Kong'da olmalıydım, Amca'nın entrikalarına karşı sana yardım etmeliydim."

"Babamın istediği bu değildi."

"Babam artık burada değil," diye bağırdım. "Triad onu öldürdü. Korkarım seni de götürebilirler."

"Sana bu konuda endişelenmemeni söylemiştim. Bu uzun zamandır süregelen eski bir kan davasıydı."

"O zaman neden Hong Kong'a geri dönmemi istemiyorsun?"

"Çünkü senin geleceğin burada *Mei*." Bana doğru yürüdü ve yanağımı okşadı. Bunu nadiren yapardı ama Daniel duygusal hissediyordu, bu yüzden ben de onunla birlikte duygusal hissediyordum. "Sen ve Xander. Sizi Wheeler Corp'taki güç oyununa bulaşan zehirden uzak tutmak istiyorum."

"Ama kendini yalnız hissediyorsun," diye fısıldadım.

"Kendimi yalnız hissediyorum çünkü yalnız olmayı ben seçtim. Ve bana arkadaşlık eden personelim var. Benim gibi işkolikler. Eğer benimle olursan

ve ben senin için bunu istemiyorum. Ayrıca, sen çalışma kâğıtları ve sayılar için yaratılmamışsın."

"Hey-Stanford summa cum laude burada."

Güldü. "Çünkü çok zekisin. Babamın senden beklediği buydu ama benim beklediğim bu değil. Yaptığın işi sevmeni istiyorum. Bir ofisin ve yönetim kurulu odalarının sınırları içinde çalışmak benim kanımı besliyor, senin değil. Bu benim seçimim."

Yüzümde duran elini kavradım. "Beni asla kaybetmeyeceksin. Ve Sera'yı kaybettin çünkü onu hak etmiyordun."

"Ouch." Güldü. Bu konuda sık sık şakalaşırdık. Kardeşimi ne kadar sevsem de Sera için tamamen yanlış bir seçim yapmıştı. Daniel işinin üstünde tutacağı birini bulana kadar bekâr kalmaya mahkûmdu. Ama bir kız kardeş olarak beni asla kaybetmeyecekti. Görünüşe göre Matteo'yla iyi anlaşıyorlardı ve Sera artık bir sorun olmaktan çıkmaya başlamıştı.

Kanıtı da kan dökülmeden yemek yememizdi. Xander aslında oldukça sıkıcı olduğunu çünkü Matteo ile Daniel arasında gerginlik beklediğini söyledi. Nico ve Daniel arasında daha çok gerginlik vardı ve birbirlerinden kaçınıyorlardı.

"Nico'ya dönelim. O senin her zamanki tipin değil."

"Rockçı çocuk değil mi? Onu deri ceket ve kot pantolon giyerken görmüştüm. Ayrıca dövmeleri de var." Balkonun doğal ışıkla yıkanmadığına ve alacakaranlık ışığına sahip olduğuna çok sevindim çünkü yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "James Dean'e benziyor diyelim."

"Eskisinden daha az düşünceli."

İkimiz de oturma odasına baktık. "Nasıl anladınız? İkiniz yemekte zor zor konuşunuz." Nico'nun varsayılan bakışı, yaklaşılmaz görünerek zorbaları püskürttüğü onca yıldan kaynaklanan, dinlendirilmiş bir penis yüzüydü. Keşke Manhattan huysuz kardeşlerin bu işe nasıl başladığını bilseydi. Sera'nın bilip bilmediğini merak ediyordum. Bunu da hiç konuşmamıştık.

"Arkadaşlarından biri kız kardeşinle yatarken biraz zor *Mei*," diye mırıldandı Daniel. "Nico, Matteo gibi kız arkadaşları arasında gidip gelmiyor. O daha ketum ve kendinden büyük kadınlardan hoşlanıyor."

Bir tutam kıskançlık göğsümü cimcikledi. "Sadece bir evre olduğumdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır." Ağabeyimin kaşlarının arasındaki çatıklık sanki bir şeyin farkına varmış gibi düzeldi. "Hayır," diye tekrarladı gülümseyerek. "Sanırım onlar bir aşamaydı. Diğer kadınlarla nasıl olduğunu biliyordum. I

onu onlara karşı tatlı olarak tanımlamazdım..." Daniel tam olarak alaycı olmayan, ama daha çok bir keşif karşısında şaşkınlığa uğramış bir kahkaha attı. "Defilen sırasında senin için ne yaptı? Seni cesaretlendirmek için sahnenin yanına mı gitti? Bu onun yapacağı bir şey değildi. Xander da bana senin için neler yaptığını anlattı. Seninle ilgilenen ben olmam gerekirken senin için yaptıklarını-"

"Bu konuyu tekrar açmayalım," diye fısıldadım. "Nico bir adım öne çıktı. Bu ona olan güvenini artırmalı ve benim için iyi olduğunu kanıtlamalı."

"Benim tek endişem şu Rossi meselesi. O göt herifle bir derdi var. Restoranın önündeki çatışma tüm sosyal medyada yer aldı. Sanki lisede gibiydik ve Rossi kız arkadaşına sataşıyordu."

İrkildim. Daniel, Nico ve Joe Rossi'nin geçmişini biliyor muydu yoksa sadece genel bir gözlem miydi emin değilim.

"Zorbalık etmek için yanlış kız arkadaşı seçti." "Riskler daha yüksek, *Mei*."

Öyleydiler. Lisede değildik. Sonuçları uzaklaştırma, ceza ya da harçlık kesmeyle çözülemezdi. Sonuçlar bizim yanmış depomuzdu ve eğer bu çatı katındaki saldırının arkasında Rossi varsa, zorbalık düzeni tırmanmıştı.

Daha sonra oturma odasında diğer arkadaşlara katıldık, Daniel Bianca'nın yerine geçti. Monopoly'de kaybedenlerden biriydi. Görünüşe göre hep öyleydi. Nico'ya karşı Xander'la güçlerini birleştirmişti ama Xander da kuzenimi iflas ettirmişti. Sırada oyunda çaylak olan Daniel vardı. Nico ona bir banka hırsızlığıyla vurdu. Sera onunla konuşmakla meşgul olduğu için vuruşu fark etmemişti. Erkek arkadaşımın dikkatini dağıtmamaya özen gösterdim çünkü anlaşılan bu De Luccis'ler masa oyunlarını ciddiye alıyorlardı. Karı koca kardeşler kapışıyorlardı.

Set, büyük kare sehpanın üzerindeydi.

"Bu devasa sehpayı neden aldığını şimdi anlıyorum," dedim Nico'nun kulağına. "Böylece masa oyunları için kullanabilirsin."

"İlk seçtiğiniz hasarlıydı. Bu en yakın olanıydı." Zarla ellerini sıktı ve önümde tuttu. "Hadi prenses. Bunu kazanalım."

Kapalı avuçlarına bir darbe indirdim ve o da zar attı.

"Görünüşe göre iflas etmişsin, kardeşim." Nico sırıttı.

"Ne oldu?"

"Kredisini ben istedim."

"Hile yapıyor," diye açıkladı Bianca. "Süt ve kurabiyeye ne dersin?" "Yemeğimizi yeni bitirdik," dedim ona.

"Bu iki saat önceydi."

Nico bana sırttı. "Bu bir gelenek."

"Sütümüz var. Kurabiyemiz olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Ben hallederim!" Bianca duyurdu. "Buzluğuna annemin kurabiyelerinden bir rulo sakladım. Fırını ödünç alabilir miyim?"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Nico beni aşağı çekti. "Ben hallederim. Kim süt ister?"

Sadece Sera, Xander ve ben ellerimizi kaldırdık. "Viskiyi getirin," dedi Matteo.

Adamım ve kız kardeşinin mutfaka giderken tartışmalarını izledim.

Sera yanıma yaklaştı ve "Nico'yla aranız iyi görünüyor," diye fısıldadı.

"Hmm... Depo yangınından beri biraz dalgındı ama normale dönmüş görünüyor." En azından bu gece.

"Dom'un çalınan mallarla ilgili bir şey yapıp yapamayacağını biliyor musun?" Fısıldadım.

Sera omzumun üzerinden bakmak için eğildi. "Henüz bir kanıt yok. Çocukların konuştuğunu biliyorum. Neden Nico'ya sormuyorsun?"

Mutfaktaki ikiliye tekrar baktım. Birlikte ne kadar sevimli olduklarını görünce kalbim ısındı.

"O hayran gülümsemeni görüyorum," diye güldü Sera. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Her zaman erkeklerinizin ailelerindeki kadınlara nasıl davrandığını görmenizi söylerler. Hep kayınvalidelerin sorun çıkaracağını düşündüğüm için korkuyordum ama Ava'dan daha iyisini isteyemezdim." Gözleri irileşti. "Aman Tanrım, işler yolunda giderse zaten baldız olacağız."

Bir zamanlar, Sera hala Daniel'a aşıkken, bana kayınbirader olabileceğimizi söyleyerek dalga geçmişti.

"Çok ileri atlıyorsun." Gülmekten kendimi alamadım. "Yarışacak mıyız?"

"Kaybedeceğiz," dedi Sera. "Liz bir melek." "Ha! Doğru."

De Luccis ve Daniel eve gittiklerinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Sıcak süt hakkında söyledikleri her neyse doğruydı.

"Hadi bebeğim," diye mırıldandı Nico. Beni yatak odamıza götürdü ve neredeyse gece rutinimi yapmadan doğruca yatağa gidiyordum. Her zaman kameraya hazır olmanın önemiyle, cilt bakımı konusunda tutarlı olmaya çalıştım. Anahtar kelime "*denemek*". Bu gece kesinlikle bir denemeydi. Yorgunluk aniden beni vurdu ve önümüzdeki birkaç dakika içinde yatağa girmezsem, gözlerimi açmak için yemek çubuklarına ihtiyacım olacaktı.

Bir şekilde yatağa ulaştım. Nico yanıma geldiğinde, defileden beri olmadığı kadar aşk dolu davranıyordu. Belki de yangından sonra şehvetli cazibemi geri kazandığımı düşünmüştü. Ne yazık ki yanılmıştı. Tek yapmak istediğim uyumaktı.

Çıplak omzumu öptü.

Üzerimde seksi bir gecelik vardı.

"Seks için çok uykum var," diye inledim.

Hafifçe güldü ama vücudumun aşağısını öpmeye devam etti, meme uçlarımı yakaladı ve onlar da karşılık verdi, özellikle de eli kalçalarımı takip ettiğinde, onları açıp aralarına girdiğinde. Nico geceleri külot giymemi yasakladığından, kolayca erişebiliyordu. Ağzı bacaklarımın arasındayken yeterince uyanmıştım, yaklaşan bir orgazmıla uyanmıştım. Bana oral seks yaptığını düşünmek bile kasılmama neden oluyordu. Sanki bir seks rüyası gibiydi, orada öylece yatıyor ve beni becermesine izin veriyordum.

Ağzı dudaklarıma dönüp beni derinden öptüğünde şehir merkezine gittiğini sandım. "Seninle ilgileneceğim."

Kısa bir süre güldüm. "Keyfine bak." Ya da beni bayılt.

Vücudumun aşağısına doğru tekrar öptü. Kalçalarımın arasına yerleştiğinde yatak onun ağırlığıyla kaydı. Dilinin ilk darbesi sırtımı kamburlaştırdı. İnledim ve beni boşaltması uzun sürmedi. Parmaklarının orgazmımı uzatmasına izin vererek etrafıma sarıldığında hala çılgınca titreşiyordum.

"Sen mi?" Ben sordum.

"Sadece sana sarılmak istiyorum."

Uyumadan önce söylediğini hatırladığım tek şey buydu.

Birinin lanet telefonu çalışıyordu ve bu kesinlikle benimki değildi.

Göz kapaklarımı araladım, arkamdaki adam kıpırdanıp inerken bizi kabaca uyandıran cihazı almak için üzerime uzandı.

"Saat sabahın altısı Dom," diye homurdandı Nico uykulu bir sesle ve durakladı. "Burada mısın? Lanet olsun. Bana birkaç dakika ver."

"Neler oluyor?" diye sordum, uykunun yerini yavaş yavaş bir endişe sarsıntısı alıyordu. Sabahın erken saatlerinde gelen uyandırma çağrıları bana bir süre panik atak geçirtecekti. "Lütfen bana başka bir şeyin yanmadığını söyle."

Nico çoktan yataktan fırlamış ve banyoya girmişti. "Dom aşağıda. Kapıcıya onu yukarı göndermesini söyleyebilir misin?"

Kapıcıyla konuştuktan sonra ona banyoda katıldım ama Nico çoktan yanımdan geçip yatak odasına gitmiş, üzerine bir tişört ve eşofman geçirmişti. "Neler oluyor? Kuzenin neden burada?"

"Bilmiyorum. Söylemedi." Çenesini bana doğru eğdi. "Üzerine bir şeyler giy. İçimden bir ses bunun seninle ilgili olabileceğini söylüyor."

Telefonu tekrar çaldı. "Evet" diye cevap verdiğinde gözleri bana kaydı ve hazırlanmam için eliyle bir işaret yaptı, sonra yatak odasından çıktı. Aceleyle kalkıp düzgün pijamalarımı giydim ve üzerlerine bir bornoz geçirdim.

Onlara katıldığımda Dom çoktan çatı katına çıkmıştı. Xander bile uyanıktı ve Tanrı'ya şükür kahveyi çoktan hazırlamıştı.

Kuzenler oturma odasında karşı karşıyaydı.

"Bu bir sabah sürprizi," dedim. "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

Dom'u daha önce hiç bu kadar tedirgin görmemiştim, yüzünde endişeyle birlikte gelen içimdeki asit çalkantısını daha da artıran bir önsezi vardı. Kahve iyi bir fikir olmayabilir.

"Dün gece nerede olduğundan emin olmaya çalışıyordum." Nico'ya hitap ediyordu.

"O buradaydı," dedim sertçe. "Neden?"

"Joe Lolipop bu sabah erken saatlerde vuruldu. O öldü."

Sallandım ve Nico'nun kolunu tuttum. "Ne?"

Kollarını bana doladı. "Gördüğün gibi kuzen," dedi tembelce, en ufak bir tedirginlik duymadan. "Ben buradayım. Dün gecedен beri buradayım. NYPD'deki kaynakların olayın ne zaman olduğunu biliyor mu?"

"Yaklaşık iki ila dört. Adli tabip bir tahminde bulundu." Dom özlemle mutfağa baktı. "Biraz kahve içebilirim. İhbarı alınca evden doğruca buraya geldim. Tanrım."

Onları kahve makinesinin neredeyse damlatmayı bitirmek üzere olduğu mutfağa götürdüm. Xander makinenin yanındaki tezgâha yaslanırken, ben de fincanları almak için dolaplara gittim.

"Nico'nun burada olduğunu doğrulayabilirim," dedi Xander. "Onun Monopoly'de bir köpekbalığı olduğunu doğrulayabilirim."

"Hilekârın baskısı," diye araya girdim.

"Hey..." Nico alaycı bir öfkeyle konuştu.

"Ciddi olabilir miyiz?" Dom bana hitap etmeden önce kuzenine ters ters baktı. "Nico'nun geçen gün ne yaptığını biliyor musun?"

Fincanları tezgâhın üzerine indirdim ve tam "Dominic" diye bağırdığı sırada Nico'ya dikkatle baktım.

Ama kuzeni onu görmezden geldi ve devam etti, "Joe'yla bir restoranda öğle yemeği yerken karşılaştı - metresiyle birlikte."

"Bunu hak etmişti," diye karşı çıktı Nico.

"Ne, metresi mi var? Karısının bilmediğini mi sanıyorsun? Bunu gizli tutmak zorundaydı, ama sen ne yaptın? Bir olaya sebep oldun ve her şey internete düştü. Karısına hakaret ettin."

"Joe Rossi'yi kim öldürdüyse karısına bir iyilik yapmış," dedi Nico, yüzünde nefret maskesiyle. "Aslında herkese iyilik yaptı."

"O seni ilgilendirmez," dedi Dom. "Ama seni ilgilendirmesi gereken ne biliyor musun? Bir numaralı şüpheli sensin."

"Nico bütün gece benimleydi," diye itiraz ettim. Telefonum çaldı. Kapıcıydı. "Ivy."

"Bayan Wu, NYPD'den dedektifler sizi görmek istiyor."

BÖLÜM

Yirmi Altı

IVY

"I..."

"Ne?" Nico sordu.

"Polisler burada."

"Siktir," diye mırıldandı Dom. Telefonunda hızlıca gezindi. "Bağlantımda herhangi bir arama emri çıkarıldığına dair bir şey görmüyorum ama yine de arama emrine ihtiyaçları yok."

"Yok mu?" Kendimi hasta hissediyordum.

"Hayır. Eğer inanırlarsa..." Nico buna izin verdi, çünkü Dom'un söylediklerinden sonra inanmak için pek çok nedenleri vardı.

Nico çenesini bana doğru eğdi. "Bırak çıksınlar. Bir şey sakladığımızı gösteremeyiz."

"Biraz daha kahve yapayım mı?" Xander sordu ama kuzenim panikliyordu. Telaşlanmıştı. Onu suçlamıyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

Dom ve Nico hep bir ağızdan, "Hayatta olmaz," diye bağırdılar.

Nico'nun telefonu çaldı. Cevap verdiğinde *bir evet, bir sevişme* oldu ve sonra telefonu kapatıp bana baktı. "Arayan Matteo. Dışarıda park etmiş üç polis aracı olduğunu söyledi. Dört polisin desteklediği iki dedektif az önce bu kata çıkan asansöre bindi."

Bakışları benimkilere kilitlendi. "Bir tutuklama yapıyorlar."

"Nico..." Elimi onun kine dokundurdum. Karıncalanmalar kafa derime yayıldı ve boynumdan aşağı titredi. Midem bulandı ve kusacak mıyım yoksa yere mi yığılacağım bilemedim. Parmaklarımızı birleştirdi ve alnımdan öptü. "Her şey yoluna girecek."

Kapı zili çaldı. Asansörlerin çabukluğuna lanet ettim ve ayaklarım hareket etmedi.

"Benim almamı ister misin?" Xander sordu. "Hayır." Yutkundum. "Ben alırım."

Nico beni bırakmadan önce elimi tekrar güven verici bir şekilde sıktı. Uzuvarım hala hareket etmek istemiyordu; Nico'yu götürebilecek insanlara açılacak kapıya ulaşmak istemiyorlardı.

"Bayan Wu."

Kapıya bir kez daha vuruldu. "Bayan Wu, polis konuşuyor."

Kapıyı hafifçe açtım, parmaklarım kolda uyuşmuştu. İki dedektif, ikisi de takım elbiseli. Biri uzun boylu ve zayıftı, koyu kahverengi saçları ve kalın kirli sakalları vardı, kısa boylu olan keldi, bıyığı vardı, koyu kahverengi tenliydi ve belli ki daha yaşlıydı. Her ikisinin de yüzünde bitkin çizgiler vardı ve ifadeleri sürekli bir çatık kaşla kazanmış gibiydi.

"Memurlar." Gülümsedim. "Biraz erken değil mi?"

"Bayan Wu, ben Dedektif Muller," dedi uzun boylu olan, rozetini göstererek ve zaten rozetini takmış olan kısa boylu memuru işaret ederek. "Bu da Dedektif Gutierrez.

"Nico De Lucci burada mı?" Muller sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun. İçeri gel." Kapıyı daha geniş açtım, sesimin ne kadar kararlı çıktığına şaşırdım.

"Oh." Muller kaşlarını kaldırdı, muhtemelen benden bir şey yapmamı bekliyordu. Gerçekte ise kapıyı suratlarına çarpmak istiyordum.

Ancak ilk iyi niyetlerinden sonra, toplu halde fuayeyi geçtiler. Arkalarındaki polisler dağıldı.

Dom ve Nico elleri havada bekliyorlardı. İçimden bir ses bu senaryonun onlar için yeni bir şey olmadığını söylüyordu.

Ama benim için öyleydi.

"Hayır. Hayır. Hayır. Bir hata var." İşte o zaman sakinliğim çatladı. Bu şimdiden suçu kabul ettikleri anlamına mı geliyordu? Protokolü anlamamıştım. Prosedürleri. Televizyondaki polis dizilerine hiç dikkat etmemiştim.

Bir memur önüme çıktı. "Hanımefendi, kenara çekilmenizi istiyorum."

Başımı sallıyordum. Gözlerim Nico'ya odaklanmıştı ama bu mavi üniformalı polis ona ulaşmamı engelliyordu.

"Nico De Lucci." Muller Nico'yu çevirdi ve önce bir kolunu sonra diğerini indirerek kelepçeledi. "Joseph Rossi'yi öldürmek suçundan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..."

"Dom, bir şeyler yap!" Ben ağladım.

Nico Mirandize edildi, kelimeler kulaklarımda boğuk bir şekilde yankılanıyordu. İçlerinde kan akışı vardı. Başka polisler de geldi. Diğer dedektif memurlara Dom'un ve hatta Xander'ın üstünü aramaları talimatını verdi.

Nico gözleriyle iletişim kuruyordu. Hissetmekten çok uzak olduğum bir sükûnete sahiptiler. Tekrar yanına gitmeye çalıştım ama daha önce beni durduran polis benim akıl hocam olmalıydı çünkü daha sert bir uyarıyla beni engelledi. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Önce onu sorgulayacaklarını sanıyordum. İki el omuzlarımı kavradı. Matteo'yu görmek için döndüm. Arkasında babaları vardı.

Cesar oğluna, "Bir şey söyleme," dedi. "Seni dışarı çıkaracağız."

"Matteo," diye fısıldadım ve gözyaşlarımdan tuzunu tattım. Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Bana sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bunu düzelteceğiz."

Dom, "Onu suçlamadan sadece yirmi dört saat tutabilirler," dedi. Nico'nun tutuklanmasından sonra hepimiz Trevor'ın güvenli bilgilere erişebildiği Yeraltı'na taşınmıştık. Bu yöntemin yasal olup olmadığını bilmiyordum. Anladığım kadarıyla sorma, söyleme kuralı vardı ve Nico'yu geri almak için her şeyi yapardım - yalan, hile, hırsızlık. "En fazla yetmiş iki."

Nico'nun tüm yakın ailesi oradaydı. Dom ve Cesar kendi avukatlarıyla telefonda konuşup duruyorlardı.

"Ellerinde sağlam kanıtlar yoksa neden onu tutuklasınlar ki?" Ben sordum. Sera'ya yaslanmıştım. Bana destek veriyordu. Diğer yanında Ava ve Bianca vardı. İçimde dile getiremediğim bir suçluluk duygusu vardı.

"Ellerinde geçerli bir neden olması yeterli," diye yanıtladı Dom. "Ve eğer Nico onlara yeterince mühimmat vermediyse lanet olsun."

Trevor bilgisayar odasından kafasını uzattı. "Buldum! Bir görgü tanığı Nico'nun olay yerinde olduğunu söyledi, bu da onlara olası bir sebep vermeye yetiyor."

Sosyal medya hesaplaşmalarından bahsetmiyorum bile. Mırıldanılan küfürler odanın içinde dolaştı.

Cesar'ın gözleri bana odaklandı. "Ivy, bize doğruyu söylemeni istiyoruz. Nico bütün gece seninle miydi?"

"Birlikte yattık, birlikte uyandık," dedim. Kelimeleri ağzımdan çıkarırken boğazım kurudu. "Gerçek bu."

Dom, Cesar ve Matteo birbirlerine baktılar.

"Ne?" Her zamankinden daha halsiz olduğumu hatırladım. Yangından beri uykuğlarım bölünmüştü ve dün gece en rahat olduğum geceydi.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Dom. "Sen onun mazeretisin. Ama bir kız arkadaş her zaman zayıf bir mazerettir. Arama emirleri senin çatı katını ve Nico'nun Yukarı Doğı Yakası'ndaki dairesini de içeriyordu. Grindhouse'un üçüncü katını henüz fark etmediler ama adamlarım çoktan bir tarama yaptı. Arama izinlerine binanın etrafındaki güvenlik kamerası görüntülerini de eklediler. Trevor görüntüleri inceliyor ve şu ana kadar Nico'nun vurulma saatiyle örtüşecek şekilde binadan ayrıldığına dair bir işaret yok."

Cesar Dom'a, "Tanığın kim olduğunu bul," dedi. "Neye mal olacağı umurumda değil. Oğlum hapse girmeyecek." Sözlerinde tüylerimi diken diken eden bir acımasızlık vardı. Uğursuz bir anlam çıkarılabildi ve kimse Nico'nun babasına karşı çıkmadı.

"Oh, Tanrım." Nico'nun karşı karşıya olduğu şeyin büyüklüğü içime işledi. İlk başta, uyanmayı beklediğim bir kabus gibiydi. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıma engel olamadım. Sera bana sarılırken ben de kendi kollarımı gövdemın etrafına doladım. "Bu benim hatam."

"Hayır, değil," diye konuştu Ava. Genelde çizgisiz olan yüzünde gerginlik belirtileri vardı. Suçluluk duygusu daha ağır basıyordu. "Bu oğlumun hissetmeni isteyeceğı son şey ve şu anda bunun için endişelenmesine gerek yok." "Tek telefon görüşmesini bana yaptı," dedi

Dom. "Ve bunun nedeni Ama konuşmanın büyük bir kısmı, herhangi birimiz seni suçlarsa bizi nasıl mahvedeceğı üzerineydi." Dom'un yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. "O yüzden ona suçlamadığımızı söylesen iyi olur."

Sevgili kalbim Nico'ya olan sevgiyle dolup taşıyordu. Hayatı mahvolabilecek biri olmasına rağmen hâlâ beni düşünüyordu.

Bodrumun kapısı açıldı ve ayak sesleri hızla aşağı indi. Bu benim kardeşimdi. Daniel bir Okçu olduğu için Yeraltı'nda serbestçe dolaşabiliyordu.

Doğruca bana gitti, beni Sera'nın yanından çekip aldı ve bana sarıldı. "Mei." Sanırım De Luccis'lerin yanında fiziksel olarak daha sevecen olmaya başlamıştık. "Beni yakalamana gerek yok. Devam et."

"Biz de tam kız kardeşine onu hiç suçlamadığımızı söylüyorduk." Daniel başını salladı. "Suçlamamalısınız."

"Nico ve Joe Rossi'nin savaşı on yılı aşkın bir süredir devam ediyordu. Joe hapse girdiği için hiçbir zaman çözülemedi. Çıktığından beri de yeniden alevlenmeye başladı," diye açıklıyor Dom.

"Nico bu yılın başlarında bu yüzden mi Avrupa'ya gönderildi?" Daniel sordu. "Evet."

"Duruşma ne zaman?"

Cesar, "İşin o noktaya gelmesini istemiyoruz," dedi. "Savcı potansiyel bir kaçma riski olduğunu iddia edebilir ve hakimden kefaletle serbest bırakılmayı reddetmesini isteyebilir."

"Oh, Tanrım." Midem bulanıyordu ve her geçen dakika daha da midem bulanmaya başlamıştı. "Ve cinayet olduğu için... onu suçlamaya hevesli görünüyorlar," dedi Trevor.

spekülasyon yaptı. "İplerin başka birinin elinde olduğunu düşünüyor."

Cesar, Dom ve Matteo tekrar birbirlerine baktılar. Bildiğim kadarıyla Nico yeraltı örgütünün bir parçasıydı, normal iş yapan normal bir iş adamı olsaydı ne kadar farklı olurdu merak ettim. O, o olmazdı. Kanında çok fazla kanunsuz vardı. Bir Okçu olarak yaptığı akşam gezintilerinden keyif alıyordu.

Dom telefonunu kontrol etti. "Danışmanımla görüşmem gerek." Bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa Ivy, beni ara."

"Seni yakaladık." Matteo öne çıktı.

Gözlerim yaşardı. "Sizi teselli eden ben olmalıydım."

"Kardeşlerinin saplantılarını korumak onların görevi." Sera göz kırptı. Yeraltı'ndaki ses tonu biraz hafifledi.

Daniel yanıma geldi. "Nereye gitmek istiyorsun? Polisler çatı katında cirit attığına göre benim çatı katımda kalmak ister misin?"

"Kafamı meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var, belki stüdyoya giderim?" Trevor, "Ben de seninle geleyim," diye teklif etti.

"Tamam."

Neyse ki stüdyoda işler birikmişti ve kendimi bu işlerin içinde kaybolmaya zorladım. Çoğunlukla halkla ilişkiler yeniden yapılandırılıyordu ve çalışma odasının kaybı nedeniyle paylaşımları ne zaman planlayacağımı görmek için Donateka'nın sosyal medya hesaplarını gözden geçirmem gerekti. Şanslıydık ki bu stüdyoda hala yeni koleksiyondan örnekler vardı. Modeller saklamak için bir ya da iki parça seçmişlerdi ve bazıları iade etmeyi teklif etti, böylece çekecek bir şeyimiz oldu. Katie ve Xander çalışma odasını hazırlamakla meşguldü.

Hiçbir şeyin moralimizi bozmasına izin vermeyecektik.

Çalışma odası yangını bariz bir kötü niyetti, tabii ürünü aldıklarını örtbas etmek için değilse, ki bu aptalcaydı çünkü yangın müfettişi bunu tespit edebilirdi. Daniel bana insanların yüzde 99'unun iyi olduğunu, yüzde 1'inin ise saf kötü olduğunu söylemişti. Joseph Rossi'nin saf kötü olduğu ve hiçbir kurtarıcı özelliği olmadığı hissine kapıldım. Öldürülmeyi hak ediyordu.

Ama şimdi stüdyoda yalnız olduğum için düşüncelerim Nico'ya dönüp duruyordu. *O nasıl? Hapishanede oturuyor. Yarın onu suçlayacaklar mı?* Trevor dizüstü bilgisayarında hâlâ tanık hakkında bilgi arıyordu. Tanığı öldürmeyeceklerine dair bana güvence verdi ama Dom adam hakkında daha fazla bilgi edinmesi için birini gönderiyordu.

Telefonumda bir mesaj çaldı.

Marie Pierre. Garip. Neden Xander ya da Katie'yi değil de beni arıyordu?

"Merhaba, Marie."

"Binanızın köşesine park etmiş Benz'in içindeyim."

"Uh..."

"Sana söylemem gereken bir şey var. Özel olarak."

"Tamam, Trevor yanımda."

"Yalnız, Bayan Wu."

"Bayan Pierre, Nico'nun başına gelenlerden sonra alarm durumundayız." "Bunu biliyorum ama gerçekten benim yüzümden tehlikede olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Şey..."

"Erkek arkadaşınızı temize çıkarabilecek bir şeyim var. Seni köşede bekleyeceğim. Beş dakika sonra."

"Ama..."

Telefonu kapattı.

BÖLÜM

Yirmi Yedi

IVY

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Trevor arkamdan.

"Beni fiziksel olarak engellemediğiniz sürece, onunla buluşacağım." "Bunların hepsi karanlık işler. Lanet olası CIA gibi."

Neyse ki üçüncü katta olduğumuz için zemin kata hızlı bir yolculuk oldu. Korumam araba toplantıları hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Kendimi oldukça gizli hissediyordum ama bugün ilk kez haber beklemek yerine Nico için bir şeyler yaptığımı hissediyordum.

Nemli yaz akşamında binadan çıktığımızda Benz'i fark ettim. Trevor beni takip ederken hâlâ küfrediyordu.

"Belli etme," diye omzumun üzerinden fırlattım.

Araçtan birkaç metre uzaklaştığımda şoför dışarı çıktı ve benim için kapıyı açtı.

Kafamı içeri soktum. "Trevor benimle gelebilir mi? O benim korumam. Ve bana söyleyeceğin her şeyi ona iletmek zorundayım çünkü Nico'nun davasına yardım eden o."

"Ona güveniyor musun?"

"Hayatımla. Nico da öyle."

"Peki."

Trevor'a gelmesini işaret ettim. Marie ikimize de yer açmadan önce ters ters baktı.

"İyi akşamlar, Bayan Pierre," dedi Trevor.

Şoför kapıyı kapattı, aracın etrafında döndü ve sürücü koltuğuna geri kayd. Karartılmış lüks araç trafiğe çıktı.

"Gördün mü?" dedi Trevor. "CIA gibi."

Marie'nin ağzının kenarları hafifçe gülümsedi. "Moda endüstrisinin kurumsal casuslukla dolu olduğunu söyleyebilirsiniz. Bir tasarımcıdan diğerine geçen ego çılgınca." Bir düğmeye bastı ve şoförünün söylediğimiz hiçbir şeyi duymayacağını bilmemizi sağlayan gizlilik ekranı açıldı. Trevor ya da benim herhangi bir Archer ya da ticari sırrı ifşa edeceğimizi düşündüğünden değil.

"Tüm bu gizli işleri yapmamızı gerektirecek kadar önemli ve gizli olan şey nedir? Nico'nun masum olduğuna dair kanıtınız olduğunu söylemişsiniz." Bu hiç de mantıklı değildi.

"Şimdi emin değilim" -önüne bakıyordu ve yan gözle beni süzüyordu
-"Eğer adamınız masumsa. Bildiğim tek şey her şeyin bir komplo koktuğu."

"Tamam, duyalım bakalım." Trevor deri koltuklara yaslandı.

"Koleksiyonunuzu küçümsemek istememiştim. Başından beri çok ilgimi çekmişti."

"Öyle miydin?"

"Evet, ama Edward seninle temas kurmamamı söyledi." "Ne?"

"İşte bu ilginç." Trevor öne doğru eğildi.

"Başından beri ona gelmen için peşindeydi," dedi. "Şirketin için işler yoluna girmeye başladığında, sen incindin."

"Çatı katımda bana saldıran o adamları Edward'ın mı gönderdiğini söylüyorsunuz?"

"Hayır. Öyle demiyorum. Bunun şüpheli olduğunu söylüyorum, özellikle de De Luccis'lerle bağlantın olduğu için. Ama... sen ve Nico ilişkinizi kamuoyuna açıkladığınızda, Edward defilenizi nasıl ele almak istediği konusunda kararsızlaştı. Benden senin koleksiyonunu editörlerimizin en altına koymamı istedi."

"O pislik."

"Sonra Joseph Rossi ile erkek arkadaşınız arasında haberlere konu olan bir tartışma oldu. Sonra birden aklıma geldi..."

"Ne?"

"O adam mı? Joseph Rossi, değil mi?" "Evet."

"Edward şehre geldiğinde evinde özel akşam yemekleri verirdi. *Glamourique* çalışanlarını davet ederdi. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde orada dört akşam yemeği yedik. İki kez Joe Rossi'nin Edward'la sohbet etmek için geldiğini gördüm. Bunu kapalı kapılar ardında yaparlardı."

"Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin," diye nefes aldı Trevor.

Nutkum tutulmuştu. Beynimdeki dişliler yer değiştirdi. "Başıma gelen her şeyden Edward ve Joe sorumlu."

"Olabilir. Bilmiyorum ama orada araştırılması gereken bir şey var." "Kesinlikle var," diye mırıldandı yanımdaki Ok.

"Ama bu Nico'yu nasıl temize çıkaracak?"

"Görünürde öyle değil. Ama benim bildiklerimin hepsi sende var. Edward'ın olayları nasıl manipüle ettiğini ve seni ona gitmeye nasıl zorladığını düşünürsek, bunu tekrar yapmayacağından ne kadar eminsin?" Marie bana soğuk bir gülümseme verdi. "Sana patronuma karşı yeterince cephane verdim. Bunu bir düşün." Gizlilik ekranı için düğmeye bastı. "De Lucci binasına dönün."

Benz bizi binanın arka tarafına bıraktı. Trevor ve ben indiğimizde, zaten bir planım vardı.

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandı Trevor. "Nico ve Daniel diri diri derimi yüzecekler," diye ekledi. "Tüm De Luccis'ler olmasa bile."

Öfkelendim. Stüdyoya dönmüş, bir plan yapmaya çalışıyorduk. "Ama Edward'ın bilgisayarının sabit diskine yaklaşılabilsen onu klonlamanın bir yolu olduğunu söylemiştin."

Hayal kırıklığı içinde yüzünü ovuşturdu. "Evet ama bu tür komplolar sadece filmlerde iyi sonuçlanır. Ya onunla oynadığınızdan şüphelenirse?"

"Oyunculuk yeteneğimden şüphe mi ediyorsun?" "Seni hiç rol yaparken görmedim."

"Düşünmem gereken tek şey, Nico'nun bir iddianameden kaçınmasına yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi bulmamıza ihtiyacı olduğu."

Trevor telefonunu karıştırdı. "Onu henüz suçlamadılar. Ve duyduğuma göre, tanık gördüğü kişinin Nico olduğu iddiasından vazgeçmiş."

Tamam, De Luccis onu ele geçirmiş olabilir.

Ama bir sonraki baltanın düşmesini bekleyecek biri değildim. "Ama polis ona atacak başka bir şey bulacaktır. Edward'ın derin cepleri var ve onlara ödeme yapıyor olabilir. Sadece kanıt bulmak zorundayız."

"Kese kağıdı içinde nakit olabilir. Kağıt izi yok. İşte bu filmlerdeki gibi," dedi Trevor. "Joe Rossi'ye gelince, Sinclair ile yaptığı görüşmeleri gizlemiş olmalı. Muhtemelen ona nakit vermiş ya da offshore bir hesaba yatırmıştır."

"Offshore bankacılık onun bilgisayarında iz bırakır, değil mi?" "Bu çok riskli."

"Onu ziyaret edebilirim. Bir gece kalabilirim."

Trevor sanki ona işkence ediyormuşum gibi inledi. "Kadın, beni asman için sana bir ip vereyim mi?"

Ama Edward'la yüzleşmeye daha kararlıyım. "Perişan görünebilirim. Yangından sonra Edward bana mesaj attı ve ihtiyacım olan her şey için hizmetimde olduğunu söyledi."

O zamanlar hiçbir şey düşünmemiştim. Sadece yardım teklif etmeye istekli başka bir kişi olduğu için rahatlamışım. Ne kadar da yanılmışım. İhanetin acı asidi dilimi kapladı. İçten içe Edward'ın değişmediğini bilsem de, beni geri almak için aşırı ve umutsuz önlemler alacağını hiç beklemiyordum.

Onunla olan geçmişime dair anılarımı açtım. Ona olan ihtiyacımın gerçek olduğuna inanmasını sağlayacak şeyleri. "Hâlâ kırılgan olduğuma inanıyor. Beni daha güçlü görmeye dayanamıyor. Beni kırabileceğine inanıyor." Kötü huylu bir narsist. "Yangın, bu süreçte bize destek olan De Luccis'lerle olan ilişkilerimi daha da güçlendirdi. Moda endüstrisinden gelen sempati dalgası çok büyüktü. Edward stratejik olmaktan başka bir şey yapmaz. En iyisini sona sakladı. Nico'yu cinayetten tutuklatmak onun son oyunuydu. Ama De Luccis'lerin oğulları ve benim etrafımda nasıl kenetleneneceğini tahmin edemedi." Aklıma başka bir fikir geldi. "Peki ya Edward'ın De Luccis'lerin benden nefret ettiğini ve beni suçladığını düşünmesini sağlarsak?"

"Hayır."

Şeytani bir his beni gülümsetti. "Evet."

Edward'ın tüm şeytani manipölasyonlarından sonra sonunda kırıdığı bir kadını nasıl oynayabilirim?

Öncelikle, hüngür hüngür ağlıyormuşum gibi görünmeliydi. Gözlerimi şiş, burnumu kırmızı ve üst dudakımı kabarık yapmalıydım. Soğan doğramak

işe yarar. Sebzenin dumanına karşı toleransım her zaman düşük olmuştur. Xander ve Trevor mutfakta bana eşlik ediyor, başlarını sallıyor, bir şeyleri inandırıcı kılmak için ne kadar ileri gittiğimi görünce bazen suratlarında bir gülümseme belirliyordu. Son dokunuş, zaten şiş olan yüzümü kızartacak kadar alkol almaktı, ama aklımı etkileyecek kadar değil.

Xander bu çılgınlığı yapmam konusunda belli belirsiz bir direnç gösterdi. Ya planımın işe yarayacağına güveniyordu ya da hastalıklı bir şekilde sonuçları bekliyordu. Olabilecek en kötü şey geceyi Edward'ın dairesinde geçirmemdi. Trevor'a gereksiz riskler almayacağıma söz vermiştim ama bunu Nico öğrenmeden önce yapmalıydım çünkü Edward'a gitmemi engellemesi riskini göze alamazdım. Nico beni her zaman koruyacaktı ama o da benim çocuğumdu ve ben kendi çocuğumu korurum. Ayrıca, son birkaç haftadır yaşadığımız tüm kötü şansın uydurma olup olmadığını öğrenmek için sürekli bir ihtiyaç duyuyordum. Ve eğer savcı Nico'yu suçlarsa ve kefaletle serbest bırakılması reddedilirse, Edward kanıtları silmeden önce daha hızlı hareket etmemiz o kadar zorunluydu.

Ama yapmayacağına dair bir his vardı içimde.

Edward Sinclair bir sadist ve kötü huylu bir narsistti. Bu iki kişiliğin bir arada olup olmadığını bilmiyordum ama onun Dom olmanın ne demek olduğunu yanlış anladığını fark etmem yıllarımı almıştı. Ben hiçbir zaman bir köle olmamıştım ve o ilişkide beni kendi arzularını, bencilliğini ve hayallerini tatmin etmek için manipüle etmişti.

Ve bu sanrılara tutunmak için, manipülasyonlarının kupalarına tutunurdu. Bir iz bırakırdı. Bu, eylemlerinin insanların hayatlarını nasıl kontrol ettiğini doğrulamak için zaman zaman gündeme getirebileceği resimler, işlemler ya da mesajlar olabilirdi.

Ancak Edward, Joe Rossi ile olan ilişkisinin farkında olduğumuzu bilseydi, kanıtları yok edebilir ya da onları asla bulamayacağımız bir yerde saklayabilirdi.

Planın ilk adımı? Eski sevgilime trajik bir şekilde yenilmiş görüldüğüm bir fotoğrafımı gönderdim.

Hemen cevap verdi.

Asansör kapıları lüks konutuna açıldığında, Edward çoktan fuayede duruyordu. Entrikalarının bu noktaya kadar geldiğini bildiğimden, taktığı sempatik maskenin ardını gördüm ve gözlerindeki hastalıklı zafer parıltısını fark ettim.

Midemi bulandırdı.

İğrenerek dudak bükme istememe neden oldu.

Planın canı cehenneme deyip asansöre geri binmek istedim. Ama gözlerimi ödülünden ayırmadım.

Bana yapılan saldırının arkasında onun olduğuna, defileyi manipüle ettiğine ve Joe Rossi cinayetini Nico'nun üzerine yıktığına dair kanıt bulma hedefim beni asansörden çıkmaya itti.

"Kedicik."

Kollarını açtı ve ona doğru adım atarken soğan ve alkole verdiğim fiziksel tepkilerin gerçek yüz ifademi gizlemesine çok sevindim. "Edward."

Kollarını bana doladı. Üzerinde mür ve sandal ağacı kokusu vardı, onda sevdiğim bir kokuydu bu. Altı yıl önce ayrıldığımızdan beri, şimdiye kadar bu kokuyu sürmemişti. Ama eskiden onda bayıldığım koku beynimde uyumsuz bir akor oluşturunuyordu. Bu kez onun böbürlenmesinin kokusu vardı ve yanlış kolların beni nasıl sardığının altını çiziyordu. Tüm varlığım Nico'nun deri ve sedir rahatlığı, teninin kokusu için çılgık atıyordu.

Önümdeki adam bir sahtekârdı.

Bakışlarımı kaldırdım. "Kafam çok karışık."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Son birkaç günde yaşadıklarından sonra çok anlaşılabilir. Eziklerin uğruna bu kadar çalıştığın şeyi yakıp yıkması ve sonra birlikte olduğun adamın bir katil olduğunu fark etmen." Bir adamın gözlerinin ardındaki kötülüğü bir kez gördüğünüzde, görmemenizin imkânsız olması ürkütücüydü.

Vücudumdaki sertleşmeyi hissetmiş olmalı ki geri adım attı. "Ama tabii ki suçu kanıtlanana kadar masumdur."

"O masum," diye ısrar ettim. "Bütün gece benimleydi."

Edward'ın gözleri küçümsemeyle parladı ama hemen sahte bir sempatiyle gizlendi.

"Demek istediğim, evcil hayvan, bu tür bir belirsizlikle başa çıkmak için yaratılmamışsın. Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var. Tüm ihtiyaçlarınla."

"Edward," diye iç geçirdim. "Buraya geldim çünkü beni rahatlatabileceğini biliyordum. Nico'dan vazgeçmiyorum. Sana yanlış bir fikir vermek istemiyorum." Ben de aşırıya kaçıp onu şüphelendirmek istemiyordum. Boğazındaki sütuna baktım. "Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi..."

Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda gülümsemesinin acı bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ettim. "Ve tek yapmak istediğim ihtiyaç duyduğun anda seni rahatlatmak. Cinsel bir şey değil,

evcil hayvanım. Sadece bir arkadaş olarak."

Zorla rahat bir nefes aldım. "Sadece nereye döneceğimi bilemedim. De Luccis'ler benden nefret ediyor. Sanırım bunun için beni suçluyorlar."

Ve bunlar söylenmesi gereken doğru sözlerdi çünkü Edward beni dairenin içine doğru götürdü. Tıknaz bir adamı işaret etti. "Pancho seni odana götürecektir." Saatini kontrol etti. "Beni kötü bir zamanda yakaladın, kedicik. Hong Kong'la yapacağım konferans görüşmesine geç kaldım."

Bazen, yeterli bilgiyle, gözleriniz daha önce görmediklerini görürdünüz. Edward'ın sahte sempatisi gibi, başka bir tanıma sarsıntısı da dairesinden kaçma dürtüsünü geri çekti.

Çünkü Pancho, çatı katındaki saldırganlarımdan birinin yapısına uyuyordu. Odaya başka bir adam girdi. Pancho ile yan yana dururken, siyah giysileri ve maskeleri üst üste bindirdim. Geriye Çelik Borulu Adam, yani Nico'nun yapısına uyan adam kalıyordu. Anılar yerine oturdu. Afterparty'ye geldiğimiz gece, Edward'ın güvenlik görevlilerinden biri, asansörlerin yanında duran kişi Steel-Pipe'in yapısına uyuyordu.

Bu adamları bana zarar vermeleri için gönderen Edward'dı. Beni öldüresiye dövsünler, ben de o kadar kırılalım ki ona sürünerek geri döneyim diye. Yüzüme yansımam diye düşüncelerimi susturdum. Mide bulantısı ve baş dönmesi aynı anda beni vurdu.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diye mırıldandım. "İş için kucaklaşabilir miyiz?"

Edward'ın yüzüne gerçek bir zevk çökmüştü. Beklentilerine cevap verdiğimde yüzünde oluşan memnuniyet ifadesiydi bu. İçimi kemiren suçluluk duygusunu bastırdım. Bunu kendi başına açmıştı. Piç kurusu.

"Ama tabii ki, kedicik. Video olmadan da arama yapabilirim."

Eşleşen kadife eşofman altları ve kapüşonlu sweatshirt, Edward'ın beni giyerken görmekten hoşlandığı kıyafetlerdi. Ona tekrar onun olduğumu hissettirmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama hala şüphelerim olduğundan ve tek ihtiyacı olan şeyin beni dürtmek olduğundan emin oldum.

Çalışma odasına girdik. Masasının ortasında gösterişli bir kasaya sahip bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Umarım Trevor'ın bana verdiği atlama sürücüsü için bir bağlantı noktası vardır. Umarım Edward ona gönderdiğim resme tıklamıştır. Resme bir tuş kaydedici eklenmişti, böylece telefonu dizüstü bilgisayarıyla senkronize ettiğinde erişim bilgilerine sahip olacaktık.

Edward geniş, koyu ahşap masanın arkasına geçti ve geniş, antika deri koltuğa oturdu.

"Bu sandalye tam sana göre."

"Çok rahat. Size bunu yapan zanaatkârın adını verebilirim." Utangaç bir gülümseme taklidi yaptım.

"Hadi, evcil hayvan." Ekranı açtı ve web konferansına giriş yaptı. "Üzgünüm geciktim. Bir işim çıktı. Videoyu kapatacağım."

"Bize katılman ne güzel, kardeşim."

"Bu önemliydi. Şimdi toplantıya devam edebilir miyiz?"

Edward mikrofonun sesini kısıtı. "O bir pislik." Kucağını sıvazladı.

Onun üzerine otururken içimdeki yaltaklanmayı kontrol ettim. "Küçük kardeşin mi?"

"Evet." Ses tonunda ağır bir küçümseme vardı. "Kendini veliaht sanıyor."

Ah, babası Gordon Sinclair, dört çocuğunu birbirine düşürdüğü için en büyük pislikti. Edward'la geçirdiğim altı ay boyunca babasının birkaç manipölasyonuna tanık olmuştum ve eski sevgilimin berbat yetiştirilme tarzına sempati duyuyordum. Edward babasının onayını arzuluyordu ve şimdi, kırk beş yaşında bile hiçbir şeyin değişmediğine inanıyordum. Bir gün övülüp ertesi gün alay edilme döngüsü Sinclair'in çocuklarını kontrol etmek için kullandığı bir teknikti.

Bütün aile terapiye gitmeliydi.

Dürüst olmak gerekirse, Cesar De Lucci'nin çocuklarıyla nasıl ilgilendiğini görmemiş olsaydım, tüm CEO tipi babaların pislik olduğunu düşünürdüm.

Ne de olsa sadece babama ve Xander'a bakmam yeterliydi.

"Beni rahatlatan sen olabilirsin." Edward beni güvenli bir şekilde kucağına oturttu ve yine bunun ne kadar yanlış hissettirdiğini anladım. Sadece Nico'yu aldattığımı hissetmiyordum, aynı zamanda altı yıl önceki kız kadar saf değildim.

Kadife pantolonumun kemerinde belleği koyduğum bir anahtar bölmesi vardı. Başka kıyafet getirmemiştim çünkü sadece bir gece kalacağımı açıkça belirtmek istemişim. Bakışlarım dizüstü bilgisayar ekranına gitti.

Şimdi, dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

NICO

"Gitmekte özgürsünüz."

Metal kapının çınlaması hücremde yankılandı. Hapishanede oturmuş, duvarlara ve New York Merkez Hapishanesi'ndeki yaya trafiğinin gelgitlerine bakıyordum. Burası tutukluların hakim karşısına çıkmadan önceki duraktı.

Ayağa kalktım ve Dedektif Muller'e sııttım. "Sorun nedir? Tanığınızı mı kaybettiniz?"

Dedektif bana ters ters baktı. "Fazla havalanma, De Lucci. Yine de kanıt bulacağız ve seni enseleyeceğiz."

"Misafirim ol." Bana kalırsa Joe Rossi hak ettiğini bulmuştu. Dedektifler beni sorgu odasında De Lucci'nin avukatının huzurunda sorguya çektiklerinde, bana karşı açılan davayı daha da kötüleştirecek nefret kusmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Joe Rossi'yi vuran adam evrene bir iyilik yaptı.

Sayonara, pislik.

Eşyalarımı topladığım bekçiye kadar bana eşlik etti. Anahtarlar ve telefon. Yirmi dört saattir gözaltında değildim. Rossi ile olan kavgamın sosyal medya videoları ve şimdi geri çekilen bir tanığın ifadesi dışında bana karşı bir davaları yoktu.

Resepsiyonda Ivy'yi görmeyi bekliyordum ama orada duran babam ve Matteo'ydu. Babam ensemenden tuttu ve beni kucaklamak için sürükledi. "Geri dönmene sevindim, oğlum."

Homurdandım.

Daha sonra Matteo bana sarıldı ve neyse ki yanında kahve ve kruvasan vardı. Açlıktan ölüyordum. Asit midemde bir delik açmıştı. Hücreme koydukları iğrenç lapayı yiyemiyordum. Dokunmak bile istemiyordum.

Kruvasanı mideye indirdim. Kahve ılıktı ama umurumda değildi. "Ivy nerede?"

Babam ve Matteo cevap vermedi. Merkez Rezervasyon'dan çıktık ve "Ee?" diye tekrarladığımda herkesin duyamayacağı bir yerdeydik.

"Bu sabah eve döneceğini söylemek için onu aramaya çalıştım ama ulaşamadım," dedi Matteo. "Ben de Trevor'ı aradım."

"Trevor The Underground'da ve oraya gitmemizi söyledi," dedi babam.

SUV'a bindik. Matteo kullanıyordu ve her zamanki gibi huzursuz olduğumda ikinci sıradaki yolcu koltuğuna oturdum. Saçmalık kokusu alıyordum. Benden bir şey saklıyorlardı ve içgüdülerim bana bunun Ivy ile ilgili olduğunu söylüyordu.

"Soruma hâlâ cevap vermediniz. Nerede? Ivy nerede? Ivy nerede?" Onu aramak için telefonumu açtım. Kalp atışlarım hızlandı. Rahatsızlığımı yatıştırıcakmış gibi göğsümün altına bir yumruğumla masaj yaptım.

"Trevor bize söylemedi. Ama bize onun iyi olduğunu söyledi."

"Onu arıyorum." Ama bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla gözlerim kısıldı. Mesajı açtım ve kan başıma öyle hızlı hücum etti ki, kafatasımda zonklayan bir ağrıya yol açtı. "Neden Edward Sinclair'le birlikte?" diye homurdanırken kudurmuş gibiydim. Kükredim. "Kenara çek."

Kalbim ciğerlerime karşı savaş açmıştı, hâlâ gördüklerime inanamıyordum. Edward yüzünde bir sırıtışla, kucağında Ivy ile kameraya bakıyordu ve altyazı. "Ben kazandım."

Orospu çocuğu. Orospu çocuğu.

Siktir!

"Neler oluyor?" Babam sordu.

Telefonumu camdan dışarı fırlatmak istedim, ama cevap yazmak ya da rahatsız edici cihazı yok etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce babama uzattım.

"Bu ne lan?" diye mırıldandı.

"Aynen öyle."

"Trevor'ı ara." Sesim kullanılmadığı için hâlâ cızırtılıydı. Matteo sokağın köşesine park etti. Babam ona telefonumu uzattı.

"Siktir," dedi.

"Trevor'ı ara!" Kükredim. Yolcu koltuğunun arkasına yumruk attım.

"Tamam, tamam," diye cevap verdi babam eşit bir tonda, ama bana sakın olmamı söyleme hatasını yapmadı.

Kimse bir erkeğe, kadını başka biriyle birlikteyken sakinleşmesi gerektiğini söylememişti. Şiddet uygulamak için kaşınan ellerimi saçlarıma soktum ve Ivy'nin neden onunla birlikte olduğunu anlamaya çalışarak çektim. Bizden umudunu kestiği için mi bunu isteyerek yapıyordu? Cinayetle suçlanan bir adamla özdeşleşmek istemediği için mi? Yoksa Sinclair ve medya şirketinin tutuklanmamla ilgili anlatıyı değiştirmeye yardımcı olabileceğini düşündüğü için mi bunu isteyerek yapıyordu? Masumiyetimi gün ışığına çıkarmak için. Her iki gerçek de beni öldürür.

"Çocuklar," Matteo'nun telefonundan Trevor'ın sesi geldi. "Ne haltlar dönüyor burada?" diye sordum.

"Şu anda bu konuya giremem-"

"Ne sikim giremezsin-"

"Kapa çeneni ve dinle," diye bağırdı Trevor. "Ivy'nin Sinclair ve korumalarının dikkatini dağıtmak için hepinize ihtiyacı var. Dairesine gidin ve onu geri isteyin."

"Neden?" Babam sordu.

Ok, daha önce bize karşı hiç kullanmadığı bir ses tonuyla, "Yapın çocuklar," dedi. Bir emir komuta zinciri vardı. Ama ben onun bir Ok olarak değil, Ivy her ne halt ediyorsa onu kolaylaştıran biri olarak hareket ettiğini düşünüyordum. "Seni kızdırmam gerek-"

"Oh, kızgınlığı geçti." Matteo tekrar trafiğe girdi ve Sinclair'in Beşinci Cadde'deki evine doğru bir dönüş yaptı.

"Size Ivy'nin görevini tehlikeye atacak bilgiler vermeyeceğim." "Görev mi?" Bağırđım, gözümdeki zonklamayla birlikte seğiriyordu. baş. "Ne görevi lan?"

"O onursal bir Ok," dedi Trevor. "Oraya gittiğinde bana haber ver ki onu uyarabileyim. Onu aramayın. Zaten hepinizi engellemiş olabilir. İşi berbat etmeyin çocuklar."

"Sakın asayım deme-"

Ama çoktan asmıştı.

"Onu geri ara!" Tersledim.

"Bir dakika düşün," dedi Matteo. "Trevor taktik operasyonlarımızı yönetiyor. Ivy'yle birlikte zaman açısından kritik bir plan yaptıkları çok açık. Onların yoluna çıkmanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Yardımaımıza ihtiyaçları var."

Cipin içine gergin bir sessizlik çöktü. Babam ve ağabeyimin ne düşündüğünü bilmiyordum ama kör edici öfke görüşümü bulanıklaştırıyor ve düşüncelerimi kırmızının tonlarına dönüştürüyordu. Öfkemi nereye yönlendireceğimi bilmiyordum. Kesinlikle Sinclair'e. Trevor ve Ivy'ye. Ama ulaşabileceğim mesafede değillerdi. Ama Matteo haklıydı. Trevor taktik uzmanımızdı ve bir dikkat dağıtma planı uygulamalıydık.

Babam dönüp bana baktı. "Anladığım kadarıyla Ivy'nin Sinclair ile bir geçmişi var?"

Sadece Matteo ve Dom biliyordu ve bunun nedeni de Trevor'ın bu pisliği araştırdığı sırada onların da işin içinde olmasıydı. "Evet. Hiç hoş değil."

"Ne kadar zaman önce?" Babam sordu.

"Altı yıl önce. Kız on dokuz yaşındaydı. Adam otuz dokuz yaşındaydı."

Babam mırıldanır gibi bir ses çıkardı. Annemden on bir yaş büyük olduğu için yaş farklılıklarına ok atacak biri değildi. Ama annemi güçlendirirdi ve onu yıkmazdı. Ailemin bize aşıladığı şey buydu. Eşimize saygı duymak, onu desteklemek, onun gücü olmak çünkü onlar her an güçlü olamazlardı.

Babam Matteo'ya baktı. "Sera bilmiyor mu?"

"Hayır." Cevap veren bendim ama daha fazlasını söyleyemedim. Elektrikli bir öfke topuydum. Konuşursam da sadece ağabeyime daha hızlı sürmesi için bağırıacaktım. Babam akıllıca davranarak telefonu bana geri vermedi. Ivy'yi aramamak, ona bağırılmamak ve benimle birlikte gitmesini talep etmemek için kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyordum.

"Sinclair'le yüzleşen kişinin Nico olmasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Yani, hapisten yeni çıktı," dedi babam.

"Beni durdurmaya çalış," diye tükürdüm. "Beni tam burada bırakabilirsin ve ben de sonuna kadar yürüyebilirim."

"Yürümüyorsun," dedi Matteo. "Burası De Lucci bölgesi. Polisler bizim tarafımızda. Gerçi bu davranışlarınla, insanları senden korumak için hapisane şu anda senin için en güvenli yer olabilir."

"Siktir git."

Babam kardeşime beni tetiklemeyi bırakmasını söyledi ve ben de lanet olası aklımı kaybetmekten kıl payı kurtuldum. Ivy'nin saldırıya uğradığını duyduğum ve ona ulaşmak için Manhattan'ı bir uçtan bir uca koştuğumuz

zamanki kadar kötüydü. Ivy hemen tehlikede gibi görünmese de ben daha derindeydim. O kadar derine ki.

Ivy kollarıma dönene kadar bu delikten çıkmamın bir yolu olduğunu düşünmüyordum.

Edward'ın kucağındaki görüntüsü beynime kazınmıştı. Telefona uzanıp onu tekrar kollarıma çekmek istedim.

Nerede? O. Ait olduğu.

Sabah trafiğinin yoğunluğu sinirime dokunuyordu. Her korna sesi bende Hulk'a dönüşme isteği uyandırıyor.

Ivy geçtiğimiz haftalarda bana merkezleme egzersizleri öğretmeye çalıştı. Onun tai chi enerjisiyle akışını izlemeyi seviyordum ama ona katılmayı reddettim. Şimdi onu güneşle buluşurken hayal ettim, ben sarmal düşüncelerimi ve duygularımı susturmak için mücadele ederken.

Babam biriyle mesajlaşıyordu. "Trevor neredeyse varıp varmadığımızı soruyor."

"Sadece park yeri bulmamız gerekiyor," dedi

Matteo. "Beni girişte bırak."

"Hayatta olmaz," dedi babam. "Aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğiz. Hâlâ cinayet zanlısı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

O haklıydı. Joe Rossi'yi ve onun kanlı sonundaki sözde rolümü unutmuştum. Ama Ivy'yi ne kadar çok sevdiğimi kanıtlayan bir şey varsa, o da özgürlüğüme değer vermemdi, ama sadece onunla birlikte. Matteo bir Corvette'in boşalttığı yere yanaştı ve ağabeyimin büyük araçları dar yerlere sıkıştırma konusunda uzman olması büyük bir nimetti. Ve şükürler olsun ki sabırsızlığım yüzünden kardeşimin kafasını koparmak istemiyordum.

Araçtan çıktım ve babamın beklememi istemesine aldırmadan kapıyı çarptım. Sanki kadının o piçin elindeyken bekleyecekmişim gibi.

Sinclair'in pahalı dairesinin bulunduğu binayı dolaştım. Kapıcı geçmeme izin verdi ama kapıcı o kadar yardımsever görünmüyordu. Bana şüpheyi baktı ve resepsiyonun arkasında bir resmin olup olmadığını merak ettim.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Edward Sinclair'i görmeye geldim." "Sizi bekliyor mu?"

"Evet."

Adam bana inanmadı ama böyle bir yerde ancak kibarca küçümseyerek hareket edebilirdi. "Bir dakika lütfen."

"Evet, Pancho, bir..." Ağzı ılıklı kapattı ve "Sen kimsin?" diye sordu.

"Nico De Lucci."

Adam sanki ismi tanıyormuş gibi bir an durakladıktan sonra tekrarladı.

"Nico De Lucci."

"Elinde benden biri var," dedim açık ve net bir şekilde.

Kapıcının kaşları çatıldı ve sözlerimi tekrar etmedi. Beklemede olduğu anlaşılıyordu. Babam ve Matteo arkamdaydı ve Dom'un binanın önünde park etmiş bir cipe yaslandığını görebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedi kapıcı. "Bay Sinclair sizi görmeye geliyor."

"Neden yukarı çıkamıyorum?"

"Güvenliği özellikle bana, bırakın konuta gitmeyi, asansörlere yaklaşmanıza bile izin verilmediğini söyledi."

Çevresel görüşümde, bina güvenliği etrafımıza üşüşmüştü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı babam.

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

IVY

Hayatımın en uzun gecesi idi. Edward'a yatak odasında uyumak istemediğimi söyledim. Oturma odasındaki kanepede uyumama izin verdi. Benimle kaldı.

Sarıldık ve televizyon izledik.

Arada sırada iyi olup olmadığımı, daha iyi hissedip hissetmediğimi soruyordu.

Yandaşları ortadan kaybolmuş ve Edward bir süre uyuklamıştı ama ben ofisine girip bilgisayarını açmaya cesaret edemedim. Sosyal medyada geziniyormuş gibi yaptım. Trevor'a verdiğim Wi-Fi şifresi bende vardı. Sadece dizüstü bilgisayarı açmam ve belleği takmam gerekiyordu. Keylogger başarıyla yüklenmişti ve Trevor bana şifreyi vermişti.

Tuvalete yaptığım son ziyarette, Trevor bana Nico'nun serbest olduğunu ve hakkında herhangi bir suçlamada bulunulmadığını söyledi. Çok rahatlamıştım ama bu geçici bir ertelemeydi çünkü masumiyeti henüz kesinleşmemişti. Edward'ın kaynaklarıyla, eski sevgilimin başka bir şey bulacağından emindim.

Bu yüzden Trevor beni plandan vazgeçirmeye çalışsa bile, bunu sonuna kadar görmek istiyordum ve bunun acı olmamasını umuyordum. Edward beni ayakkabısının altında ezene kadar durmayacaktı. Başarılı olduğumu görmek istemiyordu ve eğer

Glamourique'i kontrol ediyordu, Xander ve ben sonsuza dek barikatlarla karşılaşacaktık.

En çok istediğim şey, saldırılarının arkasında onun olduğunu kanıtlamak ve Rossi'nin cinayetini Nico'nun üzerine yıkmaktı.

Dakikalar önce Pancho lobide bir durum olduğunu söyleyerek içeri girdi. Diğer adamın nerede olduğunu bilmiyordum ve onu dün gecedan beri görmemiştim. Nico'nun sabah sekizde serbest bırakılması planlanmıştı ve bahse girerim kargaşaya neden olan oydu. İçimdeki kaçma isteğini bastırdım.

Sadece biraz daha, bebeğim.

Edward geri döndü. Gözlerindeki memnun parıltı beni kör eden bir fener gibiydi. Keşke yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silebilseydim ve *Nico'yu seçtiğimi* söyleyebilseydim.

"Erkek arkadaşın burada."

"Yeni öğrendim," diye yalan söyledim ve tüm benliğime endişe enjekte ettim. "Sanırım ona seninle birlikte olduğumu nasıl söyleyeceklerini bilemediler."

"Artık biliyor. Ne yapmamı istiyorsun? Ona geri dönmek istiyor musun?"

Dünkü performansından sonra çok iyi gidiyordum. "Sanırım buraya gelerek bir hata yaptım."

Bu onu şaşırttı ve ağzı gerildi. "Neden?"

"Çünkü seni de hedef almasını istemiyorum. Sen sadece senin anlayabileceğin bir şeyi atlatmama yardım ediyordun ve eminim ailesi beni onun yakınında istemiyordur."

Bu onu memnun etti. Bu konuda giderek daha iyi oluyordum ve kendimi hiç suçlu hissetmiyordum. "O hayatıma girdiğinden beri hayatım darmadağın oldu. Joe Rossi'yi öldürdüğüne inanmıyorum. Buna asla inanmazdım. Ama onun etrafında olmak çok kaotik ve Donatka'nın şu anda buna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Ona sadece seninle olduğumu söyle çünkü beni en iyi sen anlıyorsun." Pancho'nun da onunla gittiğinden emin olmak için koltuktan kalkıp ona yaklaştım, ellerinden birini elime aldım ve yüzüme dayadım. "Dikkatli ol. Onu kızdırma."

"Bana saldıracağını mı düşünüyorsun?" Bakışlarımı kaçırdım. "Hayır."

"Efendim, onu görmek zorunda değilsiniz," diye araya girdi Pancho.

"Ben..."

"Hayır." Gömleğinin yakasını düzeltti. "Ivy'nin onu görmek istemediğini söylemek benim için bir zevktir."

"Hayır, o kadar açık sözlü değil. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyle."

Edward'ın yüzüne hoşnutsuzluk çöktü. "Bu kaçamak bir cevap. Bu onu etkilemeyebilir."

"Nico şansını boşa harcamaz. Bana zaman tanıyacaktır."

Hayal kırıklığı Edward'ın yüzünü kapladı. O kazanmaya hevesliydi ama ben bu konuda geri adım atmıyordum. Edward'ın Nico'ya olan hislerim konusunda çelişkiye düştüğüme inanmasını ne kadar istesem de, onu hayatımdan tamamen çıkarmış gibi yapacak kadar iyi bir oyuncu olduğumu düşünmüyordum.

"Pekala. Burada bekleyin. Uzun sürmez."

Edward ve Pancho asansörde kaybolur kaybolmaz Trevor'a mesaj attım. Cesar'la temas halindeydi. Trevor'ın bana izin vermesini beklerken, atlama sürücüsünü çıkardım ve çalışma odasının girişine doğru ilerledim.

Dairede başka kimse yoktu, temizlikçi bile. Telefonum titredi.

TREVOR

Git

Çalışma odasına koştum ve dizüstü bilgisayarını çalıştırdım. Edward'ın en son teknolojiye ve hızlı işlemcilerle sahip olduğuna güvenin. Bilgisayar hemen açıldı ve şifreyi girdim. Atlama sürücüsünü taktım. Her şeyin nasıl çalıştığını biliyormuş gibi yapmadım, sadece sabit disk bilgi için kazıyıp Wi-Fi üzerinden aktarıyordu. Birkaç saniye sonra aktarım çubuğunu gördüm. Ağın hızı bizim lehimize çalışıyordu.

Nico ve Edward lobide birbirlerine giriyorlar.

Bu ne kadar sürecek?

Birkaç dakika. Ağ hızlı ama sabit disk çok büyük. Belirli klasörleri seçtim.

Ya bir şey kaçırırsanız?

Trevor cevap vermedi, ben de onu rahatsız etmedim. Bacaklarım gergindi ve midem dün gecedan beri endişeden öylesine bükülmüştü ki, kelimenin tam anlamıyla ağrıyordu. Göğsümü yakan asit beni rahatsız ediyordu, sanki kalp krizi geçirmek üzereydim.

Öfke yüksek.

Nico ve Sinclair neredeyse kavga ediyorlardı. Edward başlattı. Sanırım Nico ona bir şey söyledi.

Hay aksi. Nico'ya gizlilik anlaşmasını ihlal edecek hiçbir şey söylemedim. Ona Edward'ın sigara yanıklarından sonra psikopatlaştığını söyledim. *Psikopatın* ne demek olduğunu hatırlayınca irkildim. Edward kırbaçla başlamıştı ama bu onun acı verme ihtiyacını tatmin etmemişti. Sonunda beni yumruklamaya başladı ve oradan sonra işler kızıştı. Öfkeyle beni merdivenlerden aşağı attı. Yere düştüğümde, ne yaptığını anlamadan önce beni bir kez tekmeledi. Beni orada yataarken bıraktı. Kırılmış bir şekilde. Ve sonra benden ayrıldı.

TREVOR

Kahretsin. Kapıcı polisleri aradı. Şimdi ayırıyorlar. Edward ve adamı geri dönüyor. On saniye daha.

On saniye bana on dakika gibi geldi. Oturduğum sandalye yanıyormuş gibi hissediyordum ve bacaklarım daha hızlı zıplıyordu. Tırnaklarımı kemirdim.

Ve bitti! Çık oradan.

Dizüstü bilgisayarını kapattım ve belleği çıkardım.

Tam oturma odasındaki kanepeye yerleşmişim ki asansörün kapıları açıldı. Ayağa kalktım ve Edward'la yüzleştim, gerginmişim gibi parmaklarımı sıkıyordum. Keşke başka ne için gergin olduğumu bilseydi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"De Lucci tam bir pislik. O tehlikeli, tatlım."

"Bana zarar vereceğini sanmıyorum," diye fısıldadım. Senin yaptığın gibi değil. Öfkemi ve tiksintimi bastırdım. Edward'la kalmak geçmişin anılarını ve onlarla ilgili duygularımı canlandırmıştı. Ve Nico'nun benim için bir tehlike olduğunu düşünme cüretini mi göstermişti? Taciz geçmişi olan Edward'dı.

Nico bana özverili sevgi, sürekli destek ve güç vermekten başka bir şey göstermedi.

Edward sanki düşüncelerimin nereye gittiğini biliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ofisine doğru baktı. "Burada kalamayız. De Luccis'lerin peşimize düşmesini istemiyorum."

Kalbim yerinden fırladı ve panikledim. "Başka bir yere gitmek istemiyorum."

"Benimle gel." En büyüleyici gülümsemesini takındı. Edward'a düşkün bir gülümseme. Nefret ettiğim bir gülümsemeydi çünkü bir şeyler sakladığını biliyordum. Ben de bir şeyler sakladığım için çok mu abartıyordum?

"Neden üzerini değiştirmiyorsun?" dedi. "Senin için kıyafetler

hazırladım." "Edward, burada uzun süre kalacağımı sanmıyorum. Belki
de
çatı katına dönün."

"Neden?" Bir adım öne çıktı. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım. Her şeyi kulağıma göre oynuyordum. Sahici olmakla aldatıcı olmak arasındaki çizgide gidip geliyordum.

Alaycı bir kahkaha attı. "Buna inanmıyorum. Benden korkuyorsun ve ben cinayet zanlısı değilim."

Terapistim bana narsistlerin yıkıcı davranışlarını nadiren sahiplendiklerini söylemişti. Sürekli bir hak sahibi olma duyguları vardı. Edward'da durum biraz karıştı. Klasik hak duygusu, çünkü serveti ona miras kalmıştı. Babası Gordon Sinclair ile hiç tanışmamıştım. Eğer o da oğlu gibi bir narsistse, oğullarının başarılarını küçümseyen rekabetini ancak hayal edebilirdim. Ve bir narsist için, bir numara olduğunu hissetmemek yıkıcıdır.

Edward'ı anlıyordum ama onu anlamak sempatiyi hak ettiği anlamına gelmiyordu.

Bana yaptıklarından sonra olmaz.

"Senden korkmuyorum." Ama ben de ona yakın olmak istemiyordum. Belki de tazelenmek iyi bir fikirdi. Çıkış planım olmadığının farkındaydım ve Trevor'ın ihtiyacı olan şeye sahip olduğundan emin olmak istiyordum ama konu yakınlaşmaya geldiğinde Edward'ı ne kadar oyalayabileceğimi bilmiyordum.

Onu öpme düşüncesi bile boğazımda safra birikmesine neden oluyordu.

"Belki de tazelenme teklifini kabul ederim." Ona doğru ilerledim ve gülümsedim. Ağzının etrafındaki parantezler benden pek memnun olmadığını gösteriyordu.

Gözlerimi devirmek istememe neden olan Dom sesiyle "Bunu sen yap," dedi.

Nasıl bu kadar saf ve kör olabildim?

Gözlerimi indirdim. "Tamam."

Dün gece benim yatak odam olması gereken ikinci kattaki misafir odasına kaçtım. Yatağın üzerine serilmiş kıyafetleri görünce ürperdim. Bu kadar mahrem olan her şey tüylerimi diken diken ediyordu. Yine de üzerimdeki kokusunu temizlemek istiyordum ama duş almak o kadar da içime sinmiyordu. Bunun yerine dişlerimi fırçaladım ve yüzüme su sıçrattım. Bu aynı zamanda bir isyandı. Edward'la tekrar seks yapmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Çiçek sabununun kokusu kusma isteği uyandırdı bende. Bir erkeğin yıkanmadan bana oral seks yapması konusundaki güvensizliğim ondan kaynaklanıyordu. Sadece bu sabun gibi kokarsam ağzını üzerime koyardı. Titreyerek

Trevor'dan gelen birkaç mesajı görmek için telefonumu çıkardım.

TREVOR

Turnayı gözünden
vurduk.

Tanrı'ya şükür.

Nico, Trevor, Cesar, Matteo ve Dom'un yer aldığı bir grup metnine geçti.

TREVOR

Şimdi seni oradan çıkarmalıyız.

NICO

Sen ve ben bu konuda konuşuyoruz, prenses.

Nedense bu benim amımı sıktı.

TREVOR

Sağlık kontrolü için polisleri gönderelim mi?

İyi fikir.

Telefonumu cebime koyarak banyoda bir saniye daha oyalandım. Gizli eylemlerim yüzünden kalbimin hâlâ çarptığını fark ettim.

Ağzım seğirdi. Ne de olsa onursal bir Ok olabilirdim.

Banyodan çıktım, yatağın üzerindeki kıyafetlere baktım ve eşofmanlarımla kalmaya karar verdim. Kapıyı açtığımda Pancho'yu görünce önce şaşırdım, sonra da dehşete kapıldım. Ama tepki veremedim bir sarsıntı bedenimi ele geçirdi ve yetilerimin kontrolünü kaybederek yere düştüm.

Ağzımda kan tadı aldım. Ve zihnimin derinliklerinde, iç yanağımı ısırdığımı düşündüm.

Hareket edemiyordum ama bulanık bir ayakkabı görüntüsünün yaklaştığını gördüm.

Edward önümde çömeldi. Ona bakmak için başımı bile oynatamıyordum. Yerde felçli bir şekilde yatıyordum.

"Sanırım bunu zor yoldan yapıyoruz, tatlım."

BÖLÜM

Otuz

IVY

"Neredeyse beni kandırıyordun," dedi Edward.

Kendime geldiğimde Edward'ın cipindeydik. Sersemlemiş uyanıklığımdan topladığım konuşma parçalarına göre Pancho telefonumu yok etmişti. Ve bir süredir araba kullanıyorduk. Bir noktada, bir binanın garajında saklandık.

Beni şokladıktan sonra, uzuvlarımı felç eden bir ilaç verdiler. Uyanıktım ve farkındaydım ama hareket edemiyordum. Hayatımda hissettiğim en korkunç duyguydu. Sanki bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibiydim. Ama bu durumda, kabus gerçektir.

Bileklerim ve dizlerimin üstündeki uyluklarım bağlanmıştı. Bunu yapanın Edward olduğunu söyleyebilirdim, tabii Pancho popüler bir ip bağlama biçimi olan Shibari denen çift kolonlu bağlamayı bilmiyorsa. Hareket edemiyordum ama bu duygularımı hissedemediğim anlamına gelmiyordu. Ve hissettiğim şey öfkeydi. Fokurdayan paniği bastırabilmek için öfkeme sarıldım. Nico aklını kaçırıyor olmalıydı. Ama pişman değildim çünkü eğer Trevor'a gönderdiğim şey Nico'yu Joe Rossi cinayetinden aklayacaksa, o zaman her şeye değerdi.

Cipin köşesine oturdum, ayaklarım Edward'ın kucağına sarkıyordu. Spor ayakkabılarımı çıkarmıştı ve ayak bileklerimi sabitleyen ipin üzerine daireler çiziyordu.

"Pancho sana hiç güvenmedi," diye devam etti. "Dairemin ağında bir güvenlik ihlali olduğunu bilgi işlemiden teyit etmişti." Ses tonuna buz girdi ve bakışları dondu. "Çok meşguldün, tatlım. Dizüstü bilgisayarımın bir ton veri indiriyordun. Artık bir önemi yok. Bu benim seçimimi kolaylaştırıyor."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Bizi özgür bırakacağım."

Bizi özgür bırak. Ne demek istedi?

"Efendim, uçak havaalanında," dedi Pancho. "Şimdi oraya gidiyoruz."

"Güzel." Memnun bir gülümsemeye bana döndü. Edward, Joe Rossi'nin cinayetinden içeri girecek biri için hiç de tedirgin görünmüyordu. "Sanırım benimle kaçmak konusunda ne hissettiğini sormayacağım?"

Oh, Tanrım, hayır.

"Bakın, romantik olabilirim. Bazıları Meksika'ya, Belize'ye ya da Kosta Rika'ya gideceğimi düşünebilir. Ama ben işimi şansa bırakmam." Gülümsemesi tüylerini diken diken etti. "Tunus. Suçlu iadesi yok ve çok güzel bir ülke." Eğildi ve kulağını avuçladı. "Ne? Kıymetli De Lucci'ni bırakmak istemiyor musun?" Koltuğunda geriye yaslandı. "Zor, evcil hayvanım. Yeterince sabırlı davrandım. Senin yerini doldurmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun?" Parmakları sıkıntılı bir tavırla ayak parmaklarını sıktı ve bir an kararsızlık yaşadım; beni tüm acılara karşı uyuşturduğu için memnun muydum yoksa her şeyi hissetmek mi istiyordum?

Yaşadığın

ızı

hissedin.

Umudu

hisset.

"Yaptım," diye devam etti. "Bir eş bile aldım. Ve bir süre işe yaradı." Ayaklarını serbest bıraktı ve koltuğun diğer tarafına geçip beni yakaladı, yüz yüze gelmemiz için bana yaklaştırdı. "O aptal sosyal medya uygulamasında başarı kazandığını görene kadar işe yaradı. Kediciğim bensiz hayatta kalıyordu ve bu içimi kemiriyordu." Dişlerini kudurmuş bir Rottweiler gibi gösterdi. "Artık bana ihtiyacın olmaması beni yiyip bitirdi. Bensiz gelişmemen gerekiyordu."

"Evet, aklıma gelen her engeli senin önüne koydum. Ama sen her zaman zirveye çıktın."

Beni itti. "Dominantın olarak, senin refahını sağlamak benim görevim." Göğsünde bir hırıltı titreşti.

Ben lanet bir itaatkâr değilim, diye bağırdı zihnim.

"Bunu sen Manhattan'da o aptal butiği açmadan önce yapmalıydım ama hayatına geri dönmek için ne bir fırsat ne de bir neden bulabildim." Yüzündeki tiksinti yavaş yavaş yerini metanete bıraktı. "Daha ne kadar var Pancho?"

"Çıkış geliyor."

Cip asfaltlanmış özel bir yola saptı. Yüksek çelik tel örgülerle çevrili bir tesis, dönümlerce arazinin ortasında duruyordu. Bir depo. Hayır. Bir hangar. Pancho bir uçaktan bahsetmişti.

"SMG'nin havaalanını kullanabilirdim ama polisler ilk oraya bakardı."

SUV hangarın etrafını dolandığında, birkaç araç bekliyordu. "Ah, adamlarım burada."

Kaygım aşırı stresli seviyelere yükseldi. Ayaklarımı kurtarmak için hiçbir şey yapamadığım, göz kırpmaktan başka bir şey yapamadığım için hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. Gözyaşları gözlerimi yaktı. Başımı hafifçe hareket ettirdim.

Konuşmaya çalıştım. "Bırak..."

Edward'ın bakışları tekrar benimkilere kaydı, gözleri kısıldı. "Hybernabis soluyor."

Kelimeleri ağzımdan zorla çıkardım. "Bırakın gideyim." Kelimelerin sesi boğuk çıkıyordu, zar zor duyuluyordu.

"Ona bir doz daha verelim mi?" Pancho arabayı park etti. Siktir git, göt herif.

"Uçağa binene kadar bekleyelim," dedi Edward. "Onu ben taşıyayım mı?"

"Hayır. Onu yakaladım."

Edward cipten çıktı ve beni kollarının arasına aldı. "Yakında bitecek, tatlım," diye fısıldadı beni gelin gibi bekleyen uçağa doğru taşırken.

Beni nasıl tutmayı düşünüyordu? Beni uyuşturarak ya da zincire vurarak mı? Ona asla boyun eğmezdim.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve sağa döndü. Birkaç adım sonra vücudu kaskatı kesildi. Daha çok bir sarsıntı gibiydi. Dehşeti ve şaşkınlığı vücudundan benimkine sıçradı.

"Baba?"

Çakıllı bir ses, "Onu yere bırak evlat. Hadi konuşalım."

"Bunun anlamı ne?" Edward'ın sesi daha da yükseldi. Kabindeki atmosfer değişmişti. Edward kontrollü görünürken

Daha önce, sanki daha büyük ve daha acımasız bir yırtıcı ele geçirmiş gibiydi. "Ne yapıyorlar burada?"

Onlar mı? Umut yükseldi. "Ivy'yi yere bırak."

Nico. Umut patladı ve tüylerim diken diken oldu. Artık o kadar uyuşuk hissetmiyordum.

"Ne? Yoksa beni o silahla mı vuracaksın?" "Yoksa ben vururum," dedi arkamızdan tanıdık olmayan bir ses.

Yaşlı Sinclair, "Bırakın onunla ben konuşayım," dedi.

Başımı oynatmaya çalıştım ama yapamadım. Nico. Nico neredeydi?

"Konuşacak ne var ki?"

"Bırak onu," diye hırladı Nico.

"Hayır," diye tersledi Edward. "Ivy benim. O her zaman benim oldu." "Neden, seni hayalperest sikik-"

"Bu iş yeterince uzadı." Koridorda bir hareketlenme oldu ve Gordon Sinclair'in sesi yaklaştı. "Seni korumaktan yoruldum. Bu böyle devam edemez. Bu takıntılar. Oynadığın bu ölümcül oyunlar."

Kulübede hareketlilik vardı. Silah şakırtıları, kumaş hışırtıları, ayak sesleri. Sessiz mırıltılar ve sert fısıltılar.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Edward'in ifadesi seslerin üzerinde yükseldi. "Hayatından çıktım. Artık Sinclair ismi için bir utanç kaynağı olmayacağım."

"İndirin onu!" Gordon Sinclair kükredi. Ve uçaktaki tüm gürültü kesildi. Babası daha sakın bir sesle, "Onu De Lucci'ye verin," dedi.

Yukarı baktım. Edward'ın gözlerinden yaşlar akıyordu ama ona duyduğum sempati, beni alaşağı etmek için ne yaptığını öğrendiğim anda yok olmuştu. O bir canavardı. Ve babasının onun için başka neleri örtbas ettiğini sadece Tanrı biliyordu.

Nico'yu hissettiğim zamandı.

Ellerinin vücudumun altına girdiğini hissettim. Edward'ın beni ona teslim ettiğini hissettim. Edward'ın göğsünden düzensiz nefes alıp verişini ve kırık fısıltıyla "kedicik" deyişini.

Hissettim. Sevdiğim adamın kollarına geri döndüğüm an.

Parmaklarımdaki o sıkışma, tüm benliğimi saran o güvenlik, beni kâbustan rüyaya geri çekiyordu.

Ayak parmaklarımı oynattım. Felç edici ilacın etkisi geçiyordu.

"Teşekkür ederim efendim," dedi Nico sertçe. Edward'ın babasına teşekkür ediyordu. Sorular başlamıştı. Ne olmuştu? Nasıl olmuştu?

Edward geçmemize izin vermek için kenara çekildiğinde Sandro Rossi'yi gördüm. Konuşan diğer adamın o olduğunu düşündüm.

Piste vardığımızda Pancho ve birkaç adam daha yerde yatıyordu. Kimin kime saldırdığını bilmiyordum. Sadece buradan gitmek istiyordum.

Nico'nun vücudu kaskatı kesilmişti. Kendimi güvende hissediyordum ama başka bir patlamaya da hazırlıklıydım. Nico'nun gazabının sert şarapnellerinden kaçabileceğimi sanmıyordum. Önce çözölmeyi istemekten çekiniyordum.

"Nico..." Fısıldadım.

"Sessiz ol."

Gözlerini bana çevirdiğinde, orada kaynayan öfkeyi görebiliyordum.

Umarım benim için değildir.

Yutkundum.

Nico

Ivy'nin bu şekilde bağlandığını görmek içimde, onu dövölürken gördüğüm zamanı hatırlatan bir vahşilik uyandırdı. Öylesine güçlü bir öfkeyle dolmuştum ki, Edward Sinclair'i vurmamak için kendimi zor tuttum.

Görüş alanımdaydı. Ama parmağımı tetikten uzak tuttum. Edward'ın onu düşürmesini istemiyordum. Kanının ve beyninin kızın üzerine sıçramasını istemiyordum. Bu orospu çocuğunun ona yaşattığı kâbusa bir yenisini eklemek istemiyordum.

Ama benim de onun kadar elim kolum bağlıydı.

Edward'ın hayatını ben almadım. Ve bunu onun vicdanına da yüklemek istemezdim. Adımı temize çıkarmak için yaptıklarından sonra olmazdı.

Onun aldığı riskleri hak etmedim.

Yani öfkem ona değil, kendime yönelmişti. Uçaktan indikten sonra doğruca Escalade'e doğru yürüdüm, babam araca yaslanmıştı. İkinci sıradaki yolcu kapısını açtı ve Ivy'yi içeri soktum. Aracın etrafında döndüm ve onun yanına bindim. Babam sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Gözlerimiz dikiz aynasında buluştu.

"Beni nasıl... nasıl buldun?" Ivy sordu.

"Gordon Sinclair babamı aradı. SMG'den biri Edward'ın ne yaptığı konusunda onu uyarmış."

Ivy'nin çenesi eğildi. "Beni çözecek misin?"

"Ben de tam ona geliyordum," diye kestirip attım. Parmaklarım düğümleri çözmeye çalıştı. Telsizden Trevor'ın sesi geldi. "Pancho, Ivy'ye Hybernabis adlı bir ilaç verdiklerini söyledi. Sistemini doğal yollarla terk etmesi gerekiyor."

"İşimi şansa bırakmıyorum. Hala mafya doktoruna baktırıyorum. Sinclair?"

"Sandro az önce uçaktan ayrıldı. Bitti."

Ivy bana bakıyordu. "Edward?"

Dudaklarındaki o piç kurusunun adından nefret ediyordum. "Artık seni rahatsız etmeyecek." Keskin bir nefes aldı ve dudakları titredi.

"Sakın bana onun için üzüldüğünü söyleme."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum, Nico," diye fısıldadı. "Ona yardım edemediğim için rahatlama mı yoksa üzüntü mü ve bana anlamadığını söyleme çünkü sonunda sen de Layla için aynı şeyi hissettin."

Lanet olsun. Bunu bana nasıl geri çevirdi?

Araçtaki sessizlik, iç içe geçmiş geçmişlerimiz ve dile getirilmemiş pişmanlıklarımızla ağırlaştı, ta ki babam konuşana kadar, "Gordon bana Edward'ın onun sorumluluğunda olduğunu söyledi. Bir baba olarak başarısızlıklarını kabul etti."

"Şu yavan basmakalıp lafları bırak," diye homurdandım. "Eğer Ivy ortadan kaybolursa, bu destansı boyutlarda bir skandala neden olur ve hiçbir medya manipülasyonu anlatıyı değiştiremez. O, oğlunu medya imparatorluğu olan tanrıya kurban eden İbrahim'dir. Ama sadece bu değil, değil mi?"

Gözlerimi Ivy'ye diktim. "Edward Sinclair'i öldürmeyi ne kadar istesem de, Joe Rossi suikastının arkasında Sinclair'in olduğunu kanıtladıktan sonra bu hak Rossi suç ailesine ait. Gordon babamla konuştuktan sonra Sandro'ya ulaştı." Ağzımı büken alaycı ifadeye engel olamadım. "Görüyorsun, bu bir önleyici saldırı. Gordon Edward'ı feda etmezse, en sevdiği de dahil olmak üzere diğer oğulları ölüm listesine girecek. Ve bir kez Türk'ün ölüm listesine girdin mi, bir daha asla çıkamazsın."

"Ben... Ben onun emekli olduğunu sanıyordum." "Emeklilik bir efsanedir."

Etrafındaki ipleri çözmeyi bitirdim ve sonunda onu kucağıma çekecek kadar sakinleştim. Edward'ın bana gönderdiği aynı pozun görüntüsü

aklımdan geçti ve elim sıkılaştı. Benimle birlikte

Ağzımı şakağına dayayarak öfkenin altında bastırdığım endişeyi dışarı atmaya çalıştım. "Aklımı kaçıırıyordum prenses."

"Özür dilerim. Tek yolu buydu."

"Eğer Trevor çatı katında hayatını kurtarmasaydı, ona ne yapardım bilmiyorum." Şimdi eski ordu komandosunu duvara yaslamış, elimi boynuna atmış, Dom ve Matteo beni çekip almasa onu boğmaya hazır olduğumu itiraf etmenin zamanı değildi.

Ama gerçek duygularımı iletmiş olmalıyım ki, benden nazıkçe uzaklaştı. Hâlâ o orospu çocuğunun ona felç edici bir ilaç verdiğini düşünüyordum. Ivy'nin bir ay boyunca gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim. Muhtemelen hiç. Derisinin altına kalıcı bir izleyici yerleştirmenin zamanı gelmişti.

"Trevor'a ne yaptın?"

"Bunu en başta düşünmeliydin." "Ona vurdun mu?"

"Hayır," diye homurdandım. "Ben istedim. O iyi. Pistte temizlik yapıyor."

"Pancho. Çatı katında bana saldıran adamlardan biriydi."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

Gözlerim aynada yine babamınkilerle buluştu. Henüz herkese söylemediğim ve muhtemelen asla söylemeyeceğim şeyler vardı.

"Sadece biliyorum. Şimdilik bu konuyu kapatalım, tamam mı? Sadece sana sarılmam gerek." Ama bu benimle ilgili değildi, ben de ona "Sorun olur mu?" diye sordum.

"Tabii ki öyle." Beni derin derin içine çekti. "Seni özledim, Nico."

Ivy'nin üzerinde beni çıldırtan o yabancı çiçek kokusu vardı. Bunun Sinclair'in birlikte oldukları süre boyunca ona dayattığı hijyen kurallarının bir parçası olduğunu biliyordum. Ben Yeraltı'nda bir deliğe girip eyleme geçirilebilir bir bilgi beklerken, Trevor bana Gizlilik Sözleşmesi ve diğer eklerin bir dosyasını gönderdi. O pisliğin ona yaptıkları midemi bulandırmıştı. Hasarın boyutundan henüz emin değildim ama her neyse, sabırlıydım. Daha önce yaptığım gibi ona göz kulak olacaktım. Görünürde Ivy zarar görmemişti ve felç ilacının etkisi azalıyordu ama çatı katındaki saldırıda olduğu gibi etkileri daha sonra ortaya çıkabilirdi.

Babam bizi Manhattan'a geri götürürken, kollarım Ivy'ye sıkıca sarıldı.

Bu kadını her şeyimle seviyorum.

BÖLÜM

Thirty-One

IVY

Rahatlama, üzüntü ve suçluluk. Duygular o kadar iç içe geçmişti ki birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini bilmiyordum. Çelişkiye düşeceğimi hiç düşünmemiştim. Edward'a yardım edebileceğimi düşünmemiştim. Kırk beş yaşındaydı ve akıl hastalığını körükleyen bir babayla büyümüştü. Terapi için imkânları vardı ama terapiye gitmeyi tercih etmedi.

Edward beni kaçırılı bir hafta olmuştu. Sinclair'ler Edward'ın öldüğünü açıklayalı beş gün olmuştu. Doğal sebeplerden öldüğünü ve cesedini Hamptons'daki evinde hizmetçinin bulduğunu. Cenazesi hızlı ve küçüktü. Medya daha fazlasını söylemedi, sadece ailenin zor bir zamanda mahremiyet isteklerine saygı duymak için.

Nico'nun tutuklanmasından Edward'ın beni uçağa bindirmesine kadar geçen sürenin kırk sekiz saatten kısa olduğuna inanamıyordum. Hassas durum nedeniyle, sadece birkaç kişi olan biten her şeyden haberdardı. Bizim tarafımızdan yedi kişi.

Cesar, Nico, Matteo, Dom, Trevor ve ben, artı Xander. Dom, beni kurtarma operasyonu devam ederken Xander'ı yeraltında kilit altında tutuyordu. Matteo beni aramasın diye Sera'yı oyaladı. Bu sabah Luca, Natalya ve yeni bebeklerini görmek için Chicago'ya gitmeleri muhtemelen bir lütuftu.

Daniel üç gün önce kız kardeşinin eski sevgilisi tarafından kaçırıldığını ve benim Edward'la olan ilişkiyi bilmeden Hong Kong'a gitti.

"Gördün mü?" Xander düşüncelerimi ve son zamanlardaki boşluğa bakma alışkanlığımı kırdı. Times Meydanı'nın kenarında yeni bir çalışma odası kuruyorduk. Kuzenim telefonunu önüme itti ve *New York Times*'in bir makalesi gözüme çarptı.

Ekrandaki manşeti okudum. "Joseph Rossi cinayet zanlısı ölü bulundu."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Adam Max Banning'di. Nico'nun yapısına sahip olan adamdı. Çatı katında bana saldıran çelik borulu adamdı.

Pancho'ya ne olduğunu bilmiyordum. Ama makaleye göre, dedektifler Max'in dairesinde ve dizüstü bilgisayarında onu benim saldırımla bağlantılı olarak kabul ettiği işle ilişkilendiren kanıtlar buldular. Devam eden bir soruşturma olduğu için polis detaylar konusunda ağzını sıkı tutuyordu ama

NYPD'den içeriden bir kaynak Joe Rossi'nin Max'in kıtalararası suç gruplarıyla bağlantısı olan patronuyla bir anlaşmazlık yaşadığını ve Rossi'ye suikast emri verdiğini söyledi.

Bunun Gordon Sinclair'in oğlunu korumak için hikâyeyi kontrol etmesi olup olmadığı artık umurumda değildi.

Trevor'ın polise onları Max Banning'e götürecek bilgileri sızdırıp sızdırmadığını bilmiyordum. Bildiğim, Edward'ın bilgisayarından yasadışı yollarla elde edilen bilgilerin mahkemede kabul edilmeyeceğiydi, bu yüzden yetkililerin kanıt kendilerinin bulması ve davayı kapatması için ekmek kırıntıları bırakmak gibi bir şeydi.

"Ivy?" Xander dürtükledi. Son birkaç gündür olanları kafamda toparlamaya çalışırken içime kapanmışım, öyle ki çoğu zaman insanlarla sohbet ettiğimi unutuyordum.

Ağlamak üzere olduğumu fark etmeden kesik kesik bir nefes verdim. "Aman Tanrım," diye fısıldadım sonunda aklıma geldiğinde. "Umarım bu her şeyin bittiği anlamına geliyordur."

Kapılar çarparak açıldı. Katie ve Carlos koşarak içeri girdiler.

"Az önce ortaya çıkan şeye inanamayacaksınız," diye bağırdı Carlos.

"Daha fazla heyecana ya da kötü habere hazır olduğumu sanmıyorum." Sandalyeden kalkıp sallanmaya başladığımda bacaklarım da söylediklerimi doğruladı.

"Neyin var senin?" Katie sordu. Xander ona manşeti gösterdi.

"Oh," dedi Katie. "Endişelendin mi? Nico'nun temize çıktığını sanıyordum?"

"Onu suçlamamışlardı, daha fazla kanıtları olsaydı suçlamayacakları anlamına gelmiyordu, ama bu... bu onun masum olduğunu kanıtıyor." Katie ve Carlos beni dinlemiyor gibiydiler, ben de yüzlerindeki heyecanı gidermek için konuyu değiştirdim. "Yüzlerinizdeki ifadeye bakılırsa, bu iyi bir haber mi?"

"Hiç oldu mu!" Katie sersemlemiş görünüyordu.

Beni birinci kata ve teslimatların geldiği arka sokağa sürüklediler. "Neden buradayız?" Çıkıştan geçtik ve kafam karıştı.

Dar sokağa iki ticari kamyon park etmişti. "Nedir bu? Daha fazla ekipman mı?"

İlk kamyonun şoförü aşağı indi. Ağzım açık kaldı. Scavo kardeşlerden biri. Al, uzun boylu ve siyah saçlı olan.

"Aman Tanrım. Bu şu anlama mı geliyor..." Basamakları atlayarak indim ve arka kapısı çoktan kaldırılmış olan ilk kamyonun arkasına koştum.

Çalınan mallar!

Kolları arkamdan bana sarıldı. Nico olduğunu anlamak ya da nereden geldiğini merak etmek için arkamı dönmeme bile gerek yoktu. Sadece kokusu ve göğsünün hatları tanıdıktı. Kulağıma, "Sürpriz, prenses." dedi.

İşte o zaman arkamı döndüm. Ona gülümsedim. Bu adama daha ne kadar aşık olabilirdim? "Nasıl?"

Bakışları Scavo'ya kaydı, ben de ona baktım. Birkaç ay öncesine kadar düşman oldukları halde Carlos'un yanında durup iyi huylu şakalaşmaları tuhaftı.

Al bize, "Joe, Max Banning'in patronuyla malları çalmak ve depoyu yakmak için komplo kurdu," dedi.

Max Banning'in patronu gerçekten Edward'dı, ama Rossi suç ailesi olayı böyle göstermek istiyorsa sorun yoktu.

"Sandıkların nerede saklandığını bulduk," diye devam etti Al. "Sandro geri götürmemizi istedi."

"Şimdi patron o mu?" Ben sordum.

Al Scavo sırtıp *tsk diye bir* ses çıkarırken Nico beni sıktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Uzaklaştı. "Boşaltıldığında, kamyonlar için geri geleceğiz. Buna öncelik vermek için programları değiştirmek zorunda kaldık."

"Hey, bana kim yardım edecek?" Carlos itiraz etti.

Scavo el salladı ama diğer kamyonun sürücüsüyle birlikte uzaklaşmaya devam etti.

"Sana yardım getireyim," diye teklif etti Katie.

Bunu hallettikten sonra dikkatimi erkek arkadaşına verdim. "Teşekkür ederim." Ağzı seğirdi. "Ben bir şey yapmadım. Sadece kolaylaştırdım."

"Hala."

"Peki o zaman, bir teşekkür öpücüğü talep edeceğim."

Ağzı benimkinin üzerine indi ve diğerlerine aldırmadan öpüştük. Yalan ve aldatmacalarla dolu bir okyanusa atıldıktan sonra yüzeye çıkmak ve oksijen emmek gibi hissettirdi. Kasvet ve kıyamet dolu bir haftanın ardından bulutların arasından bir ışık sızdı.

Bianca telefonda, "Elbette eve geliyorum," diye sevinçle konuştu. "Xander bana koleksiyonu ve kumaş parçalarını iade ettiklerini söylediğinde çok heyecanlandım."

"Sera, Matteo'yla birlikte o zamana kadar döneceklerini söyledi." Fırın tepsisinden bir kurabiye aldım ve mutfaktaki tezgahın arkasına oturdum.

Bianca, "Luca'nın köpek kulübesinde olduğunu duydum," diye paylaştı.

Kıkırdadım. Luca Moretti'yi köpek kulübesinde hayal edemiyordum. Sera'nın amcasıyla birkaç kez karşılaşmışım ve patron olduğuna şüphe bırakmayacak bir duruşu vardı. Olanların tam ayrıntılarını bilmiyordum ama görünüşe göre Luca büyük bir hata yapmıştı.

Bianca, "Hilekârlar baskısının rövanşını yapmamız gerekiyor," diye duyurdu. Telefonumun hoparlörü açıldı ve Nico o anda mutfığa girdi.

"Oyun devam ediyor, Şirine." Başımın yan tarafını öptü.

"Bir bardak süt alabilir miyim lütfen? Unutmuşum."

"Elbette, bebeğim."

"Annemin kurabiyelerinden biraz daha getireyim mi?" Bianca sordu.

"Bu bir soru mu? Son ikisini ben yiyeceğim. Nico ve ben."

Bianca ve ben görüşmeyi sonlandırmadan önce hafta sonu buluşmasıyla ilgili birkaç ayrıntıyı daha konuştuk.

"Bianca'nın evde olması güzel olacak. Xander ve ben onu özledik."

Nico homurdanarak cevap verdi ve yanıma oturup kurabiyemden bir ısırık çalarken ılık sütü bana uzattı.

"Hey, seninki tam şurada." Tepsideki hâlâ sıcak olan şeker parçasını gösterdim.

"Vergi topluyorum," diye mırıldandı ve ağzımı öptü.

Bir süre tatlı çikolata parçacıklı kurabiye öpücükleri değiş tokuş ettik.

Ayrıldığımızda çenesini süte doğru eğdi ve "İç, soğuyacak" diye emretti.

"Sadece tekrar ısıtacağım."

Homurdandı.

"Bu homurtular da neyin nesi?" Olanlardan sonra Nico'nun bu hafta düşünceli olması anlaşılabilir bir şeydi. Edward'a gittiğim için benimle konuşacağına dair verdiği sözden sonra, bu konu hakkında hiç konuşmadık. Muhtemelen yeterince travma yaşadığımı düşünüyordu ve bunu yeniden yaşamamı istemiyordu. Umarım benim de daha güçlü olduğumu biliyordur ve her şeyin nasıl olması gerektiğini bir perspektife oturtabildim.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı ve mutfaktan çıktı. "Ne oluyor be?"

Tamam, belki de boşluğa ihtiyacı olan oydu. Belki de tüm bu Joe Rossi olayı onu hala etkiliyordu. Belki de geçmişteki kabadayı sorunlarımızı farklı şekilde ele alıyorduk. Joe Rossi'yle ilişkisini bitiremediği için mi hayal kırıklığına uğramıştı? Ne yapmak istiyordu? Adamın kendisini mi vuracaktı? Kurabiyemi ılık süte batırdım ve uyku öncesi atıştırmalığımı itaatkâr bir şekilde tükettim. Ama bu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Daha rahat değildim. Nico'yla olan bu şey beni rahatsız ediyordu.

Ve sonra beynimdeki tüm bilgiler işlemeye başladı.

Nico'nun tutuklanmasından önceki gece süt ve kurabiye yedim. Bırakın yatağa girmeyi, gözlerimi zar zor açık tutabiliyor, dişlerimi fırçalayabiliyordum. Ölü gibi uyudum. Bunu moda haftasının tüm stresine ve ardından gelen yangına bağladım ve vücudum pes etti.

Aman Tanrım!

Vücudumdan garip bir his geçti, tüylerim diken diken oldu ve ensemdaki tüyler diken diken oldu. Tabaktaki kırıntılara ve boş bardakta kalan opak süt tabakasına baktım.

Sonra yerimden kalktım ve erkek arkadaşımı aramaya koyuldum. Onu balkonda geceye bakarken buldum.

Başını yana eğdi. Arkasında olduğumu biliyordu. "Joe Rossi'yi sen mi öldürdün?"

BÖLÜM

Otuz İki

NICO

Çenem düştü. Bu konuşmadan kaçış yoktu. Başından beri Ivy'ye itiraf etmek istiyordum. Yüzümü tamamen ona döndüm.

"Seni ne uyardı?" "Süt
ve kurabiye."

İrkildim. Daha fazla şey itiraf etmem gerekiyordu. Yine de, "Ne?" demekten kendimi alamadım.

"O gece sütüme bir şey koymuştun, değil mi? Uykum farklıydı. O gün yaşananlardan dolayı yorgun olduğumu düşünmüştüm."

Ona doğru temkinli bir adım attım, geri çekilmediği için rahatlamıştım. Geri çekileceğinden şüpheliydim. Ivy'm bir savaşçıydı ve onu korkutmaya çalışırsam muhtemelen kıcıma tekme basardı. O korkak Sinclair onu şoklayıp bağlamıştı. Olayın nasıl geliştiğini düşünmek kanımı kaynattı. Edward Sinclair ölmüş ve gömülmüş olabilirdi ama onu kazıp çıkarma ve tekrar öldürme arzusu çok güçlüydü.

"Özür dilerim."

Başını eğdi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Çenesi yukarı doğru eğildi ve o kadar yakındık ki ayak parmaklarımızın uçları neredeyse birbirine değecekti. "Öyle mi? Tekrar yapar mısın?"

"Bilmiyorum." Akşam gölgeleri yüz ifademi gizlediği için minnettardım. Tedirginlik. Belirsizlik. Kesinlikle korku. Onu kaybedebileceğim korkusu. Ama Ivy ve benim bir gelecek şansımız olması için

İtiraf et. Bu sonuca nasıl vardığını da merak ediyordum. "Elbette sadece süt ve kurabiye değildi."

Göğüs kafesimin içindeki sarsıntıya rağmen ağzımı belli belirsiz bir gülümseme kapladı. Bağırsaklarımı kusacak gibi hissettiğimde bile yüzümü sakın tutma konusunda uzmanlaştığım yıllar için minnettardım.

"Sadece beynimin nasıl çalıştığını ve noktaları nasıl birleştirdiğini. Kaçırılmamdan sonra aramızda hala bir mesafe vardı... biz..."

"Sikişmek mi?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Seviştim. Ve bu anlaşılabilir bir şeydi. Sen hapse atıldın. Ben kaçırıldım. Edward..." Nefesini sertçe verdi. "Edward gitti. Bir sürü duyguyla başa çıktık." Ellerimi sıktı. "Geceleri bana anlayışla sarıldın. Seksten daha çok ihtiyacım olan şey buydu. Ama ben de senden gelen bir şey hissettim. Suçluluk değildi. Bana söylemek istediğin bir şeydi ama emin değildin. Odada birlikte olduğumuz ve sessizliğe gömüldüğümüz her seferinde, sessizlik senden duymayı beklediğim söylenmemiş kelimelerle ağırlaşıyordu."

Ona baktım.

"Joe Rossi'yi öldürdüğünü hiç inkâr etmedin. En azından bana. Bunu nasıl yaptınız? Yardım aldın mı? Başka kim..." Soruları birbirini kovaladığında ellerini sıktım.

"Bebeğim, oturmalıyız." Kısmen açıklaması biraz zaman alabileceği için, ama çoğunlukla ondan saklamaktan nefret ettiğim sırrın açığa çıkmasının verdiği rahatlamayla bacaklarımdaki enerji boşaldığı için. Onu defileden sonra seviştığımız pergolanın oturma yerine götürdüm.

"Beni daha da geriyorsun. Başka kim biliyor?" diye sordu.

"Sandro. Ben. Ve şimdi de sen."

Birkaç saniye bana baktı. "Trevor, Dom, Matteo?"

Başımı salladım. "Çok riskli." Bir nefes verdim. "Babamın bildiğine dair şüphelerim var ama ondan çok az şey kaçıyor ve bana asla sormayacağını biliyordum. Ne yapmam gerektiğini anlıyordu. Annemi korumak için her şeyi yapardı. Joe Rossi hayatta olduğu sürece, her zaman sevdiğim kadının peşinden gidecekti. Bunun olmasına izin veremezdim. Joe çatı saldırısının planlanmasına yardım etti. Olaya doğrudan karışmamak için Max ve Sinclair'e Harlem'deki adamlarını verdi. Tarihin tekerrür edeceğini bildiğimden emin olmak için restoranda seninle yüzleşti. Ama bardağı taşıran son damla? Deponuzu yakıp malları çalarak senin ve Xander'ın o kadar emek verdiğiniz şeyi mahvetmek istemesi. Seni asla rahat bırakmayacaktı. Sana zarar verecekti.

sen hayatımda olduğun sürece ve senden uzaklaşacak olsaydım lanet olsun. Senin de gitmene izin vermeyeceğim."

Ivy bir süre bana baktı. "Yani Sandro patronunu öldürmen için sana iyi niyetinden dolayı mı yardım etti?"

"Bana yaklaşan Sandro'ydu." "Ne zaman?"

"Çatı katına geldiğimde seni Trevor'ın üstünde bulduğum zamanı hatırlıyor musun?"

"O kadar geriye mi?"

"Evet." Bizi minderlere daha da yerleştirdim. "Geceleri Joe Rossi'yi gözetliyordum. Metresini ziyaret ettiği geceleri biliyordum. Scavo kardeşlerin doğrudan ona rapor verip vermediğini gerçekten görmek istiyordum."

"Ve?"

Ona Joe Rossi'yi izlemeye başladığım zamanı anlattım.

Joe Lolipop'un metresini lüks içinde tuttuğu caddenin karşısındaki iki binanın arasındaki gölgelerde durdum. Scavo kardeşlerden iz yoktu. Ortalıkta görünmüyor olabilirlerdi ama herkes onların Joe'nun saldırı köpekleri olduğunu biliyordu. Ivy'nin onları kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırmış köpekler gibi koşturması komikti. Daniel'in kız kardeşinde göründüğünden daha fazlası vardı. O videoyu kaç kez tekrar izlediğimi ve ereksiyon olduğumu sayamadım.

Çok geç, bir silahın namlusu kafamın arkasını öptü. Hay sikeyim. "Senden daha fazlasını beklerdim, De Lucci."

Alessandro lanet Rossi.

"Eğer beni düşüren sensen, egom sağlamdır."

Küçümseyici bir kıkırdama. "Gurur duymalı mıyım? Burada ne işin var?" "Evet. Ve bu çok açık değil mi? Burada ne yapıyorsun? Olman gerekmiyor mu?"

Harlem krallığında?"

Silah başımın arkasından kayboldu ve Sandro yanımda durdu. Ona kısa bir süre baktım. Joe'nun metresinin evine bakıyordu.

"Ona göz kulak oluyorum."

"Kendini mi gözetliyorsun?"

"Aile için tehdit olduğunu düşündüğüm kişileri gözetliyorum."

"Ve akşamki randevumuz böyle başladı. Joe'nun evini gözetledik, planlar yaptık."

"Bu çok garip. Ondan hoşlanmadığınızı hep düşünmüşümdür."

"O iyi biri. Sadece Bianca'nın etrafında olmasını istemiyorum."

"Ama neden bir patron vekilini gözetliyor?"

"Görünüşe göre Scavo kardeşler, Joe'nun deponuzu taciz etme emirleri kışlarına tekmeyle yemeleriyle sonuçlandıktan sonra şikayetlerini Sandro'ya getirmişler. Ondan sonra gözden düşmüşler. Anlaşıldığı kadarıyla Edward ve Rossi suç ailesinin moda haftasında iş yapma konusunda uzun bir geçmişi varmış. Edward'ın SMG'ye erişimi sayesinde, hangi depoların vurulacağını rapor edebiliyor, bu da lüks malların kaçakçılığına yarıyor ve sonunda kandırmaca işini besliyordu. Joe işi devraldığında daha büyük bir pay istedi."

"Bu benim kanımı kaynatıyor," diye öfkeleni Ivy.

Ve hiçbir şeyi abartmıyordum bile. Edward Sinclair, moda tasarımcılarının şampiyonu gibi davranan ama gerçekte onların çalışmalarının çalınmasına yardım eden berbat bir ikiyüzlüydü.

"Scavo'lar ayrıca Joe'nun aile çıkarları dışında hareket ettiğinden şüpheleniyorlardı, ki şimdi bunun Edward Sinclair'i kandırmaca iş anlaşmasından çıkarmak isteyen ulusötesi bir suç grubu olduğunu biliyoruz. Joe onlara depo bilgilerine ulaşmanın başka yolları olduğunu ve artık Sinclair'e ihtiyaçları olmadığını söyledi."

"Yani işin içinde başka bir taraf mı vardı?"

"Evet. Edward ve Joe'nun bu işte parmağı var. Joe sana saldırarak beni mahvetti. Edward da beni mahvedip hayallerini yıkarak seni geri aldı. İkisi de para aldı. Ama Edward Joe'nun kendisine ihanet edeceğini öğrendi ve Max'i onu öldürmesi için gönderdi."

"Bekle. Çatı katında bana saldıranların Max ve Pancho olduğunu biliyoruz. Pancho, Edward'ın çatı katındaydı. Ayrıca üçüncü bir adamı da kısa bir süre gördüm. Sanırım onu o gece Edward'ın evinde gördüm."

"Bingo." Ivy bir süredir bu konuyu kafasında tartıyor olmalıydı. "Hans Fitz. Sandro'nun hakkında dosya tuttuğu düşük seviyeli bir tetikçi. Pancho'yla birlikte pistteydi. Edward onu ön güvenlik olarak göndermiş ama Rossiler onu çoktan kontrol altına almış."

"Tetikçilere ve paralı askerlere karşı mücadele ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle yaptın, bebeğim." Gülümsemeye çalıştım ama çatı katındaki saldırısını her düşündüğümde dişlerimi gıcırdatıyor ve Trevor gelmeseydi her şeyin ne kadar kötü sonuçlanabileceğini düşünerek ürperiyordum.

"Ama o gece her şey nasıl oldu?"

İçimi çektim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet."

"Joe Rossi'nin o gece zaten öleceğinin önceden belli olduğunu anlayın. Max'in kurşunlarından kaçmasına imkan yoktu. İşin komik tarafı, Max benim giydiğim deri ceketin bir benzerini giyerek beni suçlamaya çalıştığında bana bir iyilik yapmış oldu."

"Bir tanık sizi böyle mi teşhis etti?"

"Edward'ın cebinde bir polis vardı ve tanığa birkaç magazin haberinde aynı deri ceketini giyerken çekilmiş bir resmimi gösterdi. Enayilikten bahsediyoruz." Acımasızca gülümsedim. "Babam ve Dom bunun icabına baktı. Nasıl olduğunu sorma. Davaya bakan dedektifler savcı için resmi ifadesini almaya gittiklerinde tanık ifadesini geri çekti."

"Eğer uyurma ise..."

"Sandro ve ben Joe Rossi'nin vurulmasından bir gün önce Max'e ulaştık. Bize her şeyi anlatmasını sağladık. Size ayrıntıları anlatamam. Tek söyleyebileceğim, Sandro'nun sorgusunun diğer ucunda olmak istemezdim."

"Joe Rossi'nin alışkanlıklarını biliyorduk. Uyku sorunları var gibi görünüyordu ve evin önündeki Fransız kapısının tentesinin altında puro içiyordu. Bilmediği şey ise purosundan çıkan kuru, evi çevreleyen kalın çitlerin arasından bile fark edebildiğimizdi."

"Görgü tanıklarına göre, birisi kaldırımında yürümüş, onu vurmuş, sonra da köşedeki sokakta bir arabaya binmiş."

"Evet, Max'in cesedi ortaya çıktığında deri ceket giyyordu."

"Yani kendini suçladı." Bunun olasılığı neydi?

"Kusursuzdu."

Ivy'nin gözlerinin beni incelediğini

hissedebiliyordum. Sertleştin. "Peki Max'i kim öldürdü?"

"O gece vurduğum tek kişinin Joe Rossi olduğunu doğrulayabilirim." İnceleyen gözlerimi ona çevirdim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun prenses?"

"Hayır, ama bana söyleyeceğinden eminim."

Ona sıkıca sarıldım ve kulağına fısıldadım, "Ben ve Sandro dışında gerçeği bilen tek kişi sensin. Bununla başa çıkabilir misin?"

Bize yer açmak için kollarını aramıza koydu ve karanlıkta bile bakışlarını hissedebiliyordum. "Beni korkutmuyorsun, Nico De Lucci."

Onu tekrar yakınıma çektim ve hırladım, "Ben şanslı bir piçim. Seni hak etmiyorum."

"Bunu nasıl söylersin? Beni korumaya çalıştın."

"Ama sana zarar veren benim pisliğimdi."

"Hayır, Nico. Unutma, tüm bu sarmal Edward yüzünden başladı. Joe ile birlikte çalışıyordu. Birlikte komplo kurdular ve hak ettiklerini aldılar."

Birbirimize umutsuzca sarılırken sesi şiddetliydi. Tanrım, bu kadını seviyordum.

Ama o haklıydı. Herkes hak ettiğini aldı.

Ivy'ye çatı katında saldıran üç adam, efsanevi bir suikastçı olarak adının hakkını veren Sandro Rossi sayesinde ölmüştü.

Edward hayatından çıkmıştı. Joe Rossi ölmüştü.

Sonunda onu intikam için değil, sevdiğim kadını korumak için öldürdüm.

"Yine de bir şey var..."

Sert sesi karşısında gerildim.

"Bana bir daha ilaç verme."

"Ben yapmadım-"

"Kapa çeneni."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı ve sikim seğirdi. Küstahlığını yüzüne vurmak her zaman bir zevkti. Şimdi kendimi suçlu bile hissetmiyordum. Kollarımda hiç karşılık beklemeyen bir savaşçı vardı.

"O bir yatıştırıcıydı."

"Anlambilim."

"Beni Edward'ın sana yaptığı şey gibi gösterme."

Göğsüme daireler çizdi. "Ona gittiğim için bana hiç kızmadın."

İçimi çektim. "Bu seni gelecekte yine benzer bir şey yapmaktan alıkoyar mı?"

"Bir dahaki sefere sağlam bir mazeretin olmasını umuyordum, böylece buna gerek kalmayacaktı."

Bir kahkaha attım. "Seni bozdum mu prenses?"

"Bilmiyorum. Ama umarım bu seni korumam için bana güveneceğin anlamına da gelir. Ben benim olanı korurum."

"Bu benim cümlem."

Ivy benimdi ama aramızda simbiyotik bir ilişki vardı, yani o da bana aitti.

Birkaç dakika sonra ılık süt etkisini göstermiş olmalı ki Ivy göğsümde hafifçe horlamaya başladı. Çardaktan ayrılmak istemedim. Manhattan'ın yıldızlarının ve gökyüzünün altında, en kötü sırlarımı ona teslim etmişim ve o da huzur içinde uykuya dalmıştı.

Telefonumu elime aldım ve Ivy'nin Edward'ın yatağında oturduğu görüntüyü açtım.
kucak.

Sandro'nun hayatına bir silahla son verdiği günden beri pek tepki vermemiştim.
Hybernabis'in ölümcül formu. Hedefinizi öldürmek ve iz bırakmamak istediğinizde bir tetikçinin tercih ettiği uyuşturucu. Özellikle istenmediği sürece toksikoloji ekranlarında görünmezdi.

Görüntüyü silmemiş ve telefonumda saklamıştım, kendime işkence etmek istediğimden değil, Ivy'ye Joe Rossi'yi öldürdüğümü henüz itiraf etmediğimden. Edward'ın ellerinin Ivy'nin üzerinde olmasına duyduğum ilk öfkeyi bir kenara bırakırsak, beni aldatmayacağına dair ona güvenim tamdı. O orospu çocuğuyla birlikte olmak için bir nedeni olduğuna. Bu güvenle, Joe Rossi'nin hayatına neden pişmanlık duymadan son verdiğimi anlayacağı umuduna tutundum.

Artık bu işin peşini bırakmanın zamanı gelmişti. Ivy ve ben sağlamdık.

Resmi kalıcı olarak sildim.

Geçmişimizin hayaletleri gerçek anlamda dinlenmeye çekilmişti. Artık geleceğimizi planlamanın zamanı gelmişti.

Epilogue

IVY

Tatil eğlencesi Manhattan'ı doldurdu. Noel'den iki gün önceydi ve son dakika alışverişi yapanlar, turistler ve sıradan Manhattanlılar New York'un ısırl ısırl aydınlatılmış ruhunda dolaşıyordu. Sosyal medya için farklı Noel pazarları hakkında bir dizi hazırlıyordum ve çok eğleniyordum.

Telefonum çaldı. Arayan Nico'ydu. Bir zamanlar telefonumdaki Bay Şeytan'dı. Son beş ayda ilişkimiz nasıl da değişmişti. Şimdi o benim hayatımın aşkıydı.

"Hey" diye cevap verdiğimde yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım.

"Neredesin sen?" Kaba sorusu sabırsızlığını ve hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. Edward beni neredeyse benden çaldığından beri, sürekli gölgem olmuştu. Sinir bozucu olduğu kadar sevimliydi de. Sadece son birkaç gündür bir işle meşgul olduğu için ondan uzak kalabilmişim. Gerçek şu ki, onu şimdiden özlemiştim.

"Nerede olduğumu biliyorsun." Hâlâ telefonumu takip edebiliyordu. "Chelsea Market'in neresinde?"

"Oh, buradasın."

"Evet."

"High Line'a gitmek üzereyim."

"Dondurmacı girişi mi?"

"Evet."

"Hemen geliyorum. Beni bekle." Aramayı sonlandırdı.

Nico benimle birlikte Noel pazarlarından bazılarını ziyaret edemediği için üzgündü. Alışveriş yapan biri değildi ama tatil zamanlarındaki enerjiyi her zaman sevdiğini söyledi. Ama bu yıl farklıydı. Geçen ay Moretti suç ailesini vuran korkunç trajedinin ardından omuzlarına büyük bir sorumluluk yüklenmişti. Matteo ve Sera, Luca'yla vakit geçirmek için Chicago'ya uçtuklarından beri Nico kaleyi idare ediyordu. Dom, Carlotta ve Paulie Amca bile destek olmak için onlarla birlikte gitmişti. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Detaylar kabataslaktı ve akla hayale gelmeyecek şeyleri düşünmek bile istemiyordum.

Bu yıl Nico'nun ailesinin McGrath tarafıyla takılıyorduk, özellikle de büyükanne ve büyükbabası Noel'i burada geçirmek için Kaliforniya'dan geldikleri için. Onlarla Sera'nın düğününde tanışmıştım ama Nico ve ben o zaman birlikte değildik. Sezonun birçok buluşmasından ilki için İrlanda barına gidiyorduk.

Onu daha görmeden hissediyordum. Birbirimizin yanında olduğumuzda aramızda bir elektriklenme oluyordu. Arkamı dönmeden önce kendi kendime gülümsedim. Ve işte oradaydı. Sanki kalabalık dağılmıştı ve ben sadece onu görüyordum. Ve lanet olsun ki çok seksi görünmüyordu. Onu deri ceketle mi, smokinle mi yoksa İtalyan takım elbiseyle mi görmeyi sevdiğime karar veremiyordum ama takım elbisenin üzerine koyu kaşmir bir kışlık palto giymiş ve altına gri bir eşarp atmış Nico görünümünün şu anki favorim olduğuna karar verdim. Uzun saçları yakasından kıvrılmıştı ve saçını kestirmesi gerektiğini söylüyordu ama bu Manhattan'ın en şık giyinen adamı görüntüsünü bozmuyordu. Güç gösterisi yapan Nico'yu severdim. Gayrimenkul yatırımcılarıyla yaptığı yorucu bir yönetim kurulu toplantısından yeni çıktığını ve adrenalinle dolup taşıdığını biliyordum, bu da gecenin ilerleyen saatlerinde ateşli bir seks anlamına geliyordu.

"Hey," diye nefes aldım, beni kollarının arasına aldığı anda.

Bana hızlı, yakıcı bir öpücük verdi ve arkasına yaslandığında gözleri kısıldı. "Beni aldattın."

"Ne?" İnanılmaz bir şekilde kıkırdadım.

"Tadına baktığım sıcak çikolata."

"Şey..."

Ağzını benimkine yaklaştırarak beni susturdu. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin."

Bacaklarımın arasında bir tehdit hissettim.

Tekrar arkasına yaslandı ve bana ateşli bir bakış attı, sonra High Line'a çıkan merdivenleri çıkmadan önce parmaklarımızı birleştirdik.

Eamonn'un barındaki toplantı akşam sekize kadardı ve saat daha altı olmuştu. Görünüşe göre zaman geçirmek için en sevdiğimiz yol buydu.

"Hiç alışveriş yapmadın mı?" Nico sordu.

"Birkaç ıvır zıvır," dedim. "Sensiz alışveriş yapmayı sevmiyorum."

Kıkırdadı. "Alışverişlerinizi taşıyacak biri olmadığı için mi?"

"Beni bu hizmetle şımarttıktan sonra, beni suçlayabilir misin? Oh..." Çantamı karıştırıp kahverengi bir posta kutusu buldum ve bir dergi çıkardım. "Tahmin et ne geldi?"

"Oh, prenses." Kolunu bana doladı ve beni bir kez daha sıktı. "Seninle ve Xander'la çok gurur duyuyorum."

Kapağında Xander'ın yer aldığı *Glamourique* Hong Kong'un Şubat sayısının gelişmiş bir kopyasıydı. İçinde Xander ve benim bahar defilesi sırasında çekilmiş fotoğraflarımız vardı. "Kuzenimin yeteneği olmasaydı, Donateka diye bir şey olmazdı. Yani çoğunlukla Xander." Xander'ın başarısıyla aynı nefeste anılmak bana hep garip gelmiştir.

High Line'daki favori yerimizde durduk. Empire State Binası tüm tatil ışıklarının ihtişamıyla karşımızdaydı.

"Bebeğim." Beni kendisine doğru çevirdi ve iki elini de omuzlarıma koydu. "Xander olmadan Donateka olmazdı... ve sen."

"Ama..."

Omzumun üzerinden sıırttı. "Değil mi Xander?"

Kaşlarımı çattım.

"Ona sen söyle De Lucci," dedi arkamdan bir ses. "Ne?"

Etrafımda döndüm.

Xander ve Daniel orada durmuş bana gülümsüyorlardı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Sizin Hong Kong'da olmanız gerekmiyor muydu?" Fısıldadım.

Sonra Sera, Matteo'yla birlikte arkalarından çıktı. İşte o zaman Bianca, Renz, Liz, Ava, Cesar ve bir grup McGrath'ın da burada olduğunu fark ettim.

Ağzım açık kaldı. "Senin Chicago'da olman gerekiyordu," dedim Sera'ya.

Ellerimi kavradı. "Bu, özel uçak kullandığım için kendimi suçlu hissetmeyeceğim tek sefer. Bunu kaçırmayacağım."

"Aman Tanrım." Bu anın ne anlama geldiğinin farkına varırken Sera'ya baktım.

Geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Arkanı dön." Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Bianca telefonunu tutuyordu. "Bana Pixygram'ına erişim izni verdiğin için pişman olabilirsin. Canlı yayın yapıyoruz."

Zamanın durduğunu ya da yavaşladığını hep merak etmişimdir. Ve ben döndükçe, arkadaşlarımın ve ailelerimin yüzleri bulanıklaşır, ancak bir seksen dönüşümü tamamladığımda odaklanırlardı.

Göz kamaştırıcı bir elmas yüzük tutan Nico'ya odaklandım.

"Kısa bir süre önce hayatındaki en sinir bozucu adam bendim," diye başladı.

Herkes güldü.

Ben de güldüm çünkü bu düşünce daha önce benim de aklımdan geçmişti. Gözyaşlarımın tuzunu tattım. Hıçkırıklar içinde sürüklendim ve kalbimin atış hızından nefes almakta zorlandım.

"Ivy, seni bir yılı aşkın süredir tanıyorum ama son birkaç ay hayatımı değiştirdi."

Amin.

"De Lucci Saplantısı efsanesiyle alay ettim. Romantik aşkın bana göre olduğunu hiç düşünmemiştim. Memnundum, ama kahretsin prenses, bana eksik olan bir parçamı gösterdin. Senden önce hayatımın ne kadar boş olduğunu. Seninle o adımı atana kadar bir korkaktım. Tam burada, bu High Line'da, dünyaya benim olduğunu ilan ettiğinde."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kısa bir kahkaha patlaması daha yaşadım. Ama umarım yüzüm kamera için fazla harap olmadan önce acele etmesi gerektiğini ona anlatmışımdır. Umursadığımdan değil.

Tek dizinin üstüne çöktü. Ben de ağzımı kapattım. Tüm vücudum bu adam için ağlayan tüm duygularla sarsıldı.

"Ivy Wu, seni seviyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin? Sonsuza kadar benimle geçir-"

"Evet!" diye bağırdığımda son kelimeyi zar zor söyleyebildi. Sonra kollarımı ona doladım. Yere düşmememiz bir mucizeydi. Ama Nico kollarını bana dolamış, ayağa kalkarken beni sabitliyordu. Beni öpüyor ve yüzüğü parmağıma takıyordu. Elimdeki eldiveni nasıl kaybettiğimi bile bilmiyordum.

Etrafımızda alkışlar, tezahüratlar, hatta hecklingler patlak verdi.

Sera bizi tebrik etmek için önden gitti. "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Gerçekten de baldız olacağız."

"Biliyorum!" "Biliyorum" dedim. "Chicago'ya geri mi dönüyorsun?"

"Bu gece, Eamonn'dan sonra, ama inanın bana bu habere ihtiyacımız vardı."

Daniel araya girerek, "Hey, onu rahatsız etme," dedi.

"*Git git*," diye fısıldadım. Tekrar gözyaşları oluştu. Acı tatlı bir çekişme oldu. Ama birbirimize daha önce hiç sarılmadığımız kadar sıkı sarılmak dışında başka bir şey söylemedik.

Ayrıldığımızda, gözleri akmayan yaşlarla cam gibiydi.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, tamam mı?" Kelimeleri aceleyle söyledim. "Benim tarafımda bütün bir aile kazandın." Omzunun üzerinden Xander'a baktım. "Xander zaten bunun bir parçası."

"Aynen öyle," dedi kuzenimiz ve sonra Daniel'dan görevi devralarak beni göğsüne çekti. "Senin adına çok mutluyum." Ayrıldığımızda sırtıttı. "Gördün mü, başından beri biliyordum."

Nico, Cesar'ın sırtına vurduğu yere doğru baktı. "Yaptı, değil mi?"

Xander kendini beğenmiş bir tavırla, "Kesinlikle öyle," diye cevap verdi. "Gelinliği ben tasarlıyorum."

"Evet! Düğünü planlamanıza yardım etmek için sabırsızlanıyorum!" Sera ağladı. "Ben de," diye araya girdi Bianca.

Ve böylece, Nico ve benim aşkımızı dünyaya açıkladığımız yerde, bize iyi dileklerde bulunan De Luccis ve McGrath'ların geçit töreni devam etti.

Takipçilerim de onayladı.

Altı ay sonra Nico

Bir yıl önce, hayatımın aşkı olacak kadına hakaret ettim.

O benim tek takıntım oldu.

De Lucci erkeklerinin ruh eşleriyle evlendikleri kilisenin mihrabının önünde yerimi aldım.

Babam annemle yirmi dokuz yıl önce evlendi.

Renz, Liz ile dört yıl önce, önce Sam'i doğurdukları için gecikmeli bir düğünle evlendi.

Matteo geçen yıl Sera ile evlendi. Vegas'ın sayıldığından emin olmasam da ikinci düğünleri.

Bugün Ivy'yle evleniyordum ve parmağındaki yüzüğe onu kesin olarak benim ilan edecek altın halkayı takmak için sabırsızlanıyordum.

Yedi keman Canon in D'nin notalarını çaldı.

Gelinimin ortaya çıkmasını sabırsızlıkla bekleyerek gelin alayının yavaş ilerleyişini izledim.

Ona ilk kez Zehirli Sarmaşık dediğimden beri benim olmuştu. Geçmişimin güvensizliği altında öyle bir aptalmışım ki bunu fark edememişim. O zehir değildi. Huzursuz, düşünceli ruhum için bir merhemdi. Artık huzursuz değildim. Hâlâ düşünceli biriydim ama kadını bu seviyordu.

"Gergin misin?" Matteo kulağıma fısıldadı. Bianca'nın diğer nedimelerle birlikte yerini almadan önce bana göz kırpmasını ve gizli bir başparmak işareti yapmasını izledim. Sağdıçlardan biri olan Xander'la eşleşmişti. Onu Ivy'nin baş nedimesi Sera takip ediyordu.

Geçen yılki düğünde ben Matteo'nun sağdııcı, Ivy de Sera'nın nedimesi iken rollerimiz değişmişti.

Bir kahkaha attım. "Nedenini bilmiyorum. İkinci bir düşüncem yok."

Sırıttı. "Evet, ama Sera ve ben düğünümüzü çevreleyen medya çılgınlığına sahip değildik."

High Line'daki halka açık evlenme teklifimden bu yana nişanlılığımız mercek altına alınmıştı. Ivy'nin takipçileri neredeyse iki katına çıkarken benimkiler sıfır kalmıştı çünkü hiçbir isteği kabul etmiyordum. Hâlâ iki kişiyi takip ediyordum, Ivy ve Bianca. Herkes *Nicovy* hikâyelerine aç durumdaydı. Bunun bir Donateka reklamı olduğunu söyleyenler vardı ama Ivy ve ben umursamıyorduk. Donateka ve Xander'ın tasarımları hem Amerika'da hem de yurtdışında moda sahnesinde patlamıştı. Bu çok çalışmanın ve katıksız yeteneğin bir sonucuydu.

Tüm gözler Ivy'nin gelinliğindeydi.

Glamourique'in düğün fotoğrafları için özel bir haberi vardı. Bir fotoğraf çekimi yapmışlardı ama fotoğraflar hâlâ gizliydi. Gözlerim

Üçüncü sıra. Marie Pierre ve bir sevgilisi de oradaydı. O ve Ivy iyi arkadaş olmuşlardı ve ara sıra kahve içmek için buluşuyorlardı.

Geleneklere bağlı kalarak Ivy'yi gelinliğiyle görmemiştim ama Xander'ın sataşmaları bana işkence gibi gelmişti.

Kanat yakalı smokinimin içinde kıpırdandım ve tekrar Matteo'ya baktım. Bakışları daralmıştı.

"Sorun nedir?"

Başını salladı.

Kaşlarımı

kaldırdım.

İçini çekti ve öne doğru eğildi. "Sandro Rossi. Kilisenin arkası." Lanet olsun. Olay çıkarmasa iyi olur.

Matteo ağzının kenarından, "Hayır dediğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"O yaptı."

Ama neden burada olduğunu biliyordum.

Çünkü Bianca yeni bir erkek arkadaşı olduğunu açıklamış ve onu düğüne eş olarak getirmişti.

Ben gelen soruna odaklanamadan sunucu herkesin gelin için ayağa kalkmasını istedi.

Kafamdaki düşünceler dağıldı.

Müzik kesildi. Bir sükûnet oldu, kapılar açıldı ve gelin marşının ilk notası ciğerlerimin çalışmasını durdurdu.

Uzaktan bakıldığında bile Ivy, beyaz dantelleri ve zarif, kat kat fırfırlı eteğiyle bir hayal gibiydi.

Gözlerimin arkası yandı. Kalbim, göğsümün kaldırabileceğinden daha fazla genişlemekle tehdit ediyordu.

"Nefes al," dedi Matteo kulağıma.

Ah, doğru ya. Derin bir nefes verdim ve bir nefes daha çektim.

Ama Ivy tek kelimeyle büyüleyiciydi. Kardeşinin kolunda koridorda yürürken nefesimi kesti.

Daniel bir hafta önce buraya geldi, onu vermeden önce Ivy ile olabildiğince çok zaman geçirmeye kararlıydı. Zaman geçirmelerine izin verdim çünkü hayatımın geri kalanını onunla geçirecektim.

Samantha'yı gül yaprakları atarken yakalamak için bakışlarımı indirdim. Yeğenim yeniden çiçekçi kız olacağı için heyecanlıydı.

Derin bir nefes daha alıp boğazımı temizledikten sonra sabırsızlandım ve bunaldım. Onlarla buluşmak için birkaç adım yürüdüm.

belirlenmiş durak.

Daniel Ivy'ye döndü. O ve kardeşi birbirlerine son bir kez sarılmadan önce bakiştılar.

Rahip, "Bu kadını bu adamla evlenmesi için kim verdi?" diye sorduğunda

Daniel cevap verdi, "Evet."

Ağzı sıkışmıştı, belli ki duygularıyla savaşıyordu ama elini bana uzattı. "Ona iyi bak."

"Bundan emin olabilirsiniz." El sıkışmamız benim sözümle sıkılaştı. Bu bir yemin, Ivy'yi hayatım boyunca besleyip koruyacağıma dair bir anttı.

Elini benimkine aktardı ve ben de koluma koydum, hala güzelliğine hayranlık duyuyordum, gözlerimi ondan ayırmak zordu. Duvak takmamıştı ve uzun saçları zarif boynunu ortaya çıkaracak şekilde özenle toplanmıştı. Burnumu boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömmek ve onu içime çekmek istedim.

Bunun yerine, bir ya da iki kalp atışı boyunca birbirimize baktık. Gözleri gözyaşları ve sevinçle parlıyordu. Etrafımızdaki kalabalık azaldı ve dünya sadece bize kaldı.

"Nefesimi kesiyorsun," diye homurdanmayı başardım.

Hafifçe güldü. "Ve sen de harika görünüyorsun, Nico De Lucci."

Başımı eğip gözlerimin kenarlarını sildim. Lanet olsun. Kendimden geçmişim. İnsanların beni ağlarken görmesi umurumda değildi. Kalbimi dolduran duyguların büyüklüğü daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve bunun sebebi de oydu.

Ivy'yle birlikte sunağa yaklaşırken, hacimli elbisesinin içinde basamakları çıkmasına yardım ettim. Ona hızlı bir bakış daha attım. Yüzü mutlulukla dolup taşarken ne kadar muhteşem görüldüğünün farkında değildi ve ben de o ifadeyi oraya koyduğum için gurur duyuyordum.

"Sen ve ben, prenses."

Gözleri tüm sevgisiyle parlıyordu. "Sonsuza kadar."

Bir De Lucci'nin takıntısını kırarsan ne olur? Onu geri kazanmak için deli gibi savaşırınız. Bianca ve Sandro'nun kitabı [Scorned Obsession](#)'da sırada.

Diğer kitapları okumadın mı?

Matteo ve Sera'nın kitabı [Scorned Heir](#),

Luca ve Natalya'nınki ise [Scorned Vows](#).

Küçümsenen Aşk'ı okuduğunuz için teşekkürler! Eğer bu kitabı beğendiyseniz, istediğiniz herhangi bir platformda yorum bırakırsanız çok sevinirim. Her biri önemli!

Sevgile

r,

Victoria

Afterword

Şakalaşmaları yazmaktan hiç bu kadar keyif almamıştım, Scorned Love'da yazmayı sevdiğim kadar. Düşmanların aşıklara dönüşmesi en sevdiğim mecazlardan biri olsa gerek. Nico ve Ivy aralarındaki kimya ile beni şaşırttı. Onların hikayesini nereye götüreceğimden hiç emin değildim. Her şeyi planladığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Kitabı yayına hazırlamak için son cilasını yaparken, bu kitabı yazmaya Nisan 2023'te başladığımı fark ettim. Düz bir çağdaş romantizm yazamayacağıma karar verdim, ancak bir gerilim gibi okunmadan gerilim unsurlarını dahil etmekten hoşlanıyorum. Böyle bir kitabın çerçevesi üzerinde düşünmek zaman alır. Joe Rossi'yi kimin öldürdüğünü en başından beri biliyordum, ancak tüm dönemeçler benim yazımda da dönemeçler ve dönüşler aldı. LoL.

Sonunda, umarım benim hikaye anlatma tarzımı beğenirsiniz. Elinizden bırakamayacağınız, romantizme odaklanan ama alt tonunda gerilim olan bir hikaye istiyorum.

Arkamda harika bir ekip olmadan bunu yapamazdım. Erica, Becca, Sue, Salma, Judy ve Brittini'ye teşekkür ederim. Okur arkadaşım Mandy'ye, Çok Önemli Paige okurları grubuma, ARC okurlarıma ve Grey's Promo'ya. Akışımda gördüğüm tüm çarpıcı düzenlemeler için tüm bookstagrammer'lara, kitap blogcularına ve booktokker'lara son derece minnettarım. Kitaplarımı sizin ellerinizde görmekten onur duyuyorum.

Kitap topluluğunu çok takdir ediyorum!

Ve son olarak, kocama ve Loki'ye, koşulsuz sevginiz ve desteğiniz sayesinde bir yazar olarak hayallerimin peşinden gidebiliyorum. Teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum

tüm kalbimle.

Connect with the Author

Beni burada bulabilirsin:

Facebook: [Victoria Paige Books](#) Web
sitesi: victoriapagebooks.com E-posta:
victoriapagebooks@gmail.com
FB Okuyucu Grubu: [Çok Önemli Paige Okuyucuları](#)

Also by Victoria Paige

Hor Görülen

Kader Hor

Görülen

[Varis Hor](#)

[Görülen](#)

[Yeminler Hor](#)

[Görülen Aşk](#)

[Aşağılanmış Saplantı](#) (Şubat 2025)

Haydut Koruyucular

[Eski Görev Kolaylık](#)

[Koruyucusu Patron](#)

[Görevi Onun Gizli](#)

[Koruyucusu](#)

[The Wife Assignment](#)

[Forced Protector](#) (Ekim 2024)

Muhafızlar

[Ateşin Altında Ateş](#)

[ve Buz](#) (novella)

[Gümüş Ateş](#)

[Duman ve Gölgeler](#)

Susan Stoker Özel Kuvvetler

Dünyası [Izabel'i Geri Almak](#)

(roman) [Cindy'yi Korumak](#)

(roman) [Stella'yı Korumak](#)

(roman)

Her zaman

[Her Zaman Sendin](#)

[Her Zaman Benimdin](#)

[Her Zaman İçin Bir](#)

[Aşk](#)

Misty Grove

[Savaşın Şansı](#)

Kurtaran Lütuf

Beklenmedik

Yeminler

Bağımsız

[De Lucci'nin Saplantısı](#)

[Ölümcül Saplantı](#)

[Tutsak Yalanlar](#)

[Prences ve Paralı Asker](#) .

* Serinin tüm kitapları bağımsız olarak
okunabilir

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.